

ภาพลักษณ์และบริบทของเหยื่อในสายตานิวกิ้งราวทรัพย์

ร้อยตำรวจโทสาโรจน์ จอกโคกสูง

สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาสังคมศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาสังคมวิทยา ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2550

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

SNATCHERS' PERCEPTION OF CRIME VICTIMS' IMAGE AND CONTEXT

Police Lieutenant Saroj Jokcogesung

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Sociology
Department of Sociology and Anthropology

Faculty of Political Science

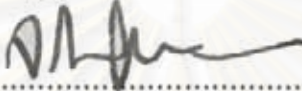
Chulalongkorn University

Academic Year 2007

Copyright of Chulalongkorn University

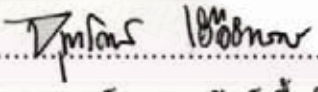
หัวข้อวิทยานิพนธ์ ภาพลักษณ์และบริบทของเหยื่อในสายต่านักวิ่งราวทรัพย์
โดย ร้อยตำรวจโทสาโรจน์ จอกโคกสูง
สาขาวิชา สังคมวิทยา
อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุฑารัตน์ เชื้ออำนาจ

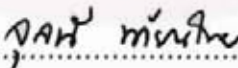
คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโท

..... คณบดีคณะรัฐศาสตร์
(ศาสตราจารย์ ดร.จรัส สุวรรณมาลา)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุญยง ชื่นสุวัฒน์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษา
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุฑารัตน์ เชื้ออำนาจ)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุลณี เทียนไทย)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สาขาวิชา จอกโคกสูง : ภาพลักษณ์และบริบทของเหยื่อในสายต่านักวิ่งราวทรัพย์สิน.
 (SNATCHERS' PERCEPTION OF CRIME VICTIMS' IMAGE AND CONTEXT)
 อ. ที่ปรึกษา : ผศ.ดร.จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 191 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาภาพลักษณ์และบริบทของเหยื่อในสายต่านักวิ่งราวทรัพย์สิน โดยศึกษาจากนักโทษเด็ดขาดชายที่รับสารภาพว่ากระทำผิดจริงในคดีความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์สินในเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร และได้คัดเลือกความเหมาะสมเพื่อสัมภาษณ์เก็บข้อมูลจำนวน 10 ราย ใช้วิธีการศึกษาค้นคว้าจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง และการวิจัยเชิงคุณภาพด้วยเทคนิควิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก และเทคนิคการสังเกตการณ์อย่างไม่มีส่วนร่วม แต่ใช้วิธีสังเกตจากการฟังน้ำเสียง สังเกตท่าที สีหน้า แววตา ท่าทาง และปฏิกริยาอื่นๆ โดยมีการบันทึกข้อมูลจากการสังเกตในแบบฟอร์มที่ได้กำหนดไว้ นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ แล้วนำเสนอในลักษณะการพรรณนาความ ผลการศึกษาได้ข้อสรุปถึงภาพลักษณ์และบริบทของเหยื่ออาชญากรรมในสายต่านักวิ่งราวทรัพย์สิน ดังนี้

1. นักวิ่งราวทรัพย์สินมองลักษณะทางกายภาพของเหยื่ออาชญากรรมเพียงเฉพาะว่าเป็นเพศหญิงแล้วจึงตัดสินใจลงมือกระทำผิด
2. นักวิ่งราวทรัพย์สินจะตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อมีองค์ประกอบอื่นๆ ที่เหมาะสมแก่การกระทำผิด คือ ลักษณะสภาพนิเวศสถานที่ที่มีผู้คนน้อยสามารถลงมือได้อย่างรวดเร็วสะดวกแก่การหลบหนี ลักษณะทรัพย์สินประเภทกระเป๋าถือสตรี มีผู้ร่วมกระทำผิด และมีจักรยานยนต์เป็นยานพาหนะในการลงมือกระทำผิด จึงจะตัดสินใจวิ่งราวทรัพย์สินต่อเหยื่อรายนั้น โดยไม่คำนึงถึงช่วงเวลาว่าจะเหมาะสมแก่การลงมือกระทำผิด หากเลือกได้ส่วนใหญ่จะเลือกช่วงเวลาระหว่าง 21.00-24.00 น.

3. นักวิ่งราวทรัพย์สินตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยไม่คำนึงถึงบทลงโทษทางกฎหมาย ไม่มีการประเมินก่อนจะลงมือว่าจะได้รับโทษมากน้อยเพียงใด

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมวิ่งราวทรัพย์สินที่สำคัญ คือ ควรมีการประชาสัมพันธ์มาตรการควบคุมและปราบปรามให้แก่เพศหญิงผู้ที่อาจตกเป็นเหยื่อได้ง่ายให้ระมัดระวังตัวจากนักวิ่งราวทรัพย์สิน ควรให้ความสำคัญกับการปรับปรุงสภาพแวดล้อมบางลักษณะไม่ให้เอื้อต่อการกระทำผิด และควรมีการประชาสัมพันธ์อย่างแพร่หลายถึงบทลงโทษทางกฎหมาย

ภาควิชา สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา ลายมือชื่อนิสิต ร.ต.ท. N. ...
 สาขาวิชา สังคมวิทยา ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา
 ปีการศึกษา 2550

4881166724 : MAJOR SOCIOLOGY

KEY WORD: IMAGE / CONTEXT / SNATCHER / CRIME VICTIMS

SAROJ JOKCOGESUNG: SNATCHERS' PERCEPTION OF CRIME VICTIMS' IMAGE AND CONTEXT. THESIS ADVISOR : ASST.PROF. JUTHARAT UAMNOEY, Ph.D., 191 pp.

The purposes of this research were to study image and context of crime victims in snatcher's perception, that how they made decision to choose their crime victims. This is a field research that studied from documents and used qualitative methodology together with techniques of in-depth interviewing, non-participative observation and taking field note with voice, manner and expression recording for analysis, in collecting data from 10 prisoners in the Bangkok Remand Prison who confessed in snatching their crime victims' property. Then used descriptive analysis to analyze the received data.

The finding revealed that image and context of crime victims in snatchers' perceptions are;

1. Snatchers decided from a female physical aspect.

2. Snatchers decided from other context and conditions such as no crowded area, crime victims belonging assets, for example female handbag and snatchers had co-worker and vehicles by did not concern about the period of time. However, if they could, he had chosen the time between 21:00-24:00 pm.

3. Snatchers did not care about the criminal law and the punitive consequent.

Recommendations for this research are; it should have public distribution about restriction and elimination measures for women risking to be snatching victims; It should pay attention to improve some physical environments to reduce chances in snatching; finally, it should notify the penalty provision of law against snatching to society.

Department: Sociology and Anthropology

Field of Study: Sociology

Academic Year: 2007

Student's Signature: Pol.Lt. S. JokcoGesung.

Advisor's Signature: J. Uamnoey.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี จากการให้ความช่วยเหลืออย่างดียิ่งของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ที่คอยให้คำแนะนำแก้ไข และข้อคิดเห็นต่างๆ ในการทำวิจัยด้วยดีตลอดมาจนงานวิจัยสำเร็จลุล่วงด้วยดี ขอขอบพระคุณอย่างสูงสำหรับความกรุณาและสนับสนุนเอาใจใส่อย่างดีจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุญยง ชื่นสุวิมล ประธานกรรมการ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จুলนี เทียนไทย กรรมการ ในแนวทางปฏิบัติและตรวจแก้ไขเพื่อให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ให้มีความถูกต้องและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณเจ้าหน้าที่เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร ผู้ที่ปฏิบัติงานด้านธุรการที่คอยให้คำแนะนำการเข้าเก็บข้อมูลการสัมภาษณ์ และผู้ที่ปฏิบัติงานด้านฝ่ายการควบคุมที่คอยดูแลให้ความสะดวกแก่การสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง

ขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงต่อคณาจารย์ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทุกท่านที่มีส่วนช่วยในการประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้แก่ผู้วิจัยอันถือเป็นสิ่งที่มีค่าสูงยิ่ง

ท้ายนี้ ผู้วิจัยใคร่ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อพล จอกโคกสูง บิดาและคุณแม่มิตร จอกโคกสูง มารดาของผู้วิจัยที่ให้กำลังใจ ดูแลและสนับสนุนให้ข้าพเจ้าศึกษาเล่าเรียนมาโดยตลอดจนวิทยานิพนธ์สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฌ
สารบัญภาพ.....	ญ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
1.3 ขอบเขตของการวิจัย.....	5
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
2 แนวคิด ทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับภาพลักษณ์.....	6
2.2 แนวความคิดเกี่ยวกับสาเหตุอาชญากรรม.....	14
2.2.1 ความหมายและประเภทของอาชญากรรม.....	14
2.2.2 สาเหตุของอาชญากรรม.....	16
2.2.3 อาชญากรรมในแง่ของกฎหมาย.....	20
2.2.4 ปัญหาของสังคมที่นำไปสู่อาชญากรรม.....	21
2.3 แนวความคิดเกี่ยวกับความผิดฐานฉ้อโกงทรัพย์สินและโทษ.....	22
2.4 แนวความคิดเกี่ยวกับเหยื่ออาชญากรรม.....	26
2.4.1 ความหมาย.....	26
2.4.2 ประเภทของเหยื่ออาชญากรรม.....	28
2.5 งานวิจัย และบทความที่เกี่ยวข้อง.....	34
2.6 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	37
2.7 สมมติฐานในการวิจัย.....	38
2.8 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย.....	38
3 ระเบียบวิธีวิจัย.....	40

บทที่	หน้า
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	40
3.2 ระเบียบวิธีที่ใช้ในการวิจัย.....	40
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	41
3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา.....	42
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลข้อมูล.....	43
4 ข้อมูลกรณีศึกษา.....	45
4.1 กรณีศึกษาที่ 1	45
4.2 กรณีศึกษาที่ 2	53
4.3 กรณีศึกษาที่ 3	61
4.4 กรณีศึกษาที่ 4	70
4.5 กรณีศึกษาที่ 5	77
4.6 กรณีศึกษาที่ 6	85
4.7 กรณีศึกษาที่ 7	94
4.8 กรณีศึกษาที่ 8	103
4.9 กรณีศึกษาที่ 9	111
4.10 กรณีศึกษาที่ 10	120
5 การพิสูจน์สมมติฐานและการอภิปรายผล.....	130
6 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ.....	168
6.1 สรุปผลการวิจัย.....	168
6.2 ปัญหาที่พบในการทำวิจัย.....	172
6.3 ข้อเสนอแนะทางวิชาการ.....	173
6.4 ข้อเสนอแนะในทางปฏิบัติ.....	174
รายการอ้างอิง.....	176
ภาคผนวก.....	180
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	191

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1. แสดงคดีอาญา 5 ประเภทที่พระราชอาณาจักรเปรียบเทียบระหว่างปี พ.ศ.2538-2541.....	1
2. แสดงจำนวนผู้ต้องขังในคดีเด็ดขาดที่ถูกควบคุมโดยกรมราชทัณฑ์ ความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ ที่ราชอาณาจักร ตั้งแต่เดือน สิงหาคม พ.ศ.2548 ถึง เดือนพฤษภาคม พ.ศ.2549.....	3
3. แสดงจำนวนของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุ.....	128
4. แสดงจำนวนของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุขณะกระทำผิด.....	129
5. แสดงจำนวนของระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง.....	129
6. แสดงจำนวนของศาสนา.....	130
7. แสดงจำนวนของสถานภาพสมรส.....	131
8. แสดงสถานที่เกิดเหตุ จำแนกตามจุดที่เกิดเหตุ.....	131
9. แสดงอุปกรณ์การกระทำผิด จำแนกตามยานพาหนะ.....	132
10. แสดงจำนวนของผู้ที่เข้าร่วมกระทำผิดด้วยกัน.....	132
11. แสดงจำนวนสาเหตุที่เป็นแรงผลักดันให้ต้องไปกระทำผิด จำแนกตามความต้องการก่อนไปลงมือกระทำ.....	133
12. แสดงจำนวนของจำนวนครั้งที่กระทำผิดฐานวิ่งราวทรัพย์แล้วถูกจับกุมดำเนินคดีได้.....	134
13. แสดงจำนวนของจำนวนปีที่ถูกจำคุก.....	134
14. แสดงจำนวนของความรู้สึกจากการประเมินโทษที่ได้รับในโทษที่ต้องขัง.....	135

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1. แผนภูมิแสดงแนวคิดของ Mannheim เกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้เกิดอาชญากรรม.....	17
2. แผนภูมิแสดงแนวคิดของ นักอาชญาวิทยา เกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้เกิดอาชญากรรม..	17
3. แผนภูมิแสดงแนวความคิดของ Bonger ระบบทุนนิยมทำให้เกิดอาชญากรรม.....	18
4. แผนภูมิแสดงปัจจัยซึ่งเป็นสาเหตุของอาชญากรรม ตามแนวความคิดของผู้วิจัย.....	20

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

คดีอาญากรรมในรูปแบบปฏิบัติการ เร็ว เดี่ยว คือทำคนเดียว ด้วยความรวดเร็ว เกิดขึ้นชุกชุมมากในทุกปี เป็นคำที่ผู้วิจัยสามารถอธิบายความเป็นไปของอาชญากรรมวังวรทรรพ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันได้เป็นอย่างดี โดยสถิติคดีอาญาในรอบปีที่ผ่านมา เปรียบเทียบคดีอาญา 5 ประเภท ทั่วราชอาณาจักรระหว่างปี พ.ศ.2538-2541 นั้น พบว่าปัญหาโดยเฉพาะการกระทำผิดเกี่ยวกับการประทุษร้ายต่อทรัพย์มีผลออกมาน่าวิตกเพราะมีปริมาณการกระทำผิดเพิ่มขึ้นทุกปี สาเหตุเกิดจากสภาพเศรษฐกิจและสังคมที่บีบรัดได้กระตุ้นให้คนเลือกที่จะก่ออาชญากรรม ซึ่งคดีส่วนใหญ่เกิดขึ้นในเขตเมือง ปรากฏว่าจะมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น ตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงคดีอาญา 5 ประเภททั่วราชอาณาจักรเปรียบเทียบระหว่างปี พ.ศ.2538-2541

ประเภท ความผิด	2538		2539		2540		2541	
	รับแจ้ง	จับ	รับแจ้ง	จับ	รับแจ้ง	จับ	รับแจ้ง	จับ
1.ถูกฉกรรจ์ และสะเทือน ขวัญ	8,414	4,074	8,065	3,744	8,400	3,743	9,403	4,039
2.ชีวิต ร่างกายและ เพศ	28,996	19,578	27,917	18,711	29,418	19,147	32,436	20,717
3.ประทุษ ร้ายต่อ ทรัพย์	51,653	28,650	52,931	28,581	55,652	29,771	68,569	37,726
4.น่าสนใจ ¹	25,804	7,916	31,644	9,581	35,597	10,983	39,870	12,069
5.รัฐเป็น ผู้เสียหาย	276,152	436,573	301,833	51,349	311,804	544,957	359,225	592,379

¹ คือคดีที่น่าสนใจ เป็นประเภทคดีความผิดที่อยู่ในความสนใจโดยไม่ได้จัดอยู่ในกลุ่มอื่น มีอยู่ 10 คดี ได้แก่ คดีโจรกรรมรถจักรยานยนต์ คดีโจรกรรมรถยนต์ คดีโจรกรรมโค-กระบือ คดีโจรกรรมเครื่องมือเกษตร คดีปล้น-ชิงรถยนต์โดยสาร คดีปล้น-ชิงรถยนต์แท็กซี่ คดีข่มขืนและฆ่า คดีลักพาเรียกค่าไถ่ คดีข่มขืน และคดีข่มขืน

ที่มา : สถิติรายงานประจำปี พ.ศ.2538-2541 สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

จากสถิติที่ปรากฏตามตารางที่ 1 จะเห็นได้ว่าคดีอาญา 5 ประเภทอันเป็นคดีอาญาที่ไม่ได้เป็นโทษสถานเบา มีสถิติเกิดขึ้นเป็นการรับแจ้งทุกกลุ่มเป็นจำนวนมาก หากแต่ส่วนใหญ่ผลการจับกุมนั้นมีจำนวนไม่มากนัก ส่วนใหญ่มีจำนวนเพียงแค่เกินครึ่งเท่านั้น ส่วนการกระทำผิดวิงวาททรัพย์อันเป็นความผิดที่ถูกบรรจุอยู่ในกลุ่มคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์นั้น มีสถิติที่เกิดขึ้นรับแจ้งเป็นลำดับที่ 2 รองจากคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย ถือได้ว่ามีสถิติเกิดขึ้นรับแจ้งที่มากกว่าคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญกับคดีชีวิตร่างกายและเพศ เป็นสิ่งที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง หากมีการป้องกันและปราบปรามแล้วจะเป็นประโยชน์ต่อสังคมเป็นอย่างมาก

อาชญากรรมความผิดฐานวิงวาททรัพย์ เป็นหมวดหนึ่งในความผิดฐานประทุษร้ายต่อทรัพย์ บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญาที่ใช้กันอยู่ปัจจุบัน ซึ่งสภาพปัญหาที่เกิดขึ้น ณ ปัจจุบัน พบว่า การกระทำผิดโดยการวิงวาททรัพย์ผู้อื่นนั้น เป็นความผิดที่เกิดขึ้นมาก เกิดได้ทุกช่วงเวลา ทุกโอกาส และหลากหลายสถานที่ ประกอบด้วยสภาพสังคมในปัจจุบันที่มนุษย์มีรูปแบบชีวิตลักษณะอยู่ด้วยการเอาตัวรอดไปวันๆ อาชญากรรมจึงปรับเปลี่ยนกันไปตามรูปแบบวิถีชีวิตของคนเช่นกัน หากพิจารณาแล้วพบว่าปัญหาของการกระทำผิดวิงวาททรัพย์นี้ องค์ประกอบหลักส่วนใหญ่จึงมักอยู่ที่ตัวของผู้กระทำความผิด เพราะตัวอาชญากรเป็นผู้เริ่มการกระทำผิดทุกครั้ง ซึ่งการตัดสินใจของอาชญากรที่จะลงมือทำแต่ละครั้ง ย่อมประกอบไปด้วยความหมายที่แฝงอยู่เป็นนัยๆ หลายปัจจัย ซึ่งปัจจัยหนึ่งที่มีส่วนสำคัญที่ต้องการศึกษานั้น ก็คือ ภาพลักษณ์ของเหยื่ออาชญากรรม หรือผู้เสียหาย ว่าอาชญากรผู้นั้น ใช้เกณฑ์ใดที่จะตัดสินใจว่าจะลงมือกระทำผิด โดยการเปรียบเทียบระหว่างการลงทุนที่น้อยนิด สภาพแวดล้อม สิ่งแวดล้อม โอกาส ทรัพย์ที่คาดว่าจะได้รับ การติดตามจับกุม ด้วยวิธีการขบถจักรยานยนต์หรือด้วยวิธีอื่นใดที่ไม่ต้องมีการใช้กรรมวิธีที่พิถีพิถัน หรือเตรียมอย่างรอบคอบแต่อย่างใด แล้วลงมือกระทำผิด โดยการเลือกเหยื่อที่คิดว่าเหมาะสมว่าจะได้ทรัพย์สินที่กระทำผิดมานั้นคุ้มค่าที่ได้กระทำผิดลงไป

การวิงวาททรัพย์ของนักวิงวาททรัพย์ในปัจจุบันยังพบว่าได้กระทำในลักษณะที่ผู้เสียหายคาดไม่ถึงก็ยังมี โดยพฤติการณ์ของคนร้ายนั้น จะขี่รถจักรยานยนต์มา 2 คน ตระเวนไปตามท้องถนน โดยมีรถสองแถวเป็นเป้าหมายเนื่องจากเบาะนั่งรถสองแถวนั้นเป็นเบาะยาว 2 แถว ผู้โดยสารจะต้องนั่งหันหน้าเข้าหากัน ส่วนด้านหลังของผู้นั่งจะติดกับด้านข้างของตัวรถ จุดนี้เองที่คนร้ายจะสังเกตได้ว่า มีใครสวมสร้อยคอทองคำหรือไม่ เมื่อเจอเหยื่อ หรือเป้าหมายแล้ว คนร้ายจะขี่รถประกบห่างๆ เพื่อรอจังหวะที่รถสองแถวจอดรับ-ส่งผู้โดยสาร หรือติดไฟแดง จากนั้นขี่รถเข้าประชิด แล้วคนที่นั่งซ้อนท้ายจะลงมือกระชากก่อนรีบขี่รถหนีทันที ยิ่งผู้โดยสารที่ไม่ทันระวังตัวหรือสวมเสื้อคอกลม และเกล้ามวยผมไซว์ลำคอระหง ยิ่งง่ายต่อการลงมือ

เมื่อเปรียบเทียบวิธีการกระทำผิดของคนร้ายกับบทลงโทษตามกฎหมาย จะพบว่า บทลงโทษที่บัญญัติไว้ว่า มีโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปีนั้น นับได้ว่าเป็นบทลงโทษที่น้อยมาก จึงไม่น่าแปลกใจเลยว่าเหตุใดอาชญากรรมคดีวิ่งราวทรัพย์จึงได้เกิดขึ้นมาเป็นจำนวนมาก ทั้งตามสถิติที่มีการเก็บรวบรวมไว้ และอีกหลายกรณีที่ผู้เสียหายไม่แจ้งความเอาเรื่องเพราะคิดว่าได้ทรัพย์ไปไม่มากก็ด้วยเหตุหนึ่ง และการประกันตัวความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์นี้ ราคาประกันด้วยเงินสด และทรัพย์อื่น อยู่ที่ 90,000-200,000 บาท ขึ้นอยู่กับความหนักเบาของการบาดเจ็บผู้เสียหายในคดี ก็ นับได้ว่า เป็นหลักการประกันตัวที่อยู่ในมูลค่าราคาที่น้อยเชกเช่นกัน

กระบวนการยุติธรรมที่ดำเนินการตั้งแต่เริ่มต้นจากปัญหาที่เกิดขึ้น แล้วต่อมามีการจับกุมดำเนินคดีได้นั้น การกระทำผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ถือว่ามีสถิติการจับกุมจนคดีถึงเด็ดขาดแล้ว นับว่าน้อยมาก ดังจำนวนของนักโทษที่ต้องคดีเด็ดขาดในความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ที่เพิ่มขึ้นในทุกๆ เดือน ที่ปรากฏตามตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนผู้ต้องขังในคดีเด็ดขาดที่ถูกควบคุมโดยกรมราชทัณฑ์ ความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ ทั่วราชอาณาจักร ตั้งแต่เดือน สิงหาคม พ.ศ.2548 ถึง เดือนพฤษภาคม พ.ศ.2549

เดือน/ปี	ชาย	หญิง	รวม
เดือน สิงหาคม 2548	946	53	999
เดือน กันยายน 2548	948	64	1,012
เดือน ตุลาคม 2548	1,097	66	1,163
เดือน พฤศจิกายน 2548	1,107	72	1,179
เดือน ธันวาคม 2548	1,119	82	1,201
เดือน มกราคม 2549	1,147	73	1,220
เดือน กุมภาพันธ์ 2549	1,145	71	1,216
เดือน มีนาคม 2549	1,187	73	1,260
เดือน เมษายน 2549	1,198	75	1,273
เดือน พฤษภาคม 2549	1,280	82	1,362

ที่มา : กรมราชทัณฑ์

ปัจจัยที่ทำให้แนวโน้มอาชญากรรมลักษณะนี้เพิ่มขึ้น เกิดจากค่านิยมทางวัตถุ ประกอบกับแนวคิดสิทธิมนุษยชน อีกทั้งอาชญากรรมที่ลงมือกระทำโดยเด็กและเยาวชนไม่ว่าจะเป็นการมีเพศสัมพันธ์ มั่วสุมยาเสพติด ทะเลาะวิวาท กระทั่งอาชญากรรมรุนแรง รวมทั้งวิ่งราวทรัพย์ มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทั้งในแง่ความรุนแรงและปริมาณ มีงานวิจัยหลายชิ้นชี้ว่า เด็กและเยาวชนไทยมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่นำไปสู่อาชญากรรมเพิ่มขึ้น เหตุมาจากสังคมที่เฝ้าหวง โลกที่ไร้พรมแดน ความรุนแรงในการลงโทษ ความรวดเร็วในการดำเนินคดี และความแน่นอนในการจับกุมผู้กระทำผิด การลดแรงจูงใจทางสังคมในการกระทำผิด ตลอดจนการเคร่งครัดในจรรยาบรรณทางสังคมจะเป็นกลไกสำคัญในการควบคุมอาชญากรรม จากการสังเกตกลุ่มคนร้ายส่วนใหญ่เป็นแก๊งวัยรุ่น ใช้รถจักรยานยนต์เป็นพาหนะ ตระเวนไปตามท้องถนนเพื่อหาเหยื่อกระชากสร้อย นอกจากนี้ยังพบว่า รูปแบบของคนร้ายบางกลุ่มได้พัฒนาไปสู่การจี้ชิงทรัพย์ผู้โดยสารบนรถ เหตุการณ์ทำนองนี้เกิดขึ้นได้ตลอดเวลา และไม่สามารถคาดเดาได้ว่าใครคือคนร้าย ยกเว้นลงมือไปแล้วเท่านั้น (คมชัดลึก, 2549: 7)

ดังนั้นคดีอาชญากรรมในรูปแบบคดีวิ่งราวทรัพย์ ซึ่งมีวิธีการปฏิบัติเร็ว เดี่ยว คือทำคนเดียว ด้วยความรวดเร็ว เกิดขึ้นซุกซุ่มมาก เป็นปัญหาที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสังคมโดยรวม เป็นคดีที่ผู้วิจัยซึ่งมีอาชีพรับราชการตำรวจได้รับฟังปัญหาจากประชาชนผู้เสียหายและวิทยุสื่อสารของตำรวจในสังกัดขณะที่ปฏิบัติหน้าที่ว่าเกิดขึ้นแทบจะทุกวัน แต่ผลการจับกุมพบเพียงว่าจับกุมได้ยากมาก หากผู้เสียหายไม่สามารถจดจำหน้าหรือตำหนิรูปพรรณของคนร้าย หมายเลขทะเบียนรถจักรยานยนต์ที่คนร้ายใช้ขับขี่ ก็อาจจะไม่ประสงค์แจ้งความ เพราะไม่มีหลักฐานเอาผิดคนร้าย ทำให้คนร้ายหลายๆ รายที่ผู้เสียหายจดจำหน้าไม่ได้ลอยนวลต่อไป หรือหากผู้เสียหายจดจำหน้าคนร้ายได้แล้ว แต่ทรัพย์สินที่ถูกประทุษร้ายไปนั้นมีมูลค่าไม่มาก ทั้งผู้เสียหายคิดว่าเสียเวลาโดยใช้เหตุและไม่จำเป็น ไม่อยากให้การต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ ไม่อยากเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล ก็จะทำให้การจะได้ตัวคนร้ายเข้ามาสู่กระบวนการยุติธรรมและลงโทษในท้ายที่สุดก็เป็นไปได้ยาก ผู้วิจัยซึ่งรับราชการตำรวจจึงมีความสนใจที่จะศึกษาให้รู้ซึ่งถึงความคิดของนักวิ่งราวทรัพย์ผู้กระทำผิดต่อเหยื่อผู้เสียหาย ว่าใช้สายตามองเหยื่อแล้วตัดสินใจลงมือกระทำผิดอย่างไร เพราะผู้เสียหายนั้นมีรูปแบบการถูกระทำแตกต่างกันไป เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐาน เป็นแนวทางในการควบคุม แก้ไข และป้องกันปราบปรามการกระทำผิดของคนร้ายเหล่านี้ต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาภาพลักษณ์และบริบทของเหยื่ออาชญากรรมคดีฉ้อโกงทรัพย์สินในสายตาของ อาชญากรนักฉ้อโกงทรัพย์สิน
2. เพื่อศึกษาภูมิหลังและพฤติกรรมการกระทำผิดของอาชญากรนักฉ้อโกงทรัพย์สิน
3. เพื่อศึกษาหาแนวทางในการป้องกันและลดอัตราการเสี่ยงที่จะตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรมฉ้อโกงทรัพย์สิน
4. เพื่อเสนอแนะแนวทางในการออกมาตรการควบคุมและปราบปรามอาชญากรรม ประเภทฉ้อโกงทรัพย์สิน

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยจะทำการศึกษาอาชญากรที่ศาลพิพากษาว่ากระทำผิดจริงและ ลงโทษจำคุกในเรือนจำเสร็จเด็ดขาดแล้วตามกฎหมาย ในความผิดฐานฉ้อโกงทรัพย์สิน กรณีศึกษา เฉพาะในกรุงเทพมหานคร ที่เกิดขึ้นในระหว่างปี พ.ศ.2546-2551

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงภาพลักษณ์ของเหยื่อที่ถูกกระทำในคดีฉ้อโกงทรัพย์สิน
2. ทำให้ทราบถึงภูมิหลังและพฤติกรรมการกระทำผิดของอาชญากรนักฉ้อโกงทรัพย์สิน
3. ทำให้ทราบถึงแนวทางในการออกมาตรการควบคุมและแก้ไขของค้ประกอบต่างๆ ที่มี ส่วนเกี่ยวข้องต่อการกระทำผิดของอาชญากรนักฉ้อโกงทรัพย์สิน เพื่อเสนอแนะต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องใน การป้องกันปราบปรามและควบคุมอาชญากรรมประเภทฉ้อโกงทรัพย์สิน
4. นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาวิจัยเสนอต่อสังคมและหน่วยงานต่างๆ เพื่อให้ทราบถึงภาพ ของเหยื่อในสายตาฉ้อโกงทรัพย์สินเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการป้องกันตัวของเหยื่อต่อไป

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง “ภาพลักษณ์ของเหยื่อในสายต่านักวิ่งราวทรัพย์” ผู้วิจัยได้ศึกษาจากวรรณกรรมและแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ได้แก่

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับภาพลักษณ์ (Image concept)

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับสาเหตุอาชญากรรม (Crime causes)

2.2.1 ความหมายและประเภทของอาชญากรรม

2.2.2 สาเหตุของอาชญากรรม

2.2.3 อาชญากรรมในแง่ของกฎหมาย

2.2.4 ปัญหาของสังคมที่นำไปสู่อาชญากรรม

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์และโทษ (The snatcher and the punishment)

2.4 แนวคิดเกี่ยวกับเหยื่ออาชญากรรม (Crime victimization)

2.5 งานวิจัย และบทความที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับภาพลักษณ์ (Image concept)

ความหมายตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525

ภาพพจน์ (Figure of speech) คำพูดที่เป็นสำนวนโวหารทำให้นึกเห็นเป็นภาพ

ภาพลักษณ์ (Image) ภาพที่เกิดจากความนึกคิดหรือที่คิดว่าควรจะเป็นเช่นนั้น จินตภาพ
ก็ว่า

ส่วนความหมายตามพจนานุกรมศัพท์วรรณกรรม: ภาพพจน์ โวหาร และกลการประพันธ์
อังกฤษ-ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 1 พ.ศ.2539 ให้ความหมายคำ 2 คำ ไว้ดังนี้

ภาพพจน์ (Figure of speech) สำนวนภาษารูปแบบหนึ่ง เกิดจากการเรียบเรียงถ้อยคำ
ด้วยวิธีการต่างๆ ให้ผิดแผกไปจากการเรียงลำดับคำหรือความหมายของคำตามปกติ เพื่อให้เกิด
ภาพหรือให้มีความหมายพิเศษ ฯลฯ

1. **ภาพลักษณ์** (Image) ในความหมายทั่วไป หมายถึงลักษณะหรือท่าทีของ
บุคคล หรือขององค์กรที่ปรากฏแก่ตาหรือความรู้สึกนึกคิดของสาธารณชน เช่น ภาพลักษณ์ของ
นักการเมือง ภาพลักษณ์ขององค์กรสหประชาชาติ

2. **จินตภาพ** ในทางวรรณกรรม จินตภาพมีความหมายหลายอย่างและใช้ได้หลายวิธี ฯลฯ

ความหมาย Image ตามข้อ 2. หมายถึงจินตภาพ ได้แก่ภาพที่เกิดในจิตที่เกิดจากการอ่านงานเขียน การพรรณนาที่ทำให้เกิดภาพในจิต ภาพพจน์ (Figure of speech) ชนิดต่าง ๆ ที่ใช้ถ่ายทอดภาพในจิตโดยการเปรียบเทียบ (เช่น อุปมา อุปสรรค ฯลฯ) และสัญลักษณ์ที่ใช้แทนสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยเฉพาะสิ่งที่เป็นนามธรรม

จากข้อมูลทั้ง 2 แหล่ง แสดงลักษณะร่วมกันของ ภาพพจน์ กับ ภาพลักษณ์ คือเป็นเรื่องราวของภาพที่เกิดขึ้นในใจเหมือนกัน คำว่า ภาพพจน์ เดิมใช้กว้างขวางมากคือใช้กินความไปถึง ภาพลักษณ์ ด้วย เช่น ภาพพจน์ที่ดีของหน่วยงาน ปัจจุบัน ภาพพจน์ ใช้กับเรื่องภาษาคือการเขียนหรือการพูดที่ทำให้เกิดภาพในใจ เป็นเรื่องของศิลปะการใช้ภาษา คือ ภาพ นั้นเกิดจาก พจน์ หรือถ้อยคำ ส่วน ภาพลักษณ์ ก็เป็นไปตามความหมายของ Image ข้อ 1 เช่น การปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจคุณนี้ทำได้ดีมาก จึงเกิดภาพลักษณ์ที่ดีแก่สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (เดิมเราใช้ “ภาพพจน์ที่ดี” ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับการใช้ถ้อยคำให้เกิดภาพขึ้นในใจ)

การใช้คำ ภาพลักษณ์ จึงเป็นไปตามความหมายที่ 1 ของคำ Image ส่วน ภาพพจน์เป็นไปตามความหมายที่ 2 ของคำ Image คือเกี่ยวข้องกับการเขียน (เขียนจนเห็นภาพ กระทบความรู้สึก อะไรทำนองนั้น) ภาพลักษณ์ เป็นคำที่บัญญัติขึ้นค่อนข้างใหม่ในภาษาไทย ตรงกับภาษาอังกฤษว่า image ซึ่งในพจนานุกรม Webster's Third New International Dictionary (Gove P.B. and The Merriam Webster, editorial Staff 1976: 1128) ให้ความหมายคำว่า Image ว่าหมายถึง

1. แบบภาพจำลองของคน หรือสิ่งของเช่นรูปปั้น หรือภาพเหมือน
2. สิ่งจำลองที่บุคคลได้รับจากสิ่งที่เห็นว่าเป็นจริง เหมือนอย่างที่มีมันเป็นจริง ๆ
3. รูปร่างลักษณะภายนอก
4. สิ่งที่แสดงออกมาผ่านการสัมผัสหรือปรากฏด้วยสายตาหรือสถาปัตยกรรมที่ปรากฏให้เห็น
5. หมายถึงภาพในจิตใจ ซึ่งเป็น
 - 5.1 ภาพในใจที่ประทับใจ ได้รับความรู้สึก ที่ตอบสนองต่อบางสิ่งหรือความหมายในใจทั่วไปที่ให้กับคนที่เป็นสมาชิกของกลุ่ม
 - 5.2 ทศนคติที่มีต่อสิ่งบางสิ่ง หรือความทรงจำในจิตใจ ซึ่งถูกสร้างขึ้นผ่าน
 - 5.3 ความคิด หรือแนวความคิด

6. สิ่งที่น่าประหลาดสังเกตได้ง่าย

จากพจนานุกรมทางสังคมวิทยา ภาพลักษณะจะหมายความว่า ภาพสะท้อนที่เป็นนามธรรมภายในจิตใจต่อวัตถุ (Object) หรือระดับขั้นของสิ่งนั้นๆ ซึ่งถึงแม้ว่าจะมีพื้นฐานมาจากสิ่งที่ปรากฏให้เห็นในอดีต แต่ก็ไม่จำเป็นว่าจะต้องเห็นเป็นสิ่งจริงๆ นั้นตามไปด้วย (Theodorson G.A. & Theodorson A.G.1970: 196)

คำว่า “Image” นี้ นักวิชาการตะวันตกได้บัญญัติขึ้นใช้และมีการศึกษาอย่างกว้างขวางมาเป็นเวลานานแล้ว ซึ่งในภาษาไทยได้มีการบัญญัติศัพท์ขึ้นใช้แทนหลายคำ เช่น ภาพพจน์ จินตภาพ และภาพลักษณ์

Kenneth E.Boulding (1980 อ้างถึงใน อัครเศ บุษทองล้วน, 2539: 9) ได้ให้ทรรศนะเกี่ยวกับเรื่องของภาพลักษณ์ว่า เป็นความรู้และความรู้สึกของคนเราที่มีต่อสิ่งต่างๆ เป็นความรู้ที่เราสร้างขึ้นเองซึ่งประกอบไปด้วย “ข้อเท็จจริง” และ “คุณค่า” ที่เราเป็นผู้ให้รวมกันอยู่ ที่เรียกว่าความรู้ในเชิงอัตวิสัย (Subjective knowledge) เป็นการสะสมเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ในโลกรอบตัว เนื่องจากมนุษย์เราไม่สามารถรับรู้และทำความเข้าใจกับสิ่งต่างๆ ได้อย่างถี่ถ้วน หากแต่ทำได้เฉพาะ “ภาพ” บางส่วนหรือลักษณะกว้างๆ ของสิ่งเหล่านั้น ซึ่งมีความไม่แน่นอนชัดเจนอยู่ ต้องตีความหมายหรือให้ความหมายต่างกันไปตามแต่ละบุคคล ความรู้เชิงอัตวิสัยนี้จะประกอบเข้าเป็นภาพลักษณ์ของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ ในโลก ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมไปตามนั้น

ภาพลักษณ์มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับทัศนคติ (Attitudes) โดยทัศนคติถือเป็น “อัชฌาศัย” (Predisposition) หรือแนวโน้มที่บุคคลจะมีการกระทำลักษณะใดลักษณะหนึ่งเพื่อตอบโต้สิ่งเร้าหนึ่ง ภายใต้เงื่อนไขเฉพาะหนึ่งๆ ซึ่งภาพลักษณ์เองก็จัดเป็นอัชฌาศัยเช่นกัน แต่เป็นอัชฌาศัยที่จะนำไปสู่การรับรู้และตีความสิ่งเร้า หากทัศนคติเป็นสิ่งโน้มนำ (Orientation) ที่นำไปสู่พฤติกรรมที่สามารถมองเห็นได้ ภาพลักษณ์ก็เป็นสิ่งโน้มนำให้เกิดการรับรู้และตีความ ซึ่งเป็นกระบวนการในระดับความรู้สึกนึกคิดที่ไม่สามารถมองเห็นได้

แม้ว่าภาพลักษณ์ของสิ่งหนึ่งสิ่งใดจะมีลักษณะไม่หยุดนิ่ง (Dynamic of Image) แต่เมื่อเกิดภาพลักษณ์ใดแล้วจะเปลี่ยนแปลงได้ยาก เพราะการเปลี่ยนแปลงนั้นจะไปกระทบกระเทือนโครงสร้างของพฤติกรรมมากมาย การสร้างภาพลักษณ์ถึงแม้จะยาก แต่ก็ง่ายกว่าการเปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ที่เสียไปแล้ว การพยายามสรรหาข้อมูลให้แก่บุคคลเพื่อ让他เปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ที่เสียไปแล้ว การพยายามสรรหาข้อมูลให้แก่บุคคลเพื่อ让他เปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์นั้น ข้อมูลนั้นอาจถูกปฏิเสธได้ หากข้อมูลดังกล่าวขัดแย้งกับความคิดเห็น ความเชื่อเดิม ทัศนคติเดิมและค่านิยมของบุคคล ข้อมูลใหม่ที่ให้ไปนั้นอาจจะถูกคิดว่าผิด หรือเป็นการบิดเบือนไปได้ (อ้างถึงใน วิรัชต์ แสงดาวฉาย, 2531:11-12)

ภาพลักษณะจึงเป็นเรื่องเกี่ยวกับกระบวนการของความคิดจิตใจ ในเมื่อคนเรามีได้มีเพียงแต่ประสบการณ์โดยตรงกับโลกรอบตัวซึ่งได้สัมผัส ชิมรส ดมกลิ่น ได้ยินและได้เห็นด้วยเองเท่านั้น แต่ยังมีประสบการณ์โดยทางอ้อมอื่นๆด้วย ซึ่งประสบการณ์เหล่านี้ต้องอาศัยการตีความและให้ความหมายด้วย (Make Sense) ภาพลักษณะจึงเป็นการแทนความหมายเชิงอัตวิสัย (Subjective representation) ของสิ่งต่างๆ ที่บุคคลได้รับรู้มาเป็นความรู้เชิงตีความหมาย (Interpreted sensation) หรือความประทับใจต่อสิ่งที่ปรากฏให้เห็นได้ (Appearance) ความคล้ายคลึงหรือเป็นการแทนความหมายของการรับรู้ (Perception) หรือกระบวนการเกิดมโนทัศน์ (Process of imagery) ซึ่งมักจะมีความหมายสำคัญอย่างยิ่งต่อการรับรู้ในสิ่งที่ไม่มีความหมายแน่นอนชัดเจนในตัวของมันเอง

การเกิดภาพลักษณะตามแนวคิดของ Boulding มุ่งในลักษณะการรับรู้ข่าวสารที่มีส่วนสัมผัสหรือมีผลกระทบต่อองค์ประกอบต่างๆ ของภาพลักษณะเป็นสำคัญ ลักษณะการก่อตัวของภาพลักษณะต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด เมื่อพิจารณาจากความสัมผัสขององค์ประกอบแล้ว จะก่อตัวขึ้นจากการผสมผสานขององค์ประกอบเชิงความรู้ การรับรู้ ความรู้สึกและการกระทำจะเกิดเป็นภาพของโลกที่บุคคลมีประสบการณ์มา

กล่าวคือ จะมีสิ่งที่ถูกสังเกตซึ่งเป็นสิ่งที่ถูกต้องที่ถูกรับรู้ผ่านเข้ามาทางการรับรู้ ซึ่งได้แก่สัมผัสทั้ง 5 ของบุคคล อาจเป็นการสังเกตจากประสบการณ์โดยตรงหรือโดยอ้อม ทั้งที่ผ่านสื่อที่สัมผัสได้จากประสาททั้ง 5 และสื่ออื่นๆ ในรูปต่างๆ จากข้อมูลที่ได้หรือจากการสังเกตที่ผ่านมา โดยกระบวนการของการรับรู้ ซึ่งจะต้องมีการให้ความหมายแก่สิ่งที่ถูกสังเกตนั้นด้วยการนำไปสู่การสร้างความรู้ที่มีการแยกแยะลักษณะ ประเภท และความแตกต่างของสิ่งต่างๆ โดยสิ่งที่ถูกสังเกต ความรู้ที่ถูกสร้างขึ้นมานี้เองได้ไปเกี่ยวพันพื้นฐานประสบการณ์เดิม เช่น ทักษะคิด ค่านิยม เกิดเป็นความรู้สึกที่มีต่อสิ่งที่ถูกสังเกตนั้นแล้วพัฒนาเป็นความผูกพันที่จะยอมรับหรือไม่ยอมรับ ชอบหรือไม่ชอบ และความรู้สึกนี้ อาจจะไม่แสดงออกก็ได้ แต่เป็นความรู้สึกที่มีความพร้อมที่จะแสดงออกและเป็นการกระทำที่มีทิศทางด้วย

Frank Jefkins (1982 อ้างถึงใน อัครเศศ บุญทองล้วน, 2539: 10) มองว่า ภาพลักษณะนั้นเกิดขึ้นจากความประทับใจ ซึ่งได้มาจากการได้มีความรู้ และความเข้าใจในข้อเท็จจริงนั้นๆ

Daniel J.Boorstin (1970 อ้างถึงใน อัครเศศ บุญทองล้วน, 2539: 10) ได้ให้แนวคิดไว้ว่า ภาพลักษณะเป็นภาพที่มนุษย์สร้างขึ้นด้วยเหตุการณ์เทียม (Pseudo-event) ซึ่งเป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อจำลองเหตุการณ์ที่ไม่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติ เป็นการสร้างจากองค์ประกอบต่างๆ ที่

มองเห็นได้ชัด เข้าใจได้ง่าย และเข้าใจได้หลายความหมาย และมีความน่าเชื่อถือด้วย ภาพลักษณ์ตามแนวคิดของ Boorstin กล่าวได้ 6 ลักษณะ คือ

1. ภาพลักษณ์เป็นสิ่งที่ถูกจำลองขึ้นมาไม่ได้เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ (Image is synthetic) แต่เกิดจากการวางแผนที่ประกอบกันขึ้น เพื่อตอบสนองวัตถุประสงค์บางอย่างที่กำหนดไว้ เช่น วัตถุประสงค์ทางการประชาสัมพันธ์ ดังนั้นภาพลักษณ์จึงเกิดจากการวางแผนประชาสัมพันธ์การกำหนดกระบวนการกลยุทธ์ต่างเป็นอย่างดี

2. ภาพลักษณ์เป็นที่เชื่อถือได้ (Image is believable) ในการสร้างภาพลักษณ์สิ่งสำคัญที่สุดก็คือความน่าเชื่อถือ กล่าวคือแม้ว่าภาพลักษณ์จะเป็นภาพที่ถูกสร้างขึ้นมาก็ต้องอยู่บนพื้นฐานของความน่าเชื่อถือในภาพลักษณ์ที่สร้างขึ้นมานั้นได้

3. ภาพลักษณ์เป็นสิ่งที่อยู่นิ่ง (Image is passive) ภาพลักษณ์ต้องไม่ขัดแย้งกับความเป็นจริง ถึงแม้ว่าภาพลักษณ์จะไม่ใช่ความเป็นจริง แต่ภาพลักษณ์จะต้องถูกนำเสนออย่างสอดคล้องกับความเป็นจริง

4. ภาพลักษณ์เป็นสิ่งที่เห็นได้ชัดเจน (Image is vivid and concrete) ภาพลักษณ์ถูกสร้างขึ้นเป็นรูปธรรมด้วยการสร้างสรรค์จากนามธรรม ซึ่งอาจเรียกได้ว่าเป็นการสร้างจินตนาการรูปธรรมเพื่อให้ตอบสนอง ดึงดูดใจ และดึงดูดความรู้สึกทางอารมณ์

5. ภาพลักษณ์เป็นสิ่งที่ถูกทำให้ดูง่าย (Image is simplified) ภาพลักษณ์ในบางครั้ง อาจเป็นสิ่งที่ดูเหมือนกำกวม มีลักษณะที่กำกึ่งระหว่างความคาดหวังกับความเป็นจริงมาบรรจบกัน

6. ภาพลักษณ์มีความหมายหลายแง่หลายมุม (Image is ambiguous) ภาพลักษณ์ในบางครั้งอาจเป็นสิ่งที่ดูเหมือนกำกวม มีลักษณะที่กำกึ่งระหว่างความคาดหวังกับความจริงมาบรรจบกัน

มานิต รัตนสุบรรณ (2527) ได้กล่าวไว้ว่า ภาพลักษณ์เป็นความประทับใจในสิ่งที่เรารู้สึกต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด หรือคนใดคนหนึ่ง หรือองค์การใดองค์การหนึ่ง จะเรียกว่าชื่อเสียงก็ได้

จากการให้ความหมายข้างต้นจะพบว่า ภาพลักษณ์นั้นอาจเป็นภาพที่เกิดขึ้นด้วยความประทับใจ หรือการรับรู้หรือภาพที่เกิดขึ้นในจิตใจจากการมีความรู้ในอดีต ซึ่งผันแปรไปตามการมุ่งของนักวิชาการทั้งหลาย

ประจวบ อินฮอด (2532) ได้พรรณนาไว้ว่า ภาพลักษณ์ คือ

1. พลังแฝงที่จะนำไปสู่พฤติกรรม

2. เจตคติของบุคคล กลุ่มบุคคลที่มีต่อสถาบันหรือเป้าหมาย ซึ่งอาจจะเป็นกรณีหรือบุคคล หรือสถาบันใด ก็ได้
3. ความคาดหวังของบุคคลต่อบุคคล กรณีหรือสถาบันที่มีต่อกรณีใดกรณีหนึ่ง ซึ่งจะต้องสอดคล้องกับความเชื่อ ความรู้สึกของคนที่มีอยู่
4. สิ่งสะท้อนความรู้สึกนึกคิดของคนที่มีต่อกรณีหรือบุคคล หรือสถาบัน
5. คุณค่าเพิ่ม หรือความนิยมที่มีต่อสถาบัน หรือกรณีเรื่องราวใดๆ

Robinson and Barlow (1959 อ้างถึงใน จิราภรณ์ สีขาว, 2536) ได้อธิบายว่า ภาพลักษณ์ หมายถึง ภาพที่เกิดขึ้นในจิตใจ ซึ่งบุคคลมีความรู้สึกนึกคิดต่อองค์การ สถาบัน ภาพในใจดังกล่าวของบุคคลนั้นๆ อาจจะได้มาจากทั้งประสบการณ์โดยตรง และประสบการณ์ทางอ้อมของตัวเขาเอง เช่น ได้ประสบมาด้วยตนเอง หรือได้ยินได้ฟังมาจากคำบอกเล่าของผู้อื่น หรือจากกิตติศัพท์เล่าลือต่างๆ นานา เป็นต้น

วิรัช ภักขิตนกุล (2535) ได้สรุปความหมายของ ภาพลักษณ์ ไว้ว่าหมายถึง ภาพที่เกิดขึ้นในใจ (Mental Picture) ของคนเรา อาจเป็นภาพที่มีต่อสิ่งมีชีวิตหรือสิ่งไม่มีชีวิตก็ได้ เช่น ภาพที่มีต่อบุคคล (Person) องค์การ (Organization) สถาบัน (Institution) ฯลฯ หรือภาพที่สิ่งต่างๆ สร้างให้เกิดขึ้นในจิตใจเราก็ได้

ภาพลักษณ์จึงอาจเป็นภาพของสถาบัน องค์การ หรือ บุคคลที่เกิดความรู้สึกในจิตใจของคนเราว่าดี ไม่ดี ชอบ ไม่ชอบ เชื่อถือ ไม่เชื่อถือ เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ฯลฯ หรือรู้สึกเฉยๆ เป็นกลางไม่ดีไม่เลว ถ้าความคิดเห็นของคนส่วนมากเป็นเช่นไร ภาพลักษณ์ของหน่วยงานก็จะเป็นเช่นนั้น ถ้าผลออกมาไม่ดีหรือปานกลาง ก็จะต้องรีบเร่งสร้างภาพลักษณ์ให้ดีขึ้น มิฉะนั้นหากภาพลักษณ์ตกต่ำลง จะพาให้การดำเนินงานของสถาบันล้มเหลวได้ (วิจิตร อาวะกุล, 2534)

องค์ประกอบและการก่อตัวของภาพลักษณ์

องค์ประกอบของภาพลักษณ์ อาจแยกได้ 4 ส่วน ซึ่งจะเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันจนไม่สามารถแยกออกเป็นส่วนๆ ได้อย่างเด็ดขาด และจะผสมผสานกันเป็นภาพของโลกที่บุคคลได้ประสบมา

1. องค์ประกอบเชิงการรับรู้ เป็นสิ่งที่บุคคลได้จากการสังเกตโดยตรง สิ่งที่ถูกสังเกตนั้นจะนำไปสู่การรับรู้ (Cues) หรือมีสิ่งที่ถูกรับรู้แน่นอน ซึ่งอาจจะเป็นบุคคล สถานที่ เหตุการณ์ ความคิด หรือวัตถุสิ่งของต่างๆ เราจะได้ภาพสิ่งแวดล้อมต่างๆ โดยการผ่านการรับรู้

2. องค์ประกอบเชิงความรู้ ได้แก่ ภาพลักษณ์ที่เป็นความรู้เกี่ยวกับลักษณะประเภทความแตกต่างของสิ่งต่างๆ ที่ได้จากการสังเกตสิ่งที่ถูกรับรู้
3. องค์ประกอบเชิงความรู้สึก ได้แก่ ภาพลักษณ์ที่เกี่ยวกับความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกผูกพัน ยอมรับหรือไม่ยอมรับ ชอบหรือไม่ชอบ
4. องค์ประกอบเชิงการกระทำ เป็นภาพลักษณ์ที่เกี่ยวกับความมุ่งหมายหรือเจตนาที่จะเป็นแนวทางปฏิบัติตอบโต้สิ่งเร้านั้น อันเป็นผลของปฏิสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบเชิงความรู้และเชิงความรู้สึก

ลักษณะการก่อตัวของภาพลักษณ์จะเริ่มจากมีสิ่งที่ถูกสังเกต หรือสิ่งที่ถูกรับรู้ ซึ่งอาจเป็นบุคคล สถานที่ เหตุการณ์ ความคิด หรือวัตถุสิ่งของต่างๆ ผ่านเข้ามาทางช่องทางการรับรู้ อันได้แก่การรับสัมผัสทั้งห้าของบุคคลอาจเป็นการสังเกตจากประสบการณ์โดยตรงหรือโดยอ้อมที่ผ่านสื่อในรูปแบบต่างๆ จากข้อมูลที่ได้จากการสังเกตที่ผ่านมาโดยกระบวนการของการรับรู้ ซึ่งจะต้องมีการให้ความหมายแก่สิ่งที่ถูกสังเกตด้วยนั้น นำไปสู่การสร้างความรู้ ซึ่งมีการแยกแยะตามลักษณะประเภทและความแตกต่างของสิ่งต่างๆ นั้น เป็นความรู้ที่สร้างขึ้นจากการตีความและให้ความหมายด้วยตัวเราเอง แต่สิ่งที่ถูกสังเกต หรือความรู้ที่สร้างขึ้นเองนี้จะเกี่ยวข้องกับพื้นฐานประสบการณ์เดิม เช่น ทศนคติ ค่านิยม เกิดเป็นความรู้สึกต่อสิ่งที่ถูกสังเกตนั้น แสดงออกมาในรูปแบบความผูกพัน ยอมรับหรือไม่ยอมรับ ชอบหรือไม่ชอบ และความรู้สึกนี้เป็นความรู้สึกที่มีความพร้อมที่จะแสดงออกเป็นการกระทำที่มีทิศทางด้วย (Kenneth E. Boulding, 1961: 1-6 อ้างถึงใน วิริชต์ แสงดาวฉาย, 2531: หน้า 11-12)

ภาพลักษณ์ คือ ภาพที่เกิดขึ้นในใจกันเนื่องมาจากการประทับใจและเกิดความทรงจำ (ทั้งบวกและลบ) ใน “ตัวการ” โดยได้มีการสะสมและพัฒนาปรับเปลี่ยนไปตามประสบการณ์ที่พบเห็นหรือไปมีส่วนร่วม หรือไปมีส่วนร่วมโดยภาพลักษณ์นี้สามารถเกิดขึ้นได้ 2 วิธี

1. เกิดขึ้นโดยธรรมชาติ ปราศจากการปรุงแต่ง ดังนั้น ภาพขององค์กรหนึ่งจะเป็นเช่นไรก็ได้ตามที่บุคคลนั้นไปพบเห็นมาซึ่งอาจเป็นภาพลักษณ์ที่ดีและเลวได้แล้วแต่ประสบการณ์
2. เกิดจากการปรุงแต่ง โดยที่มีความพยายามที่จะให้องค์กรมีพฤติกรรมที่ดีเพื่อให้เกิดภาพลักษณ์ที่ดีหรือถ้าเกิดเหตุการณ์อะไรไม่ดี ก็จะมีการสร้างเหตุการณ์บางอย่างมาบล้าง หรือเป็นการแก้ไขข้อเท็จจริง ปรุงแต่งให้มีภาพลักษณ์ในทิศทางที่พึงประสงค์

การเกิดภาพลักษณ์

ในส่วนนี้ พงษ์เทพ วรกิจโกศาทร ได้อธิบายว่าในแง่ของปัจเจกบุคคลที่เหตุการณ์ได้มาถึงตัวเองแล้ว และจะพัฒนาเป็นภาพลักษณ์ในที่สุดอย่างไร

เมื่อปัจเจกได้รับเหตุการณ์ภายนอกมายังตัวตนเองนั้น เหตุการณ์ยังไม่สามารถจะสร้างให้เป็นภาพได้ทันที แต่กลับต้องมีขั้นตอนซึ่งพอจัดแบ่งได้ ดังนี้

1. เหตุการณ์และสิ่งแวดล้อม (Events and Environment) คนเรานั้นเป็นสมาชิกของสังคม ซึ่งในสังคมนี้ก็มีเหตุการณ์ทั้งทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคมวัฒนธรรม การศึกษา และอื่นๆ เกิดขึ้นมากมาย แต่มีเพียงบางส่วนของเหตุการณ์เท่านั้นที่คนเราจะรับเข้ามายังตัวเราได้ และในบรรดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหลายนี้จะมีคุณค่าด้านดีหรือเลว จะสำคัญหรือไม่ จะมีความหมายอะไร คงจะไม่เกิดขึ้นจากตัวของเราเพียงอย่างเดียว แต่สภาพแวดล้อมที่อยู่กับเหตุการณ์และอยู่โดยรอบเรา กลับมีอิทธิพลในการกำหนดคุณค่าเหล่านั้น ทั้งก่อนและหลังการรับรู้ ตลอดจนมีอิทธิพลต่อความสมบูรณ์หรือการหดหาย และระยะเวลาของความจำในเหตุการณ์นั้นๆ ด้วย

2. ช่องทางการสื่อสาร (Communication Channel) ในบรรดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหลายจะสามารถเข้ามาสู่เราได้ โดยช่องทางการสื่อสาร ซึ่งได้แก่ การได้ยิน ได้เห็น ได้สัมผัส ได้ลิ้มรส และได้กลิ่น ซึ่งแต่ละช่องทางเหล่านี้ก็ยังมีประสิทธิภาพทางด้านการรับความสมบูรณ์ของเหตุการณ์ซึ่งมีผู้จัดส่งมานี้ก็มีความสัมพันธ์กับช่องทางการสื่อสารด้วย กล่าวโดยสรุป ช่องทางการสื่อสารจะเป็นประตูด่านแรกของการรับรู้เหตุการณ์ซึ่งประสิทธิภาพและประสิทธิผลในขั้นตอนนี้ คุณสมบัติของ “ข่าวสาร” และตัว “สื่อ” ย่อมมีความสำคัญที่สุด

3. องค์ประกอบเฉพาะบุคคล (Personal Elements) เกี่ยวกับคุณภาพและประสิทธิภาพของการสื่อสาร โดยเฉพาะการรับรู้ของผู้รับสารนั้น Berlo ได้กล่าวไว้ว่า องค์ประกอบทั้ง 5 ของแต่ละบุคคล คือ ทักษะของการสื่อสาร ทศนคติ ความรู้ ระบบสังคมและวัฒนธรรม ต่างก็มีอิทธิพลต่อการสื่อสาร เราจะมองเห็นภาพเป็นรูปร่างเช่นไร จะเป็นภาพที่มีความหมายไม่เหมือนคนอื่น หรือมีความนิยมชมชอบหรือไม่สนใจ หรืออะไรก็ตาม ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทั้ง 5 นี้ เป็นสำคัญ ดังนั้นถึงแม้ว่าเหตุการณ์จากภายนอกจะผ่านช่องทางการสื่อสาร และเข้ามาสู่ตัวเราแล้วก็ตาม จะมีความหมายอะไรหรือไม่ องค์ประกอบเหล่านี้จะเป็นคำตอบที่ดีมากกว่าอย่างอื่น

4. การรับรู้และความประทับใจ (Perception and Impression) ภาพลักษณ์จะไม่สามารถเกิดขึ้นได้ทันที เมื่อเหตุการณ์ได้ผ่านเข้ามาทางช่องทางการสื่อสารและองค์ประกอบเฉพาะบุคคลทั้ง 5 จะเป็นตัวที่พิจารณาเหตุการณ์นั้นก่อน โดย “การรับรู้” (Perception) ซึ่งเป็นตัวแปลงเหตุการณ์ให้เป็นไปใน “ความหมายตามความคิดของบุคคลนั้น” (หรือเรียกว่าเป็นไปตามความลำเอียงเฉพาะบุคคลก็จะมีผิดนัก) ส่วนความประทับใจ (Impression) มีความสำคัญในการรับรู้อีกลักษณะหนึ่งโดยจะเกี่ยวกับกับคุณภาพและปริมาณของความทรงจำ ถ้าประทับใจมาก (ไม่ว่าจะบวกหรือลบ) ก็จะมีความทรงจำ-จดจำได้มากและนานเมื่อสร้างเป็นภาพลักษณ์

อะไรขึ้นได้แล้วก็จะเป็นภาพลักษณ์ที่เจือจางได้ซ้ำกว่าการที่มีความประทับใจน้อย หรือไม่มีความประทับใจเลย

จากแนวคิดของนักคิดทั้งหลายที่ได้ให้ความหมายและภาพลักษณ์ไว้หลายแห่งหมายมุ่ม จึงสามารถสรุปแนวความคิดทั้งหลายเกี่ยวกับภาพลักษณ์ตามความคิดของผู้วิจัยว่าภาพลักษณ์เป็นการให้ความหมายของสิ่งที่มองเห็นและมองไม่เห็น โดยการสร้างภาพขึ้นภาพในจิตใจ ด้วยประสบการณ์ของคนๆ นั้น ว่าสิ่งนั้นเองเป็นอย่างไรในจิตใจเขา แล้วถ่ายทอดเป็นถ้อยคำที่อธิบายได้ ซึ่งอธิบายว่า นิยามของภาพลักษณ์ คือ ภาพที่บุคคลมีในใจที่สะท้อนสิ่งต่างๆ หรือคน หรือกลุ่มออกมาโดยแยกออกได้เป็นสองประเด็น คือ ที่สามารถเห็นเป็นรูปธรรม เช่น ลักษณะภายนอก ที่เห็นได้ สัมผัสได้ และที่เป็นนามธรรม ได้แก่ ทศนคติ ความคิด ความเชื่อที่สัมผัสไม่ได้ ที่บุคคลมีต่อสิ่งนั้นๆ โดยไม่จำเป็นว่าจะต้องตรงตามความเป็นจริงเสมอไปดังนั้น ซึ่งภาพลักษณ์ของเหยื่อที่นักวิจัยวิจัยมองนั้น อาจเป็นภาพลักษณ์ที่เคยมองเห็นมาก่อนหรือไม่เคยมองเห็นมาก่อนก็ได้ แต่ได้ใช้การจินตนาการสร้างภาพในจิตใจว่า เหยื่อรายนั้นมีภาพลักษณ์ที่เหมาะสมกับองค์ประกอบต่างๆ อันเป็นประสบการณ์ที่ได้รับมาฝังในจิตใจ แล้วตัดสินใจลงมือกระทำผิดวิจัยวิจัย

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับสาเหตุอาชญากรรม (Crime causes)

2.2.1 ความหมายและประเภทของอาชญากรรม

ความหมายของอาชญากรรม (Crime)

คำว่า Crime มีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า Crimen หรือ Criminis ความหมายดั้งเดิมหมายถึง การตัดสิน คำพิพากษา การจับกุม หรือการลงโทษ ต่อมาความหมายเปลี่ยนแปลงหมายถึง ความผิด หรือการร้องทุกข์จากความผิด

อาชญากรรมตามที่กำหนดใน Encyclopedias (Encyclopedias Britannica, volume 6.p 754) หมายถึง การกระทำที่เจตนาโดยรู้สึกรู้ว่าเป็นภัยต่อสังคมหรือเป็นอันตรายต่อสังคมตามปกติได้กำหนดข้อห้ามและโทษโดยกฎหมายอาญา

คำว่า อาชญากรรม มาจากคำว่า อาชญา (อำนาจ หรือ โทษ) สมาสกับคำว่ากรรม (การกระทำ) รวมกัน หมายถึง การกระทำต่างๆ ที่กฎหมายบัญญัติเป็นความผิด และได้กำหนดโทษไว้

Sellin (1938 อ้างถึงใน ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์, 2531) ได้กำหนดนิยามของคำว่า อาชญากรรม หมายถึงการกระทำหรือพฤติกรรมใดๆ ซึ่งเป็นการละเมิดปทัสสถานพฤติกรรมหรือ

กล่าวอีกนัยหนึ่งอาชญากรรมก็คือพฤติกรรมที่บ่อนทำลายสังคม ซึ่งนิยามนี้ได้รับการขนานนามว่าเป็นนิยามทางสังคมศาสตร์ของอาชญากรรม

Tappan (1940 อ้างถึงใน ประชัช เปี่ยมสมบูรณ์, 2531) กล่าวว่าไว้ว่า อาชญากรรมคือการกระทำใดๆ ที่กฎหมายบัญญัติว่าเป็นความผิดและส่งผลในการฟ้องร้องรวมทั้งพิพากษาลงโทษผู้กระทำผิด นิยามนี้ได้รับการขนานนามว่าเป็นนิยามทางนิติศาสตร์ของอาชญากรรม

Bentham (1864 อ้างถึงใน ผจจจิตต์ อธิคมนันทะ, 2529: 7) อธิบายว่าอาชญากรรมคือการกระทำที่ถือว่าเป็นความผิดทางอาญาหรือการกระทำที่กฎหมายห้ามไว้ซึ่งมีผลร้ายมากกว่าผลดี

ผจจจิตต์ อธิคมนันทะ (2529: 8-9) กล่าวว่าไว้ว่า อาชญากรรมในทัศนะของตำรวจ หมายถึงการกระทำใดๆ อันกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำนั้น บัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ ตำรวจให้ความหมายอาชญากรรมโดยถือหลักทางกฎหมาย และกฎหมายซึ่งตำรวจใช้เป็นเครื่องวัดว่าการกระทำใดเป็นอาชญากรรมหรือไม่ อยู่ที่ว่าในขณะนั้นมีกฎหมายหรือไม่ ถ้ามีกฎหมายกำหนดไว้แล้วการกระทำนั้นเป็นอาชญากรรมซึ่งได้แก่ กฎหมายอาญา โดยเห็นกฎหมายหลักที่ใช้พิจารณา นอกจากนี้ได้แก่ พระราชบัญญัติที่มีโทษทางอาญาต่างๆซึ่งการกระทำใดจะถือเป็นการผิดอาญาต้องมีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นลายลักษณ์อักษร

กล่าวโดยสรุป จะเห็นว่าอาชญากรรมนั้นเป็นการกระทำที่มีลักษณะฝ่าฝืนกฎหมายหรือบรรทัดฐานทางสังคม ซึ่งกำหนดพฤติกรรมอาชญากรรมและโทษเอาไว้และผลของการกระทำผิดนั้นจะเป็นภัยต่อสังคม มีผลร้ายแรงมากกว่าดี

ประเภทอาชญากรรม

Clinard และ Quinney (1973 อ้างถึงใน อัดณพ ชูบำรุง, 2527: 120-133) ได้ตั้งทฤษฎีการจำแนกประเภทอาชญากรรมไว้ว่า ในการจำแนกประเภทของอาชญากรรมจะต้องพิจารณาปัจจัยสำคัญ 5 ประการด้วยกัน คือ ปัจจัยเกี่ยวกับกฎหมาย อาชีพของอาชญากร ความเกื้อกูลของกลุ่มต่อการประกอบอาชญากรรม ความตรงกันระหว่างพฤติกรรมอาชญากรกับพฤติกรรมที่ถูกต้องตามกฎหมาย ปฏิกริยาของสังคมต่อพฤติกรรมของอาชญากรและกระบวนการทางกฎหมาย เมื่อClinardและQuinneyได้วางกรอบของทฤษฎีไว้ดังนี้แล้ว และได้จำแนกอาชญากรรมไว้ 9 ประเภทด้วยกัน คือ

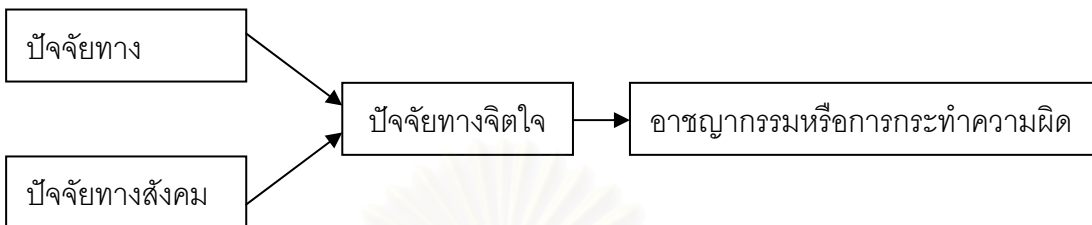
1. อาชญากรรมที่กระทำต่อบุคคลอย่างรุนแรง ได้แก่ การฆาตกรรม การทำร้ายร่างกายจนบาดเจ็บสาหัส การข่มขืนกระทำชำเรา เป็นต้น

2. อาชญากรรมที่กระทำต่อทรัพย์สินตามโอกาส ได้แก่ การปลอมลายมือ การขโมยของในร้านขายของ การทำลายสิ่งสาธารณะ การขโมยรถยนต์ เป็นต้น
3. อาชญากรรมที่ทำลายความสวยงามของสังคม ได้แก่ โสเภณี การใช้ยาเสพติด รังสรรค์เพศ การเมาสุราในที่สาธารณะ เป็นต้น อาชญากรรมประเภทนี้ถือว่าเป็นอาชญากรรมที่ไม่มีเหยื่อ แต่ก็ทำความรำคาญให้แก่ชุมชนได้
4. อาชญากรรมที่นิยมทำตามกันมา ได้แก่ การลักขโมย การย่องเบา การปล้น เป็นต้น ผู้กระทำความผิดมักจะเริ่มต้นกระทำผิดตั้งแต่เยาว์วัยโดยการรวมกันเป็นแก๊ง พฤติกรรมของอาชญากรที่แสดงออกมาก็เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในทางเศรษฐกิจ
5. อาชญากรรมการเมือง ได้แก่ การกบฏ การก่อการร้าย เป็นต้น
6. อาชญากรรมที่เกิดขึ้นจากงานอาชีพ ได้แก่ การทุจริตต่อหน้าที่ของข้าราชการหรือพนักงานของบริษัท
7. อาชญากรรมที่ทำผิดกฎหมายธุรกิจการค้า ได้แก่ การโฆษณาหลอกลวง ความผิดเกี่ยวกับการใช้เครื่องหมายการค้า การผลิตอาหารและยาที่ไม่ปลอดภัย เป็นต้น
8. องค์การอาชญากรรม อาชญากรรมประเภทนี้เป็นอาชญากรรมที่มีการจัดตั้งมีหัวหน้ามีรองหัวหน้า มีผู้บังคับฝ่ายปฏิบัติและผู้ปฏิบัติ ได้แก่ องค์การค้ายาเสพติด องค์การค้ำของเถื่อน องค์การเรียกค่าไถ่หรือข่มขู่เอาเงิน เป็นต้น
9. อาชญากรรมอาชีพ อาชญากรรมประเภทนี้ ได้แก่ การเป็นมือปืนรับจ้าง การตุ้มตุ๋น การล้วงกระเป๋า การขโมยของในร้านขายของ การปลอมลายมือ การปลอมของ เป็นต้น

2.2.2 สาเหตุของอาชญากรรม

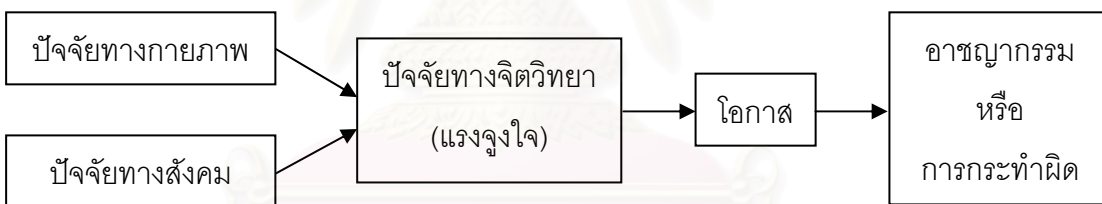
Mannheim (1973 อ้างถึงใน อัดณพ ชูบำรุง 2527:133-114) เห็นว่า สาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดอาชญากรรมหรือพฤติกรรมการกระทำผิดของมนุษย์ เกิดจากสาเหตุ 3 ปัจจัย คือ ปัจจัยทางกายภาพ ปัจจัยทางสังคม ปัจจัยทางจิตใจ โดยปัจจัยทางกายภาพหรือปัจจัยทางสังคมจะก่อให้เกิดการกระทำผิดก็ต่อเมื่อจิตใจเอื้ออำนวยให้เป็นไป กล่าวคือ มีความต้องการหรือแรงจูงใจที่จะกระทำเช่นนั้น แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่าปัจจัยด้านจิตใจจะเป็นตัวแปรที่เด่นชัดเหนือปัจจัยอื่น หากความกดดันของปัจจัยอื่นแรงมากและมีเชื้อของความต้องการทางจิตใจแม้แต่นิดเดียวก็อาจนำไปสู่การกระทำผิดได้ อย่างไรก็ดีหากขาดแรงจูงใจหรือแรงกดดันในระดับหนึ่งทางจิตใจแล้วอาชญากรรมก็จะไม่เกิด

กล่าวโดยสรุป ก็คือจะต้องมีปัจจัยอย่างน้อย 2 ประการ และจะต้องมีปัจจัยด้านจิตใจร่วม อยู่ด้วยเสมออาชญากรรมจึงจะเกิด โดยมีแผนภูมิแนวคิด ของ แมนน์ไฮม์ ปราบกฏตามแผนภูมิที่ 1 ดังนี้

ภาพที่ 1 แผนภูมิแสดงแนวคิดของ Mannheim เกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้เกิดอาชญากรรม

ผวจจิตต์ อธิคมน์นทะ (2529: 8-9) ได้สรุปแนวคิดของนักอาชญาวิทยาที่กล่าวถึง สาเหตุของอาชญากรรมว่า หากสามารถตัดช่วงโอกาสในอาชญากรรมได้ปัญหาอาชญากรรมจะไม่สามารถเกิดได้และปัจจัยทางจิตวิทยา หรือจิตใจ เจตนาดี หากไม่ถูกกระตุ้น ไม่สร้างหรือไม่กระทำสิ่งยั่วยุ ผู้ที่จะกระทำผิดก็จะขาดแรงจูงใจในอาชญากรรม ตามแผนภูมิที่ 2 ดังนี้

ภาพที่ 2 แผนภูมิแสดงแนวคิดของ นักอาชญาวิทยา เกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้เกิดอาชญากรรม

จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้นสามารถอธิบายปัจจัยที่เป็นสาเหตุของอาชญากรได้ดังนี้

1. ปัจจัยทางกายภาพ

การพิจารณาหาสาเหตุของอาชญากรรม มีผู้ศึกษาไว้หลายประเด็น เป็นต้น เช่น อายุ เพศ การศึกษา อาชีพ สภาพสรีระและพลานามัยของบุคคลและความผิดปกติของต่อม เป็นต้น จากแนวความคิดทางด้านปัจจัยทางกายภาพ สามารถนำตัวแปรปัจจัยทางกายภาพเกี่ยวกับอายุและการศึกษามาสันับสนุนการศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้

2. ปัจจัยทางสภาพแวดล้อมและสังคม

2.1 ปัจจัยทางสภาพแวดล้อม ได้แก่ การศึกษาสาเหตุของอาชญากรรมกับสภาพทางภูมิศาสตร์ อาชญากรรมในเขตพื้นที่ต่างๆ อัตราอาชญากรรมเปรียบเทียบระหว่างเมืองกับชนบท สภาพนิเวศวิทยา และเวลาที่เกิดเหตุ เป็นต้น

2.2 ปัจจัยทางสังคม นักสังคมวิทยาจะทำการศึกษาปัญหาอาชญากรรมโดยถือว่ เป็นปรากฏการณ์ทางสังคมโดยพิจารณาปัญหาอาชญากรรมที่มีส่วนสัมพันธ์อยู่ในโครงสร้างสถาบันทางสังคม นักสังคมวิทยาพยายามศึกษาพฤติกรรมเหล่านั้น ซึ่งเกิดจากการเรียนรู้ ซึ่งมีความใกล้ชิดติดต่อสัมพันธ์กัน เป็นการเรียนรู้โดยฝ่ายกลุ่มปฐมภูมิต่างๆ เช่น ครอบครัวดังที่สุพัตรา สุภาพ(2542: 65-66) ได้อธิบายว่า ครอบครัวเป็นสถาบันสังคมที่สำคัญที่สุดเป็นหน่วยงานของสังคมที่มีความใกล้ชิดและมีความคงทนที่สุด เพราะมนุษย์ทุกคนต้องอยู่กับครอบครัวซึ่งทำหน้าที่อบรมขัดเกลาบุคคลให้เกิดทัศนคติ ค่านิยม ทางสังคมในเรื่องต่างๆที่สมาชิกมีต่อกันและสังคม แต่ถ้าเกิดการเรียนรู้ อบรม ขัดเกลาและในที่สุดก็จะกลับมาก่อทำผิดหรือกลายเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน

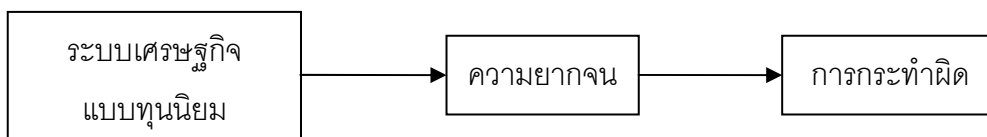
จึงเห็นได้ว่า โครงสร้างของสังคมและกระบวนการทางสังคม มีอิทธิพลต่ออาชญากรรมดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น และนักสังคมวิทยา ได้ทำการศึกษาโครงสร้างของสังคมและกระบวนการทางสังคม และสร้างแนวความคิด ทฤษฎีสังคมวิทยากับอาชญากรรมไว้มากมายผู้วิจัยจึงนำรายละเอียดในส่วนนี้ไปกล่าวไว้ในส่วนนี้ไปกล่าวไว้ในส่วนของทฤษฎีทางสังคมวิทยาเกี่ยวกับอาชญากรรมซึ่งได้กล่าวไว้แล้ว

จากแนวคิดทางด้านปัจจัยทางสังคมสามารถนำปัจจัยทางสังคมเกี่ยวกับการศึกษาสถานภาพสมรส สถานภาพครอบครัว มาสนับสนุนการศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้

3. ปัจจัยทางเศรษฐกิจ

ปัจจัยทางเศรษฐกิจซึ่งอยู่ภายในระบบสังคมเป็นปัจจัยตัวหนึ่งที่ทำให้เกิดอาชญากรรมบุคคลสำคัญที่ทำให้ทัศนะเกี่ยวกับผลของปัจจัยทางเศรษฐกิจต่อปัญหาอาชญากรรมนั้นได้แก่ Marx และ Engels (1957 อ้างถึงใน วีระชัย กรานคำยี่, 2527) ได้เขียนหนังสือชื่อ “Communist manifesto” ในปี 2392 ซึ่งเชื่อว่าปัญหาต่างๆ ในสังคมรวมตลอดถึงปัญหาอาชญากรรมนั้น มีผลมาจากการได้รับการบริการและสินค้าไม่เท่าเทียมกันในสังคม ซึ่งจะเห็นปัญหาควบคู่ไปกับสังคมเสมอ ทางแก้ก็คือ ต้องมีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างใหม่ของสังคมอย่างสิ้นเชิงโดยการปฏิวัติสังคมใหม่และเปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจทั้งหมด แนวคิดของ Marx และ Engels ได้รับการสนับสนุนจาก Bonger (1969 อ้างถึงใน พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ, 2524) ซึ่งเป็นด้วยว่าระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมเป็นตัวก่อให้เกิดบรรยากาศของกระบวนการผลักดันให้มีพฤติกรรมอาชญากรรมหรือ

อาชญากรรมมนุษย์ (Climate of motivation for criminal behavior) ตามแผนภูมิที่ 3 ดังนี้

ภาพที่ 3 แผนภูมิแสดงแนวความคิดของ Bonger ระบบทุนนิยมทำให้เกิดอาชญากรรม

แนวคิดของ Bonger มีผลการวิจัยเกี่ยวกับอาชญากรรมพบว่า อาชญากรที่ก่ออาชญากรรมพื้นฐานส่วนใหญ่มีฐานะทางเศรษฐกิจตกต่ำ มาจากครอบครัวที่มีปัญหายากจนหรือมีรายได้น้อยกว่าค่าเฉลี่ย ทำให้เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่าปัญหาทางเศรษฐกิจคือความยากจนเป็นสาเหตุหนึ่งในการก่ออาชญากรรมของมนุษย์ในสังคมปัจจุบัน (Reid, 1982 อ้างถึงในพรเพ็ญ เพชรสุทธิ, 2524)

จากแนวความคิดนี้ จึงกล่าวได้ว่า อาชีพ รายได้ ค่าตอบแทนอื่น ของผู้ว่างงานทรัพย์สินมีความสัมพันธ์กับ สาเหตุการเกิดอาชญากรรมสาเหตุหนึ่ง ซึ่งสนับสนุนการวิจัยครั้งนี้

4. ปัจจัยด้านโอกาส

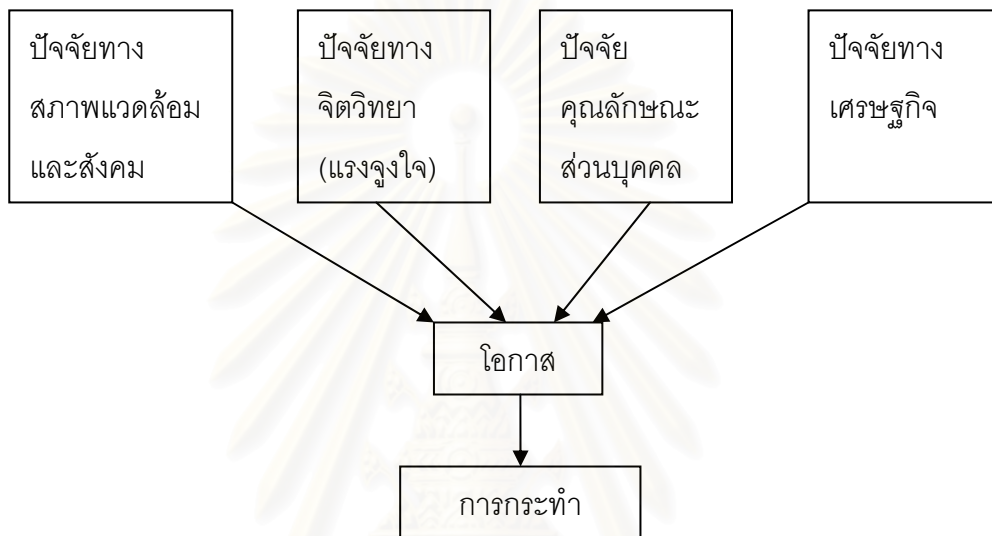
อาชญากรรมนอกจากประกอบไปด้วยปัจจัยด้านกายภาพ ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมและสังคม ปัจจัยด้านเศรษฐกิจแล้ว ยังต้องประกอบไปด้วยปัจจัยด้านโอกาสด้วย หากสามารถตัดช่องโอกาสได้ ปัญหาอาชญากรรมก็จะไม่สามารถเกิดขึ้นได้และปัจจัยทางจิตวิทยาก็จะไม่ถูกยั่วยุหรือก่อให้เกิด

จากแนวความคิดเกี่ยวกับปัจจัยด้านโอกาส สรุปได้ว่า อาชญากรรมขึ้นอยู่กับโอกาสด้วย ซึ่งลักษณะการปฏิบัติงานที่ต่างกันย่อมมีผลต่อโอกาสที่จะกระทำความผิดต่างกัน

5. ปัจจัยด้านจิตวิทยา

ทฤษฎีทางจิตวิทยากล่าวถึง แรงจูงใจ บุคลิกภาพ ความเครียด ความรู้สึกขัดแย้งในอารมณ์ ความไม่สมปรารถนาว่า เป็นพื้นฐานในอาชญากรรมของคน จิตวิทยาจะเน้นลักษณะเฉพาะบุคคล มากกว่าพิจารณาจากกลุ่มบุคคล สำหรับจิตเวชศาสตร์จะกล่าวถึงความเจ็บป่วยทางจิตอย่างใดก็ตาม จิตแพทย์ก็ได้ให้ความสนใจในการวิเคราะห์บุคลิกภาพและพฤติกรรมธรรมชาติของบุคคลเหมือนกัน ส่วนทฤษฎีจิตวิเคราะห์จะพิจารณาเรื่องจิตให้สำนึกที่มีส่วนผลักดันให้เกิดการกระทำความผิด สำหรับทฤษฎีจิตวิเคราะห์สังคมนิยมศึกษาแรงจูงใจทางสังคม ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่ถูกกระตุ้นให้เกิดขึ้นโดยสภาวะทางสังคมและวัฒนธรรมและขึ้นอยู่กับการเรียนรู้และประสบการณ์ของบุคคลในการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่นหรือกลุ่มชน แรงจูงใจมีบทบาทสำคัญในการก่อให้เกิดพฤติกรรมและพฤติกรรมบางอย่างอาจเป็นอาชญากรรมได้

จากแนวความคิดปัจจัยด้านจิตวิทยา สรุปได้ว่า แรงจูงใจมีความสัมพันธ์ต่ออาชญากรรม กล่าวโดยสรุปถึงปัจจัยที่เป็นสาเหตุของอาชญากรรมประกอบด้วยปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมและสังคม ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยด้านคุณลักษณะส่วนบุคคล ปัจจัยด้านจิตวิทยา (แรงจูงใจ) และโอกาสในอาชญากรรม จากแนวความคิดดังกล่าว ผู้วิจัยได้นำมากำหนดเป็นแผนภูมิที่ 4 ดังนี้

ภาพที่ 4 แผนภูมิแสดงปัจจัยซึ่งเป็นสาเหตุของอาชญากรรม ตามแนวความคิดของผู้วิจัย

2.2.3 อาชญากรรมในแง่ของกฎหมาย

Nettle (1974 อ้างถึงใน จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย 2542ก: 1-2) กล่าวว่าไว้ว่า อาชญากรรมในแง่ของกฎหมายแล้ว หมายถึง การกระทำที่เจตนาฝ่าฝืนกฎหมาย ทำการล่วงละเมิดโดยปราศจากการป้องกันหรือขอลุแกโทษก่อนการกระทำและต้องถูกลงโทษโดยรัฐ

อาชญากรรมมีองค์ประกอบ 4 ประการ คือ

1. ไม่มีอาชญากรรมถ้าปราศจากกฎหมาย
2. ไม่มีอาชญากรรมในที่ซึ่งการกระทำนั้นได้รับรองตามกฎหมาย เป็นหลักการที่รัฐทุกแห่งจะกำหนดสิทธิในการป้องกันตนเองและบุคคลอื่นอันเป็นที่รักตามสมควรแก่เหตุอันเป็นอาชญากรรม
3. ไม่มีอาชญากรรมถ้าปราศจากเจตนา ให้ความสำคัญกับการกระทำที่เจตนาเป็นสำคัญซึ่งเป็นองค์ประกอบทางจิตใจ ภาษาละตินใช้คำว่า mens rea ซึ่ง Reid (1996 อ้างถึงใน จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย 2542ก: 3-5) อธิบายว่า mens rea คือเจตนาหรือความตั้งใจในการ

ประกอบอาชญากรรมหรือความประสงค์ที่เต็มไปด้วยความรู้สึกผิดหรือสำนึกอยู่ว่าผิดของจำเลย ในการประกอบอาชญากรรม

4. ไม่มีอาชญากรรมถ้าปราศจากความสามารถที่จะกระทำ ปัจจุบันใช้สภาพจิตใจปกติเป็นเกณฑ์ในการพิจารณา ถ้าผู้กระทำผิดได้กระทำในขณะที่

- ถูกขู่บังคับและทำให้เสียอิสรภาพขณะกระทำผิด
- เป็นเด็กหรือเยาวชน
- จิตวิปลาส

จตุรรัตน์ เอื้ออานวย (2542: 10-11) กล่าวไว้ว่า อาชญากรรมได้ถูกแบ่งตามหลักสากล ออกเป็น

1. mala in se คือ ความผิดที่เห็นชัดแจ้งในตัวเอง เช่น ฆ่า ช่มชู้ ลักทรัพย์ เป็นต้น ซึ่งสมาชิกในสังคมโดยทั่วไปเห็นตรงกันว่า เป็นอาชญากรรม

2. mala phohlbita คือ ความผิดที่กฎหมายกำหนดว่า เป็นความผิด แม้ว่ากรกระทำดังกล่าว สมาชิกสังคมโดยทั่วไปจะไม่ตระหนักว่าเป็นความผิดซึ่งแตกต่างกันไปในแต่ละสังคม เช่น การใช้หรือขายสินค้าหนีภาษี และอาชญากรรมไม่มีผู้เสียหาย เช่น การพนัน โสเภณี ทำแท้ง เสพยาเสพติด เป็นต้น และได้สรุปลักษณะอาชญากรรมไว้ดังนี้

- Ubiquity คือการแพร่ระบาด แพร่กว้างอยู่ทุกซอก ทุกมุม ทุกหนทุกแห่งของสังคม

- National social behavior คือ ปรากฏอยู่ในทุกสังคม จนกลายเป็นส่วนหนึ่งของพฤติกรรมสังคมปกติ

- Social phenomenon คือ เป็นปรากฏการณ์ของสังคมที่เกิดควบคู่กับสังคม

2.2.4 ปัญหาของสังคมที่นำไปสู่อาชญากรรม

สาเหตุในทางสิ่งแวดล้อมและสังคมเป็นสาเหตุที่สำคัญที่สุดที่มีอิทธิพลผลักดันให้บุคคลกระทำความผิดโดยอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมจะค่อยๆ ซึมซาบเข้าไปในตัวบุคคลทีละน้อยๆ ใช้ระยะเวลานานพอสมควรเพื่อเปลี่ยนลักษณะจิตใจ อารมณ์และทัศนคติ (ชวลิต ยอดมณี และคณะ, 2534: 9) ปัญหาสังคมที่นำไปสู่อาชญากรรม คือ

1. ภูมิหลังของผู้กระทำผิด (อาชญากร) ได้แก่ การศึกษา สภาพแวดล้อมทางครอบครัว บิดามารดา ฐานะทางเศรษฐกิจ มาตรฐานทางศีลธรรมของครอบครัว เป็นต้น

2. การค้าประเวณี แหล่งที่ทำการค้าประเวณี มักจะพบว่า นอกจากเป็นแหล่งแพร่เชื้อโรคแล้ว ยังเป็นที่รวมของการกระทำผิดอื่นๆ ด้วย เช่น ซ่องโจร เป็นที่หลบซ่อนของอาชญากร ซ่องการพนัน เป็นสถานที่จำหน่ายยาเสพติด แหล่งฟอกเงินที่ได้มาจากการกระทำผิดต่างๆ รวมถึงแหล่งคอร์รัปชันของราชการ นักการเมือง

3. การติดสุรา ผู้เสพสุราจะขาดสติสัมปชัญญะ ขาดความรู้สึกนึกคิด ทำให้ผู้เสพติดเกิดความกล้าที่จะกระทำความผิด ทำให้ผู้เสรมีสุขภาพและสมองเสื่อมโทรมและหมดประสิทธิภาพในการทำงาน

4. การติดยาเสพติดให้โทษ ผู้ติดยาเสพติดให้โทษ เช่น ฝิ่น มอร์ฟิน เฮโรอีน และกัญชา สถิติของการกระทำความผิดจากผลการสำรวจในสหรัฐอเมริกา พบว่า ผู้ที่กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเป็นบุคคลในวัยรุ่น มี 1% ของคดีเด็กทั้งหมด พวกติดยาเสพติด จนไม่สามารถหยุดเสพได้จะต้องพยายามหาเงินมาซื้อยาเสพติดให้ได้ แม้จะเป็นการหาเงินโดยวิธีทุจริตผิดกฎหมายก็ตาม ดังนั้นเองผู้ติดยาเสพติดให้โทษจึงต้องกระทำความผิดเนื่องมาจากความต้องการยาเสพติดมาบำบัดความต้องการของคนในขณะที่มีอาการขาดยา

5. การติดการพนัน นับเป็นบ่อเกิดแห่งอาชญากรรมอื่นๆ อีกหลายชนิด เช่น ประทุษร้ายต่อทรัพย์ ทะเลาะวิวาท คอร์รัปชัน ปัญหาโสเภณี ฯลฯ

6. การจรจัดและขอทาน ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมก็คือ คนจรจัดและขอทาน มักจะกระทำความผิดอย่างอื่นด้วย เช่น เมาสูรา เสพยาเสพติดให้โทษ โสเภณี และประทุษร้ายต่อทรัพย์ เป็นต้น (สุวิทย์ นิมน้อย และคณะ, 2530: 17-27)

2.3 แนวความคิดเกี่ยวกับความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์และโทษ (The snatcher and the punishment)

ความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 336 ที่บัญญัติไว้ว่า

“ผู้ใดลักทรัพย์ โดยฉกฉวยเอาซึ่งหน้า ผู้นั้นกระทำความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี และปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

วรรคสอง ถ้าการวิ่งราวทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่สี่พันบาทถึงหนึ่งหมื่นสี่พันบาท

วรรคสาม ถ้าการวิ่งราวทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หกพันบาทถึงสองหมื่นบาท

วรรคท้าย ถ้าการฉ้อโกงทรัพย์สิน เป็นเหตุให้ผู้ยื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษ จำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสามหมื่นบาท”

และมาตรา 336 ทวิ ที่บัญญัติไว้ว่า

“ผู้ใดกระทำความผิด ตามมาตรา 334 มาตรา 335 มาตรา 335 ทวิ หรือมาตรา 336 โดยแต่งเครื่องแบบทหารหรือตำรวจ หรือแต่งกายให้เข้าใจว่าเป็นทหารหรือตำรวจ หรือโดยมี หรือใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยใช้นาฬิกาข้อมือ เพื่อสะกดก่อกองกระทำผิด หรือการพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นจากการจับกุม ต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้นๆ กึ่งหนึ่ง”

จากตัวบทกฎหมายที่บัญญัติไว้ดังกล่าวข้างต้น สามารถแยกองค์ประกอบความผิดฐานฉ้อโกงทรัพย์สินได้ดังนี้

- 1) ผู้ใด
- 2) ลักทรัพย์ อธิบายได้ว่า เป็นการลักเอาทรัพย์ไปต้องเกิดขึ้นแล้ว
- 3) โดยฉกฉวยเอาซึ่งหน้า อธิบายได้ว่า การกระทำของผู้ลักทรัพย์นั้น ต้องมี

พฤติการณ์ลักษณะกระทำผิดโดยการฉกฉวย สัมผัส กระทบ เอาทรัพย์ไปจากผู้เสียหายอย่างซึ่งหน้า

จิตติ ตังศภักดิ์ (2539: 2520-2525) ได้อธิบายไว้ว่า กิริยาที่เป็นการฉกฉวย น่าจะมีความหมายยิ่งไปกว่ากิริยาที่เป็นแต่เพียงการเอาทรัพย์ไปซึ่งหน้าเท่านั้น คำว่า “ฉกฉวย ฯลฯ พาหนีไป ต่อหน้า” แปลจากต้นร่างภาษาอังกฤษว่า Snatching ภาษาฝรั่งเศสว่า Arrachant ซึ่งมีความหมายไปในทางเดียวกันว่า คว่ำ จับ หยิบเอาโดยเร็ว โดยทรัพย์ต้องอยู่ในลักษณะที่ทรัพย์ต้องอยู่ในความคุ้มครอง (Protection) ของเจ้าทรัพย์ คนที่นอนหลับหรือเมาหมดสติไม่ถือว่าคุ้มครองทรัพย์อยู่ต่อหน้าในระหว่างนั้น แต่เด็กหรือคนที่เป็นอัมพาต ซึ่งไม่อยู่ในฐานะที่สามารถจะขัดขวางก็ยังคุ้มครองทรัพย์ที่อยู่ต่อหน้า ที่ฉกฉวยเอาไปเป็นฉ้อโกงทรัพย์ได้ การล้วงกระเป๋าลักทรัพย์เวลาเผอเรอ แม้จะลักทรัพย์ไปจากตัวเจ้าทรัพย์ ไม่เป็นความผิดฐานฉ้อโกงทรัพย์ คำว่าต่อหน้า หรือซึ่งหน้า ไม่จำเป็นต้องฉกฉวยเอาซึ่งหน้าเจ้าทรัพย์ ถ้ากระตุกสร้อยคอข้างหลัง โดยเจ้าทรัพย์ต้องรู้สึกและเห็นเหตุการณ์ในขณะนั้น ก็ถือได้ว่าซึ่งหน้า

ส่วนกรณีที่จะเป็นความผิดชิงทรัพย์ ซึ่งมีลักษณะการกระทำผิดคล้ายกันแต่ไม่เหมือนกัน นั้น ต้องปรากฏว่าต้องเป็นการลักทรัพย์โดยใช้กำลังประทุษร้ายหรือขู่เข็ญว่าในทันใดนั้นจะใช้กำลังประทุษร้ายเพื่อ

1. ให้ความสะดวกแก่การลักหรือพาเอาทรัพย์นั้นไป
2. ให้อยู่ในมือซึ่งทรัพย์นั้น

3. ยึดถือเอาทรัพย์สินไว้
4. ปกปิดการกระทำความผิด หรือ
5. ให้พ้นจากการจับกุม

และความคิดฐานปล้นทรัพย์นั้น คือ การชิงทรัพย์โดยมีผู้ร่วมและทำความผิดร่วมกันตั้งแต่ 3 ขึ้นไป หากว่ามีเจตนาร่วมกันที่จะทำการปล้นทรัพย์โดยแยกย้ายกันในบ้านแต่ละหลังไม่ถึง 3 คน ก็เป็นความคิดฐานปล้นได้ ในกรณีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1819/2514 คนร้าย 7 คนแยกย้ายกันทำการปล้นทรัพย์ 5 ราย ซึ่งอยู่บ้านใกล้เคียงกันในเวลาเดียวกันใกล้เคียงกันแม้แต่ละบ้านจะมีไม่ถึง 3 คน คนร้ายทุกคนผิดร่วมกันปล้นทรัพย์ แต่คนร้ายอีกคนหนึ่งไปทำการข่มขืน คนร้ายคนนี้นอกจากผิดปล้นทรัพย์แล้ว ยังผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราแยกจากคนร้ายคนอื่นด้วย

ตัวอย่างลักษณะการกระทำความผิดฐานวิงวาททรัพย์

นาย ก. ได้ขับขีรถจักรยานยนต์ไปด้านหลังของผู้เสียหายแล้วได้กระชากเอาสร้อยคอทองคำที่คอ แล้วหลบหนีไป เป็นต้น

ตัวอย่างฎีกาที่ 4197/2540 ในขณะที่ ช. ขับรถตามผู้เสียหายจนทันและแซงขึ้นประกบคู่ด้านซ้ายมือรถจักรยานยนต์ผู้เสียหายนั้น จำเลยก็ได้ขับรถจักรยานยนต์ของตนตามไปติดๆ และแซงขึ้นประกบคู่รถจักรยานยนต์ของผู้เสียหายทางด้านขวา จากนั้น ช. ก็ตะปบผู้เสียหายที่บริเวณคอซึ่งสวมสร้อยคอทองคำพร้อมพระ จึงเห็นได้ชัดว่าจำเลยได้ร่วมมือกับ ช. ในการประกบคู่รถจักรยานยนต์ของผู้เสียหายมิให้หักหลบหนี เป็นการประสานงานตามแผน ข้อแก้ตัวของจำเลยที่ว่าไม่ทราบ ว่า ช. จะลงมือกระทำความผิดนั้นจึงฟังไม่ขึ้น แต่การที่จำเลยช่วยยกรถจักรยานยนต์ที่ทับขาผู้เสียหายออกนับได้ว่าเป็นการพยายามบรรเทาผลร้ายอันเกิดจากการกระทำของจำเลย เป็นเหตุบรรเทาโทษเห็นสมควรลดโทษให้ เล่มที่ 7 หน้า 195 (สารบาญคำพิพากษาศาลฎีกา พ.ศ. 2540, 2541: 93)

ลักษณะของการกระทำผิดของคนร้ายวิงวาททรัพย์ (อ้างถึงใน การป้องกันอาชญากรรม สำหรับประชาชน, 2526: 26-28)

1) คนร้ายจะมาสำรวจบริเวณสถานที่ที่จะก่ออาชญากรรมเสียก่อน เพื่อทราบทางเข้า-ออก หนทางหลบหนี โดยมาเดินวนเวียนผ่านไปมา หรือมาทำธุรกิจในพื้นที่ใกล้เคียงแล้วเฝ้าดู รวมทั้งคอยสังเกตลักษณะท่าทาง และการกระทำของผู้เสียหาย เพื่อหาช่วงโอกาสเข้ากระทำการ

2)คนร้าย 1, 2 หรือ 3 คน ทำที่ไปเข้าซื้อสินค้า ติดต่อธุรกิจหรือการค้าเข้าไปเสริมสวย ติดต่อถามหาบุคคลหรือญาติพี่น้อง ติดต่อแพทย์ หรือเข้าไปทำที่สนิทสนม พูดคุยด้วย ถ้ามถึงคนนั้นคนนี้ ถ้ามรายละเอียดของสมาชิกในครอบครัวหรือผู้ร่วมงานว่ามีกี่คน จะอยู่เวลาใด ไปที่ไหน กลับเวลาใด ถ้ามถึงที่เก็บทรัพย์สิน โดยชักชวน แนะนำ ให้ใช้วิธีป้องกันต่างๆ เพื่อหาช่วงเวลาที่ปลอดภัย หรือมีคนอยู่น้อยและทราบที่เก็บรวมทั้งหมดเวลาที่มีทรัพย์สินมาก

3)ถ้าเป็นร้านเครื่องประดับต่างๆคนร้ายจะทำที่เข้าไปซื้อแล้วเลือกดูเครื่องประดับหลายๆ แบบหลายๆ ชนิด เพื่อรอโอกาสที่เจ้าของเผลอ เช่น หันหลังให้ หรือไปบริการแก่ลูกค้าอื่น หรือรอให้ไม่มีลูกค้าอื่นอยู่

4)มีคนร้าย 1 หรือ 2 คน ติดเครื่องรถจักรยานยนต์ หรือรถยนต์รออยู่บริเวณใกล้เคียง

หากเป็นในกรณีที่มีผู้เสียหายนำเงินไปฝากธนาคารหรือเบิกเงินจากธนาคารนั้น ก็จะมีลักษณะการกระทำผิด ดังนี้

1)คนร้ายตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป มีรถยนต์ หรือรถจักรยานยนต์เป็นพาหนะ (ในกรณีที่ไม่มีอาวุธ หากกระทำผิดแล้วจะเป็นการวิ่งราวทรัพย์ แต่ถ้ามีอาวุธแล้วจะเป็นการกระทำผิดชิงทรัพย์หรือปล้นทรัพย์)

2)คนร้ายบางส่วนเข้าไปปะปนอยู่ในธนาคาร เพื่อสังเกตดูผู้ที่มาฝากเป็นประจำ เบิกหรือถอนเงินจำนวนมากจากธนาคาร

3)คนร้ายจะสะกดรอยติดตามไป หรือส่งสัญญาณให้พวกของคนร้ายที่รออยู่นอกธนาคารติดตามไป

4)คนร้ายจะขับรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ติดตามไปโดยตลอด

5)คนร้ายอาจแก๊งค์ขบถเดี่ยว ชน หรือกีดขวางเส้นทาง

6)เมื่อถึงที่เปลี่ยว หรือสบโอกาส เช่นเมื่อรถของเจ้าของทรัพย์ติดไปแดง หรือเจ้าของรถลงมาจากรถแล้วคนร้ายจะใช้อาวุธเข้าจี้บังคับ หรือทำร้ายเอาเงินและหลบหนีไป หากเป็นการวิ่งราวทรัพย์ก็เพียงแค่อาศัยจังหวะที่เผลอแล้วกระชากเอาทรัพย์แล้วหลบหนีไป

7)ถ้าคนร้ายใช้รถจักรยานยนต์เป็นพาหนะ คนร้ายจะไม่ยอมแข่งขึ้นหน้าถึงแม้สามารถขับแข่งได้ก็ตาม

2.4 แนวความคิดเกี่ยวกับเหยื่ออาชญากรรม (Crime victimization)

2.4.1 ความหมาย

คำว่า “เหยื่อ” (Victim) มีผู้ให้นิยามหรือความหมายของ “เหยื่อ” ไว้ต่างๆ กัน ดังนี้ (จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 2541: 1-5)

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525 อธิบายคำว่า “เหยื่อ” หมายถึง อาหารของสัตว์ที่กินสัตว์ เครื่องล่อ ตัวยับเคราะห์

The American College Dictionary ให้ความหมายของคำว่า “เหยื่อ” ไว้ 4 ความหมายด้วยกัน คือ

- 1) ผู้ได้รับความทุกข์อันเกิดจากการถูกทำลาย ถูกทำร้าย หรือการกระทำอันเป็นปฏิปักษ์กัน เช่นผู้ได้รับความทุกข์จากเชื้อโรค หรือการกดขี่ข่มเหง
- 2) ผู้ถูกล่อลวง เช่น เหยื่อคนโกง
- 3) บุคคล หรือสัตว์ที่ถูกบุชายัญ เช่น เหยื่อสงคราม
- 4) สัตว์ที่ถูกนำไปบูชาในพิธีกรรมทางศาสนา

Meiners ได้อธิบายคำว่า “เหยื่อ” (Victim) ในความหมายที่กว้างมากโดยให้หมายถึงเหยื่อจากภัยธรรมชาติ (Victim of Natural Force) เหยื่อจากอุบัติเหตุ (Victim of Accidents) เหยื่อจากการถูกกระทำละเมิดทางแพ่ง (Victim of Civil Wrongs) และรวมถึงเหยื่อที่เกิดจากภัยอาชญากรรมด้วย

ส่วนคำว่า “เหยื่ออาชญากรรม” (Crime Victim) นั้น Black Law Dictionary ได้อธิบายว่าหมายถึง ผู้ที่ได้รับความเสียหายจากการกระทำผิดอาญาหรือละเมิด

คำว่า “เหยื่อ” โดยล้าพังมีแนวความคิดที่กว้างกว่าคำว่า “เหยื่ออาชญากรรม” บางประเทศจึงแยกเหยื่อของภัยธรรมชาติ อุบัติเหตุ และความผิดทางแพ่งออกจากเหยื่อของอาชญากรรมคงมีเพียงการกระทำบางอย่างเท่านั้นที่เป็นอาชญากรรมตามกฎหมายและก่อให้เกิดผลรุนแรงต่อเหยื่อ เช่น การฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา การข่มขืนกระทำชำเรา การลักทรัพย์และวางเพลิง

Albert J. Reiss แห่งมหาวิทยาลัยเยล สหรัฐอเมริกาได้กล่าวว่า เหยื่ออาชญากรรมหมายถึง ตัวบุคคลและองค์การต่างๆ ที่ต้องประสบเคราะห์กรรมจากการกระทำของอาชญากร ความหมายที่เกี่ยวข้องในคำว่า “เหยื่ออาชญากรรม” โดยการแบ่งตามประเภทของคำสามารถแบ่งได้ คือ

- Victim hood หมายถึง ภาวะของการเป็นเหยื่อ
- Victimizable หมายถึง ภาวะที่อาจตกเป็นเหยื่อได้

- Victimization หมายถึง การกระทำให้ตกเป็นเหยื่อ หรือข้อเท็จจริงที่เกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่อ

- Victimizer หมายถึง ผู้ที่ทำให้ผู้อื่นตกเป็นเหยื่อ

- Victimless หมายถึง ไม่มีเหยื่อให้เห็นอย่างชัดเจนนอกจากตัวผู้กระทำความผิดเป็นเหยื่อของตนเอง ดังนั้น เมื่อพูดถึงเหยื่ออาชญากรรมแล้วมีลักษณะที่สำคัญอยู่ 2 ประการ คือ เป็นผู้ตกอยู่ในความทุกข์ (Suffering) และได้รับการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม

คณะกรรมการ Task Force on Services for Victim of Crime แห่งมลรัฐนิวเซาท์เวล ประเทศออสเตรเลีย ได้นิยามความหมายของ “เหยื่ออาชญากรรม” ว่าหมายถึง บุคคล หรือคณะบุคคล ที่ได้รับอันตรายทั้งกายและจิตใจ เสียหายต่อทรัพย์สิน เสื่อมเสียสิทธิจากการกระทำหรือละเว้นการกระทำอันเป็นการผิดกฎหมายอาญารวมตลอดถึงการใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบ

วัชรินทร์ บัจเจกวิญญูสกุล กล่าวว่า เหยื่ออาชญากรรม หมายถึง เหยื่อที่เกิดจากการกระทำผิดอาญา และการกระทำความผิดนั้น จะต้องเกิดความเสียหายรุนแรงต่อเหยื่อ เช่น ถูกฆ่า ถูกทำร้าย ถูกข่มขืน ถูกลักทรัพย์ ถูกชิงทรัพย์ หรือปล้นทรัพย์ เป็นต้น และที่สำคัญคือ เหยื่อจะต้องไม่มีส่วนร่วมในการกระทำผิดด้วย หรือเรียกว่าเหยื่อหรือผู้เสียหายที่แท้จริง (Innocent Victim)

ซาเฟอร์ (Schafer อ้างถึงใน จุฑารัตน์ เชื้ออำนวย, 2542: 3-6) ได้ให้ความหมายว่า เหยื่ออาชญากรรม คือ บุคคลผู้ได้รับผลกระทบจากความเบี่ยงเบนของสังคมหรือการประกอบอาชญากรรมและไม่มีอาชญากรรมใดที่ปราศจากเหยื่อ และได้แบ่งอาชญากรรมออกเป็น 7 ประเภท

1. เหยื่ออาชญากรรมที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอาชญากรหรือเหยื่อบริสุทธิ์
2. เหยื่อที่กระตุ้นให้เกิดอาชญากรรม
3. เหยื่อที่จงใจให้เกิดอาชญากรรม
4. เหยื่อที่มีความอ่อนแอทางชีวภาพ คือ มีความอ่อนแอทั้งทางร่างกายและจิตใจ เช่น เด็ก คนชรา เป็นต้น
5. เหยื่อที่มีความอ่อนแอทางสังคม คือ เหยื่อที่มีได้รับการยอมรับว่าเป็นสมาชิกของชุมชนอย่างเต็มภาคภูมิ เช่น ผู้อพยพ ชนกลุ่มน้อย เป็นต้น ซึ่งถูกเอาเปรียบจากอาชญากรเมื่อใดก็ได้
6. ผู้ตกเป็นเหยื่อของตนเอง คือ เหยื่อที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ตนเองกระทำขึ้น หรืออาชญากรรมที่ไม่มีเหยื่อ หรืออาชญากรรมที่ปราศจากเหยื่อ.

7.เหยื่อการเมือง

เหยื่ออาชญากรรม (Crime Victim) ตามที่ Black Law Dictionary ได้อธิบายไว้ หมายถึง ผู้ที่ได้รับความเสียหายจากการกระทำผิดอาญาหรือละเมิด ขณะที่ภาษากฎหมายเรียกเหยื่ออาชญากรรมว่า “ผู้เสียหาย” ซึ่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2(4) ให้นิยามศัพท์คำว่า “ผู้เสียหาย” ไว้ว่า หมายความว่า บุคคลผู้ได้รับความเสียหายเนื่องจากการกระทำผิดฐานใดฐานหนึ่ง รวมทั้งบุคคลอื่นที่มีอำนาจจัดการแทนได้ ซึ่งบัญญัติไว้ในมาตรา 4,5,6

2.4.2 ประเภทของเหยื่ออาชญากรรม

ชาร์เฟอร์ (อ้างถึงใน อรรถนพ ชูบำรุง และศรีสมบัติ โชคประจักษ์ชัด, 2538: 51-53) ได้แบ่งเหยื่ออาชญากรรมออกเป็น 7 ประเภท ดังนี้

1. เหยื่ออาชญากรรมที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอาชญากร (Unrelated victim) หรือเหยื่อบริสุทธิ์ คือเป็นเหยื่อที่ไม่มีส่วนสัมพันธ์แต่ประการใดกับอาชญากร เป็นเพียงผู้รับเคราะห์กรรมจากอาชญากรรมเท่านั้น ทุกคนในสังคมอาจตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ ทุกคนอยู่ในสภาพแวดล้อมที่จะเป็นเหยื่อเมื่อไรก็ได้ ไม่จำเป็นว่าจะเคยมีความสัมพันธ์กับอาชญากรมาก่อน ตัวอย่างเช่น ผู้จัดการธนาคารที่มิได้มีความสัมพันธ์กับคนร้ายปล้นธนาคาร หรือเจ้าของบ้านที่ถูกคนร้ายเข้าไปลักทรัพย์ในบ้าน เป็นต้น

2. เหยื่อที่กระตุ้นให้เกิดอาชญากรรม (Provocative victim) คือเหยื่อที่ได้กระทำการบางอย่างเป็นการขัดใจแก่อาชญากร เมื่ออาชญากรได้รับการขู่ข่มขู่ ส่งเสริม ก็ลงมือทำร้ายเหยื่อ ถือได้ว่าเหยื่อเป็นผู้ลงมือกระทำก่อน ตัวอย่างเช่น เหยื่อละเมิดคำมั่นสัญญา แสดงการดูแคลน หรือมีคนรักใหม่ เป็นต้น การกระทำของเหยื่ออาชญากรรมดังกล่าว อาจบันดาลให้อาชญากรประจบอาชญากรรมได้ทันที เหยื่อประเภทนี้จึงควรจะมีการรับผิดชอบอย่างมาก

3. เหยื่อที่จงใจให้เกิดอาชญากรรม (Precipitative victim) คือ เหยื่อที่มีได้ทำสิ่งใด อันเป็นพิเศษแก่อาชญากร แต่พฤติกรรมอันปราศจากความตั้งใจของเหยื่อกลับส่งเสริมล่อใจหรือจงใจให้อาชญากรประจบอาชญากรรมต่อเหยื่อที่เป็นตัวล่อ ตัวอย่างเช่น หญิงสาวเดินคนเดียวในที่เปลี่ยวยามค่ำคืน เป็นต้น ซึ่งเหยื่อควรไตร่ตรองได้ว่าเป็นการเสี่ยงต่อการเกิดอาชญากรรม เหยื่อจึงควรมีความรับผิดชอบบ้างตามสมควร หากอาชญากรรมเกิดขึ้น

4. เหยื่อที่มีความอ่อนแอทางชีวภาพ (Biologically weak victim) คือ เหยื่อที่มีความอ่อนแอทั้งทางร่างกาย และจิตใจ ทำให้อาชญากรมีความคิดที่จะทำร้าย ได้แก่ เด็ก คนชรา ผู้หญิง ผู้ไร้ความสามารถ คนวิกลจริต ฯลฯ กลุ่มบุคคลดังกล่าว เป็นกลุ่มที่ง่ายแก่การตกเป็นเหยื่อ

ลักษณะดังกล่าวของเหยื่อจะส่งเสริมให้เกิดอาชญากรรมก็จริงอยู่ แต่เหยื่อเช่นนี้ไม่ควรถูกมองว่ามีความรับผิดชอบต่อความผิดประการใด กลุ่มบุคคลดังกล่าวโดยปกติย่อมตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ง่ายอยู่แล้วในทุกสังคม เป็นความรับผิดชอบของรัฐที่จะต้องคุ้มครองสวัสดิภาพและความปลอดภัย และป้องกันการตกเป็นเหยื่อของคนกลุ่มนี้

5. เหยื่อที่มีความอ่อนแอทางสังคม (Socially weak victim) คือเหยื่อที่มักมิได้รับการยอมรับเป็นสมาชิกอย่างเต็มภาคภูมิของชุมชน ได้แก่พวกอพยพเข้ามาใหม่ พวกนับถือศาสนาบางนิกายและชนกลุ่มน้อย เป็นกลุ่มที่อยู่ในฐานะที่จะถูกเอาเปรียบจากพวกอาชญากรเมื่อไรก็ได้ จึงสมควรได้รับความดำเนิน อาชญากรและสังคมควรจะร่วมรับผิดชอบต่อความผิดที่เกิดขึ้น ด้วยเหตุที่ปฏิบัติด้วยความลำเอียงต่อพวกเขา

6. ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของตนเอง (Self-victimizing victim) คือเหยื่อที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของตนเองหรืออาชญากรรมที่ไม่มีเหยื่อหรืออาชญากรรมที่ปราศจากเหยื่อ (Victimless crime or crime without victim) โดยปกติการเกิดอาชญากรรมจะประกอบไปด้วยอาชญากรฝ่ายหนึ่ง กับเหยื่อหรือผู้เสียหายอีกฝ่ายหนึ่ง แต่เหยื่อที่ตกเป็นเหยื่อของตนเองนี้ คืออาชญากรรมบางอย่างที่เหยื่อและอาชญากรเป็นคนๆ เดียวกัน เช่น การเสพยาเสพติด การทำแท้ง การเล่นเกมพนันในบางสังคมที่กำหนดว่าเป็นการกระทำผิดกฎหมาย เป็นต้น อาชญากรประเภทนี้เป็นผู้แสดงบทบาทสองบทบาทไปพร้อมกัน คือ บทบาทอาชญากรและบทบาทของเหยื่อ ในกรณีเช่นนี้ไม่ต้องมีใครมาแบ่งความรับผิดชอบร่วมด้วย

7. เหยื่อการเมือง (Political victim) คือเหยื่อที่ได้รับความทุกข์ทรมานจากผู้ที่เป็นปฏิปักษ์กันในทางการเมือง แต่ไม่รวมถึงพวกนักปฏิวัติที่ต่อสู้เพื่ออุดมการณ์ของตนแต่ประสบความพ่ายแพ้ จัดว่าเป็นอาชญากรรมการเมืองมิได้เป็นเหยื่อการเมืองโดยนัยที่กล่าวถึงนี้สำหรับเหยื่อการเมือง คือ บุคลากรที่เป็นคู่แข่งในการรณรงค์เพื่อตำแหน่งที่มีอำนาจ แต่ถูกฝ่ายที่มีอำนาจอยู่ก่อนแล้วจะจงใจเป็นผู้ที่กระทำความผิดหรือ อาชญากรแต่ถ้ามองในแง่มุมมองของศีลธรรมแล้ว เขาก็คือเหยื่อประเภทหนึ่ง ความหมายดังกล่าวรวมถึงประชาชนผู้ตกเป็นเหยื่อในเหตุการณ์จลาจลทางการเมือง เช่น ประชาชนผู้บาดเจ็บล้มตายในเหตุการณ์พฤษภาทมิฬอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม อาจพิจารณาเหยื่ออาชญากรรมจากการตกเป็นเหยื่อโดยตรง หรือโดยทางอ้อมจากอาชญากรรมได้อีกทางหนึ่ง ดังที่ จุฑารัตน์ เลื่อนอำนวย (2544: 23) จัดจำแนกเหยื่ออาชญากรรมเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ ดังนี้

1. ผู้เสียหาย/เหยื่อโดยตรง (Direct victim) คือผู้ที่ถูกล่วงละเมิดและได้รับความเสียหายโดยตรงจากการกระทำผิดกฎหมายนั้น

2. ผู้เสียหาย/เหยื่อโดยอ้อม (Indirect victim) คือ บุคคลที่สามที่ได้รับผลกระทบจากการกระทำผิดกฎหมาย แม้ว่าการกระทำนั้นจะมีได้เกิดขึ้นกับเขาโดยตรง ได้แก่

2.1 ครอบครัว ญาติพี่น้อง ผู้ใกล้ชิดของเหยื่ออาชญากรรมตลอดจนแวดวงผู้เกี่ยวข้องกับชีวิตและการทำงานของเหยื่ออาชญากรรม

เหยื่อโดยอ้อมกลุ่มนี้ เป็นกลุ่มที่ได้รับความเสียหาย ซึ่งเป็นผลกระทบทางด้านจิตใจและทรัพย์สิน อันเนื่องมาจากญาติพี่น้องผู้ใกล้ชิดอันเป็นที่รักของตนบังเอิญตกเป็นเหยื่อโดยตรงของอาชญากรรม ทำให้บุคคลกลุ่มนี้ต้องได้รับความทุกข์ทรมานอันเกิดจากอาชญากรรมดังกล่าวไปด้วย ตัวอย่างเช่น มารดาที่ต้องสูญเสียบุตรชายซึ่งถูกอาชญากรคดียาบ้าจับเป็นตัวประกัน และฆ่าปาดคอ เป็นต้น

2.2 พยานผู้เห็นเหตุการณ์ หรือประจักษ์พยาน ซึ่งอยู่ในที่เกิดเหตุ

เหยื่อโดยอ้อมกลุ่มนี้ กล่าวอีกนัยหนึ่ง ก็คือ พลเมืองดีผู้ประสบพบเห็นเหตุการณ์ที่อาชญากรกระทำการล่วงละเมิดต่อเหยื่ออาชญากรรมในกรณีใดกรณีหนึ่งโดยบังเอิญ และยินยอมที่จะช่วยเหลือทางราชการ โดยการให้การหรือเบิกความเป็นพยาน อย่างไรก็ตาม พยานกลุ่มดังกล่าวก็ต้องได้รับความเดือดร้อน รำคาญและเสียเวลาตามสมควรในการดังกล่าว จนกว่าคดีจะเสร็จสิ้นลง หรือบางครั้งอาจต้องเสี่ยงอันตรายต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของตน เนื่องจากการถูกขู่ฆ่า หรือทำร้ายในคดีอุกฉกรรจ์บางคดี อีกด้วย

2.3 ประชาชน สังคม ชุมชน ที่ถูกล่วงละเมิดต่อกฎเกณฑ์

เหยื่อโดยอ้อมกลุ่มนี้ เป็นเหยื่อกลุ่มใหญ่ที่ต้องประสบกับความรู้สึกไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ในฐานะสมาชิกของสังคมที่เต็มไปด้วยอาชญากรรม อันเป็นผลกระทบทางอ้อมอยู่ตลอดเวลา โดยไม่อาจคาดเดาได้ว่าตนและครอบครัวจะตกเป็นเหยื่ออาชญากรบ้างในวันใดวันหนึ่ง

เหยื่ออาชญากรรม คือ ผู้ได้รับความเสียหาย โดยเหยื่อมีบทบาทเสมือนผู้อยู่นอกของการดำเนินกระบวนการยุติธรรม ขาดการคุ้มครองเยียวยา และถูกมองข้ามความรู้สึกเจ็บปวดชอกช้ำที่ได้รับราวกับไม่มีอาชญากรรมเกิดขึ้น ซึ่งการปฏิบัติต่อเหยื่อดังประหนึ่ง คนชายขอบระบบยุติธรรม (Marginal man of criminal justice system) นี้ เป็นจุดอ่อนของระบบยุติธรรมทั่วโลก รวมทั้งประเทศไทยด้วย โดยกฎหมายอาญายังไม่เห็นความสำคัญของเหยื่ออาชญากรรม และเหยื่ออาชญากรรมยังขาดหลักประกันในการที่จะได้รับการเยียวยาอย่างพอเพียง กล่าวคือกฎหมายอาญายังไม่มีบทบัญญัติให้ผู้กระทำผิดจ่ายค่าชดเชยหรือทดแทนความเสียหายที่เหยื่ออาชญากรรมได้รับ ทำให้เหยื่อต้องดำเนินการฟ้องร้องคดีด้วยตนเองในทางแพ่งซึ่งต้องเสียค่าใช้จ่ายสูงมากหรือหากสามารถฟ้องร้องคดีได้แต่จำเลยเป็นคนยากจน เหยื่อก็ไม่สามารถได้รับ

การชดเชยอยู่นั่นเอง (วีระศักดิ์ แสงสารพันธ์, 2544) ดังนั้นเหยื่อจึงปราศจากหลักประกันในการที่จะได้รับการเยียวยาอย่างเพียงพอและเหมาะสม แม้ว่าคดีจะเข้าสู่การพิจารณาของศาลยุติธรรมแล้วจากการศึกษาเรื่องศาลยุติธรรมกับการคุ้มครองผู้เสียหายตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 โดย ไชยรงค์ คงจันทร์ (2543) พบว่า เหยื่อจำนวนมากไม่กล้าไม่เต็มใจเข้ามาพึ่งพากระบวนการยุติธรรมอาจด้วยความเกรงกลัวอับอาย เปื่อหน่วยรวมทั้งผิดหวังต่อการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ ในกระบวนการยุติธรรม ซึ่งไชยรงค์ เสนอแนะว่าควรให้การคุ้มครองสิทธิของเหยื่อหรือผู้เสียหายเท่าเทียมกับผู้ต้องหาหรือจำเลยด้วยในส่วนของรัฐสามารถกระทำได้

จากปัญหาดังกล่าว ทำให้ผลการศึกษาลำรวจความเชื่อมั่น ความต้องการและความคาดหวังของประชาชนต่อการอำนวยความสะดวกยุติธรรมโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ โดยสำนักวิจัยเอแบคโพลล์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ เมื่อ พ.ศ.2543 (กิตติพงษ์ กิตยารักษ์ บรรณานิการ, 2544) พบว่าความเต็มใจของประชาชนที่จะเข้าร่วมให้การเป็นพยานหรือไม่เมื่อเกิดอาชญากรรมนั้น มีน้อยกว่าร้อยละ 50 โดยผู้ที่ตอบว่าไม่เต็มใจ ร้อยละ 52 และส่วนผู้ที่เต็มใจ ร้อยละ 43.1 ส่วนที่เหลือร้อยละ 4.9 ไม่แสดงความคิดเห็น และเหตุผลสำคัญที่ประชาชนไม่ยอมเข้าไปเป็นพยานศาลส่วนใหญ่ ร้อยละ 78.8 ตอบว่า ไม่มั่นใจว่าจะได้รับการคุ้มครองความปลอดภัยได้ ดังนั้น การที่เหยื่ออาชญากรรมทั้งหลายต่างมีฐานะทางกฎหมายเป็นเพียง พยานศาล และครึ่งหนึ่งของพยานเหล่านี้ต่างไม่เต็มใจมาทำหน้าที่เป็นพยานเสียแล้ว ย่อมเล็งเห็นผลกระทบที่เกิดตามมาในการดำเนินคดีแก่ผู้กระทำผิดโดยปราศจากพยานหลักฐานว่าจะเป็นอย่างไหน กระบวนการตรวจพิสูจน์ผู้กระทำผิดจะมีผลลัพธ์อย่างไร และที่สำคัญทำให้สูญเสียเวลาและทรัพยากรของประเทศโดยเปล่าประโยชน์ในระบบยุติธรรมแบบที่ละเลยเหยื่ออาชญากรรม

ดังนั้น จึงได้ต้องมีการใช้แนวคิดกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์โดยรวบรวมบริการต่างๆ ที่จัดให้แก่เหยื่ออาชญากรรมไว้ด้วยกัน รวมทั้งการประกาศให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมทางเพศ ผลกระทบในการพิจารณาคดีต่อเหยื่ออาชญากรรม และสิทธิการเป็นพยานในการประหารชีวิตของครอบครัวเหยื่ออาชญากรรมที่ถูกฆาตกรรม (Presser and Gunnison, 1999; Kurki, 2000: 235-303) เพื่อใช้แก้ปัญหาด้วย

สถานการณ์และสภาวะของสังคมที่ทำให้เกิดเหยื่ออาชญากรรม (อัณฑนพ ชูบำรุง และคณะ, 2538: 87-100)

1. สถานที่ที่อาจจะทำให้เกิดเหยื่ออาชญากรรม

1.1 ถนน (Street) ถนนทำให้คนตกเป็นเหยื่อของการปล้น การข่มขืน และการทำร้ายร่างกายได้ คนที่เบิกเงินมาจากธนาคารแล้วเดินไปตามถนนเพียงลำพัง ก็อาจจะถูกปล้นได้ ถนนจึงเป็นแหล่งเกิดเหยื่ออาชญากรรมได้ตลอดเวลา

1.2 สวนสาธารณะ (Park) เป็นสถานที่ซึ่งมีคนมากมายเข้าไปใช้บริการ เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ คนส่วนมากมักจะไม่ค่อยคุ้นเคยกัน และอาจจะมีพวกมิจฉาชีพเข้าไป มองหาเหยื่ออยู่ด้วยก็ได้ ในสวนสาธารณะจึงมักจะมีการปล้น การลักขโมยขึ้นบ่อยๆ การกระทำ ความผิดในสวนสาธารณะเกิดขึ้นได้ทั้งในตอนกลางวันและตอนกลางคืน

1.3 รถยนต์รับจ้าง (Taxicab)

1.4 รถยนต์ (Automobile) รถยนต์เป็นเป้าหมายสำคัญสำหรับการขโมย คือ มีการขโมยรถยนต์ หรืออาจจะขโมยของในรถยนต์หรืออาจจะขโมยทั้งรถยนต์และทั้งของที่มี อยู่ในรถยนต์

1.5 รถบรรทุก (Truck) หมายถึงรถที่มีของที่มีค่าบรรทุกอยู่ในรถ ของมี ราคา เช่นไม้ท่อน ไม้แปรรูป เครื่องอุปโภคบริโภคคนานาชนิด ของมีค่าต่างๆ

1.6 ทรัพย์สินของโรงเรียน (School property) หมายถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นอุปกรณ์ในการเรียนการสอน เป็นสิ่งที่มีค่า มีประโยชน์แก่การใช้ ของมีค่าดังกล่าวหากใคร นำไปขายก็มีเงินใช้จ่ายซื้อสิ่งที่ต้องการได้

1.7 เคหสงเคราะห์ (Public housing)

1.8 ที่อยู่อาศัย (Residence)

1.9 ที่จอดรถประจำทาง (Bus station) ที่จอดรถประจำทางเป็นที่ที่มี อันตรายอีกแห่งหนึ่ง คนที่ไปอยู่ ณ สถานที่นั้นอาจจะตกเป็นเหยื่อเมื่อไรก็ได้ โดยเฉพาะเวลา กลางคืน ที่จอดรถประจำทางเป็นที่ที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่อได้มาก เป็นเป้าที่พวกอาชญากร ทราบอยู่แะใจว่าต้องมีคนมาอยู่ที่นี่แน่ คนที่มีอยู่ที่นั่นอาจจะเป็นเด็ก หญิงสาว คนแก่ คนมีเงิน ศัตรูคู่อาฆาต คนเหล่านี้อยู่ในฐานะที่จะตกเป็นเหยื่อได้ อาจจะถูกปล้นทรัพย์สิน ชิงทรัพย์ หรือชิงราว ทรัพย์จากอาชญากรเหล่านั้น

1.10 ที่จำหน่ายเครื่องดื่มและโรงชายเหล้า (Bar and tavern)

1.11 ร้านค้าขายของเบ็ดเตล็ด (Store)

1.12 ห้างสรรพสินค้า (Supermarket)

1.13 สถานบริการน้ำมันรถยนต์ (Gas station)

1.14 ธนาคาร (Bank)

1.15 สถานที่ธุรกิจอื่นๆ (Other businesses)

2. อุปกรณ์ที่มีส่วนทำให้เกิดเหตุอาชญากรรม

หมายถึง สิ่งที่ทำให้เกิดความกลัว ความมีเมมา หรือความคล่องตัว มีทั้งสิ่งที่เป็น อาวุธร้ายแรง เช่น ปืน ลูกกระเบิด สิ่งที่ทำให้เกิดความเมมาเมมา เช่น สุรา ยาเสพติด สิ่งที่ทำให้เกิด

ความคล่องตัวในการปฏิบัติการ เช่น รถยนต์ รถจักรยานยนต์ และยานพาหนะอื่นๆ สิ่งต่างๆ ดังกล่าวนี้อาจเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้เกิดการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ง่าย

สิ่งที่ทำให้เกิดความรวดเร็วและความคล่องตัว เช่น รถยนต์ รถจักรยานยนต์ และยานพาหนะอื่นๆ ทำให้ผู้ร้ายหรืออาชญากรใช้เป็นอุปกรณ์ในการประกอบอาชญากรรมได้รวดเร็ว และหลบหนีการจับกุมได้และมักจะประสบความสำเร็จทุกครั้งที่ยึดมือปฏิบัติ ยวดยานดังกล่าวทำให้เกิดความฉับไวแน่นอน และคล่องตัวมาก ในการปล้นชิงทรัพย์ หรือชิงทรัพย์ ผู้ร้ายนิยมใช้รถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ด้วยเช่นกัน เมื่อปฏิบัติการเสร็จแล้วก็สามารถหลบหนีไปในที่ไกลๆ ได้ เจ้าหน้าที่ที่ตามจับตัวได้ยาก บางทีก็สามารถหลบหนีการจับกุมได้ โดยเจ้าหน้าที่ไม่รู้เบาะแสว่าใครคืออาชญากร อุปกรณ์ที่เป็นยวดยานจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นมากอย่างหนึ่งในการประกอบกิจที่ผิดกฎหมาย

3. เวลากับการเกิดเหยื่ออาชญากรรม

เวลาเป็นสิ่งที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับการเกิดเหยื่ออาชญากรรมได้เสมอ อาชญากรย่อมรู้ว่าจะประกอบกิจเมื่อไร คนที่จะตกเป็นเหยื่อได้ ก็คือ คนที่ไม่รู้จักเวลาว่าเมื่อไรควรจะไปไหนมาไหน เขาอาจจะประสบเคราะห์กรรมถึงแก่บาดเจ็บสาหัสหรือถึงแก่ความตายก็ได้ ในโกสียชาดก มีข้อความดังกล่าวว่า การออกไปในเวลาอันไม่สมควร ไม่ดี เพราะว่าคนออกไปโดยเวลาอันไม่สมควร ย่อมไม่ยังประโยชน์อะไรให้เกิดได้ คนที่เป็นศัตรูเป็นอันมาก ย่อมทำอันตรายคนผู้ออกไป แต่ผู้เดียวในเวลาอันไม่สมควรได้ (พระไตรปิฎกภาษาไทย, 2500: 110) เวลาอันไม่สมควรดังกล่าวนี้อาจจะเป็นเวลาค่ำคืน ตีตื้น หรือเวลาที่ปลอดภัยคน ชาติผู้เห็นเหตุการณ์การเกิดอาชญากรรม เมื่อเหตุร้ายเกิดขึ้นก็ไม่มีใครให้ความช่วยเหลือ ปกติผู้ร้ายก็มักจะกระทำการในเวลาปลอดภัยหรือเวลาค่ำคืน เพราะจะไม่เสี่ยงต่อการจับกุม

เรื่องของเวลานี้มีผลงานวิจัยในประเทศอังกฤษชิ้นหนึ่งพบว่าการทำร้ายร่างกายและการปล้นส่วนมากจะเกิดในตอนกลางคืนของวันสุดสัปดาห์ การประกอบอาชญากรรมเช่นนี้ได้แสดงให้เห็นประจักษ์ชัดที่เมืองโคเวนทรี (Coventry) ส่วนอาชญากรรมทางเพศนั้นเกิดตลอดสัปดาห์และเกิดตอนกลางวันมากกว่าตอนกลางคืน (Shapland, Willmore and Duff, 1985: 9-10) ผลงานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าอาชญากรรมเกิดขึ้นได้ทั้งในตอนกลางวันและเวลากลางคืน ขึ้นอยู่กับประเภทของอาชญากรรม และขึ้นอยู่กับปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ ความปลอดภัย การไม่เสี่ยงต่อการถูกจับและการมีเหยื่อปรากฏอยู่ในเวลาที่เกิดการกระทำความผิด เหยื่ออาชญากรรมจึงน่าจะเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดที่ทำให้เกิดอาชญากรรม การรู้จักจังหวะเวลาจะเป็นสิ่งที่ช่วยให้แคล้วคลาดจากการตกเป็นเหยื่อได้

4. สภาวะของสังคมที่ทำให้เกิดเหยื่ออาชญากรรม

สภาวะของสังคม ที่ทำให้เกิดเหยื่ออาชญากรรมในที่นี่หมายถึงลักษณะของสังคม ที่เป็นบ่อเกิดของเหยื่ออาชญากรรม โดยพิจารณาว่าสังคมเช่นไรที่ทำให้เกิดเหยื่ออาชญากรรม มาก เพื่อที่จะให้เข้าใจชัดเจน และมีความรอบรู้มากยิ่งขึ้น เราน่าจะพิจารณาว่าสังคมเช่นไรที่มีการ ตกเป็นเหยื่อน้อย การที่มีคนตกเป็นเหยื่อจำนวนน้อยก็ย่อมแสดงว่ามีอาชญากรรมน้อยนั่นเอง และ การมีอาชญากรรมมากทำให้มีเหยื่อมาก กล่าวโดยสรุปแล้ว สภาวะของสังคมที่ทำให้อาชญากรรม มีมากและเกิดเหยื่ออาชญากรรมมากน่าจะได้แก่ดังต่อไปนี้

- 1) ความยากจนและความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อม
- 2) ความเป็นอยู่ที่ขาดระเบียบวินัยและขาดคุณธรรม
- 3) ความเป็นอยู่ที่ขาดความร่วมมือในการป้องกันและปราบปราม

อาชญากรรม

- 4) เจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายขาดความจริงจังในการปฏิบัติงาน
- 5) ขาดความมั่นคงในชีวิตครอบครัว
- 6) ขาดผู้นำที่มีความสามารถ

เงื่อนไขดังกล่าวนี้ดูเหมือนว่าเงื่อนไขความยากจนจะเป็นเงื่อนไขหลัก และในการ แก้ไขปัญหาความยากจนก็เป็นสิ่งที่ทำได้ยากในระบบสังคมที่ถือเงินเป็นพระเจ้าและขาด ความสามารถทางการเมืองในการแบ่งสันปันส่วนผลประโยชน์ให้ทั่วถึง

2.5 งานวิจัย และบทความที่เกี่ยวข้อง

ชวลิต ยอดมณี (2534) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ของการติดยาเสพติดกับการ ก่ออาชญากรรม โดยต้องการเปรียบเทียบความแตกต่างของผู้ต้องหาที่ติดยาเสพติด ระหว่าง ผลการวิจัยที่ได้ดำเนินการไว้เมื่อปี 2524 กับที่ได้ดำเนินการในครั้งนี้อยู่ในปี พ.ศ.2534 ว่ามีความ แตกต่างกันหรือไม่ เพียงใด ซึ่งผลจากการพิจารณาพบว่า ปัจจุบันในเขตกรุงเทพมหานคร มี ผู้ต้องหาที่ติดยาเสพติดและเกี่ยวข้องกับยาเสพติดถึงร้อยละ 63 เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 58 ที่พบในปี 2524 จากตัวเลขดังกล่าวชี้ให้เห็นถึงอันตรายต่อประชาชนผู้สุจริตที่อาศัยในกรุงเทพมหานคร

วิชัย พงษ์ศิริ (2538) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงทางสังคมต่อการ ป้องกันอาชญากรรม ว่าในโลกปัจจุบันนี้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทั้งด้านเศรษฐกิจ เทคโนโลยี และด้านสังคม การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้ ก่อให้เกิดผลกระทบในหลายด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเปลี่ยนทางสังคมนั้นมีผลกระทบต่อการก่อให้เกิดอาชญากรรมอย่างมาก

จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย (2544) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของผู้หญิงไทย โดยผลการวิจัยในส่วนของเหยื่ออาชญากรรมทางเพศในสายตาของอาชญากร ได้ยกลักษณะของเหยื่อที่น่าสนใจหรือเตะตาผู้กระทำผิดทางเพศ คือ รูปร่างหน้าตา การแต่งกาย เปิดโอกาสให้ ให้ท่า/เชิญชวน บุคลิกท่าที และสร้างความเจ็บแค้นให้ โดยผลการวิจัยพบว่า การแต่งกายมีส่วนมากต่อการกระทำผิดต่อเหยื่อ

วิศรุต์ม โสมทัต (2545) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์ลักษณะการกระทำผิดในคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์: ศึกษาเหยื่ออาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร โดยได้ศึกษาถึงลักษณะของผู้กระทำผิด ผู้เสียหาย ลักษณะการกระทำผิด ตลอดจนศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะของผู้เสียหายและลักษณะการกระทำผิด ลักษณะผู้กระทำผิดกับลักษณะของการกระทำผิดในคดีชิงทรัพย์และปล้นทรัพย์ในกรุงเทพมหานคร ซึ่งผลการวิจัยพบว่า การกระทำผิดมักเกิดขึ้นมากบนท้องถนน ตรอกซอย ใช้รถจักรยานยนต์เป็นยานพาหนะ

ฉลอง สุขจันทร์ (2541) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในกรุงเทพมหานคร: ศึกษาเฉพาะกรณีคดีปล้นทรัพย์ โดยได้ศึกษาถึงพฤติกรรม การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนประเภทความรุนแรงต่อชีวิตร่างกาย ความเสียหายต่อทรัพย์สิน พบว่าปัจจัยรายได้ของครอบครัวมีผลกระทบกับพฤติกรรม การกระทำผิด และยังพบว่า เด็กและเยาวชนมีทัศนคติโน้มเอียงไปทางยอมรับการกระทำผิดคดีปล้นทรัพย์ แต่จะลงมือหรือไม่ขึ้นกับปัจจัยสภาพแวดล้อมที่มากกระตุ้น

พิชา รุจินาม (2544) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ภาพลักษณ์ตำรวจทางหลวงของผู้ขับขี่รถยนต์บนถนนสายเอเชีย โดยได้ศึกษาถึงภาพลักษณ์ของตำรวจทางหลวง เพื่อศึกษาปัจจัยบางประการที่มีความสัมพันธ์กับภาพลักษณ์ตำรวจทางหลวงของผู้ขับขี่รถยนต์

ในการมองว่า บุคคลใดบุคคลหนึ่ง มีภาพในใจที่สะท้อนสิ่งต่างๆ แตกต่างกันไปนั้น แนวคิดที่เกี่ยวข้อง คือ แนวคิดการปฏิสังสรรค์สัญลักษณ์ ซึ่งเนื้อหาเน้นหนักว่าบุคคลหนึ่งๆ สามารถสร้างภาพลักษณ์ของสิ่งต่างๆ ได้เป็นตัวของตัวเอง มิใช่เป็นกรมองแบบภาพของสังคมโดยรวม (พงษ์สวัสดิ์ สวัสดิพงษ์ 2532: 5) ซึ่งคำว่าภาพลักษณ์ถ้ามองในมุมมองของแนวคิดนี้ก็จะใช้คำว่าสัญลักษณ์นั่นเอง

Stryker (อ้างถึงใน พงษ์สวัสดิ์ สวัสดิพงษ์ 2527: 41) กล่าวไว้เกี่ยวกับสัญลักษณ์ว่ามนุษย์ทั้งหลายตอบสนองต่อโลกที่ได้รับการจัดกลุ่ม โลกที่ลักษณะของมันได้รับการตั้งชื่อ และจัดเข้าไว้ในกลุ่มประเภทต่างๆ ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้สำคัญของมันที่มีต่อพฤติกรรม กล่าวโดยย่อ มนุษย์ทั้งหลายไม่ได้ตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมในสภาพกายภาพ แต่ต่อสิ่งแวดล้อมที่ถูกสื่อโดยสัญลักษณ์ คือ สิ่งแวดล้อมเชิงสัญลักษณ์

แนวคิดการปฏิสังสรรค์เชิงสัญลักษณ์ถูกสร้างขึ้นตามความคิดของ George Herbert Mead ที่เชื่อว่ามนุษย์ตอบสนองสิ่งต่างๆ ตามความหมายเชิงสัญลักษณ์ที่เขากับสิ่งนั้น มิใช่กระทำพฤติกรรมตอบสนองต่อสิ่งต่างๆ โดยตรง ซึ่งความหมายที่มนุษย์มีนั้นเกิดขึ้นมาจากการพบปะ พูดคุยรับทราบข่าวสารจากบุคคลต่างๆ ทั้งที่รู้ตัวและไม่รู้ตัว ทั้งทางตรงและทางอ้อม หรือเรียกว่าการปฏิสังสรรค์ และความหมายนั้นก็สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ทั้งในด้านการเสริมในทิศทางเดิมให้ชัดเจนยิ่งขึ้น หรือหักล้างกับความหมายเดิมที่มีอยู่ได้ โดยการปฏิสังสรรค์นั่นเอง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.6 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

ลักษณะทางกายภาพที่เหมาะสมของเหยื่อ

- เพศของเหยื่อเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด
- อายุของเหยื่อเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด
- การแต่งกายของเหยื่อเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

ลักษณะสภาพนิเวศสถานที่ที่เหมาะสม

- สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีผู้คนสัญจรไปมาน้อยเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด
- สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวสามารถใช้ความเร็วกระทำผิดได้
- สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีเส้นทางสะดวกแก่การหลบหนี
- สถานที่ที่กระทำผิดยากต่อการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- ตำแหน่งที่เหยื่อปรากฏเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด
- แสงสว่างของสถานที่ที่เหยื่อปรากฏเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

ลักษณะทรัพย์สินของเหยื่อที่เหมาะสม

- ทรัพย์สินของเหยื่อมีมูลค่ามาก
- ประเภทของทรัพย์สิน
- ความง่ายต่อการเข้าถึงแล้วได้ทรัพย์สินนั้นมา

ช่วงเวลาที่เหมาะสม

- ช่วงเวลาที่เหยื่อปรากฏเหมาะแก่การกระทำผิด

ผู้ร่วมกระทำผิด

- มี/ไม่มีผู้ร่วมกระทำผิด

อุปกรณ์ที่ใช้ร่วมกระทำผิด

- ใช้อุปกรณ์พาหนะหรืออุปกรณ์อื่น ตามมาตรา 336 ทวิ ของประมวลกฎหมายอาญา

บทลงโทษทางกฎหมาย

- ได้รับบทลงโทษที่น้อย

ตัดสินใจลงมือ
กระทำผิดวิ่งราวทรัพย์

2.7 สมมติฐานการวิจัย

จากกรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยต้องการศึกษาภาพลักษณ์ของเหยื่อต่อองค์ประกอบต่างๆ ที่ปรากฏในสายตาของนักวิจัยว่าอาชญากรผู้นั้นจะนำไปใช้ตัดสินใจลงมือกระทำความผิดอย่างไร ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้กำหนดภาพลักษณ์ของเหยื่อ ตามกรอบแนวความคิดดังกล่าวข้างต้น และได้ตั้งสมมติฐานการวิจัยได้ ดังนี้

1. นักวิจัยที่ตัดสินใจลงมือกระทำความผิดเมื่อพบเห็นเหยื่ออาชญากรรมมีลักษณะทางกายภาพที่เหมาะสมแก่การกระทำความผิด
2. นักวิจัยที่ตัดสินใจลงมือกระทำความผิดเมื่อมีองค์ประกอบอื่นๆ ที่เหมาะสมแก่การกระทำความผิดแตกต่างกัน ทางด้านลักษณะสภาพนิเวศสถานที่ ลักษณะของทรัพย์สินของเหยื่ออาชญากรรม ช่วงเวลา ผู้ร่วมกระทำความผิด และอุปกรณ์ที่ใช้ร่วมกระทำความผิด
3. นักวิจัยที่ตัดสินใจลงมือกระทำความผิดเมื่อเห็นว่าบทลงโทษทางกฎหมายที่จะได้รับเป็นโทษสถานเบา

2.8 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

ภาพลักษณ์และองค์ประกอบ (Image and composition) หมายถึง ภาพที่เกิดขึ้นในใจของคนเรา ภาพในใจนี้เกิดขึ้นจากการได้รับรู้ข้อมูลข่าวสาร จากประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อมบวกกับความรูสึกนึกคิดที่เกิดขึ้นในจิตใจ หรือภาพในใจที่บุคคลรับรู้ต่อบุคคลวัตถุสิ่งของสถาบันและสถานที่ต่างๆ ภาพลักษณ์นี้อาจเปลี่ยนแปลงได้ ตามสภาวะและเวลาที่ผ่านมา โดยมีองค์ประกอบเป็นสิ่งแวดล้อมทำให้ภาพลักษณ์สมบูรณ์และเห็นชัดเจนขึ้น

เหยื่ออาชญากรรม (Crime victim) หมายถึง ผู้ที่ได้รับความเสียหายจากการกระทำความผิดอาญาของคนร้ายนักวิจัยที่ อันเป็นผู้เสียหายที่เกิดโดยการถูกกระทำตรงจากคนร้าย

นักวิจัยที่ (Snatcher) หมายถึง ผู้เคยกระทำความผิดในความผิดฐานชิงทรัพย์ โดยศาลยุติธรรมพิพากษาโทษที่สูงสุดเสร็จเด็ดขาดว่ากระทำความผิดจริง และยอมรับว่ากระทำความผิดจริง ซึ่งอยู่ในระหว่างควบคุมการต้องโทษ

อาชญากรรม (Crime) หมายถึง เป็นการกระทำที่มีลักษณะฝ่าฝืนกฎหมายหรือบรรทัดฐานทางสังคม ซึ่งกำหนดพฤติกรรมอาชญากรรมและโทษเอาไว้และผลของการกระทำผิดนั้นจะเป็นภัยต่อสังคม มีผลร้ายแรงมากกว่าดี

เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร หมายถึง เรือนจำที่มีหน้าที่ควบคุมผู้ต้องขังระหว่างสอบสวน ใต้สวนมูลฟ้องระหว่างพิจารณาคดี ระหว่างอุทธรณ์ ระหว่างฎีกา และคดีเด็ดขาดที่กระทำผิดอาญา ซึ่งมีใช้ผู้ต้องขังหญิงในเขตอำนาจศาลกรุงเทพฯ ยกเว้น ผู้กระทำผิดในเขตมีนบุรี หนองจอก ลาดกระบังและเขตฝั่งธนบุรี สำหรับนักโทษเด็ดขาด มีอำนาจควบคุมเฉพาะผู้ต้องขังที่มีกำหนดโทษ ไม่เกิน 7 ปี

แดน หมายถึง พื้นที่คุมขังของเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร มีทั้งหมด 8 แดน โดยจะแบ่งจำนวนนักโทษผู้ต้องขังออกเป็นสัดส่วน แต่ละแดนมีปริมาณไม่เท่ากัน ซึ่งแต่ละแดนจะมีแบ่งงานปฏิบัติแตกต่างกันไป อาทิ แดน 1 เปรียบเสมือนสถานแรกรับ ทำหน้าที่เกี่ยวกับการปรับสภาพจิตใจ โดยจะได้รับการฝึกอบรมแนะนำเกี่ยวกับระเบียบวินัยการปฏิบัติตนขณะอยู่ในเรือนจำ จากนั้นก็จำแนกออกไปตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการจำแนกลักษณะผู้ต้องขังยังแดนต่างๆ

นักโทษเด็ดขาด หมายถึง ผู้ต้องขังในเรือนจำที่ศาลพิพากษาลงโทษถึงที่สุดในกระบวนการยุติธรรมแล้ว

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มประชากรผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key informants) คือ นักโทษชายที่ต้องขังในคดีความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ซึ่งศาลได้พิพากษาเสร็จเด็ดขาดแล้วว่าได้กระทำผิดจริง และควบคุมตัวอยู่ในเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร จำนวน 10 คน โดยได้รับการคัดเลือกแล้วว่าผู้ต้องขังชายแต่ละรายนั้นยอมรับว่ากระทำผิดจริง เป็นกรณีศึกษาที่น่าสนใจ สามารถให้เวลาเต็มที่และสมัครใจยินดีให้สัมภาษณ์ ทั้งนี้ต้องเห็นสมควรตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่ที่ช่วยคัดสรรผู้ต้องขังเพื่อทำการสัมภาษณ์เพื่อความสะดวกให้การเก็บข้อมูลรวมไปถึงความปลอดภัยของผู้วิจัย

3.2 ระเบียบวิธีที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมาย ในการศึกษาภาพลักษณ์และบริบทของเหยื่อในสายตานักวิ่งราวทรัพย์ โดยมีจุดประสงค์หลัก คือ การศึกษาภาพลักษณ์และบริบทของเหยื่อในความคิดของนักวิ่งราวทรัพย์ว่าหากจะลงมือกระทำผิดแต่ละครั้งจะใช้สิ่งใดเป็นเกณฑ์การตัดสินใจลงมือ โดยแบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ส่วน คือ

1. การศึกษาค้นคว้าจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง (Documentary research) เป็นการศึกษาค้นคว้ารวบรวมเอกสารทางวิชาการ บทความ วารสาร วิทยานิพนธ์ และรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นข้อมูลระดับทุติยภูมิอันจะนำมาเป็นประโยชน์ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

2. การศึกษาข้อมูลโดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ ในการวิจัย 2 รูปแบบ เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับภาพลักษณ์และบริบทของเหยื่อในสายตานักวิ่งราวทรัพย์ ได้แก่

- 2.1 การสังเกตการณ์ (Observation) เป็นระเบียบวิธีวิจัยที่สำคัญซึ่งจะทำให้ทราบถึงพฤติกรรมที่เป็นธรรมชาติรวมถึงลักษณะท่าทางของผู้ต้องขังชายนักวิ่งราวทรัพย์ รวมถึง การสังเกตถึงลักษณะท่าทางและสีหน้าแววตาระหว่างการให้สัมภาษณ์ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป โดยเป็นการสังเกตการณ์แบบไม่มีส่วนร่วม (Non-Participant Observation) แต่ใช้วิธีสังเกตและมีการบันทึกข้อมูลจากการสังเกตในแบบฟอร์มที่กำหนดไว้แล้ว

2.2 การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth interview) เป็นการสัมภาษณ์เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่มีรายละเอียดลึกซึ้ง กล่าวคือ ลักษณะคำถามจะเป็นแบบปลายเปิด (Open-ended question) โดยอาศัยกรอบแนวคิดในการวิจัยเป็นหลักในการกำหนดประเด็นต่างๆ เพื่อให้มีเนื้อหาครอบคลุม รวมไปถึงการให้ผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key informants) เล่าถึงประวัติชีวิต (Life history) รวมไปถึงข้อมูลเบื้องต้นอื่นๆ เพื่อให้ทราบถึงภูมิหลังของครอบครัวและการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมก่อนที่จะกระทำความผิดและนำข้อมูลมาวิเคราะห์เพื่อประโยชน์ในการศึกษาวิจัยต่อไป โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก โดยใช้เทคนิคของการจดบันทึก (Field notes) การสนทนาระหว่างผู้สัมภาษณ์กับผู้ให้ข้อมูลหลัก หลังจากทำการสัมภาษณ์แล้ว นำข้อมูลที่ได้มาเขียนวิเคราะห์ทันที โดยผ่านการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) และเปรียบเทียบกับเอกสารที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่ทำการศึกษาวิจัย

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ การเก็บรวบรวมข้อมูลมี 2 ลักษณะ คือ

1. รวบรวมข้อมูลจากเอกสารต่างๆ (Document data) โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากห้องสมุดต่างๆ และสถานที่ราชการที่เกี่ยวข้อง เช่น ห้องสมุดรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทัศนสถานหญิงกลาง กรุงเทพมหานคร เป็นต้น

2. การเก็บรวบรวมข้อมูลทางมานุษยวิทยา (Anthropological field work) โดย ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกด้วยตนเอง เพื่อให้ทั้งผู้วิจัยและกลุ่มตัวอย่างมีโอกาสตรวจสอบความเข้าใจในประเด็นที่สัมภาษณ์ มีเวลาในการทบทวนเหตุการณ์ที่ผ่านมาและสามารถเปิดเผยได้โดยชัดเจนถูกต้อง ประกอบกับการที่ผู้ศึกษาใช้เทคนิคในการสัมภาษณ์จากการฟังน้ำเสียง สังเกตท่าที สีหน้า แววตา ท่าทาง และปฏิกริยาอื่นๆ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการวิเคราะห์ข้อมูลในภายหลัง ใช้คำพูดให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ยอมเปิดเผยความจริงมากที่สุด ทั้งนี้โดยยึดหลักในการสัมภาษณ์ว่า จะต้องระมัดระวังที่สุดที่จะไม่ให้เกิดการชี้นำ การเสนอความคิดเห็นส่วนตัว การร่วมแสดงอารมณ์และความรู้สึกกับผู้ถูกสัมภาษณ์ ก่อนที่จะนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์และเขียนรายงาน

3. วิธีการเก็บข้อมูล ภายหลังจากที่ได้รับอนุญาตจากเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร ให้ดำเนินการเก็บข้อมูล โดยปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับและคำแนะนำของเจ้าหน้าที่เรือนจำอย่างเคร่งครัดแล้วนั้น ผู้วิจัยจึงได้ติดต่อประสานกับเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบในการดูแลนักโทษเด็ดขาด

ชายเฉพาะรายที่กระทำคามผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ เพื่อให้เจ้าหน้าที่ดำเนินการคัดเลือก กลุ่มตัวอย่าง โดยนักโทษชายให้ความยินยอม และเต็มใจ ในการให้ข้อมูล และให้เข้ารับการสัมภาษณ์ จำนวน 10 ราย โดยทำการเรียงลำดับในการให้สัมภาษณ์

ในวันเข้าทำการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้รับอนุญาตให้นำเพียงแบบสัมภาษณ์ซึ่งได้รับการตรวจสอบจากเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานครเรียบร้อยแล้ว พร้อมด้วยเครื่องมือในการจดบันทึก คือ ปากกา นำติดตัวเข้าไปในบริเวณเรือนจำเท่านั้น การเข้า-ออก บริเวณเรือนจำพิเศษ กรุงเทพมหานครด้านใน จะต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบทุกครั้งที่จะเข้าทำการสัมภาษณ์ เนื่องจากระบบรักษาความปลอดภัยที่เคร่งครัด ทำให้การเข้าออกต้องปฏิบัติตามระเบียบของเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร กล่าวคือ การเข้าออกเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร ต้องตามเวลาที่กำหนดเท่านั้น คือในช่วงเวลา 09.00-15.00 น. และจะต้องมีเจ้าหน้าที่ของเรือนจำเฉพาะผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่ภายในบริเวณเรือนจำเป็นผู้นำผู้วิจัยแลกเปลี่ยนบัตรประจำตัวและตรวจค้นตัว พร้อมทั้งสิ่งของที่ต้องห้ามนำเข้าไปในบริเวณเรือนจำกรุงเทพมหานครในทุกครั้งไม่อาจฝ่าฝืนได้ เมื่อผู้วิจัยพร้อมที่จะสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ของเรือนจำจะเชิญตัวผู้ที่ได้รับการคัดเลือกและมีความยินยอมในแต่ละแดนมาพบผู้วิจัย ณ สถานที่ที่จัดไว้ให้เป็นที่ยอมรับโดยมีเจ้าหน้าที่เรือนจำคอยเฝ้าระวังอยู่โดยตลอดแต่ไม่ให้มีส่วนในการสัมภาษณ์ อยู่ในระยะที่สามารถรักษาความปลอดภัยได้เท่านั้น

ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างแต่ละราย ในเวลาที่ไม่เท่ากัน โดยเฉลี่ยใช้เวลา 2-3 ชั่วโมงต่อราย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับข้อมูลรายละเอียดที่เกิดขึ้นในแต่ละราย ไม่อาจกำหนดเวลาที่แน่นอนได้ ตามความเหมาะสมในแต่ละราย การสัมภาษณ์เป็นไปโดยใกล้ชิด บรรยากาศการสัมภาษณ์โดยทั่วไป เป็นไปด้วยดี เนื่องจากผู้ให้สัมภาษณ์มีความยินยอมและเต็มใจที่จะให้สัมภาษณ์ และผู้ให้สัมภาษณ์ทราบว่าข้อมูลที่ได้เพื่อประโยชน์ในการศึกษา ในช่วงเวลาที่ผู้วิจัยเก็บข้อมูลความประทับใจที่ผู้วิจัยได้รับจากผู้ให้สัมภาษณ์ทั้ง 10 ราย คือ ความเต็มใจที่จะให้ข้อมูลเกี่ยวกับการคิดลงมือวิ่งราวทรัพย์ของแต่ละบุคคล โดยไม่ปิดบัง เพราะแต่ละรายพร้อมจะกลับใจเป็นคนดีหากพ้นโทษออกไปแล้ว ทำให้ผู้วิจัยได้ข้อมูลที่มีความละเอียดและต่อเนื่อง และสามารถนำข้อมูลมาวิเคราะห์ได้ถูกต้องมากขึ้น

3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แนวคำถามที่เกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงของเพศหญิงในการกระทำความผิด เป็นเครื่องมือในการได้มาซึ่งข้อมูล โดยเป็นการสัมภาษณ์แบบ

เจาะลึก โดยเป็นการสัมภาษณ์แบบเผชิญหน้ากัน (Face-to-face) กับผู้ให้ข้อมูลหลัก โดยมีความเป็นกันเอง โดยการสัมภาษณ์นั้นผู้สัมภาษณ์จะใช้คำถามที่จดจำประเด็นต่าง ๆ โดยได้มีการเตรียมคำถามล่วงหน้าก่อนการสัมภาษณ์ ลักษณะของคำถามเป็นคำถามแบบปลายเปิด (Open-ended question) ซึ่งไม่ได้กำหนดโครงสร้างของข้อมูล ไม่ใช่แบบสอบถามที่มีโครงสร้าง แต่กำหนดประเด็นไว้เป็นการถามคำถามที่ไม่มีทิศทาง โดยเปิดโอกาสให้ผู้ให้ข้อมูลหลักแสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่ เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับการได้มาของข้อมูล โดยผู้สัมภาษณ์ได้มีการพูดคุยก่อนการสัมภาษณ์ และบอกถึงวัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์ และการนำข้อมูลไปเผยแพร่ โดยคำถามสามารถจำแนกเป็นส่วนๆ ได้ดังนี้

ส่วนที่ 1 ลักษณะข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา ศาสนา การทำงานหรืออาชีพ รายได้ สถานภาพสมรส จำนวนสมาชิกในครอบครัว

ส่วนที่ 2 ลักษณะข้อมูลภูมิหลัง ประกอบด้วย ข้อมูลทั่วไป และข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์การกระทำผิด (พฤติกรรมกรรมการกระทำผิด) และประวัติการกระทำผิด

ส่วนที่ 3 ลักษณะของการตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อพบเห็นเหยื่ออาชญากรรมมีลักษณะทางกายภาพที่เหมาะสมแก่การกระทำผิด

ส่วนที่ 4 ลักษณะของการตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อมีองค์ประกอบอื่นๆ ที่เหมาะสมแก่การกระทำผิดแตกต่างกัน ได้แก่

- ลักษณะสภาพนิเวศสถานที่ที่เหมาะสม
- ลักษณะทรัพย์สินของเหยื่อที่เหมาะสม
- ช่วงเวลาที่เหมาะสม
- ผู้ร่วมกระทำผิด
- อุปกรณ์ที่ใช้ร่วมกระทำผิด

ส่วนที่ 5 ลักษณะของการตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยไม่คำนึงถึงบทลงโทษทางกฎหมาย

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปรผลข้อมูล

ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลจากหนังสือ เอกสาร บทความ ตำราทางวิชาการต่าง ๆ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. การวิเคราะห์ข้อมูล โดยถอดคำพูดจากข้อมูลที่รวบรวมมาได้จากการสัมภาษณ์ แบบเจาะลึก (In-depth interview) ในลักษณะของการพิมพ์ข้อความ (Texts) ที่ได้จากการสัมภาษณ์ และการบันทึกการสังเกตการณ์ (Observation notes) และจากการบันทึกโดยความจำ (Memos) ของผู้สัมภาษณ์ออกมาเป็นข้อความของผู้ให้ข้อมูลหลักแต่ละคนอย่างละเอียด
3. หลังจากรวบรวมข้อมูลแล้ว ได้นำข้อมูลที่ได้ในแต่ละรายมาวิเคราะห์ลึกลงไป ในรายละเอียด ทบทวนหาคำตอบ ตามสมมติฐาน โดยอาศัยกรอบแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องและวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) จากนั้น การนำเสนอจะนำเสนอในการพรรณนาความ เพื่อสรุปผลการศึกษา พร้อมลักษณะของกรณีตัวอย่าง (Case study) โดยตีความข้อมูล (Interpretation) และการสังเคราะห์ข้อมูล (Data synthesis) และออกมาเป็นแนวคิดสรุป (Conceptualization)

การแปรผลข้อมูล

การนำเสนอผลงานวิจัย จะเป็นการนำเสนอข้อคิดเห็นของผู้ให้ข้อมูลโดยนำเอาข้อความของผู้ให้ข้อมูลมาเสนอเป็นย่อหน้า หรือเป็นประโยค หรือเป็นคำสอดแทรกในข้อความของรายงานให้กลมกลืน โดยจัดระเบียบ แยกแยะประเด็นคำตอบของผู้ให้ข้อมูลด้วยความละเอียด ในความรู้สึกและอารมณ์ที่แฝงอยู่ในข้อความนั้นๆ รายงานผลการศึกษาด้วยรูปแบบการบรรยายเชิงพรรณนาเป็นกรณีศึกษาแต่ละราย (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์และกรรณิการ์ สุขเกษม, 2547:280)

บทที่ 4

ข้อมูลกรณีศึกษา

ข้อมูลกรณีศึกษาแต่ละรายเป็นการนำเสนอเกี่ยวกับความคิดของนักโทษผู้ต้องขังในคดี
วิงราวทรัพย์ในภาพลักษณ์และบริบทของเหยื่อว่าหากนักวิงราวทรัพย์จะลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อ
รายหนึ่งจะใช้ปัจจัย องค์ประกอบ หรือเกณฑ์ใดเพื่อเป็นสิ่งตัดสินใจลงมือกระทำผิด โดยข้อมูล
บางอย่างอาจจะมีผลกระทบต่อผู้ให้ข้อมูล เพื่อเป็นการป้องกันผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นภายหลัง
ผู้วิจัยจึงขอปกปิดชื่อและนามสกุลจริงของผู้ให้ข้อมูล โดยจะใช้ชื่อสมมติแทนผู้ต้องโทษคดีวิงราว
ทรัพย์ จำนวน 10 คน ดังมีรายละเอียดดังนี้

กรณีศึกษาที่ 1

ชื่อ นายโรจน์ (นามสมมติ)

นายโรจน์ อายุปัจจุบัน 31 ปี โดยขณะกระทำความผิด อายุ 30 ปี ได้กระทำความผิดฐาน
“ร่วมกันวิงราวทรัพย์โดยมีและใช้ยานพาหนะเพื่อการกระทำผิดหรือเพื่อให้พ้นจากการจับกุม” ศาล
พิพากษาลงโทษจำคุก 1 ปี 6 เดือน โดยปัจจุบันจำคุกไปแล้ว 5 เดือน เหลือโทษจำคุก 1 ปี 1 เดือน
จบการศึกษาชั้นสูงสุดระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียนระดับมัธยมในกรุงเทพมหานคร
นายโรจน์นับถือศาสนาพุทธมาแต่กำเนิด เมื่อจบมาได้ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไปเรื่อยมา มีรายได้
ประมาณ 8,000-9,000 บาทต่อเดือน สถานภาพปัจจุบันสมรสแล้ว แต่ไม่ได้จดทะเบียนสมรส มี
สมาชิกในครอบครัว จำนวน 7 คน

ปัจจัยภูมิหลัง

ข้อมูลทั่วไป

นายโรจน์มีภูมิลำเนาอยู่จังหวัดสมุทรปราการ บิดามีอาชีพเป็นข้าราชการทหารเรือ สังกัด
กองทัพเรือ ทำหน้าที่ประจำเรือหลวง เงินเดือน 10,000 กว่าบาทต่อเดือน ส่วนมารดาเป็นแม่บ้าน
ไม่ได้ประกอบอาชีพ บิดาและมารดายังมีชีวิตอยู่ทั้งสองคน บิดาของนายโรจน์เป็นข้าราชการ
ทหารเรือ นายโรจน์มีพี่น้องทั้งหมด 4 คน ผู้ชาย 2 คน ผู้หญิง 2 คน นายโรจน์เป็นคนโต ไม่เคยผ่าน
การอุปถัมภ์เลี้ยงดูจากผู้อื่น แต่ค่อนข้างมีความสนิทสนมกับย่าพอสสมควร นายโรจน์เรียนจบ
มัธยมศึกษาปีที่ 5 สามารถอ่าน เขียนและเข้าใจภาษาไทยได้เป็นอย่างดี นายโรจน์ประกอบอาชีพ

รับจ้างทั่วไป รายได้ของครอบครัวได้มาจากเงินเดือนของบิดาเพียงผู้เดียวแต่ไม่ค่อยพอเลี้ยงดูครอบครัว ครอบครัวของนายโรจน์จึงเป็นครอบครัวที่ไม่ค่อยอบอุ่น มีการทะเลาะภายในครอบครัวเป็นครั้งคราว ส่วนใหญ่เป็นปัญหาด้านค่าใช้จ่ายภายในครอบครัว เนื่องจากค่าใช้จ่ายในครอบครัวไม่ค่อยพอใช้ ส่วนการอบรมสั่งสอนนั้นบิดาจะเป็นผู้ที่ไม่ค่อยอบรมสั่งสอนลูกๆ โดยสอนให้เป็นคนดี ส่วนพี่น้องทั้งหมดรักใคร่กันดี ช่วยเหลือกันโดยตลอด

ปัจจุบันครอบครัวของนายโรจน์พักอาศัยอยู่ที่แฟลตสวัสดิการของทหารเรือ กรมสรรพาวุธ ยานบางนา กรุงเทพมหานคร โดยแยกจากกรมสรรพาวุธออกมา มีลักษณะสังคมเป็นครอบครัวต่างคนต่างอยู่ แต่นายโรจน์ก็มีกลุ่มเพื่อนผู้ชายจำนวนหนึ่งที่พักอยู่ระแวกนั้น โดยมีกิจกรรมร่วมกันคือการแข่งขันฟุตบอล

ด้านสถานภาพชีวิตคู่ นั้น นายโรจน์ได้รู้จักกับภรรยาของตนจากการที่ได้เบอร์โทรศัพท์มาจากเพื่อนในกลุ่ม โดยได้โทรหาและพูดคุยทำความรู้จักกันเรื่อยมา ครอบครัวภรรยาของนายโรจน์นับถือศาสนาอิสลาม ทำให้นายโรจน์ต้องปรับตัวเข้าหาครอบครัวอย่างลำบาก เนื่องจากต้องเข้าสู่พิธีการที่มีขั้นตอนมากมาย แต่นายโรจน์รักภรรยามากจึงยอมทำตามพิธีการทุกอย่าง โดยได้แต่งงานเมื่อปี 2545 แต่ไม่ได้จดทะเบียนสมรส มีบุตรด้วยกันจำนวน 2 คน คนแรกเป็นชาย อายุ 3 ขวบ คนที่สองเป็นหญิง อายุ 2 ขวบ เมื่อเลิกกันก็แยกบุตรไปเลี้ยง โดยบุตรคนแรกครอบครัวภรรยารับไปเลี้ยง ส่วนบุตรคนที่สองครอบครัวนายโรจน์รับมาเลี้ยงอยู่ที่บ้าน บุตรคนแรกกำลังเข้าศึกษาชั้นอนุบาล ต่อมาได้เลิกกันด้วยสาเหตุหลายประการ ซึ่งสาเหตุหลักมาจากการที่นายโรจน์ไม่มีงานทำเป็นหลักแหล่ง เมื่อเลิกกันแล้วภรรยาก็แยกออกมาจากครอบครัวนายโรจน์ ตอนนั้นภรรยาก็ได้สมรสกับสามีใหม่แล้ว

วัยเด็กจดจำได้ว่าตนเองเป็นนักฟุตบอล ชอบออกกำลังกาย ได้รับคัดเลือกเป็นนักกีฬาของโรงเรียน เคยทำความดีโดยการเก็บกระเป๋าสตางค์เงินได้แล้วนำไปให้ผู้ใหญ่บ้านแจ้งเจ้าของมารับ แต่ก็ไม่ได้รับคำชมจากญาติผู้ใหญ่ โดยญาติผู้ใหญ่บอกว่าเอาไปคืนเจ้าของทำไม ไม่เก็บไว้เป็นของตนเอง

ในวัยเด็กพักอาศัยอยู่ที่ชุมชนภายในซอยอุดมเดช ตำบลบางเมือง อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ ลักษณะเป็นบ้านเช่า แยกเป็นหลัง อยู่ภายในซอยดังกล่าว เป็นชุมชนค่อนข้างแออัด ซึ่งนายโรจน์มองว่าหากเทียบกับที่อยู่ปัจจุบันจะเห็นว่าชุมชนดังกล่าวค่อนข้างแออัด โดยเป็นการเช่าที่ดินตกทอดมาจากบรรพบุรุษที่ปลูกไว้ บิดามารดาได้เช่าต่อเนื่องมาจากปู่ย่าของตน มีเพื่อนบ้านจำนวนมาก หากเปรียบเทียบกับปัจจุบันแล้วนายโรจน์เห็นว่าชุมชนวัยเด็กค่อนข้างมีผลต่อชีวิตของตน เพราะว่าเป็นชุมชนแออัด ต่อมาเมื่อนายโรจน์จะเข้าศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 1 บิดาได้สวัสดิการของข้าราชการทหารเรือ จึงย้ายครอบครัวจากจังหวัดสมุทรปราการมายังแฟลต

ทหารเรือ ย่านบางนา กรุงเทพมหานคร มีลักษณะเป็นตึก จำนวน 30 ตึก ตึกละ 60 ห้อง บุคคลที่อาศัยอยู่ระแวกนั้นส่วนใหญ่เป็นข้าราชการทหารเรือ มีบางส่วนที่ข้าราชการทหารเรือใช้สิทธิ์เข้าพักแล้วแต่ตนเองไม่ได้พักอาศัยอยู่ โดยให้ญาติเข้ามาพักอาศัยแทน ประกอบอาชีพแตกต่างกันไป มีอิศยาศัยกันดี นายโรจน์จะรู้จักผู้ที่พักอาศัยอยู่ประจำเกือบหมดเพราะคลุกคลีอยู่กับบุคคลในย่านนั้นโดยตลอด นายโรจน์มีความสนิทสนมกับกลุ่มเพื่อนที่พลตทหารเรือกับเพื่อนภายในชุมชนบ้านพักเดิมทั้งสองกลุ่มมาก มีการเดินทางไปมาหาสู่กันประจำ โดยนายโรจน์บอกว่ากลุ่มเพื่อนที่ย่านพลตทหารเรือมีส่วนเป็นอย่างมากที่ทำให้นายโรจน์เป็นเช่นนี้ แต่บุคคลอื่นที่นายโรจน์สนิทสนมก็คือ ย่า โดยหากมีเวลาก็จะเดินทางไปหายายังบ้านพักเดิมที่จังหวัดสมุทรปราการ

เมื่อนายโรจน์เรียนจบมัธยมศึกษาปีที่ 5 แล้วก็ไม่ได้ศึกษาต่อ เพราะมีพฤติกรรมไม่ยอมสนใจการเรียน ทางครอบครัวจึงได้ให้ออกไปทำงานหารายได้มาเพื่อใช้จ่ายในครอบครัว โดยนายโรจน์ได้ไปรับจ้างเป็นพนักงานบรรจุภัณฑ์เป็นสิ่งของประเภทเครื่องสำอาง ภายในโรงงานผลิตภัณฑ์เครื่องสำอางชื่อดังแห่งหนึ่ง ซึ่งตั้งอยู่ที่แขวงกิ่งแก้ว ย่านบางนา กรุงเทพมหานคร โดยใช้รถจักรยานยนต์ขับไปทำงาน ต่อมามีปัญหาปากเสียวทะเลาะกันกับภรรยาจึงออกจากงาน แล้วไปทำงานแห่งใหม่เป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยของบริษัทซีเคียว ริคอร์ด จำกัด ที่ทำงานทั้งสองแห่งให้รายได้เพียงพอต่อการดำรงชีพ สามารถมาใช้จ่ายเลี้ยงดูภรรยาและบุตรได้ แต่ไม่มีเงินเก็บ มีความมุ่งหวังความก้าวหน้าในอาชีพการงานด้วยการศึกษาต่อ ณ การศึกษานอกโรงเรียน (กศน.) ให้จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แล้วก็ศึกษาต่อทางด้านช่างต่างๆ ในสายวิชาชีพ เพราะว่าช่างของบริษัท แพนคอสเมติกส์ จำกัด แต่ละสาขามีรายได้สูงกว่าพนักงานบรรจุภัณฑ์มาก แต่นายโรจน์ไม่ได้มีความชอบอาชีพด้านช่างเลย โดยเห็นทางเจริญก้าวหน้าทางอาชีพเพียงด้านนี้เท่านั้น

ด้านสุขภาพร่างกายแข็งแรงดี เคยผ่านการใช้สารเสพติดตั้งแต่วัยรุ่น โดยอายุประมาณ 17-18 ปี เริ่มสูบบุหรี่จากการชักชวนของกลุ่มเพื่อนผู้ชายในสมัยวัยรุ่น ต่อมาก็ได้ชักชวนกันมาสูบกัญชา และก็ติดสารเฮโรอีนเป็นอย่างมาก โดยติดสารเฮโรอีนมาประมาณ 10 ปี นายโรจน์บรรยายว่าเมื่อเสพยาเฮโรอีนแล้วจะทำให้ร่างกายหลังสารบางอย่างทำให้มีความสุข ทำให้นายโรจน์ลืมความทุกข์ปัญหาจากทางครอบครัว เมื่อบิดาของนายโรจน์ทราบว่านายโรจน์ติดเฮโรอีนก็ได้พาไปเลิก ณ โรงพยาบาลธัญญลักษณณ์ จังหวัดปทุมธานี แต่ก็ไม่หายขาดหวนกลับมาเสพยาอย่างเคย ต่อมาเฮโรอีนหาซื้อได้ยากกอรปกับนายโรจน์ถูกจับกุมในคดีครอบครองเฮโรอีน จำนวนหลายครั้ง กลุ่มเพื่อนจึงได้ชักชวนมาเสพยาเสพติดชื่อโดมิคุม ซึ่งสามารถหาซื้อได้ง่ายกว่า ราคาถูกกว่า นายโรจน์ได้เสพยาแล้วเห็นว่าสามารถทดแทนกันได้

ประวัติการกระทำผิด

นายโรจน์เคยกระทำมาแล้ว จำนวน 6 ครั้ง ดังนี้

1. เมื่ออายุประมาณ 17 ปี ถูกจับกุมในความผิดฐาน “เสพยาเสพติดให้โทษประเภท 1 (เฮโรอีน) โดยผิดกฎหมาย” ศาลเยาวชนและครอบครัว พิพากษาลงโทษจำคุกประมาณ 3 เดือน
2. เมื่ออายุประมาณ 19 ปี ถูกจับกุมในความผิดฐาน “ลักทรัพย์” ของกลางเป็นขนมช็อกโกแลต จำนวน 2 แท่ง จากร้านเซเว่น-อีเลฟเว่น ศาลพิพากษาลงโทษจำคุกประมาณ 3 เดือน
3. เมื่ออายุประมาณ 20 ปี ถูกจับกุมในความผิดฐาน “มียาเสพติดให้โทษประเภท 1 (เฮโรอีน) ไว้ในความครอบครองโดยผิดกฎหมาย” ของกลางเป็นยาเสพติดเฮโรอีน จำนวน 1 กรัม ศาลพิพากษาจำคุก 1 ปี รับสารภาพจึงให้รอโทษจำคุกไว้ 2 ปี รายงานตัวคุมประพฤติทุก 3 เดือน
4. เมื่ออายุประมาณ 20 ปีเศษ ถูกจับกุมในความผิดฐาน “มียาเสพติดให้โทษประเภท 1 (เฮโรอีน) ไว้ในความครอบครองโดยผิดกฎหมาย” ของกลางเป็นยาเสพติดเฮโรอีน จำนวน 1 กรัม ศาลจังหวัดสมุทรปราการพิพากษาจำคุก 1 ปี 6 เดือน
5. เมื่ออายุ 29 ปีเศษ ถูกจับกุมในความผิดฐาน “ลักทรัพย์” ของกลางเป็นโทรศัพท์มือถือ จำนวน 1 เครื่อง เป็นโทรศัพท์ของน้องชาย ซึ่งไปแจ้งความเพื่อต้องการเป็นข้อต่อรองให้ตนเลิกติดสารเสพติด แต่ก็ถูกจับกุมเพราะไม่สามารถเลิกสารเสพติดได้ ศาลพิพากษาลงโทษจำคุก 6 เดือน
6. คดีที่ถูกลงโทษอยู่ขณะนี้ นายโรจน์กระทำความผิดเมื่ออายุ 30 ปี ถูกจับกุมในความผิดฐาน “ร่วมกันวิ่งราวทรัพย์โดยมีและใช้ยานพาหนะเพื่อการกระทำความผิดหรือเพื่อให้พ้นจากการจับกุม” ของกลางเป็นโทรศัพท์มือถือ จำนวน 1 เครื่อง ศาลพิพากษาจำคุก 1 ปี 6 เดือน

ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์การกระทำผิด

เมื่อประมาณเดือน ตุลาคม 2550 จดทำวันที่แน่นนอนไม่ได้ เวลาประมาณ 16.00 น. นายโรจน์ได้ไปพบเพื่อนที่ห้องพักแล้วเพื่อนของนายโรจน์ได้ชักชวนให้เสพยาเสพติดยาโดมicum (Dormicum)¹ มีลักษณะเป็นยาเม็ดสีขาว วิธีการเสพทั่วไปใช้การกิน แต่ในวันเกิดเหตุได้เสพด้วยวิธีการบดด้วยข้อนให้ละเอียดแล้วผสมน้ำ จากนั้นได้ใช้เข็มฉีดยาดูดให้เต็มหลอดแล้วฉีดเข้าเส้นเลือดที่แขนของตนจนหมด จากนั้นสารดังกล่าวก็ออกฤทธิ์ ทำให้ตนเองขาดสติ รู้สึกอ่อนล้า ควบคุมตนเองไม่ได้ แต่สามารถจดจำเหตุการณ์ได้ทั้งหมด โดยได้พูดคุยกันเชิงว่าจะหาเงินมาเก็บ

¹ โดมicum (Dormicum) เป็นชื่อทางการค้า มีชื่อทางเคมีว่า มิดาโซแลม (Midazolam) เป็นยานอนหลับในกลุ่ม Benzodiazepine ถูกดูดซึมได้ดีที่สุดจากทางเดินอาหารเมื่อเทียบกับยานอนหลับตัวอื่นๆ โดยให้รับประทานก่อนนอน มีประสิทธิภาพในการรักษาอาการนอนไม่หลับ แต่ควรใช้ยาเพียงระยะเวลาสั้นๆ เนื่องจากการใช้ยาติดต่อกันนานๆ จะทำให้เกิดภาวะพึ่งยาได้ เหมาะที่จะใช้ในผู้ป่วยที่มีปัญหาหลับยาก แต่เมื่อหลับแล้วจะหลับได้ปกติจนถึงเช้า คุณสมบัติเด่นคือ ฤทธิ์สงบประสาท ทำให้นอนหลับ อารมณ์ที่พบบ้าง ได้แก่ พฤติกรรมบกพร่อง ความจำด้อยลง ปวดศีรษะ มึนงง สับสน วิดกกังวล จัดเป็นวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทประเภท 2 ตามพระราชบัญญัติวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ.2518

ไว้เพื่อไปซื้อยาโดมิคุม แต่ไม่ได้วางแผนว่าจะไปกระทำผิดหรือว่าหาเงินด้วยวิธีใด อาจจะให้เพื่อนไปขอแม่มาก็ได้ ต่อมาก็ได้ชักชวนกันออกไปข้างนอก โดยเพื่อนของนายโรจน์ได้ขับขีรถจักรยานยนต์ มีนายโรจน์นั่งซ้อนท้ายไป จนกระทั่งเวลาประมาณ 16.30 น. ได้ขับขีจนมาถึงบริเวณหน้าห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัล สาขาบางนา นายโรจน์ได้สังเกตเห็นผู้เสียหายซึ่งเป็นหญิงสาว อายุประมาณ 20 ปี ยืนคุยโทรศัพท์มือถืออยู่บริเวณป้ายจอดรถโดยสารประจำทาง โดยไม่ระวังตัว เนื่องจากกำลังก้มมองสิ่งของอยู่ นายโรจน์มีความคิดอยากได้โทรศัพท์มือถือเพื่อนำมาซื้อยาเสพติด จึงได้สะกดให้เพื่อนจอดรถจักรยานยนต์โดยที่เพื่อนไม่ได้ทราบมาก่อนว่านายโรจน์จะตัดสินใจลงมือกระทำผิดขณะนั้น จากนั้นได้ลงไปใช้มือกระชากเอาโทรศัพท์ที่ผู้เสียหายใช้โทรอยู่ แล้ววิ่งขึ้นรถจักรยานยนต์ที่เพื่อนขับขีจอดรออยู่ จากนั้นเพื่อนก็ได้ขับขีเพื่อหลบหนี จดจำได้ว่าเส้นทางหลบหนีขณะนั้นมีรถยนต์จำนวนมาก จึงได้หลบหนีเข้าไปในบริษัทแห่งหนึ่งที่อยู่ริมถนน แต่ปรากฏว่าเป็นทางตัน พนักงานรักษาความปลอดภัยที่อยู่บริเวณนั้นเห็นเหตุการณ์ที่นายโรจน์กับเพื่อนกระทำผิดจึงได้ล็อกประตูทางเข้าออก ทำให้ไม่สามารถหลบหนีไปได้ ต่อมาเจ้าหน้าที่ตำรวจได้เข้ามาจับกุมดำเนินคดีตามกฎหมาย

นายโรจน์บอกว่าสาเหตุที่สามารถทำให้ตนเองตัดสินใจกระทำผิดได้อย่างง่ายดายในความคิดครั้งนี้ เนื่องมาจากสาเหตุการจากมีเงินมาเยอะ เพราะสถานที่ดังกล่าวมีผู้คนอยู่จำนวนมาก และทรัพย์สินเป็นโทรศัพท์มือถือที่ได้มามีมูลค่าประมาณ 500 บาทเท่านั้น โดยนายโรจน์เห็นว่าเป็นทรัพย์สินที่มีมูลค่าน้อยมาก อีกทั้งขณะเกิดเหตุมีรถสัญจรไปมาจำนวนมากทำให้หลบหนีอย่างลำบาก แล้วก็ถูกจับกุมได้ในที่สุด

โดยนายโรจน์ไม่เคยมีความคิดว่าจะกระทำผิดวิ่งราวทรัพย์สินผู้อื่นเลย เพราะชีวิตการทำงานขณะเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยเคยทำหน้าที่ตรวจทรัพย์สิน ดูแลทรัพย์สินของผู้มีมูลค่ามากแต่ก็ไม่เคยกระทำผิด แต่คิดว่าหากมีโอกาสแล้วจะกระทำผิดก็เนื่องมาจากต้องการเงินไปเพื่อซื้อยาเสพติดมาเสพ โดยไม่คิดว่าจะตัดสินใจกระทำผิดด้วยเหตุใด แต่หากจะวิ่งราวทรัพย์สินผู้อื่นแล้วก็น่าจะเกิดจากอาการมีเงินเท่านั้น ถ้าหากมีสติแล้วก็จะไม่กระทำผิดอย่างแน่นอน

นายโรจน์ทราบว่ากระทำผิดวิ่งราวทรัพย์สิน แล้วจะถูกจำคุกประมาณ 2-3 ปี เพราะจากประสบการณ์เก่าๆ ที่เคยถูกจำคุกมาแล้วนั้นจะทราบจากผู้ที่ดีดคุยอยู่ด้วยกันเล่าให้ฟัง

นายโรจน์บอกว่าสาเหตุที่ทำให้ตนมาอยู่ตรงนี้ สาเหตุมาจากยาเสพติด โดยตนเองมีความต้องการเสพยาอย่างมาก โดยจากความพยายามแล้วก็ไม่สามารถเลิกได้ เคยหาซื้อตามแหล่งจำหน่ายไม่ว่าจะเป็นย่านบางนา หรือย่านคลองเตยแล้วก็ไม่สามารถเพียงพอต่อความต้องการของตนได้ เมื่อหาซื้อลำบากแล้วก็ไปพบหมอมตามโรงพยาบาลของรัฐ โดยแกล้งว่าตนเองป่วยเป็นไมเกรน ปวดหัวมาก ทางแพทย์ก็จะจ่ายยาโดมิคุมมาให้เพื่อบรรเทาอาการป่วยที่ตนเองแจ้งไป

ดังกล่าว ซึ่งราคาของโรงพยาบาลจะถูกกว่าบุคคลภายนอกมาก ทราบว่าเป็นยาเสพติดอีกประเภทหนึ่ง แต่โทษจะไม่รุนแรงเท่ากับยาเสพติดอื่น เช่น เฮโรอีนโทษจะสูงมาก นอกจากยาเสพติดที่กล่าวมาข้างต้น นายโรจน์ก็ไม่เคยติดสารเสพติดอื่นเลย โดยมองว่าในยุคของตนเป็นยุคที่เสพติดสารเฮโรอีนอย่างรุนแรงยุคสุดท้าย หลังจากนั้นก็เป็นยุคของผู้เสพยาบ้า

การตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อพบเห็นเหตุอาชญากรรมมีลักษณะทางกายภาพที่เหมาะสมแก่การกระทำผิด

เพศของเหยื่อ

นายโรจน์มองว่าผู้หญิงตกเป็นเหยื่อได้ง่ายกว่า เพราะไม่ค่อยระมัดระวัง แต่หากจะตัดสินใจก็ไม่ตัดสินใจในจากเพศของเหยื่อแต่อย่างใด

อายุของเหยื่อ

ไม่ได้ตัดสินใจในช่วงอายุควรเป็นเท่าไร แต่เหยื่อที่ถูกกระทำครั้งนี้ อยู่ในช่วงอายุประมาณ 20 ปี

การแต่งกายของเหยื่อ

นายโรจน์ไม่สนใจว่าเหยื่อจะแต่งกายอย่างไร หรือว่าแต่งกายรัดกุมหรือไม่ เพราะเหยื่อคนดังกล่าวสวมใส่เสื้อยืด กางเกงขายาว โดยนายโรจน์มองว่าเหยื่อรายนี้แต่งกายรัดกุม

การตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อมีองค์ประกอบอื่น ๆ ที่เหมาะสมแก่การกระทำผิดแตกต่างกัน

ลักษณะสภาพนิเวศสถานที่ที่เหมาะสม

สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีผู้คนสัญจรไปมาน้อยเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

นายโรจน์ไม่สนใจต่อจุดที่เหยื่อปรากฏอยู่ว่าจะมีผู้คนสัญจร เพราะจุดที่เกิดเหตุมีผู้คนจำนวนมาก เพราะเป็นจุดที่ผู้คนจอดรถโดยสารประจำทาง บริเวณหน้าห้างสรรพสินค้า แต่ไม่ได้สังเกตช่วงเวลาดังกล่าวว่ามีรถยนต์สัญจรจำนวนมาก จึงหลบหนีได้อย่างลำบาก

สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวสามารถใช้ความรวดเร็วกระทำผิดได้

นายโรจน์สามารถสามารถใช้ความรวดเร็วในการกระทำผิดได้ เพราะเหยื่อยืนอยู่ในริมถนนบริเวณป้ายรถประจำทาง

สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีเส้นทางสะดวกแก่การหลบหนี

นายโรจน์คุ้นเคยเส้นทางในระแวกนั้นเป็นอย่างดี แต่ช่วงเวลาที่กระทำผิดมีรถยนต์เป็นจำนวนมากทำให้หลบหนีได้อย่างลำบาก

สถานที่กระทำผิดยากต่อการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

เส้นทางที่กระทำผิดนั้นนายสันติกับเพื่อนคู่ย์เคย แต่ไม่เคยศึกษาว่ามีเจ้าหน้าที่ตำรวจใกล้เคียง ไม่ได้เป็นข้อมูลในการตัดสินใจ

ตำแหน่งที่เหยื่อปรากฏเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

เหยื่อที่ถูกกระทำยืนอยู่บริเวณป้ายรอรถประจำทาง โดยในขณะที่ยืนอยู่นั้นกำลังโทรศัพท์ติดต่อพูดคุยอยู่กับผู้อื่น และกำลังก้มมองโทรศัพท์มือถือเครื่องที่อยู่มืออีกข้าง ลักษณะไม่มีความระมัดระวังตัวแต่อย่างใด

แสงสว่างของสถานที่ที่เหยื่อปรากฏเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

นายโรจน์ไม่ได้ตัดสินใจจากแสงสว่าง

ลักษณะทรัพย์สินของเหยื่อที่เหมาะสม

ทรัพย์สินของเหยื่อมีมูลค่ามาก

นายโรจน์ไม่ได้ตัดสินใจจากทรัพย์สินที่ลงมือกระทำผิดว่าจะมีมูลค่ามากน้อยแต่อย่างใด

ประเภทของทรัพย์สิน

แต่ที่นายโรจน์ลงมือชิงทรัพย์กับโทรศัพท์มือถือถือนั้น เพราะเห็นว่าเป็นทรัพย์สินทั่วไป น่าจะพอมีราคา

ความง่ายต่อการเข้าถึงแล้วได้ทรัพย์สินนั้นมา

นายโรจน์ตัดสินใจในใช้มือกระชากเอาจากผู้เสียหายได้เลย ซึ่งตัดสินใจได้ง่ายมาก เพราะเหยื่อได้ถืออยู่ในมือ เข้าถึงได้ง่าย

ช่วงเวลาที่เหมาะสม

ช่วงเวลาที่เหมาะสมแก่การกระทำผิด

นายโรจน์ไม่คำนึงถึงเวลา โดยคิดว่าไม่สำคัญต่อการตัดสินใจในการลงมือกระทำผิด

ผู้ร่วมกระทำผิด

มี/ไม่มีผู้ร่วมกระทำผิด

นายโรจน์บอกว่าหากจะกระทำผิดแล้วจะชักชวนให้เพื่อนร่วมกระทำผิดด้วยกัน ไม่กล้ากระทำผิดเพียงผู้เดียวอย่างแน่นอน แต่ในวันเกิดเหตุในคดีนี้นายโรจน์ไม่ได้นัดแนะกับเพื่อนผู้ร่วมกระทำผิดไว้ก่อนว่าจะกระทำผิดชิงทรัพย์ เพียงแต่ขณะที่อยู่ในห้องนั้นได้พูดคุยว่าหากมีโอกาส

ก็จะชักชวนไปหาเงินด้วยการกระทำผิดด้วยกัน แต่ไม่ได้ระบุว่าเป็นการฉ้อโกงทรัพย์ เมื่อนายโจจน์เห็นเหยื่อก็ตัดสินใจกระทำผิดโดยไม่ได้นัดแนะกับเพื่อนผู้ร่วมกระทำผิดไว้ก่อนว่าขณะเวลาดังกล่าวจะกระทำผิดกับเหยื่อรายนั้น

อุปกรณ์ที่ใช้ร่วมกระทำผิด

ใช้ยานพาหนะหรืออุปกรณ์อื่น

นายโจจน์จะใช้รถจักรยานยนต์ในการกระทำผิดด้วย หากไม่มีรถจักรยานยนต์แล้วก็จะไม่ลงมือกระทำผิดเด็ดขาด แต่ก็ไม่ได้จัดการปรับเปลี่ยนรถและการแต่งกายให้เป็นพิเศษอันยากต่อการจับกุมแต่อย่างใด

ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยไม่คำนึงถึงบทลงโทษทางกฎหมาย

ได้รับบทลงโทษที่น้อย

นายโจจน์มีความรู้จากที่เคยต้องโทษคดีอื่นมาก่อนหน้านี้ โดยจากการพูดคุยกับผู้ที่ต้องโทษในเรือนจำเดียวกันว่าหากกระทำผิดในคดีฉ้อโกงทรัพย์แล้วจะถูกจำคุกประมาณ 2-3 ปี นายโจจน์มองว่าเป็นโทษที่มากสำหรับเขา ดังนั้นหากนายโจจน์ไม่จำเป็นแล้วจะไม่กระทำผิดเด็ดขาด อีกทั้งยังทราบกับผู้ร่วมกระทำผิดด้วยกันไม่ว่าจะทำหน้าที่ใดก็จะรับโทษที่เท่ากัน

จากกรณีนี้นายโจจน์ประกอบอาชญากรรมฉ้อโกงทรัพย์ เพราะเกิดจากอาการมึนเมา ยาเสพติด ประกอบกับยังว่างงานไม่ได้ประกอบอาชีพใดๆ ซึ่งเมื่อเห็นเหยื่อเป็นหญิงกำลังยื่นโทรศัพท์อยู่ริมถนนสามารถง่ายต่อการเข้าไปถึงทรัพย์ได้อย่างรวดเร็ว

นายโจจน์ตัดสินใจว่าสิ่งที่ใช้ในการตัดสินใจในเหตุการณักรกระทำผิดในครั้งนี้ เกิดจากความต้องการเงินเพราะไม่มีงานทำ ประกอบกับความมึนเมาจากยาเสพติดที่เพิ่งเสพไป เมื่อเห็นเหยื่อเป็นหญิงกำลังยื่นโทรศัพท์อยู่ริมถนนสามารถง่ายต่อการเข้าไปถึงทรัพย์ได้อย่างรวดเร็วก็ตัดสินใจลงมือทันที โดยนายโจจน์เปรียบว่าความต้องการเงินก็คล้ายกับมนุษย์ต้องการอาหาร จำเป็นต้องหามาให้ได้ แต่นายโจจน์ใช้วิธีการในทางที่ตนเองมาคิดภายหลังว่าเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายลงไป

ในสายตาของนายโจจน์นั้นมองว่าเหยื่อดังกล่าวไม่มีลักษณะเด่นแต่อย่างใด เพียงนายโจจน์มองเห็นว่าเป็นผู้หญิงที่ถือโทรศัพท์สีเงินที่น่าจะมีมูลค่าอยู่ใกล้ริมถนนสามารถเข้าไปเอามาง่ายเท่านั้นเอง ซึ่งหากให้นายโจจน์เลือกองค์ประกอบอันเป็นปัจจัยในการลงมือกระทำผิด สามารถเรียงลำดับได้ ดังนี้

1. เพศของเหยื่อต้องเป็นเพศหญิงเท่านั้น
2. ต้องมีรถจักรยานยนต์เป็นยานพาหนะในการประกอบการกระทำความผิดด้วย
3. เหยื่อต้องมีทรัพย์สินที่สามารถเข้าไปเอาได้อย่างง่ายดาย

นายโรจน์ฝากถึงผู้ถูกวิงวาททรัพย์สินหรือเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย ว่าอย่ามองคนร้ายทุกคนมีนิสัยเป็นโจรเป็นหมดทุกคน ช่วยดูด้วยว่าสาเหตุที่เรากระทำผิดนั้นมาจากสาเหตุใด และต้องระวังตัวมากกว่านี้ เพราะคนที่มีนเมามากกว่านายโรจน์ก็มีในสังคม คนที่ต้องการทรัพย์สินมากกว่านายโรจน์ก็มี โดยให้ระวังตัวด้วยการอย่าไปอยู่ในที่เปลี่ยวเพียงคนเดียว

นายโรจน์อยากให้มองผู้ติดสารเสพติดมากกว่าในสังคมมีผู้ติดสารเสพติดเป็นจำนวนมาก ให้ระวังตัวจากบุคคลดังกล่าวให้ดี เพราะจะตัดสินใจลงมือกระทำความผิดได้ง่ายกว่าคนร้ายรายอื่นๆ

กรณีศึกษาที่ 2

ชื่อ นายสันติ (นามสมมุติ)

นายสันติ ปัจจุบันอายุ 39 ปี อายุขณะกระทำผิด 37 ปี ได้กระทำความผิดฐาน “ร่วมกันวิงวาททรัพย์สินโดยมีและใช้ยานพาหนะเพื่อการกระทำความผิดหรือเพื่อให้พ้นจากการจับกุม” ศาลพิพากษาจำคุก 3 ปี โดยจำคุกไปแล้ว 1 ปี 10 เดือน ปัจจุบันเหลือโทษจำคุก 1 ปี 2 เดือน นายสันติไม่ได้รับการศึกษา จึงไม่สามารถอ่าน เขียนภาษาไทยได้ นับถือศาสนาพุทธมาแต่กำเนิด ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไปเรื่อยมา รายได้ประมาณ 7,500 บาท/เดือน สถานภาพปัจจุบันสมรสแล้ว แต่ไม่ได้จดทะเบียนสมรส มีสมาชิกในครอบครัว จำนวน 7 คน

ปัจจัยภูมิหลัง

ข้อมูลทั่วไป

นายสันติมีภูมิลำเนาอยู่จังหวัดพิจิตร บิดามีอาชีพรับจ้างทั่วไป ส่วนใหญ่รับจ้างเป็นช่างก่อสร้างทั่วไป มีรายได้วันละประมาณ 100 บาท ส่วนมารดาเป็นแม่บ้านไม่ได้ประกอบอาชีพ เคยไปช่วยบิดารับจ้างบ้างเป็นครั้งคราว บิดาและมารดาเสียชีวิตแล้วทั้งสองคน นายสันติมีพี่น้องทั้งหมด 5 คน ผู้ชาย 3 คน ผู้หญิง 2 คน นายสันติเป็นคนที่ 3 เคยได้รับการอุปถัมภ์เลี้ยงดูช่วงเป็น

วัยรุ่นอายุประมาณ 22 ปีจากแม่ของเพื่อนในฐานะแม่บุญธรรมอยู่ประมาณ 4 ปี นายสันติไม่ได้ศึกษาเล่าเรียนเนื่องจากครอบครัวมีฐานะยากจนบิดามารดาจึงไม่ได้ส่งให้บุตรทุกคนได้ศึกษาเล่าเรียนakorกับอาชีพที่บิดาทำนั้นต้องย้ายสถานที่ทำงานถิ่นฐานบ่อยทำให้ไม่สะดวกต่อการศึกษาด้วย เป็นเหตุให้ไม่สามารถอ่าน เขียนภาษาไทยได้ เมื่อนายสันติอายุได้ประมาณ 15 ปี ก็ได้เริ่มช่วยบิดาทำงานรับจ้าง รายได้หลักของครอบครัวได้มาจากค่าจ้างรายวันที่บิดาทำงานมาเพียงผู้เดียว โดยก่อนที่บิดาจะเสียชีวิตรายได้จากบิดาสามารถพอเลี้ยงดูครอบครัวได้ ต่อมาบิดาได้เสียชีวิตทำให้ครอบครัวจากเดิมที่เคยอบอุ่นมีบิดาเป็นเสาหลักของครอบครัว กลายเป็นครอบครัวที่ไม่ค่อยอบอุ่น เดิมครอบครัวไม่เคยมีสาเหตุทะเลาะเบาะแว้งกันเนื่องจากบิดาจะเป็นผู้ดูแลครอบครัวทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นค่าใช้จ่าย การเลี้ยงดูครอบครัว การอบรมสั่งสอนบุตร บิดาของนายสันติก็จะเป็นผู้อบรมสั่งสอนลูกๆ โดยเน้นสอนให้บุตรทุกคนมีความมานะอดทนเพราะครอบครัวยากจน ส่วนพี่น้องทั้งหมดรักใคร่กันดีแต่เมื่อบิดาเสียชีวิตก็ต่างคนต่างอยู่ไม่รักใคร่กันเหมือนเดิม

ด้านสถานภาพชีวิตคู่ นั้น นายสันติมีภรรยา จำนวน 2 คน โดยได้รู้จักกับภรรยาคนแรกของตนจากการขับรถรับจ้างของโรงงานเย็บผ้าแล้วรู้จักกันเรื่อยมา จึงตกลงใช้ชีวิตร่วมกันมาตั้งแต่ปี 2538 มีบุตรด้วยกันจำนวน 3 คน โดยทั้งสามคนอยู่ในความดูแลของภรรยาคนแรกทั้งหมด ตอนนั้นภรรยาคนแรกก็ได้สมรสกับสามีใหม่แล้ว จากนั้นได้กระทำความผิดแล้วถูกจำคุกเมื่อปี 2542 ภรรยาคนแรกก็ได้ส่งจดหมายมาขอเลิกโดยอ้างว่ามีสามีใหม่แล้ว เมื่อพ้นโทษออกมาก็ได้รู้จักกับเมียคนที่สองที่พักอาศัยอยู่ในชุมชนเดียวกัน ใช้ชีวิตคู่ร่วมกันมา 2 ปี ไม่มีบุตรด้วยกัน ต่อมาถูกจับกุมในคดีที่ต้องโทษอยู่นี้ก็ได้เลิกกันไป

วัยเด็กจดจำเหตุการณ์การเสียชีวิตของบิดาได้อย่างแม่นยำว่าตนได้มาที่ทำงานของบิดาพบว่ามีคนมุงดูบิดาที่นอนอยู่กับพื้น โดยเพื่อนของบิดาบอกว่าบิดาตนถูกไฟช็อต ให้นายสันติวิ่งไปเรียกรถมาช่วย เมื่อกลับไม่มีคนช่วยเหลือ ต่อมาบิดาก็เสียชีวิต

ในวัยเด็กครอบครัวของนายสันติมีภูมิลำเนาอยู่ที่ตำบลโพธิ์ทะเล อำเภอบางบุญนาคน จังหวัดพิจิตร ลักษณะเป็นบ้านไม้ 2 ชั้น ปลูกอยู่พื้นที่ของครอบครัวตน มีญาติของบิดาพักอยู่โดยรอบ แต่ไม่สนิทสนมกันและไม่ได้พักอยู่โดยตลอด ครอบครัวจะย้ายไปทำงานที่ต่างจังหวัดบ่อยๆ ต่อมาได้รับงานก่อสร้างที่กรุงเทพมหานคร จึงได้ย้ายมาพักอาศัยอยู่ภายในชุมชนคลองบางเตย เขตบึงกุ่ม ลักษณะบ้านไม้ชั้นเดียว เป็นชุมชนแออัด มีครอบครัวพักอาศัยอยู่ในชุมชนดังกล่าวประมาณ 150 หลัง ผู้คนที่พักอาศัยในชุมชนมีอัตราศรัทธาดี นายสันติจะรู้จักคนในชุมชนดังกล่าวเกือบทั้งหมด ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้าง รับเหมาก่อสร้าง และทำเฟอร์นิเจอร์ นายสันติบอกว่าสภาพแวดล้อมวัยเด็กที่จังหวัดพิจิตรไม่มีส่วนที่ทำให้ตนเป็นแบบนี้ แต่ชุมชนคลองบางเตยที่คนอาศัยอยู่ในปัจจุบันมีส่วนอย่างมาก เพราะเต็มไปด้วยยาเสพติดประเภทยาบ้า นายสันติก็ติดยาบ้า

ด้วย จดจำได้ว่าช่วงปี 2542-43 มีการประกาศสงครามปราบปรามยาบ้า มีการปราบปรามอย่างหนัก สามารถจับกุมผู้ค้ายาบ้าในชุมชนหลายราย รวมไปถึงทั้งผู้เสพด้วย และสภาพชุมชนที่แออัดก็เต็มไปด้วยการพนันต่างๆ สภาพชุมชนปัจจุบันเปรียบเทียบกับที่เคยผ่านมานั้นที่พักอาศัยอื่นมีสภาพชีวิตที่ดีกว่า

ในช่วยวัยรุ่นได้รู้จักสนิทสนมกับเพื่อนผู้ชายชื่อนายแก้ว โดยนายสันติกับนายแก้วคบหากันมา 15 ปี เมื่ออายุประมาณ 22 ปี ก็ได้เข้าไปพักอาศัยอยู่กับครอบครัวของนายแก้วที่จังหวัดปทุมธานี มีแม่ของนายแก้วรับนายสันติเป็นบุตรบุญธรรม ลักษณะที่พักเป็นห้องแถว โดยพักอยู่ประมาณ 4 ปี ไม่รู้จักเพื่อนบ้านระแวกนั้น แต่ทราบว่าเป็นญาติของนายแก้ว ปัจจุบันนายแก้วประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัวเป็นผู้รับเหมา สภาพแวดล้อมนี้ไม่มีส่วนทำให้ตนเป็นเช่นนี้ ในชีวิตของนายสันติสนิทสนมกับนายแก้วมาก

ด้านการทำงาน นายสันติทำอาชีพรับจ้างเป็นช่างก่อสร้างทั่วไปมาตั้งแต่อายุประมาณ 15 ปี แต่จดจำได้เคยทำงานก่อสร้างห้องอัดเสียงให้กับบริษัทดนตรีแห่งหนึ่งภายในห้างสรรพสินค้าต่างๆ ภายในกรุงเทพมหานคร อาทิ ห้างฟิวเจอร์พาร์ค รังสิต ห้างเดอะมอลล์ บางกะปิ และห้างซีคอนสแควร์ เป็นต้น รายได้ 350 บาทต่อวัน สามารถใช้จ่ายเพียงพอต่อการดำรงชีพ จึงไม่เคยมีความมุ่งหวังทางด้านอาชีพการงานแต่อย่างใด ก็ได้ใช้ชีวิตในชุมชนคลองบางเตยเรื่อยมา นายสันติบอกว่าชุมชนคลองบางเตยที่ตนอาศัยอยู่นั้นหากเปรียบเทียบกับชุมชนอื่นที่เคยอาศัยมาแล้ว มีสภาพแวดล้อมที่แย่มาก เพราะมีทั้งยาเสพติดและการพนันต่างๆ นานาๆ มีส่วนส่งผลให้ชีวิตเป็นเช่นนี้

ส่วนด้านสุขภาพร่างกายของนายสันตินั้นแข็งแรงดีมาตั้งแต่กำเนิด แต่เคยผ่านการใช้สารเสพติดตั้งแต่ช่วงวัยทำงาน เมื่ออายุประมาณ 27 ปี ก็ได้เริ่มเสพยาบ้า จากกลุ่มเพื่อนที่พักอาศัยอยู่ในชุมชนดังกล่าวชักชวนด้วยการให้ลองเสพ เมื่อเสพแล้วให้ความรู้สึกดีจึงได้ซื้อมาเพื่อเสพรั้งแรกเม็ดละ 100 บาท โดยติดอยู่นานประมาณ 4 ปี ปริมาณการเสพต่อวันนั้นประมาณ 10 เม็ดต่อวัน ด้วยวิธีการใช้ไฟลนกระดาษฟลอยห่อบุหรี่แล้วดูดเอาควันเข้าร่างกาย ทำให้ตนเกิดความสนุกและผ่อนคลาย แต่นายสันติรู้สึกได้ถึงผลเสียของอาการภายหลังคือทำให้ความจำเสื่อม จดจำอะไรไม่ค่อยได้ เรียกว่าอาการรั่ว

ประวัติการกระทำผิด

นายสันติเคยกระทำมาแล้ว จำนวน 2 ครั้ง ดังนี้

1. เมื่ออายุประมาณ 30 ปี ถูกจับกุมในความผิดฐาน “จำหน่ายยาเสพติดให้โทษประเภท 1 (ยาบ้า) โดยผิดกฎหมาย” ของกลางจำนวน 1 เม็ด จากที่เกิดเหตุบริเวณหน้าบ้านของนายสันติ

ศาลพิพากษาจำคุก 2 ปี 6 เดือน โดยถูกจำคุกอยู่ 2 ปี 4 เดือนก็พ้นโทษออกมา โดยการกระทำผิดครั้งนี้ถือว่าโชคดีมากสำหรับนายสันติ เพราะตนเองมีพฤติกรรมเป็นผู้ค้าในชุมชนดังกล่าว โดยได้เดินทางไปซื้อยาบ้ามาจากย่านชุมชนคลองเตย จำนวนครั้งละ 1 ถูง ประมาณ 200 เม็ด นำมาแบ่งขายให้คนในชุมชนครั้งละ 10 เม็ด ได้กำไรครั้งละประมาณ 4,500 บาท แต่ที่ถูกจับมีของกลางเพียงเม็ดเดียวจึงทำให้ถูกลงโทษน้อย

2. ต่อมาเมื่ออายุประมาณ 37 ปี ถูกจับกุมในความผิดฐาน “ร่วมกันวิงวาททรัพย์สินโดยมีและใช้ยานพาหนะเพื่อการกระทำความผิดหรือเพื่อให้พ้นจากการจับกุม” ของกลางเป็นสร้อยคอทองคำจำนวน 1 เส้น น้ำหนัก 1 บาท ที่เกิดเหตุสามแยกบ้านม้า ท้องที่ สน.หัวหมาก ศาลพิพากษาจำคุก 3 ปี ปัจจุบันจำคุกไปแล้ว 1 ปี 10 เดือน

ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์การกระทำความผิด

เมื่อประมาณเดือน กรกฎาคม 2549 จดทำวันที่แน่นอนไม่ได้ เวลาประมาณ 06.30 น. ขณะที่นายสันติกำลังนอนพักผ่อนอยู่ที่บ้านพักของตนกับภรรยาของตน มีนายวินัย ซึ่งเป็นเพื่อนรุ่นน้องเข้ามาชักชวนที่บ้านพักว่าออกไปหาเหยื่อหาเงินมาใช้ด้วยกัน โดยนายสันติได้ทราบอยู่แล้วว่านายวินัยนั้นชอบวิงวาททรัพย์สินอยู่ก่อนแล้ว จึงได้มาชักชวนตนเพราะมีรถจักรยานยนต์ก๊อปกับนายสันติต้องการใช้เงินมาเพื่อใช้จ่ายค่าเล่าเรียนของลูกและนายวินัยก็ต้องการเงินไปเล่นการพนัน ทำให้ตัดสินใจออกไปกระทำความผิดด้วย โดยได้พูดคุยแบ่งหน้าที่กันโดยให้นายวินัยเป็นผู้ขับขี่ส่วนตนเป็นผู้นั่งซ้อนท้ายมีหน้าที่กระซอกทรัพย์ เมื่อออกมาก็ได้ลงมือกับเหยื่อซึ่งเป็นผู้หญิงกำลังยืนต่อมรถจักรยานซื้อปลาที่ท้องโก๋ในตลาดย่านบึงกุ่ม นายวินัยสังเกตเห็นสร้อยคอที่ผู้หญิงคนดังกล่าวสวมใส่อยู่ น่าจะเป็นสร้อยคอทองคำ จึงได้ตัดสินใจลงมือกระทำความผิด โดยได้ขับขี่ผ่านไปแล้วกระซอกเอาสร้อยคอดังกล่าวหลบหนีออกมา เมื่อเห็นว่าพ้นจากการถูกจับกุมแล้วตรวจดูก็พบว่า เป็นสร้อยคอขนาด ซึ่งไม่ค่อยมีราคา นายสันติจึงได้ชักชวนนายวินัยกลับเพราะเห็นว่าฤกษ์ไม่ดีแล้ว นายสันติเป็นคนที่ไม่เชื่อเรื่องดวงเพราะเคยลงมือกระทำความผิดเพียงคนเดียวมาแล้วไม่เคยพลาด ซึ่งหากเห็นว่ามีอุปสรรคในวันใดที่จะกระทำความผิดแล้วก็จะกลัวไม่กล้าลงมือแต่อย่างใดและช่วงเวลาใกล้ 09.00 น. แล้วเกรงว่าตำรวจจะออกมาตรวจแต่ในวันเดียวกันนี้นายวินัยไม่เชื่อเรื่องโชคดวง มีความเห็นว่าขอลงมืออีกครั้งจึงจะกลับนายสันติเห็นด้วยจึงได้ขับขี่ตระเวนต่อไป เวลาประมาณ 10.00 น. เมื่อขับขี่ไปถึงบริเวณแยกบ้านแขก พบเห็นเหยื่อเป็นหญิงสาวเดินออกมาจากในซอย แต่งกายคล้ายพนักงานห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง สวมกางเกงสีดำขาว เสื้อเชิ้ตแขนยาว เปิดคอสามารถมองเห็นได้ว่าสวมใส่สร้อยคอทองคำอยู่ 1 เส้น เดินมุ่งหน้าไปที่บริเวณป้ายรถประจำทาง นายวินัยจึงได้ขับขี่ผ่านไปแล้วเลี้ยวรถกลับขึ้นไปบนทางเท้า เมื่อใกล้ถึงเหยื่อนายสันติก็ลงจากรถแล้ว

เดินไปกระซอกสร้อยคอที่ผู้หญิงเหยื่อคนดังกล่าวสวมใส่อยู่ จากนั้นก็ได้วิ่งขึ้นรถจักรยานยนต์ที่ นายวินัยรออยู่ แล้วได้ขับขี่หลบหนีไปตามเส้นทางหลักโดยไม่ได้หลบเข้าไปในซอยเพราะถนนช่วง นั้นยังไม่มีซอย จึงได้วิ่งไปตามถนน แต่ติดขัดที่เส้นทางข้างหน้าที่มีรถจักรยานยนต์ขวางทางอยู่ และมีรถยนต์ยี่ห้อเบนซ์ของพลเมืองดีเห็นเหตุการณ์ขับขี่ตามมาเมื่อมีจังหวะได้เข้ามาชนเพื่อให้ รถจักรยานยนต์ของตนจนหยุด ต่อมาเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ได้เข้ามาจับกุมตัวพร้อมของกลางไว้ได้ นำส่งดำเนินคดีและถูกจำคุกอยู่ถึงทุกวันนี้

นายสันติเคยกระทำความผิดวิ่งราวทรัพย์มาแล้ว จำนวน 3 ครั้งแต่ไม่เคยถูกจับกุมได้จน ปัจจุบันนี้ก็ไม่รู้หรือทราบเหตุการณ์ที่กระผิดไปแต่อย่างใด แต่ละครึ่งกระทำความผิดเพียงผู้เดียว ลงมือกระทำผิดกับหญิงสาวที่อยู่บริเวณริมถนนและป้ายรอรถโดยสารริมถนน โดยใช้จักรยานยนต์ ขับขี่เลยไปเล็กน้อย ติดเครื่องรถจักรยานยนต์ แล้วเดินกลับมาเหยื่อแก้มถามทางบ้าง ไม่ถามบ้าง แล้วพูดขอกระเป๋าถือ เพราะสังเกตเห็นว่ามีสร้อยคอทองคำ การแต่งกายของนายสันติต้องแต่ง กายอย่างดีสวมเสื้อผ้ามิดชิด กางเกงขายาว รองเท้าผ้าใบหรือรองเท้าหนัง เพราะหากแต่งกายไม่ เรียบร้อย เช่น กางเกงขาสั้น แล้วจะผิดสังเกตได้ง่ายและเหยื่อก็คงจะตกใจง่าย แต่ละครึ่งจะได้ ทรัพย์สินประมาณ 2,000-3,000 บาท

นายสันติไม่เคยทราบมาก่อนว่าการกระทำความผิดวิ่งราวทรัพย์จะได้รับการลงโทษเท่าไร และ นายสันติบอกว่าตนจะลงมือกระทำผิดโดยการตัดสินใจจากทรัพย์เป็นสิ่งแรกเท่านั้น โดยมองว่า เป็นทรัพย์ที่มีมูลค่ามาก โดยเฉพาะสร้อยคอทองคำ

การตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อพบเห็นเหยื่ออาชญากรรมมีลักษณะทางกายภาพที่ เหมาะแก่การกระทำผิด

เพศของเหยื่อ

นายสันติมองว่าเพศไม่มีส่วนในการตัดสินใจต่อการกระทำผิด หากจะตัดสินใจลงมือ กระทำผิดแล้วก็ไม่สนใจเรื่องเพศ แต่จะพุ่งเป้าไปยังผู้หญิงก่อน แต่หากเจอผู้ชายก็สามารถลงมือ กระทำผิดได้

อายุของเหยื่อ

ไม่ได้ตัดสินใจในว่าช่วงอายุควรเป็นเท่าไร

การแต่งกายของเหยื่อ

นายสันติจะมองเหยื่อว่าสวมเสื้ออย่างไร หากสวมเสื้อเปิดคอมากก็จะสนใจเป็นพิเศษ แต่ หากสวมเสื้อปิดคอแล้วก็จะไม่สนใจเลย โดยมองว่าแต่งกายโดยสวมเสื้อที่ปิดคอจะเป็นการแต่ง กายที่รัดกุม

การตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อมีองค์ประกอบอื่นๆ ที่เหมาะสมแก่การกระทำผิด
แตกต่างกัน

ลักษณะสภาพนิเวศสถานที่ที่เหมาะสม

สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีผู้คนสัญจรไปมาน้อยเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด
นายสันติไม่สนใจต่อจุดที่เหยื่อปรากฏอยู่ว่าจะมีผู้คนสัญจรอย่างไร ทุกครั้งที่เคยกระทำผิดที่เกิดเหตุก็เต็มไปด้วยประชาชนจำนวนมาก แต่ก็รอดมาได้เกือบทุกครั้งจนมาถูกจับกุม

สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวสามารถใช้ความรวดเร็วกระทำผิดได้

นายสันติกับเพื่อนที่ร่วมกระทำผิดจะคุ้นเคยกับเส้นทางไม่ว่าจะเป็นถนน ตรอก ซอย บริเวณนั้นเป็นอย่างดีเพราะพักอาศัยอยู่ย่นนั้น โดยมีการศึกษาเส้นทางไว้ก่อนแล้ว

สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีเส้นทางสะดวกแก่การหลบหนี

เมื่อนายสันติคุ้นเคยกับเส้นทางบริเวณนั้นแล้วจำนวนรถยนต์ในท้องถนนจะมากน้อยก็ไม่มีส่วนในการตัดสินใจ เพราะตนใช้รถจักรยานยนต์ในการกระทำผิดทุกครั้งสามารถขับขึ้นไปตามช่องว่างระหว่างรถยนต์ต่างๆ ได้ด้วยความรวดเร็ว

สถานที่กระทำผิดยากต่อการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

ช่วงเวลาที่ยังมือกระทำผิดในครั้งนั้นกระทำช่วงเช้ามาก เจ้าหน้าที่ตำรวจจะยังไม่ออกตรวจซึ่งนายสันติทราบดีเพราะไม่ค่อยสังเกตเห็นเจ้าหน้าที่ตำรวจออกตรวจแต่อย่างใด แต่ถ้าหากเลือกได้ก็จะทำเวลากลางคืนเพราะหลบหนีไปตามความมืดได้ง่าย ยากต่อการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

ตำแหน่งที่เหยื่อปรากฏเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

นายสันติจะลงมือกับเหยื่อที่อยู่บริเวณริมถนนและบริเวณป้ายรถประจำทางเท่านั้น เพราะเป็นจุดที่สามารถเข้าถึงได้ง่าย เมื่อขับผ่านก็จะสังเกตเห็นได้ง่าย อีกทั้งยังสามารถทำที่ไปพูดคุยแก่งัดถามทางได้ด้วย ก่อนหน้าที่จะถูกจับกุมได้กระทำผิดมาแล้วจำนวน 3 ครั้งแต่ไม่เคยถูกจับกุมได้ ก็จะลงมือกระทำผิดเฉพาะริมถนนและป้ายรถโดยสารถานนั้น

แสงสว่างของสถานที่ที่เหยื่อปรากฏเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

แสงสว่างไม่มีส่วนต่อการตัดสินใจกระทำผิด หากเห็นเพียงทรัพย์สินก็ตัดสินใจได้แล้ว

ลักษณะทรัพย์สินของเหยื่อที่เหมาะสม

นายสันติจะมองทรัพย์สินที่อยู่กับเหยื่อก่อนเป็นสิ่งแรก หากพิจารณาจะใช้ประสบการณ์มองดูว่าทรัพย์สินนั้นน่าจะมีมูลค่ามากไว้ก่อนแล้วลงมือกระทำผิดทันทีเมื่อสบโอกาส

ทรัพย์สินของเหยื่อมีมูลค่ามาก

ทรัพย์สินที่ได้นายสันติมองต้องมีมูลค่ามาก โดยเฉพาะสร้อยคอทองคำ รองลงมาคือ กระเป๋าถือ โดยสังเกตว่าหากมองว่าเป็นกระเป๋าใส่ก็จะมองเห็นทรัพย์สินภายใน หากพบว่า มีโทรศัพท์มือถือหรือกระเป๋าเงินบรรจุอยู่ก็ลงมือกระทำผิดได้

ประเภทของทรัพย์สิน

นายสันติจะตัดสินใจลงมือกระทำผิดกับผู้ที่สวมใส่สร้อยคอทองคำก่อนเป็นสิ่งแรก เพราะ เคยวิ่งราวทรัพย์สินกระเป๋าถือแล้วพบว่ามูลค่าทรัพย์สินที่อยู่ในกระเป๋านั้นมีมูลค่าน้อย จึงมีความคิดในใจอยู่ก่อนแล้วเมื่อหากพบเหยื่อสวมใส่สร้อยคอทองคำแล้วก็จะลงมือทันที

ความง่ายต่อการเข้าถึงแล้วได้ทรัพย์สินนั้นมา

ส่วนใหญ่เหยื่อที่นายสันติลงมือกระทำผิดจะเป็นผู้หญิงสวมใส่เสื้อคอลึกหรือสายเดี่ยว ทำให้ไม่มีสิ่งปิดบังทรัพย์สิน จึงเข้าถึงได้อย่างง่ายดาย หากเป็นกรณีกระเป๋าถือแล้วหากเหยื่อขยับตัวก็จะใช้วิธีการทำที่ล้วงมือเข้าไปในเสื้อของตนเพื่อให้เหยื่อเข้าใจว่าหยิบเอาอาวุธออกมา เมื่อเหยื่อเห็นเช่นนั้นก็จะปล่อยกระเป๋าถือออกจากมือทันที ส่วนเหยื่อบางรายหากกระเป๋าถืออยู่ด้านที่ไม่สะดวกต่อการกระทำผิด เช่น ไม่อยู่ด้านริมถนน นายสันติจะขยับยืนขึ้นไปบนฟุตบาทหรือจังหวะที่กระเป๋าถืออยู่ด้านที่เข้าถึงได้ง่ายจะลงมือทันที

แต่จากประสบการณ์ของนายสันติหากพบว่า มีผู้สวมใส่สร้อยคอทองคำมานั่งอยู่บริเวณป้ายรถโดยสารก็จะสังเกตบริเวณโดยรอบว่ามีผู้คนยืนสังเกตมองอยู่หรือไม่ เพราะเคยทำงานเป็นเจ้าหน้าที่มูลนิธิช่วยเหลืองานเจ้าหน้าที่ตำรวจจึงทราบว่าอาจเป็นสายของตำรวจมานั่งรอผู้กระทำผิดลงมือแล้วจะถูกจับกุมได้ เป็นวิธีการตบตี นายสันติก็จะไม่สนใจกระทำผิด เพราะเชื่อว่ากลางคืนจะไม่มีผู้สวมใส่สร้อยคอทองคำแต่อย่างใด

ช่วงเวลาที่เหมาะสม

ช่วงเวลาที่ยี่สิบปรากฏเหมาะแก่การกระทำผิด

นายสันติคิดว่าช่วงเวลาสำคัญต่อการตัดสินใจลงมือกระทำผิด เพราะนายสันติเลือกที่จะลงมือกระทำผิดระหว่างเวลาประมาณ 21.00 น. ถึง 22.00 น. เท่านั้น หากล่วงเลยเวลาดังกล่าวก็จะไม่กระทำผิด แต่วันที่กระทำผิดแล้วถูกจับกุมได้เนื่องจากจำเป็นต้องใช้เงินด่วนอย่างมาก

ผู้ร่วมกระทำผิด

มี/ไม่มีผู้ร่วมกระทำผิด

การกระทำผิดก่อนที่ถูกจับกุมนั้นทำเพียงผู้เดียวไม่มีผู้ร่วมกระทำผิด แต่หากเลือกได้ก็จะต้องมีผู้ร่วมกระทำผิดด้วย เพราะจะง่ายและสะดวกกว่ากระทำเพียงผู้เดียว

อุปกรณ์ที่ใช้ร่วมกระทำผิด

ใช้ยานพาหนะหรืออุปกรณ์อื่น

นายสันติจะเลือกใช้รถจักรยานยนต์ในการกระทำผิดทุกครั้ง หากไม่มีรถจักรยานยนต์ก็ไม่กระทำต่ออย่างใด และจะมีการสวมใส่หมวกนิรภัยแบบเต็มใบปิดหน้าสนิททุกครั้ง แต่สามารถเปิดออกมาเห็นบริเวณตาได้ การแต่งกายก็ต้องสวมใส่เสื้อเชิ้ตหรือแจ๊คเก็ตปิดมิดชิด กางเกงยีนส์ขา ยาวรองเท้าผ้าใบหรือรองเท้าหนัง โดยรถจักรยานยนต์นั้นไม่ได้จัดการปรับเปลี่ยนให้เป็นพิเศษเพื่อ การกระทำผิดแต่อย่างใด

ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยไม่คำนึงถึงบทลงโทษทางกฎหมาย

ได้รับบทลงโทษที่น้อย

นายสันติไม่มีความรู้เกี่ยวกับบทลงโทษในความผิดวิ่งราวทรัพย์แต่อย่างใด โดยทราบ ภายหลังจากการกระทำผิดแล้วเข้ามาถูกจำคุกอยู่ในขณะนี้ว่าผู้ร่วมกระทำผิดด้วยกันจะได้รับโทษ ที่เท่ากัน นายสันติมองว่าโทษที่เขาได้รับถือว่ามากสำหรับเขา

จากกรณีนี้นายสันติประกอบอาชญากรรมวิ่งราวทรัพย์ เพราะเกิดจากความต้องการใช้ เงินอย่างมากเพื่อเป็นค่าเล่าเรียนของบุตร ประกอบกับเคยกระทำผิดวิ่งราวทรัพย์แล้วยังไม่ เคยถูกจับกุม ได้ทรัพย์สินเป็นจำนวนมากจึงได้ตัดสินใจออกไปร่วมกระทำผิดในครั้งนี้

นายสันติตัดสินใจว่าสิ่งที่ใช้ในการตัดสินใจในเหตุการณ์การกระทำผิดในครั้งนี้ เกิดจาก ประสบการณ์ที่เคยวิ่งราวทรัพย์ประเภทสร้อยคอทองคำมาแล้วได้มูลค่ามาก และที่สำคัญนั้นเหยื่อ เป็นหญิงสวมใส่สร้อยคอทองคำ ทั้งสถานที่ที่เหยื่อปรากฏนั้นไม่มีผู้คนสัญจรอยู่น้อยจึงได้ตัดสินใจ ลงมือกระทำผิด

ในสายตาของนายสันตินั้นมองว่าเหยื่อดังกล่าวว่ามีลักษณะเด่น คือ สวมสร้อยคอทองคำ มองเห็นได้อย่างชัดเจน อีกทั้งเป็นผู้หญิงเดินอยู่แต่ผู้เดียว ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่นายสันติใช้เป็น องค์ประกอบอันเป็นปัจจัยในการลงมือกระทำผิด สามารถเรียงลำดับได้ ดังนี้

1. สร้อยคอทองคำเป็นประเภททรัพย์สินที่ผู้กระทำผิดต้องการเป็นสิ่งแรก
2. สถานที่ที่เหยื่อปรากฏต้องมีผู้คนสัญจรเดินไปมาจำนวนน้อย หรือไม่มีเลยก็ยิ่งดี
3. ต้องมีรถจักรยานยนต์เป็นยานพาหนะในการประกอบกรกระทำผิดด้วย

นายสันติฝากถึงผู้ถูกวิงวาททรัพย์ว่าให้เลิกพฤติกรรมกระทำผิด และฝากถึงเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายว่าให้ระมัดระวังตัว อย่าใส่สร้อยคอทองคำ หากคิดจะใส่ต้องแต่งตัวให้มิดชิดปกปิดทรัพย์ให้ดี โดยเฉพาะช่วงเวลากลางคืน และกระเป๋าเงินอย่าใส่ในกระเป๋าถือ

กรณีศึกษาที่ 3

ชื่อ น้อย (นามสมมติ)

นายน้อย อายุปัจจุบัน 33 ปี อายุขณะกระทำความผิด 32 ปี ได้กระทำความผิดฐาน “วิงวาททรัพย์” ศาลพิพากษาลงโทษ 1 ปี 6 เดือน โดยปัจจุบันจำคุกไปแล้ว 10 เดือน เหลือโทษจำคุก 8 เดือน จบการศึกษาชั้นสูงสุดระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 จากโรงเรียนระดับมัธยมแห่งหนึ่ง ย่านบางเขน กรุงเทพมหานคร นายน้อยนับถือศาสนาพุทธมาแต่กำเนิด โดยนายน้อยประกอบอาชีพ กรรมกร/รับจ้างทั่วไป มีรายได้ 200 บาทต่อวัน สภาพภาพปัจจุบันโสด แต่เคยมีภรรยามาแล้ว 2 คน แต่ไม่ได้จดทะเบียนสมรส สมาชิกในครอบครัว จำนวน 2 คน

ปัจจัยภูมิหลัง

ข้อมูลทั่วไป

ปัจจุบันอายุ 33 ปี อายุขณะกระทำความผิด 32 ปี นายน้อยมีภูมิลำเนาเดิมอยู่จังหวัดนนทบุรี บิดามีอาชีพรับจ้างทั่วไป ส่วนใหญ่รับจ้างทำความสะอาด มีรายได้ประมาณ 6,000 บาท/เดือน มารดามีอาชีพค้าขายข้าวแกง มีรายได้ประมาณ 100 – 300 บาท/วัน มารดาเสียชีวิตประมาณ 8 ปีแล้ว ซึ่งนายน้อยมีน้องสาว 1 คน อายุห่างจากตนประมาณ 8 ปี หลังจากมารดาเสียชีวิตได้ 1 เดือนน้องสาวของตนก็หายตัวออกจากบ้านไป ปัจจุบันตนไม่รู้ว่าน้องสาวอาศัยอยู่ที่ใด รู้เพียงว่าอยู่ในกรุงเทพฯ มีอาชีพรับจ้าง อยู่ในมินิมาร์ท น้องสาวของตนแต่งงานแล้ว และไม่ได้ติดต่อกับทางบ้านอีกเลย จะมีก็เพียงแต่เขียนจดหมายส่งมาเป็นบางครั้ง ปัจจุบันนายน้อยอาศัยอยู่กับบิดา ซึ่งไม่มีที่อยู่อาศัยที่แน่นอน มีการย้ายที่อยู่ไปเรื่อยๆ เนื่องจากตนเป็นกรรมกร ก่อสร้างที่ทำงานจึงต้องย้ายไปเรื่อยๆ

ชีวิตในวัยเด็กของนายน้อยเนื่องจากบิดา และมารดาของตนเป็นคนที่มีสติไม่สมประกอบ ในวัยเด็กนายน้อยมีปัญหาในเรื่องของการนอนหลับเนื่องจากนอนแล้วละเมอเดินเป็นระยะทางไกลประมาณ 200 – 300 เมตร จึงทำให้แพทย์บอกให้บิดา และมารดาล่ามไว้ นอกจากนี้นาย

น้อยมีปัญหาเรื่องสุขภาพเป็นจำนวนมาก ตอนเด็กเป็นโปลิโอที่ขา (แต่ปัจจุบันไม่เป็นแล้ว) และเคยเป็นโรคชักเข้าโรงพยาบาล ห้างฉุกเฉิน ถ้าไม่ได้รับการรักษาจะทำให้พิการ แต่ปัจจุบันนายน้อยสุขภาพแข็งแรงมาก จะมีปัญหาทางด้านจิตเท่านั้น เนื่องจากนายน้อยเป็นคนเมื่อไม่ได้อะไรตั้งใจแล้วจะมีความต้องการที่จะทำร้ายผู้อื่น ลักษณะนิสัยเช่นนี้มีตั้งแต่วัยเด็ก มารดาของนายน้อยจึงไม่ค่อยอยากให้นายน้อยคบหากับเพื่อนที่อยู่ละแวกบ้านมากเท่าไร เพราะเกรงว่านายน้อยจะไปทำร้ายคนอื่น ความสัมพันธ์ในครอบครัวของนายน้อยนั้น บิดา และมารดาทะเลาะกับอยู่บ่อยครั้ง ส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจากความหึงหวง และนายน้อยก็เคยมีเหตุให้ทะเลาะวิวาทกับบิดา และมารดา และเคยทำร้ายร่างกายบิดา และมารดาของตนเอง เคยผลักมารดาหกล้มหัวแตก และเคยเอาไม้ตีขาบิดาถึงขั้นเดินไม่ได้ ส่วนตนเองกับน้องสาวไม่ค่อยสนิทสนมกับมาก เนื่องจากตนไม่มีเวลาอยู่บ้าน โดยปกติมารดาจะเป็นผู้อบรมสั่งสอนนายน้อย บิดาเป็นคนไม่ค่อยพูด จึงไม่ค่อยได้พูดคุยกันมากเท่าไรนัก แต่ความสัมพันธ์ในครอบครัวก็ไม่ค่อยสนิทสนมกันเท่าไรนัก คำสอนของมารดาที่ตนจำได้ก็คือ “ขยัน และอดทน”

ชีวิตในวัยเรียนของนายน้อย เนื่องจากบิดา และมารดาสติไม่สมประกอบ ส่งผลให้นายน้อยต้องไปเรียนในโรงเรียนที่มีการจัดไว้เป็นพิเศษสำหรับนักเรียนที่มี IQ ต่ำ เมื่อจบชั้นป.6 ก็ได้ศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษา สาเหตุที่นายน้อยไม่จบ ม.3 เนื่องจาก เทอมสุดท้ายของการศึกษาได้ประสบอุบัติเหตุมอเตอร์ไซด์ที่ตนซ้อนเพื่อนนั้นถูกชนจนได้รับบาดเจ็บ หลังจากที่หายก็ได้ก่อเหตุทะเลาะวิวาทกับเด็กโรงเรียนเดียวกัน ตนถูกรุมทำร้าย ทำให้น้ำตาบวม ประกอบกับการที่ตนเองถูกเพื่อนล้อว่าหน้าตาเหมือนคนอีสาน จึงทำให้ตนไม่อยากไปเรียน และเลิกเรียนไปในที่สุด ในอดีตตนเองก็มีความใฝ่ฝันว่าอยากจะทำเรียนสูงๆ และทำงานบริษัท เพราะมีคนบอกว่าทำงานบริษัทไม่ต้องทำงานหนัก แต่ตนก็ไม่สามารถที่จะทำได้ เพราะไม่ชอบถูกเพื่อนล้อ จึงไม่อยากไปเรียนหนังสือ เพื่อนที่นายน้อยคบหาด้วยนั้นชอบยุ่ง และบังคับให้นายน้อยไปกระทำอนาจารผู้หญิง มีครั้งหนึ่งนายน้อยถูกเพื่อนบังคับให้ร่วมเพศกับผู้หญิง แต่ตนเองไม่อยากกระทำจึงวิ่งหนีและทะเลาะวิวาทกับเพื่อน แต่ถูกเพื่อนรุมทำร้าย และไม่สามารถที่จะหนีได้ จึงต้องกระทำ หลังจากนั้นมารดาของตนจับได้ ตนจึงถูกตี และไม่กระทำอีก

วัยเด็กของนายน้อยนั้นตั้งแต่แรกเกิดถึงอายุประมาณ 7 ปี ตนอาศัยอยู่ในชุมชนแออัด แถบหลังโรงพยาบาลบำราศนราดูร จ.นนทบุรี ในระยะแรกครอบครัวของตนอาศัยอยู่กับหมอของโรงพยาบาลแห่งนี้ บ้านที่อาศัยอยู่เป็นบ้านไม้ชั้นเดียว ยกใต้ถุนสูง ซึ่งคนแถวละแวกบ้านตนมีจำนวนมาก ส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้าง และเป็นกรรมกร ตนเองรู้จักหน้า และชื่อ แต่ไม่สนิทสนมกับมารดาไม่ชอบให้คบหากับคนอื่นเพราะกลัวว่าจะไปทำร้ายคนอื่น หลังจากนั้นตนเองก็ย้ายไปเรื่อยๆ เคยไปอยู่ปทุมธานี สมุทรปราการ สงขลา กรุงเทพฯ ทุกที่ที่ตนเคยอาศัยอยู่ต่างก็ส่งผลให้

นายน้อยกลายเป็นคนที่มีลักษณะนิสัยดังกล่าว การที่ย้ายที่อยู่บ่อยทำให้นายน้อยไม่มีเพื่อนสนิท นายน้อยมีความรู้สึกที่ว่าตนเองอยู่ตัวคนเดียวมาโดยตลอด และสถานที่ที่นายน้อยมีความรู้สึกที่ว่าตนเองอาศัยอยู่นานที่สุดคือ ปทุมธานี ซึ่งอาศัยอยู่เป็นระยะเวลาถึง 10 ปี และตนได้ไปอาศัยอยู่กับยาย แต่ตนก็ไม่สนิทกับยาย ไม่เคยพูดคุยกัน แต่ยายจะซื้อข้าวมาให้ให้ตนรับประทาน บ้านที่ตนอยู่ในระยะแรกเป็นบ้านไม้ชั้นเดียว ต่อมาก็เป็นบ้านทำด้วยปูน คนในละแวกนี้ทำงานบริษัท ตนรู้จักแต่ไม่สนิทสนมด้วย เพราะคนแถวนี้มีลักษณะนิสัยต่างคนต่างอยู่ในย่านปทุมธานีนี้ เป็นแถบที่ไม่นำไปสู่การกระทำความผิด เพราะคนที่อาศัยเป็นคนดี ไม่ใช่ชุมชนแออัด แต่สถานที่อื่นที่ตนอาศัยนั้นเป็นชุมชนแออัด ส่งผลไปสู่การสร้างลักษณะการกระทำความผิดได้

ด้านการทำงาน หลังจากที่นายน้อยจบการศึกษาชั้น ม.2 ตนก็มีอาชีพรับจ้าง เคยเป็นเด็กเสิร์ฟ อยู่ในแถวสะพานควาย แต่ตนเองไม่ชอบ เพราะรู้สึกว่าตนเองเป็นคนไม่สะอาด จึงเลิก และไปทำงานในโรงเหล็กแถบดาวคะนอง จากนั้นก็ย้ายไปแถวรามคำแหง หลังจากนั้นก็ไปทำอาชีพเป็นกรรมกร อยู่ในไซต์งานก่อสร้าง จึงต้องย้ายไปเรื่อยๆ ตามที่มีไซต์งาน แต่ไปเป็นระยะเวลาชั่วคราวเท่านั้น นอกจากนี้เคยไปทำงานเก็บขยะขายกับน้ำขายของตน จึงต้องย้ายที่อยู่ไปเรื่อยๆ ตนเคยไปแถบอยุธยา นครปฐม ปทุมธานี สงขลา สมุทรปราการ สมุทรสงคราม และระยอง แต่ก็ไปอยู่แค่ระยะเวลานั้นๆ เท่านั้น ตนเคยไปทำงานเป็นเด็กเสิร์ฟอยู่ที่สนามกอล์ฟ แถวนครปฐมแต่ที่ต้องออกเนื่องจากคนที่แนะนำตนไปทำงานถูกยิงตาย และสถานที่สุดท้ายที่ตนไปอยู่ก่อนที่จะถูกจับเข้าเรือนจำครั้งนี้คือ อยุธยา

ด้านสุขภาพร่างกาย ในวัยเด็กนายน้อยไม่แข็งแรง เคยเป็นโปลิโอ และเคยชักเข้าห้องฉุกเฉิน เนื่องจากระบบขับถ่าย ไม่ถ่ายของเสีย ถ้าไม่ได้รับการรักษาจะทำให้ตนพิการ และตนยังมีอาการทางจิตอีกด้วย ถ้าไม่ได้ตั้งใจจะทำร้ายร่างกายคนอื่น โดยที่ไม่สามารถที่จะควบคุมตนเองได้ เคยลองเสพเฮโรอีน ผงขาว และยาบ้า แต่ไม่ได้ติด ซึ่งได้ลองโดยการนำเฮโรอีน และยาบ้ามาผสมกันฉีดเข้าเส้น แต่ที่ตนติดนั้นคือบุหรี่ ต้องสูบวันละประมาณ 1ซองครึ่ง ปัจจุบันก็ยังสูบอยู่ แต่ปัจจุบันมีสุขภาพแข็งแรงดี แต่ทางด้านสุขภาพจิตยังมีปัญหาอยู่

ด้านสถานภาพชีวิตคู่ นั้น นายน้อยเคยแต่งงานมาแล้ว 2 ครั้ง

ครั้งแรก ตอนอายุ 16 ปี ภรรยาอายุ 15 ปี ภรรยาภูมิลำเนาอยู่กรุงเทพฯ อยู่ด้วยกันประมาณ 6 เดือน แล้วก็เลิกกัน โดยได้รู้จักกับภรรยาเนื่องจาก ตนไปทำงานอยู่แถวดาวคะนอง โดยเช่าห้องอยู่คนเดียว และได้รู้จักภรรยาเนื่องจากภรรยาของให้ตนขี่จักรยานไปส่งที่บ้าน ภรรยาคนแรกเหมือนจะสติไม่สมประกอบ หลังจากนั้นก็คบกันมาเรื่อยๆ โดยอาศัยอยู่ในห้องเดียวกัน แต่ไม่ได้มีความสัมพันธ์ทางเพศ ที่เลิกกันเนื่องจากช่วงนั้นเกิดพิษงูพิษขึ้น และเพื่อนได้ชวนไปประท้วง และตนไม่สามารถที่จะปฏิเสธได้ จึงได้เลิกติดต่อกับภรรยาคนแรกไปในที่สุด

ครั้งที่สอง ตอนอายุ 25 ปี ภรรยาอายุ 18 ปี ภรรยาภูมิลำเนาอยู่นครปฐม ในระยะนั้นบ้าน ตนย้ายไปอยู่แถวปทุมธานี รู้จักกับภรรยาเนื่องจาก ตนออกไปทำงานต่างจังหวัด และได้กลับไปเยี่ยมมารดาที่ปทุมธานี และมารดาได้แนะนำให้รู้จักกับภรรยา ภรรยาเป็นคนพม่า และได้เข้ามาดูแลมารดาของตนในช่วงที่มารดาไม่สบาย ตนจึงได้เข้าไปขอบคุณ และเริ่มคบกัน คบกันได้ ประมาณ 2 เดือนก็แต่งงานกัน อาศัยอยู่แถวปทุมธานี อยู่กินกันได้เดือนกว่า มีบุตรด้วยกัน 1 คน ซึ่งอยู่ในความดูแลของภรรยา ที่แยกกันอยู่เนื่องจากตนก็ต้องย้ายไปทำงานที่ตลาดนาเกลือ จึงได้แยกกันอยู่ และไม่ได้ติดต่อกันอีกเลย

ประวัติการกระทำผิด

นายน้อยเคยกระทำความผิดมาแล้วหลายครั้ง แต่ครั้งที่น่าไปสู่การต้องเข้าไปอยู่ในห้องขัง หรือเรือนจำมีด้วยกัน 5 ครั้ง ดังต่อไปนี้คือ

1. เกิดขึ้นตอนอายุประมาณ 13 ปีขณะที่กำลังศึกษาอยู่ม.1 โดยได้ร่วมกับเพื่อนชโหมยเศษเหล็ก ความจริงตนไม่ได้ชโหมย แต่ตนหวังเพื่อนจึงได้เข้าไปช่วย ในครั้งแรกตนถูกตำรวจจับได้ ถูกใส่กุญแจมือ และให้เข้าอยู่ในห้องคุมขัง 1 คืน เพื่อสงบสติอารมณ์ แต่ไม่ได้ถูกดำเนินคดีแต่อย่างใด

2. เกิดขึ้นตอนอายุ 26 ปี ในครั้งนี้ต้องเข้าอยู่เรือนจำ เนื่องจากกระทำความผิดหลายข้อหา วันเกิดเหตุตนไปเล่นบิลเลียด และมีเรื่องทะเลาะวิวาท ตนสู้ไม่ไหว จึงได้ชโหมยจักรยานเพื่อขี่กลับไปเอาเม็ดสปาต้าที่บ้านเมื่อมาถึงที่เกิดเหตุในยามวิกาล ตนก็จะเอาเม็ดไล่ฟันคูกรณี แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจเข้ามาขวางไว้ เจ้าหน้าที่จึงถูกฟัน แต่ไม่ได้รับบาดเจ็บ ในครั้งนี้ตนถูกจำคุก 4 เดือน ที่ได้รับโทษน้อยเนื่องจากคนแถวบ้านสงสาร จึงไปขอใบรับรองแพทย์ให้ว่าตนมีอาการทางจิต

3. เกิดหลังจากพ้นโทษไม่นาน ได้ชโหมยรถจักรยานยนต์โกดัก สน.พระราชวัง โดยตนมีความสามารถที่จะทำกุญแจปลอมโดยใช้เศษเหล็กได้ หรือในบางครั้งก็นำกุญแจรถคันอื่นมาใช้ได้ ในครั้งนี้ได้พบกุญแจรถจักรยานยนต์คันอื่นตกอยู่จึงเก็บขึ้นมาใช้ชโหมยรถ จากนั้นถูกจับได้แถวปทุมธานี ได้ขึ้นศาลที่ปทุม และถูกส่งตัวกลับที่ สน.พระราชวัง ในครั้งนี้ถูกจำคุก 3 ปี 4 เดือน

4. ถูกจับข้อหาเมียเสพติดไว้ในครอบครอง ในระยะนั้นตนเก็บขยะขาย โดยได้เจอเม็ดเก่า และมียาบ้าซ่อนอยู่ในด้ามมีด 2 เม็ด แต่ตนเองไม่ทราบ ต่อมาถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจ สน.แสมดำ ค้นตัว และจับดำเนินคดี ในครั้งนี้ถูกจำคุก 8 เดือน

5. หลังจากพ้นโทษตนได้ไม่นานได้ถูกจับกุมข้อหา “วิ่งราวทรัพย์” ของกลางคือ เงินจำนวน 2,800 บาท ที่เกิดเหตุ แถวหัวลำโพง ท้องที่ของ สน.นพวงศ์ ศาลพิพากษาจำคุก 1 ปี 6

เดือน ปัจจุบันจำคุกมาแล้ว 10 เดือน เหลือโทษ 8 เดือน

ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์การกระทำผิด

เมื่อวันที่ 15 มิถุนายน 2550 เวลาประมาณ 11 นาฬิกา ก่อนฝนตกประมาณ 1 ชั่วโมง ณ หน้าสถานีรถไฟหัวลำโพง ตนได้พบผู้หญิงอยู่แถวๆ ตู้เอทีเอ็ม กำลังนับเงินอยู่ ประกอบกับตนเองกำลังเมา และไม่มีเงินใช้ จึงได้ตัดสินใจเข้าไปวิ่งราวทรัพย์ โดยวิ่งเข้าไปกระชากเงินออกจากมือของหญิงสาวคนนั้น หลังจากนั้นได้วิ่งหลบหนี แต่วิ่งไปได้ไม่ถึงห้าก้าว ก็ได้หกล้ม เนื่องจากตนเองเมา ประกอบกับมีพลเมืองดี ตนจึงถูกจับส่งตำรวจ สน.นพวงศ์

สาเหตุที่ทำให้ตัดสินใจกระทำความผิดนั้น เนื่องจากหลังจากที่ตนพ้นโทษก็ได้ไปทำงานเป็นกรรมกรอยู่ที่โรงงานก่อสร้างอยู่ที่อยุธยา ทำได้ประมาณ 45 วัน งานก็หมด จึงได้ย้ายกลับมาแถวบางบอน แต่มาทราบทีหลังว่าไม่ได้รับเงินค่าจ้าง หัวหน้างานจึงได้ชวนตน และพรรคพวกกลับไปอยุธยาเพื่อไปรับเงินจากเจ้าของงาน โดยเหมารถกระบะไป เมื่อไปถึงอยุธยา เจ้าของรถกระบะเห็นว่าไม่คุ้มค่าแรงจึงไม่อยู่รอ และหนีกลับก่อน ทำให้ตนเอง และพรรคพวกต้องแยกย้ายกันกลับ โดยตนได้ไปขึ้นรถไฟ และมาลงที่สถานีหัวลำโพง ตนไม่มีเงินติดตัว ประกอบกับตนป่วยบิดาของตนก็จะปลดเกษียณ บิดาเป็นโรคคนชรา และสายตาไม่ดี ตนจึงเครียด และกดดันมาก ในระหว่างที่นั่งอยู่ที่สถานีหัวลำโพงนั้นตนไม่มีเงินค่ารถกลับบ้าน และหิวข้าวมาก ประกอบกับตนได้ดื่มสุราเมา พอตนได้เห็นผู้หญิงคนหนึ่งยืนนับเงินอยู่แถวตู้เอทีเอ็ม เหมือนกำลังจะไปต่อแถวซื้อตั๋วรถไฟ ในตอนนั้นตนเมามาก มองเห็นว่าผู้หญิงคนนั้นนับเงินอยู่หมิ่นกว่าบาท จึงได้ตัดสินใจวิ่งเข้าไปกระชากเงินจากมือของผู้หญิงคนใน โดยในการกระทำความผิดตนกระทำคนเดียว ไม่มีเพื่อนร่วมกระทำ การที่ตนตัดสินใจเข้าไปขโมยเนื่องจากคิดว่ามีความสามารถพอที่จะวิ่งหนีได้ เพราะตนเคยวิ่งหนีตำรวจได้ และยังคงวิ่งหนีจากการทะเลาะวิวาทกับผู้อื่นได้เป็นระยะทางไกลๆ จึงทำให้ตนตัดสินใจกระทำความผิด

ในการวิ่งราวทรัพย์ครั้งนี้ ตนได้วิ่งราวเป็นจำนวนเงิน 2,800 บาท โดยเลือกเหยื่อที่เป็นเพศหญิง เนื่องจากถ้าเป็นเพศชายตนจะไม่กล้าที่จะกระทำ นอกจากนี้ยังเลือกระยะเวลาที่มีคนจำนวนมาก เพราะความซุกมุ่นุ่นวายจะทำให้ไม่ถูกจับได้ ในการลงมือกระทำผิดต้องการเพียงแต่เงินเท่านั้น เพราะถ้าเป็นสิ่งของตนก็ไม่รู้แหล่งที่จะนำสินค้าเหล่านี้ไปขาย

นายน้อยเคยอยู่ในเรือนจำ จึงพอที่จะทราบว่า การวิ่งราวทรัพย์จะได้รับโทษน้อย และถ้าสารภาพก็จะได้รับการลดโทษอีก โดยนายน้อยได้บอกว่าสังคมในเรือนจำนั้น ส่วนใหญ่ชอบพูดคุยในเรื่องของความผิด ระยะเวลาที่ได้รับโทษต่างๆ จึงทำให้ทราบถึงโทษจากการกระทำความผิดต่างๆ

การตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อพบเห็นเหยื่ออาชญากรรมมีลักษณะทางกายภาพที่เหมาะสมแก่การกระทำผิด

เพศของเหยื่อ

เพศส่งผลต่อการตัดสินใจกระทำผิดของนายน้อยเป็นอย่างมาก ซึ่งนายน้อยเลือกเพศหญิงเป็นเหยื่อมากกว่าเพศชาย เนื่องจากตนเองมีความเห็นว่าถ้าเป็นเพศชายตนก็จะไม่กระทำความผิดเลยเพราะไม่กล้าที่จะกระทำ

อายุของเหยื่อ

สำหรับนายน้อยอายุไม่ได้เป็นสาเหตุในการตัดสินใจให้กระทำความผิด ขอให้เป็นเพศหญิงจะอายุเท่าไรไม่มีความสำคัญ

การแต่งกายของเหยื่อ

สำหรับนายน้อยการแต่งกายของเหยื่อไม่ได้เป็นสาเหตุในการตัดสินใจให้กระทำความผิด ขอให้เป็นเพศหญิงก็พอ เนื่องจากตนไม่ได้คิดจะกระชากของมีค่า ต้องการแต่เพียงเงินเท่านั้น และถ้าเหยื่อนำเงินออกมาให้เห็นก็จะตัดสินใจที่จะกระทำความผิดได้ง่ายกว่าไม่เห็นสิ่งของ

การตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อมีองค์ประกอบอื่น ๆ ที่เหมาะสมแก่การกระทำผิดแตกต่างกัน

ลักษณะสภาพนิเวศสถานที่ที่เหมาะสม

นายน้อยเลือกสถานที่ที่มีคนพลุกพล่าน แต่ไม่ได้ระบุว่าจะต้องเป็นสถานที่ใดถึงจะเหมาะสม เนื่องจากมีความเห็นว่าถ้ามีคนจำนวนมากจะสะดวกต่อการหลบหนี อีกทั้งคนอื่นจะไม่สนใจตนเอง หรือการกระทำความผิดของตนเองมากมายนัก

สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีผู้คนสัญจรไปมาน้อยเหมาะสมแก่การลงมือกระทำผิด

เลือกสถานที่ที่มีคนพลุกพล่าน เพราะคนไม่สนใจตนเอง และการกระทำความผิดของตนเอง ในการวิ่งราวทรัพย์ครั้งนี้เป็นครั้งแรก จึงไม่ได้คิดอะไรมากมายนัก

สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวสามารถใช้ความรวดเร็วกระทำผิดได้

สถานที่ที่กระทำความผิดของนายน้อยนั้น คือแถวหัวลำโพง นายน้อยไม่คุ้นกับเส้นทางนี้ จึงทำให้ไม่สามารถที่จะหลบหนีได้ แต่ตนก็มีความเห็นว่าตนวิ่งเร็วพอที่จะหลบหนีได้ จึงเลือกที่จะกระทำความผิด โดยเลือกเหยื่อที่เป็นหญิงเพราะมีความเห็นว่าเหยื่อจะไม่ต่อสู้ และวิ่งตามตนเองไม่ทัน อีกทั้งในการตัดสินใจกระทำความผิดครั้งนี้เกิดขึ้นรวดเร็วมาก ไม่ได้มีการไตร่ตรองมาก่อน ที่กระทำเนื่องจากเห็นเงินของเหยื่อ ประกอบกับมีความต้องการอยากได้เพราะภาวะความกดดันต่างๆ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น

สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีเส้นทางสะดวกแก่การหลบหนี

นายน้อยบอกว่าในเรื่องของเส้นทางมีความสำคัญอย่างมากต่อการกระทำความผิด ในการกระทำความผิดครั้งนี้ที่ตนถูกจับกุมเนื่องจากตนไม่ทราบเส้นทางในการหลบหนี จึงทำให้ถูกจับกุมได้ง่ายกว่า และยังคงกล่าวอีกว่าถ้าตนเองรู้เส้นทางจะทำให้สามารถหลบหนีได้ง่ายกว่า

สถานที่กระทำความผิดยากต่อการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

ในการกระทำความผิดของนายน้อยนั้น นายน้อยไม่ได้สังเกตว่ามีเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่ ตนพบเห็นแต่ทหารจำนวนมาก แต่ตนไม่เห็นเจ้าหน้าที่ตำรวจเลย แต่นายน้อยก็ยอมรับว่า ในความเป็นจริงระยะเวลาที่ตนเองไม่ได้สังเกตว่ามีเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่ เพราะตนเองมาประกอบกับความอยากได้ ดังนั้นในเรื่องของเจ้าหน้าที่ตำรวจจึงไม่เป็นที่ส่งผลกระทบต่อจิตใจกระทำความผิดของนายน้อย

ตำแหน่งที่เหยื่อปรากฏตัวเหมาะแก่การลงมือกระทำความผิด

ในเรื่องของตำแหน่งที่เหยื่อปรากฏตัวสำหรับนายน้อยนั้นแทบจะไม่มีผลเลย เนื่องจากนายน้อยไม่ได้คิดเลยว่าจะต้องกระทำความผิดในบริเวณใด แต่คิดเห็นเพียงว่าเลือกที่มีคนพลุกพล่านจะได้หลบหนีได้ง่าย

แสงสว่างของสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวเหมาะแก่การลงมือกระทำความผิด

ในเรื่องของแสงสว่างนั้นไม่มีผลต่อการกระทำความผิดของนายน้อยเลย เพียงแค่เห็นทรัพย์สินที่ตนเองอยากได้ก็ส่งผลกระทบต่อจิตใจกระทำความผิดได้แล้ว ในที่นี้หมายถึงเห็นเงินและเงินต้องเป็นเงินจำนวนมาก เกินกว่า 5,000 บาทด้วย เพราะถ้าเงินน้อยก็ไม่คุ้มค่าที่จะกระทำ

ลักษณะทรัพย์สินของเหยื่อที่เหมาะสม

นายน้อยเลือกทรัพย์สินที่เป็นเงิน เพราะถ้าเป็นของก็ไม่รู้แหล่งที่จะนำไปขาย ประกอบกับตนเองเป็นคนไม่กล้า จึงคิดว่าถ้าเป็นสิ่งของกล้าที่จะเข้าไปหยิบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นสร้อยทองตนยิ่งไม่กล้าที่จะไปกระชากออกมาจากเหยื่อ

ทรัพย์สินของเหยื่อมีมูลค่ามาก

ในการที่จะเลือกกระทำความผิดนั้น นายน้อยจะเลือกทรัพย์สินที่เป็นเงิน และต้องเป็นเงินจำนวนมากกว่า 5,000 บาท เนื่องจากนายน้อยมีความเห็นว่าถ้าเงินจำนวนน้อยก็ไม่คุ้มค่าต่อการกระทำความผิด ทั้งในเรื่องของโทษที่จะต้องได้รับเมื่อถูกจับได้ และยิ่งเรื่องของการหลบหนีอีกด้วย

ประเภทของทรัพย์สิน

นี่เป็นการกระทำความผิดครั้งแรกของนายน้อย ในเรื่องของประเภททรัพย์สินนายน้อยมีความเห็นว่าทรัพย์สินที่ตนจะทำให้ตนกระทำความผิดได้ก็คือ ทรัพย์สินที่เป็นเงิน เพราะถ้าเป็น

สิ่งของตนเองไม่กล้า และไม่รู้แหล่งที่จะนำสิ่งของเหล่านั้นไปจำหน่าย หรือที่เรียกว่าไม่รู้แหล่งปล่อยของนั่นเอง

ความง่ายต่อการเข้าถึงแล้วได้ทรัพย์นั้นมา

เนื่องจากในครั้งนี้เป็นกรวิงราวทรัพย์ครั้งแรกของนายน้อย ดังนั้นประเด็นในเรื่องของการเข้าถึงทรัพย์นั้น สำหรับตัวนายน้อยจึงไม่สามารถที่จะระบุได้แน่ชัด แต่ในความคิดเห็นของนายน้อยนั้น การที่ตนจะตัดสินใจกระทำนั้น ก็เนื่องมาจากเชื่อเป็นผู้หญิง และมีการนำทรัพย์สินที่เป็นเงินออกมาล่อตาล่อใจผู้ที่กระทำความผิด ก็จะไปสู่การตัดสินใจกระทำผิดของตนเอง โดยถ้าเชื่อมีทรัพย์สินที่เป็นเงินจำนวนมาก ก็เพียงพอต่อการที่จะตัดสินใจกระทำผิด ได้แล้ว ซึ่งนายน้อยมีความเห็นว่าการที่จะวิงราวทรัพย์ไม่ควรที่จะใช้รถจักรยานยนต์ในการอำนวยความสะดวก เพราะจะทำให้ได้รับโทษเพิ่มขึ้น

ช่วงเวลาที่เหมาะสม

ช่วงเวลาที่เหมาะสมเหมาะแก่การกระทำผิด

ช่วงเวลาไม่เป็นสาเหตุที่ส่งผลต่อการตัดสินใจกระทำผิดของนายน้อย

ผู้ร่วมกระทำผิด

มี/ไม่มีผู้ร่วมกระทำผิด

ในเรื่องของผู้ร่วมกระทำผิดนั้น นายน้อยเลือกที่จะทำคนเดียว เนื่องจากในการกระทำผิดครั้งนี้ไม่ได้มีการวางแผนไว้ล่วงหน้าว่าจะกระทำความผิด ดังนั้น ในการกระทำจึงได้กระทำคนเดียว สำหรับนายน้อยแล้วคงไม่ยากมีผู้ร่วมกระทำผิด เนื่องจากตนเองไม่มีเพื่อน และรู้สึกโดดเดี่ยวมาตั้งแต่ยังเด็ก ดังนั้นในประเด็นของผู้ร่วมกระทำผิดสำหรับนายน้อยนั้น นายน้อยเลือกที่จะกระทำคนเดียว

อุปกรณ์ที่ใช้ร่วมกระทำผิด

ใช้ยานพาหนะหรืออุปกรณ์อื่น

ในเรื่องของยานพาหนะ หรืออุปกรณ์อื่นๆ สำหรับนายน้อยนั้น นายน้อยมีความคิดเห็นว่าจะไม่จำเป็นที่จะต้องใช่ เนื่องจากกรวิงราวทรัพย์สินที่เป็นเงินนั้นไม่มีความจำเป็นที่จะต้องใช้อาวุธเพียงแค่วิ่ง และหลบให้ไวก็เพียงพอ ส่วนในเรื่องของพาหนะนั้นสำหรับนายน้อยนั้น นายน้อยมีความเห็นว่าถ้าใช้รถจักรยานยนต์เป็นพาหนะจะทำให้ได้รับโทษจำนวนมากกว่า และการแต่งกาย

นั่นก็แต่งกายแบบทั่วๆ ไป จะมีก็เพียงหมวกเก็บใบเดียวเพื่อนปิดหน้าก็เพียงพอต่อการกระทำ ความผิดได้แล้ว

ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยไม่คำนึงถึงบทลงโทษทางกฎหมาย

ได้รับบทลงโทษที่น้อย

ในเรื่องของบทลงโทษมีความจำเป็นต่อการพิจารณากระทำ ความผิดของนายน้อยเป็น อย่างมาก สาเหตุที่นายน้อยเลือกวิ่งราวทรัพย์เนื่องจากมีความคิดเห็นว่าการวิ่งราวทรัพย์จะได้รับ โทษน้อยกว่า การลักทรัพย์ หรือการจี้ปล้น ต่างๆ และถ้าผู้กระทำความผิดสารภาพโทษก็จะยิ่งลด น้อยลงไปอีก จึงทำให้ตนตัดสินใจกระทำความผิดดังกล่าว

หลังจากการพูดคุยกับนายน้อย ผู้สัมภาษณ์ได้สังเกตตลอดเวลาว่า นายน้อยเหมือนมี อาการทางจิตอยู่เนื่องจากพูดจาไม่ค่อยรู้เรื่อง วนไปวนมา และการตอบคำถามก็ไม่ค่อยตรง คำถาม และการตอบคำถามของนายน้อยนั้นวางอยู่บนพื้นฐานของการป้องกันตนเอง หรือแก้ตัว จากความผิดที่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา เพราะในเวลาที่ยนายน้อยตอบคำถามนั้น ไม่ว่าจะนายน้อยจะ กระทำความผิดอะไร นายน้อยจะบอกว่าตนเองไม่อยากจะทำ แต่เพื่อนเป็นคนยุให้กระทำ แม้กระทั่ง ในการกระทำความผิดครั้งสุดท้ายที่ทำด้วยตัวเอง ก็จะเป็นบอกว่าที่ต้องทำเนื่องจากกดดันจากโรคภัย ไข้เจ็บ ทั้งที่ในระยะแรกก็บอกว่าตนเองในปัจจุบันมีร่างกายแข็งแรงดี แต่ในการตอบคำถามถึงการ กระทำความผิดก็บอกว่าตนสุขภาพไม่แข็งแรง บิดาของตนก็สุขภาพไม่แข็งแรง ซึ่งการตอบคำถาม ดังกล่าวเป็นการป้องกันตนเอง หรือแก้ตัวจากความผิดที่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา

จากกรณีนี้นายน้อยประกอบอาชญากรรมวิ่งราวทรัพย์ เพราะเกิดจากความต้องการเงิน ไปใช้จ่าย และอาการเมา ซึ่งเมื่อเห็นเหยื่อเป็นหญิงกำลังยื่นนับเงินโดยขณะนั้นนายน้อยเข้าใจว่า ต้องเป็นเงินจำนวนมากแน่นอนเพราะมองเห็นว่าเป็นธนบัตรชนิด 500 บาท น่าจะสามารถเอาไป อย่างง่ายดาย เมื่อเห็นเหยื่อเป็นหญิงและไม่คิดว่าโทษที่จะได้รับมีบทลงโทษที่มากจึงตัดสินใจลง มือทันที

ในสายตาของนายน้อยนั้นมองว่าเหยื่อดังกล่าวมีลักษณะเด่นเพียงอย่างเดียว ก็คือการนับ เงินสดให้เห็นต่อหน้า ซึ่งหากให้นายโจรเลือกองค์ประกอบอันเป็นปัจจัยในการลงมือกระทำผิด สามารถเรียงลำดับได้ ดังนี้

1. ทรัพย์สินขอเหยื่อต้องมีมูลค่ามากเท่านั้น หากมีมูลค่าน้อยก็就不用ลงมือเพราะคิดว่าไม่คุ้มค่า

2. เพศของเหยื่อที่จะลงมือกระทำผิดนั้น นายน้อยลงมือกระทำผิดกับตัวเหยื่อที่เป็นหญิงเท่านั้น เพศชายไม่กล้าทำอย่างแน่นอน

3. นายน้อยคิดว่ากระทำไปแล้ว หากถูกจับกุมได้ก็ไม่น่าจะได้รับโทษมาก เมื่อเปรียบเทียบกับคดีลักทรัพย์ในส่วนของคดีวิ่งราวทรัพย์น่าจะได้รับโทษที่น้อยกว่า

นายน้อยได้ฝากถึงคนในสังคมว่า ถ้าไม่ต้องการที่จะตกเป็นเหยื่อก็ไม่ควรที่จะนำทรัพย์สินของตนออกมาแสดงให้คนอื่นเห็น เพราะเป็นสิ่งที่ล่อตาล่อใจ ของผู้ที่มีความต้องการที่จะกระทำ ความผิดเป็นอย่างมาก คนต้องมีความระวังตัว เพราะโจรในปัจจุบันมีจำนวนมาก และยังมีความร้ายกาจกว่าตนมาก บางคนไม่ได้ขโมยของเพียงอย่างเดียว แต่ยังมีการทำร้ายร่างกายอีกด้วย

กรณีศึกษาที่ 4

ชื่อ นายสมชาย (นามสมมุติ)

นายสมชาย ปัจจุบันอายุ 36 ปี อายุขณะกระทำผิด 35 ปี ได้กระทำความผิดฐาน “ร่วมกันวิ่งราวทรัพย์โดยมีและใช้ยานพาหนะเพื่อการกระทำความผิดหรือเพื่อให้พ้นจากการจับกุม” ศาลพิพากษาจำคุก 3 ปี 9 เดือน โดยจำคุกไปแล้ว 2 ปี 6 เดือน ปัจจุบันเหลือโทษจำคุก 1 ปี 3 เดือน นายสมชายไม่ได้รับการศึกษา จึงไม่สามารถอ่าน เขียนภาษาไทยได้ นับถือศาสนาอิสลามมาแต่กำเนิด ประกอบอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้าง รายได้ประมาณ 6,000 บาท/เดือน สถานภาพปัจจุบันสมรสแล้ว แต่ไม่ได้จดทะเบียนสมรส มีสมาชิกในครอบครัว จำนวน 5 คน

ปัจจัยภูมิหลัง

ข้อมูลทั่วไป

นายสมชายมีภูมิลำเนาอยู่จังหวัดกรุงเทพมหานคร บิดามีอาชีพขับรถยนต์สองแถวรับจ้างย่านพหลโยธิน จัหวัดฉะเชิงเทรา ปัจจุบันเสียชีวิตแล้วเมื่อนายสมชายอายุได้ 3 เดือนโดยทราบจากคำบอกเล่าของมารดา ส่วนมารดาปัจจุบันประกอบอาชีพเก็บผักนึ่งขาย ปัจจุบันมารดายังมีชีวิตอยู่ นายสมชายมีพี่น้องทั้งหมด 7 คน ผู้ชาย 3 คน ผู้หญิง 4 คน นายสมชายเป็นคนสุดท้อง ไม่เคยได้รับการอุปถัมภ์เลี้ยงดูจากบุคคลอื่น ได้รับการเลี้ยงดูจากมารดาโดยตลอด นายสมชาย

ไม่ได้ศึกษาเล่าเรียนเนื่องจากครอบครัวมีฐานะยากจนมารดาจึงไม่ได้ส่งให้บุตรทุกคนได้ศึกษาเล่าเรียน โดยมารดาสามารถส่งเรียนได้เฉพาะบุตรคนแรก กับคนที่สองเท่านั้น ส่วนที่เหลือจำนวน 5 คนไม่ได้รับการศึกษาแต่อย่างใด เป็นเหตุให้ไม่สามารถอ่าน เขียนภาษาไทยได้ รายได้หลักของครอบครัวได้มาจากค่าจ้างรายวันที่มารดาทำแต่เพียงผู้เดียว ซึ่งเดิมมารดาประกอบอาชีพรับจ้างก่อสร้างทั่วไป สามารถเลี้ยงดูครอบครัวได้ แต่เมื่ออายุเยอะขึ้นก็ไม่ได้ทำงานกอรบกับบุตรคนโต และคนรองสามารถช่วยกันทำมาหากินได้หารายได้เข้ามาจนเจือในครอบครัว มารดาเป็นเสาหลักของครอบครัว มารดาจะเป็นผู้อบรมสั่งสอนภายในครอบครัวโดยสอนให้ทำดี ไม่ทำตัวเกเร ครอบครัวของสมชายเป็นครอบครัวอบอุ่น ไม่เคยมีการทะเลาะเบาะแว้ง ส่วนใหญ่คนในครอบครัวจะตามใจนายสมชายเนื่องจากเป็นบุตรคนสุดท้อง ความสัมพันธ์พี่น้องด้วยตนเองนั้นมีไม่มากเท่าไร เนื่องจากเมื่อแต่ละคนมีครอบครัวก็จะแยกย้ายออกไป แต่นายสมชายจะสนิทสนมกับพี่สาวคนที่ 6 มากที่สุดเนื่องจากใกล้ชิดกันและปัจจุบันก็ช่วยเหลือเยี่ยมเยียนมาโดยตลอด

ด้านสถานภาพชีวิตคู่ นั้น นายสมชายมีภรรยาเพียงคนเดียว โดยได้รู้จักกับภรรยาคนนี้จากการที่ตนประกอบอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างอยู่ที่ซอยสาธุประดิษฐ์ 28 ส่วนภรรยา กำลังศึกษาอยู่ระดับ ปวช.ปี 1 ขณะนั้นภรรยาอายุอ่อนกว่านายสมชาย 7 ปี ได้มาใช้บริการนั่งรถจักรยานยนต์รับจ้างแล้วก็ได้พูดคุยทำความรู้จักกันมา จนกระทั่งนายสมชายอายุได้ 29 ปี จึงได้ตกลงใช้ชีวิตร่วมกัน มีบุตรด้วยกันจำนวน 3 คน โดยบุตรทั้งสามคนอยู่ในความดูแลของภรรยาของตน ได้รับการศึกษาทุกคน รายได้ของภรรยาพอเลี้ยงดูบุตรได้ทั้งหมด

วัยรุ่นจุดจำได้ว่าในกลุ่มเพื่อนที่คบหาสนิทกันจำนวน 10 คนนั้นชอบดมกาวสารระเหยประเภททินเนอร์และติดเกือบทุกคน แต่นายสมชายเป็นคนเดียวในกลุ่มที่ไม่ดมทินเนอร์แต่ก็อยู่ในกลุ่มเพื่อนได้ดี

เดิมครอบครัวของนายสมชายพักอาศัยอยู่ในชุมชนหลังโรงแก้ว ซอยวัดไผ่เงิน เป็นชุมชนแออัด ลักษณะของบ้านนั้นเป็นบ้านเช่า มีอยู่ประมาณ 500-600 หลัง บ้านของสมชายเป็นบ้านไม้ ชั้นเดียว ซึ่งมารดาก็ยังพักอยู่บ้านแห่งนี้ อยู่ใกล้สะพานแขวนพระราม 9 ถนนพระราม 3 ในชุมชนต่างคนต่างอยู่ แต่นายสมชายรู้จักผู้คนในชุมชนดังกล่าวเกือบทั้งหมด ส่วนใหญ่คนในชุมชนทำงานรับจ้างทั่วไปและขับรถยนต์แท็กซี่ โดยนายสมชายคิดว่าสภาพแวดล้อมที่ตนอาศัยอยู่ในชุมชนแห่งนี้มีส่วนมากที่ทำให้ตนมีสภาพตกอยู่อย่างนี้ นายสมชายคิดว่าไม่มีผู้ใดมีอิทธิพลต่อตนเอง คิดว่าสภาพแวดล้อมและตนเองเท่านั้นที่ทำให้มีสภาพอย่างนี้ ต่อมาปีพ.ศ.2546 เมื่อนายสมชายสมรสแล้วมีบุตรก็แยกออกมาพักอาศัยอยู่ที่บ้านมารดาของภรรยาที่ย่านมีนบุรี เป็นหมู่บ้านแยกเป็นสัดส่วนอย่างดี ลักษณะเป็นบ้านคอนกรีต สองชั้น ปัจจุบันแม่ยายเสียชีวิตแล้ว นาย

สมชายบอกว่าชุมชนหลังโรงแก้วกับบ้านที่พักอยู่ที่ย่านมีนบุรีมีความแตกต่างกันมาก หากเปรียบเทียบแล้วบ้านที่ย่านมีนบุรีจะดีกว่ามาก

ด้านการทำงาน นายสมชายทำอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างเป็นหลัก มาตั้งแต่อายุ 23 ปี และรับจ้างเป็นช่างก่อสร้างทั่วไปช่วยงานพี่ชายเป็นครั้งคราว โดยประกอบอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างอยู่ที่ซอยสาธุประดิษฐ์ 28 มาก่อน หลังจากนั้นประมาณ 6 ปีก็ได้ย้ายที่พักมาอยู่ที่บ้านแม่ยายที่มีนบุรีก็มาขับชื้ออยู่หมู่บ้านย่านมีนบุรี โดยที่ซอยสาธุประดิษฐ์จะมีรายได้ที่มากกว่าที่ย่านมีนบุรี โดยมีรายได้วันละประมาณ 400-500 บาท ส่วนการรับจ้างเป็นช่างก่อสร้างรับเหมาทั่วไปนั้นเป็นงานที่พี่ชายมาขอให้ไปช่วย นายสมชายสามารถทำงานด้านการก่อสร้างได้เกือบทุกอย่าง รายได้ที่ได้รับเพียงพอต่อการดำรงชีพ เพราะมีภรรยาและแม่ยายช่วยเหลือโดยตลอด นายสมชายมีความมุ่งหวังอยากก้าวหน้าในอาชีพการงานแต่ไม่มีความรู้ เช่น การส่งเอกสารต่างๆ จะได้รับรายได้ที่ดีกว่าการขับรถจักรยานยนต์รับจ้าง พยายามเรียนในเรือนจำแต่ก็ไม่สามารถอ่านเขียนได้

ส่วนด้านสุขภาพร่างกายของนายสมชายนั้นแข็งแรงดี แต่เคยผ่านการใช้สารเสพติดตั้งแต่ช่วงวัยทำงาน เมื่ออายุประมาณ 22 ปี ได้เริ่มจากการสูบบุหรี่โดยความอยากรู้อยากลองของตนเอง ปัจจุบันก็ยังสูบบุหรี่ ต่อมาอายุได้ประมาณ 25 ปี ก็ได้เริ่มเสพยาบ้า จากการที่เห็นเพื่อนเสพอยู่ ด้วยวิธีการใช้ไฟลนกระดาษฟลอปอหุหรี่แล้วดูดเอาควันเข้าร่างกาย ตนเองก็เลยขอเสพเพราะอยากรู้อยากลองเอง ต่อมาได้ซื้อมาเสพต่อเอง ติดได้ประมาณ 2 สัปดาห์ก็เลิกเพราะคิดว่าไม่ดี ไม่เคยผ่านการเยียวยาทางการแพทย์ ไม่มีโรคประจำตัว

ประวัติการกระทำผิด

นายสมชายเคยกระทำมาแล้ว จำนวน 2 ครั้ง ดังนี้

1. เมื่ออายุประมาณ 34 ปี (ปี 2546) ถูกจับกุมในความผิดฐาน “ร่วมกันลักทรัพย์หรือรับของโจร” ของกลางเป็นรถจักรยานยนต์ จำนวน 1 คัน เหตุเกิดท้องที่ สน.ทุ่งมหาเมฆ ศาลพิพากษาจำคุก 2 ปี 6 เดือน โดยถูกจำคุกอยู่ 1 ปี 8 เดือนก็พ้นโทษออกมาโดยได้รับการอภัยโทษเมื่อเดือนธันวาคม 2547 โดยการกระทำผิดในครั้งนั้นเหตุเกิดจากที่เพื่อนของตนไปลักเอารถจักรยานยนต์ของผู้อื่นมาโดยที่ตนไม่ทราบ แล้วขอยืมกุญแจเพื่อไปขับชื้อต่อมาเจ้าหน้าที่ตำรวจได้มาจับกุมตัวไว้ทั้งสองคน

2. ต่อมาเมื่ออายุประมาณ 35 ปี (ปี 2548) ถูกจับกุมในความผิดฐาน “ร่วมกันฉ้อโกงทรัพย์ โดยมีและใช้ยานพาหนะเพื่อการกระทำผิดหรือเพื่อให้พ้นจากการจับกุม” ของกลางเป็นสร้อยคอ

ทองคำ จำนวน 1 เส้น น้ำหนัก 2 บาท ที่เกิดเหตุท้องที่ สน.บางโพธิ์พวง ศาลพิพากษาจำคุก 3 ปี 9 เดือน โดยนำโทษเดิมในคดีก่อนหน้ามารวมด้วยจึงทำให้โทษหนักขึ้นอีก

ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์การกระทำผิด

ก่อนเกิดเหตุเมื่อวันที่ 10 ตุลาคม 2548 นายสมชายได้เดินทางจากบ้านพักของตนที่มีนบุรี มายังบ้านเดิมของตนที่ชุมชนหลังโรงแก้ว เพื่อหาเงินมาใช้จ่ายค่าเล่าเรียนบุตร เวลาประมาณ 21.30 น. ขณะที่นายสมชายกำลังอยู่ที่บ้านพักกับมารดาของตนนั้นได้มีเพื่อนของนายสมชาย ชื่อ นายป๊อก ซึ่งเป็นเพื่อนที่พักอาศัยอยู่ในชุมชนนั้นมานั่งคุยกัน ต่อมาเวลาประมาณ 22.00 น. ก็ได้ แยกย้ายกัน รุ่งขึ้นวันที่ 11 ตุลาคม 2548 เวลาประมาณ 08.30 น. นายป๊อกก็ได้มาหานายสมชาย ที่บ้านพักอีกครั้งหนึ่งโดยในครั้งนี้นายป๊อกได้ชักชวนนายสมชายออกไปวิ่งราวทรัพย์ โดยนายป๊อก จะทำหน้าที่เป็นผู้วิ่งราวเอง ส่วนนายสมชายทำหน้าที่ขับรถจักรยานยนต์ ซึ่งนายสมชายเห็นด้วย โดยมีความคิดว่าหากพลาดพลั้งตนเองก็จะขับขี่รถจักรยานยนต์หลบหนีได้ จึงได้ตัดสินใจ ออกไปกระทำความผิดด้วยแล้วก็ได้ขับขี่ออกตระเวนหาเหยื่อ จนกระทั่งเวลาประมาณ 10.15 น. ได้ขับขี่เข้ามาภายในซอยสาธุประดิษฐ์ 5 พบผู้เสียหายเป็นผู้หญิง อายุประมาณ 30 ปี ยืนเช็ครถ อยู่บริเวณริมถนน นายป๊อกจึงได้สะกดตนบอกว่าจะวิ่งราวทรัพย์เหยื่อรายนี้ นายสมชายก็มองเห็น ว่าเหยื่อรายนี้เป็นผู้หญิงสวมใส่สร้อยคอทองคำและไม่มีผู้คนภายในซอยจึงได้ตัดสินใจลงมือ จากนั้นได้ทำที่ขับขี่ผ่านแล้วเลี้ยวกลับมา จากนั้นนายป๊อกก็ได้ลงจากรถแล้วเข้าไปวิ่งราวทรัพย์เอา สร้อยคอทองคำดังกล่าวแล้ววิ่งกลับมาขึ้นรถจักรยานยนต์ นายสมชายก็ได้ขับขี่ออกไป โดยก่อน จะออกจากซอยได้มีพลเมืองดีเห็นเหตุการณ์นั่งอยู่ในรถยนต์ก็ได้ขับขี่รถยนต์ชนรถจักรยานยนต์ จนล้มลง นายสมชายเสียหลักล้มลงกับรถจักรยานยนต์ ส่วนนายป๊อกได้ลุกขึ้นแล้ววิ่งหลบหนีไปได้ ส่วนตนเองก็ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมตัว นำส่งดำเนินคดีและถูกจำคุกอยู่ถึงทุกวันนี้

นายสมชายได้บรรยายว่าสาเหตุที่ทำให้ตนกับนายป๊อกตัดสินใจลงมือกระทำความผิดใน ครั้งนี้ เพราะว่าตนเห็นว่าเหยื่อเป็นผู้หญิงและขณะที่กำลังเช็ครถอยู่นั้นสร้อยคอได้ห้อยออกมาจาก ในเสื้อจึงเห็นได้ชัดเจน ประกอบกับภายในซอยดังกล่าวนายสมชายกับนายป๊อกมองแล้วว่าเปลี่ยว ไม่มีผู้คนเดินไปมาจึงได้ตัดสินใจลงมือกระทำผิดทันที

นายสมชายไม่เคยทราบมาก่อนว่าการกระทำผิดวิ่งราวทรัพย์จะได้รับการลงโทษเท่าไร และนายสมชายบอกว่าตนจะลงมือกระทำผิดโดยการตัดสินใจจากเหยื่อที่เป็นผู้หญิงอยู่ในที่ เปลี่ยวเท่านั้น และจะสังเกตทรัพย์สินที่เป็นสร้อยคอทองคำเท่านั้น จึงจะลงมือกระทำผิด

การตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อพบเห็นเหยื่ออาชญากรรมมีลักษณะทางกายภาพที่เหมาะสมแก่การกระทำผิด

เพศของเหยื่อ

นายสมชายจะตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อซึ่งเป็นเพศหญิงเท่านั้น โดยมองว่าผู้หญิงไม่สามารถต่อสู้หรือตอบโต้การกระทำผิดของตนได้ ไม่คล่องแคล่ว อ่อนแอกว่าผู้ชาย โดยแตกต่างจากผู้ชายที่แข็งแรงพร้อมที่จะต่อสู้ได้เสมอ

อายุของเหยื่อ

ไม่ได้ตัดสินใจว่าช่วงอายุควรเป็นเท่าไร หากจะให้เลือกช่วงของอายุนายสมชายขอเลือกช่วงอายุประมาณ 20-30 ปี แต่นายสมชายตั้งใจไว้ว่าจะไม่วิงวอนทรัพย์สินกับเหยื่อที่มีอายุมาก เพราะกลัวบาปไม่ยอมทำผิดกับคนแก่ หากล้มลงไปได้รับบาดเจ็บก็จะทำให้ตนเองรู้สึกผิดมากขึ้น เพราะจากเดิมวิงวอนทรัพย์สินก็ผิดมากอยู่แล้ว

การแต่งกายของเหยื่อ

นายสมชายมองว่าการแต่งกายมีส่วนในการตัดสินใจของตน เพราะหากมองแล้วเห็นว่าเหยื่อแต่งกายดีก็จะพิจารณาเป็นพิเศษ เพราะปัจจุบันมีผู้คนสวมใส่สร้อยคอทองคำปลอมกันเยอะก็ต้องมองให้ถี่ก่อนตัดสินใจ หากแต่งตัวไม่ดีก็จะไม่มองเลย แต่ไม่สนใจว่าเหยื่อแต่งกายรัดกุมหรือไม่แต่อย่างใด โดยในวันที่กระทำผิดนั้นเหยื่อรายดังกล่าวแต่งกายดีมาก มองแล้วรู้เลยว่าต้องมีฐานะดี จึงได้สังเกตเห็นเข้าไปก็พบว่าสวมใส่สร้อยคอทองคำ เหยื่อสวมเสื้อยืดกางเกงขาวรัดกุมดี ก็ไม่ได้มีส่วนในการตัดสินใจ

การตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อมีองค์ประกอบอื่นๆ ที่เหมาะสมแก่การกระทำผิดแตกต่างกัน

ลักษณะสภาพนิเวศสถานที่ที่เหมาะสม

สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีผู้คนสัญจรไปมาน้อยเหมาะสมแก่การลงมือกระทำผิด

นายสมชายต้องมองดูว่าสถานที่ดังกล่าวมีผู้คนเดินไปมาหรืออยู่น้อยจึงจะตัดสินใจลงมือกระทำผิด โดยในวันเกิดเหตุอยู่นอกจากเหยื่อแล้วก็ไม่มีผู้คนอื่นอยู่ในชอยแต่อย่างใด

สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวสามารถใช้ความเร็วกระทำผิดได้

นายสมชายกับเพื่อนที่ร่วมกระทำผิดจะคุ้นเคยกับเส้นทางยานั้นเป็นอย่างดี ทราบว่าไม่เป็นทางตัน และไม่มีรถยนต์ขับสวนทางไปมา ชอยโค้งสามารถใช้ความเร็วได้จึงเหมาะสมแก่การลงมือ

สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีเส้นทางสะดวกแก่การหลบหนี

เมื่อนายสมชายคุ้นเคยกับเส้นทางบริเวณนั้นแล้วก็ทราบว่าจะต้องหลบหนีไปในทิศทางหรือเส้นทางไหน จึงมีส่วนในการตัดสินใจกระทำผิด

สถานที่กระทำผิดยากต่อการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

นายสมชายไม่สนใจว่าสถานที่ดังกล่าวจะยากหรือง่ายต่อการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยนายสมชายทราบว่าตำรวจจะตรวจเป็นช่วงเวลา โดยลงมือไปแล้วก็ไม่สนใจว่าตำรวจจะมาตรวจบ่อยที่บริเวณดังกล่าวหรือไม่ หากเจอก็ขับขี่หลบหนี

ตำแหน่งที่เหยื่อปรากฏเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

นายสมชายจะลงมือกับเหยื่อที่อยู่ในบริเวณริมถนนเท่านั้น มีส่วนในการตัดสินใจของตน

แสงสว่างของสถานที่ที่เหยื่อปรากฏเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

แสงสว่างไม่มีส่วนต่อการตัดสินใจกระทำผิด หากเห็นเพียงทรัพย์สินก็ตัดสินใจได้แล้ว ไม่จำเป็นว่าจะต้องเป็นกลางวันหรือกลางคืน

ลักษณะทรัพย์สินของเหยื่อที่เหมาะสม

ทรัพย์สินของเหยื่อมีมูลค่ามาก

ทรัพย์สินจะต้องมูลค่ามากมีส่วนในการตัดสินใจของนายสมชาย เพราะนายสมชายมองว่าแต่ละครั้งต้องคุ้มค่าต่อการกระทำผิดด้วย

ประเภทของทรัพย์สิน

นายสมชายจะตัดสินใจลงมือกระทำผิดกับผู้ที่สวมใส่สร้อยคอทองคำเท่านั้น ทรัพย์สินอย่างอื่นไม่สนใจแต่อย่างใด โดยต้องเป็นสร้อยคอทองคำน้ำหนัก 1 บาทขึ้นไปเท่านั้นน้อยกว่านั้นก็ไม่มีมือ

ความง่ายต่อการเข้าถึงแล้วได้ทรัพย์สินนั้นมา

นายสมชายต้องมองว่าสร้อยคอต้องง่ายต่อการกระชากมาด้วย เพราะหากเหยื่อนำสร้อยคอเข้าไปอยู่ในเสื้อก็จะยากแก่การลงมือ โดยในครั้งนี้นี้สร้อยคอได้ห้อยออกมาจึงง่ายต่อการตัดสินใจลงมือกระทำผิดทันที

ช่วงเวลาที่เหมาะสม

ช่วงเวลาที่เหมาะสมแก่การกระทำผิด

นายสมชายไม่คิดว่าช่วงเวลามีส่วนต่อการตัดสินใจลงมือกระทำผิด แต่หากเลือกได้จะลงมือกระทำผิดช่วงเวลากลางวันมากกว่า เพราะคิดว่าช่วงเวลากลางวันตำรวจตรวจตราบ่อยและไม่

เข็มวงวดขอตรวจค้น หากเป็นช่วงเวลากลางคืนหากซบซึ่เข้าไปในซอยเปลี่ยวก็จะถูกเรียกตรวจได้ง่าย เป็นที่สงสัยได้ง่าย จึงเลือกลงมือกระทำผิดตอนกลางวันเท่านั้น แต่ไม่ระบุช่วงเวลา โดยจะเป็นเวลาใดก็ได้

ผู้ร่วมกระทำผิด

มี/ไม่มีผู้ร่วมกระทำผิด

การกระทำผิดแต่ละครั้งต้องมีผู้ร่วมกระทำผิดด้วยเท่านั้น ไม่กล่าวลงมือกระทำผิดเพียงผู้เดียวอย่างแน่นอน

อุปกรณ์ที่ใช้ร่วมกระทำผิด

ใช้ยานพาหนะหรืออุปกรณ์อื่น

นายสมชายต้องมีรถจักรยานยนต์ในการกระทำผิดด้วย เพราะมองว่าสะดวกแก่การที่จะพาทรัพย์สินหนีไป จะถูกจับกุมได้ยากจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยรถจักรยานยนต์นั้นไม่ได้จัดการปรับเปลี่ยนให้เป็นพิเศษเพื่อการกระทำผิดแต่อย่างใด แต่ตนเองจะต้องสวมใส่หมวกนิรภัยด้วย เพราะจะทำให้เหลือเจ้าหน้าที่ได้ยาก ส่วนผู้ร่วมกระทำผิดจะไม่ใส่ก็ได้ อีกทั้งตนเองเป็นผู้ซบซึ่ช่วงเวลากลางวันหากเจอเจ้าหน้าที่ตำรวจจรรยาจะก็ถูกจับกุมในข้อหาไม่สวมหมวกนิรภัย ส่วนการแต่งกายทุกอย่างก็ปกติ

ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยไม่คำนึงถึงบทลงโทษทางกฎหมาย

ได้รับบทลงโทษที่น้อย

นายสมชายไม่มีความรู้เกี่ยวกับบทลงโทษในความผิดวิ่งราวทรัพย์สินแต่อย่างใด แต่มาทราบภายหลังจากการกระทำผิดแล้วเข้ามาถูกจำคุกอยู่ในขณะนี้ว่าผู้ร่วมกระทำผิดด้วยกันจะได้รับโทษที่เท่ากัน นายสมชายมองว่าโทษที่เขาได้รับถือว่ามากสำหรับเขา

จากกรณีนี้นายสมชายประกอบอาชญากรรมวิ่งราวทรัพย์สิน เพราะเกิดจากความต้องการใช้เงินอย่างมากเพื่อเป็นค่าเล่าเรียนของบุตร ประกอบกับมีเพื่อนมาชวนร่วมกระทำผิดด้วยจึงได้ตัดสินใจออกไปร่วมกระทำผิดในครั้งนี้

นายสมชายตัดสินใจว่าสิ่งที่ใช้ในการตัดสินใจในเหตุการณ์การกระทำผิดในครั้งนี้ เกิดจากที่ตนเองเห็นเหยื่อเป็นหญิงอยู่ในที่เปลี่ยวไม่มีผู้คน อีกทั้งสร้อยคอทองคำได้ห้อยออกมาจากในเสื้อ คิดว่าเขามาได้ไม่ยาก จึงได้ตัดสินใจลงมือกระทำผิด

ในสายตาของนายสมชายนั้นมองว่าเหยื่อดังกล่าวว่ามีลักษณะเด่น คือ เป็นผู้หญิงแต่งกายดี ต้องมีทรัพย์สินอยู่จำนวนหนึ่งอย่างแน่นอน จึงได้ขับขีรถจักรยานยนต์สังเกตุทั้งตัวเหยื่อและสถานที่โดยรอบแล้วพบว่าสวมสร้อยคอทองคำมองเห็นได้อย่างชัดเจนและผู้คนไม่มี ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่นายสมชายใช้เป็นองค์ประกอบอันเป็นปัจจัยในการลงมือกระทำผิด สามารถเรียงลำดับได้ ดังนี้

1. เหยื่อเป็นผู้หญิงแต่งกายดี น่าจะมีฐานะดีและทรัพย์สินจำนวนหนึ่ง
2. สถานที่ที่เหยื่อปรากฏต้องมีผู้คนสัญจรเดินไปมาจำนวนน้อย และรู้เส้นทางหลบหนีด้วย
3. ทรัพย์สินที่เหยื่อต้องสวมใส่สร้อยคอทองคำเท่านั้น ทรัพย์สินอื่นไม่ลงมือกระทำผิดอย่างแน่นอน

นายสมชายฝากถึงผู้ถูกวิงวาททรัพย์สินว่าให้เลิกพฤติกรรมกระทำผิด เพราะไม่ดี ทำให้ครอบครัวลำบาก บางรายถึงขั้นกับเสียครอบครัวไปเลย และฝากถึงเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายว่าอย่าสวมใส่สร้อยคอทองคำมาก อย่าเอาออกมาโชว์ ให้ใส่ไว้ในเสื้อ

กรณีศึกษาที่ 5

ชื่อ นายเจ็บบ (นามสมมุติ)

นายเจ็บบ ปัจจุบันอายุ 28 ปี อายุขณะกระทำผิด 27 ปี ได้กระทำความผิดฐาน “ร่วมกันวิงวาททรัพย์สินโดยมีและใช้ยานพาหนะเพื่อการกระทำผิดหรือเพื่อให้พ้นจากการจับกุม” ศาลพิพากษาจำคุก 2 ปี โดยจำคุกไปแล้ว 11 เดือน ปัจจุบันเหลือโทษจำคุก 1 ปี 1 เดือน นายเจ็บบจบการศึกษาชั้นสูงสุดระดับประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนย่านบางเขน สามารถอ่าน เขียนและเข้าใจภาษาไทยได้เป็นอย่างดี นับถือศาสนาพุทธมาแต่กำเนิด ประกอบอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้าง รายได้ประมาณ 6,000 บาท/เดือน สถานภาพปัจจุบันโสด ยังไม่ได้สมรส มีสมาชิกในครอบครัว จำนวน 3 คน

ปัจจัยภูมิหลัง

ข้อมูลทั่วไป

นายเจี๊ยบมีภูมิลำเนาอยู่จังหวัดกรุงเทพมหานคร ย่านบางเขน บิดาประกอบอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างย่านบางเขน ปัจจุบันเสียชีวิตแล้วเมื่ออายุได้ 52 ปี ด้วยสาเหตุจากโรคหัวใจ ส่วนมารดาปัจจุบันประกอบอาชีพรับราชการ เป็นผู้ช่วยอาจารย์ในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งย่านบางเขน ปัจจุบันมารดายังมีชีวิตอยู่ อายุ 43 ปี โดยมารดาทำงานดังกล่าวมาประมาณ 10 ปี รายได้ต่อเดือนประมาณ 20,000 บาท นายเจี๊ยบมีพี่น้องทั้งหมด 2 คน ผู้หญิง 1 คน ผู้ชาย 1 คน นายเจี๊ยบเป็นพี่ชายคนโต ส่วนน้องสาวอายุ 23 ปี นายเจี๊ยบไม่เคยได้รับการอุปถัมภ์เลี้ยงดูจากบุคคลอื่น ตั้งแต่กำเนิดก็ได้รับการเลี้ยงดูจากบิดามารดามาโดยตลอด นายเจี๊ยบได้รับการศึกษาขั้นสูงสุดระดับประถมศึกษาปีที่ 6 เท่านั้นจากนั้นก็ไม่ได้ศึกษาต่อ รายได้หลักของครอบครัวส่วนใหญ่ได้มารายได้ของมารดา ส่วนบิดาก็เล็กน้อย แต่สามารถใช้จ่ายภายในเลี้ยงดูครอบครัวได้ ส่วนน้องสาวของนายเจี๊ยบก็ประกอบอาชีพเป็นลูกจ้างในมหาวิทยาลัยแห่งเดียวกันกับมารดา สามารถดูแลตนเองได้ ครอบครัวพักอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครมาแต่เดิม ตั้งอยู่ในชุมชนพลโยธิน ไม่แออัด เป็นชุมชนโดยบ้านแต่ละแห่งจะปลูกติดๆ กัน ลักษณะเป็นบ้านไม้ชั้นเดียว โดยชุมชนดังกล่าวมีจำนวนบ้านเรือนประมาณ 100 หลัง เป็นพื้นที่ค่อนข้างกว้าง แต่มีการระบาดของยาเสพติดเป็นอย่างมาก ครอบครัวของเจี๊ยบเป็นครอบครัวที่อบอุ่นดี ไม่ค่อยที่จะมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกันเท่าไร แต่ถ้าหากจะมีส่วนใหญ่มักจะเป็นเรื่องที่นายเจี๊ยบมีนิสัยเกรงไม่ค่อยเชื่อฟังคำสั่งสอนมารดาเป็นเสาหลักของครอบครัว ก็จะคอยแนะนำสั่งสอนให้เป็นคนดี อย่างกระทำผิด ส่วนตนกับน้องสาวมีความสัมพันธ์สนิทสนมกันดี

นายเจี๊ยบจดจำเหตุการณ์ที่ไม่ดีเกี่ยวกับตนเองได้ คือ เป็นผู้ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดมาก โดยเป็นทั้งผู้เสพและผู้ค้ายาเสพติด ยาเสพติดดังกล่าวเป็นยาบ้า ซึ่งนายเจี๊ยบเคยจำหน่ายมากที่สุดครั้งละจำนวน 20 เม็ด โดยนายเจี๊ยบกับเพื่อนจะซื้อจากบุคคลภายในชุมชนดังกล่าวแล้วนำไปขายต่อ เมื่อจำหน่ายได้กำไรมาแล้วก็จะนำไปซื้อมาเพื่อเสพกันเอง นายเจี๊ยบเสพยาบ้าวันละประมาณ 3 เม็ด ด้วยวิธีการใช้ไฟลนกระดาษฟลอยแล้วสูดดมเอาควันจากการลนดังกล่าว

สภาพแวดล้อมของที่พำนักตั้งแต่วัยเด็กจนถึงปัจจุบันก็พักอยู่ชุมชนนี้แห่งเดียวไม่เคยย้ายไปอยู่ที่ใด สภาพของชุมชนแห่งนั้นไม่แออัดแต่เต็มไปด้วยยาเสพติด บ้านแต่ละหลังจะปลูกแบ่งกันเป็นสัดส่วน ผู้คนส่วนใหญ่มักจะทำงานเป็นลูกจ้างอยู่ในมหาวิทยาลัยชื่อดังแห่งหนึ่งย่านบางเขน นายเจี๊ยบจะรู้จักผู้คนในชุมชนเป็นอย่างดี เนื่องจากอยู่มาแต่กำเนิด อีกทั้งสถานที่ทำงานของตนซึ่งเป็นผู้ขับรถจักรยานยนต์รับจ้างก็จะรับส่งผู้คนในชุมชนไปยังมหาวิทยาลัยดังกล่าวนั้นเกือบทุก

วัน จึงสามารถรู้จักได้เกือบทั้งหมด สภาพแวดล้อมของชุมชนดังกล่าวนายเจี๊ยะบองว่ามีส่วนเป็น
 อย่างหนึ่งที่ทำให้ตนเองตกอยู่ในสภาพอย่างนี้ เพราะไม่ว่าจะเป็นสภาพแวดล้อมแล้ว ยังมีกลุ่ม
 เพื่อนที่สนิทสนมกัน จำนวนประมาณ 3-4 คน เป็นเพื่อนกลุ่มเดียวกันที่ค้ายาบ้าในชุมชนนั้น
 ด้วยกัน จะทำกิจกรรมด้วยกันเกือบทุกครั้ง ซึ่งปัจจุบันเพื่อนในกลุ่มบางคนก็ถูกจับกุมได้ บางคนก็
 ยังอยู่ในชุมชนนั้นโดยยังไม่ถูกจับกุมก็มี ทุกคนในกลุ่มจะทำงานค้ายาบ้าด้วยกันไม่มีการแบ่ง
 หน้าที่ โดยจะช่วยเหลือกันหาลูกค้าเมื่อได้เงินจากการค้ายาบ้าก็จะนำมาเสพด้วยกันจึงได้สนิทสนม
 กันเป็นอย่างดี และเพื่อนกลุ่มนี้เองที่นายเจี๊ยะบองคิดว่ามีอิทธิพลต่อการใช้ชีวิตของตนเอง แต่ส่วน
 สำคัญนั้นในเรื่องของยาเสพติดนายเจี๊ยะบองจะเป็นผู้เริ่มก่อน โดยจะเป็นผู้ชักชวนให้เพื่อนๆ ในกลุ่ม
 นำยาเสพติดไปจำหน่ายเพื่อหาเงินที่ได้จากกำไรมาเสพด้วยกันและเพื่อนๆ ก็เห็นด้วยไม่มีผู้คัดค้าน
 แต่อย่างใด

นายเจี๊ยะบองจำความได้ว่าเมื่อตนเองอายุได้ 13 ปี บิดามารดาที่ซื้อรถจักรยานยนต์ให้ตนเอง
 เพื่อมาช่วยกันทำมาหากินด้วยการขับซื้อรถจักรยานยนต์รับจ้างภายในซอยชุมชนดังกล่าว ในกลุ่ม
 จักรยานยนต์รับจ้างดังกล่าวมีอยู่ประมาณ 150 คัน นายเจี๊ยะบองทำงานเกือบทุกวัน ตั้งแต่ 06.00-
 12.00 น. จากนั้นเมื่อตกช่วงบ่ายหากไม่ติดธุระอื่นใดก็จะนำยาบ้าไปจำหน่ายให้แก่ลูกค้าตาม
 แหล่งต่างๆ รวมทั้งในชุมชนนั้นด้วย รายได้จากการขับซื้อรถจักรยานยนต์สามารถนำมาใช้จ่ายใน
 ครอบครัวได้เพียงพอ พอใจในสิ่งที่ทำอยู่ในปัจจุบันอยู่แล้วจึงไม่มีความมุ่งหวังที่จะหา
 ความก้าวหน้าในอาชีพการงานแต่อย่างใด

ส่วนด้านสุขภาพร่างกายของนายเจี๊ยะบองนั้นแข็งแรงดี แต่เคยผ่านการใช้สารเสพติดตั้งแต่
 ช่วงวัยรุ่น โดยเมื่ออายุประมาณ 12 ปี ได้เริ่มสูบบุหรี่โดยความอยากรู้อยากลองของตนเอง โดย
 แอบสูบบุหรี่ในบ้านพักและปัจจุบันก็ยังสูบบุหรี่ ต่อมาเมื่ออายุประมาณ 13 ปี ก็เสพเฮโรอีน สาเหตุ
 เกิดจากเห็นคนในชุมชนแถวบ้านเสพกันเยอะมาก จึงอยากลองบ้าง โดยนายเจี๊ยะบองเสพติดสาร
 เฮโรอีนประมาณ 3-4 ปี เสพด้วยวิธีการใช้บุหรี่แล้วสูบ แต่มีอีกวิธีคือฉีดเข้าเส้นเลือดแต่นายเจี๊ยะบอง
 ไม่ทำเพราะจะทำให้เป็นรอยแผลเป็นที่แขน อาการของเฮโรอีนจะทำให้รู้สึกเมา ต่อมาสารเฮโรอีน
 ขาดตลาด หาซื้อยาก มีราคาแพงประมาณ 1,500 บาทต่อกรัม จึงเลิกเสพแล้วหันมาเสพยาบ้า
 เพราะยาบับ้าราคาใหม่ ๆ ราคาค่อนข้างถูกประมาณ 80 บาทและหาซื้อได้ง่ายกว่าเฮโรอีน เพราะ
 ผู้ค้าเฮโรอีนเปลี่ยนมาจำหน่ายยาบ้าแทน ซึ่งยาเสพติดไม่ว่าจะเป็นเฮโรอีนหรือยาบับ้าที่นายเจี๊ยะบอง
 เรียนรู้วิธีการเสพมาจากวัยรุ่นที่พักอาศัยอยู่ในชุมชนนั้น เพราะนายเจี๊ยะบองมีความรู้สึกที่เสพแล้วทำ
 ให้สนุก อยากรู้อยากลอง มีความรู้สึกกระฉับกระเฉง โดยนายเจี๊ยะบองจะเสพที่บ้าน บิดามารดาเคย
 เห็นนายเจี๊ยะบองเสพยาบ้าแล้วพาไปเลิกยาที่โรงพยาบาลแต่นายเจี๊ยะบองอยู่ได้เพียง 1 วันก็หนีกลับมาที่

บ้าน โดยติดยาบ้าประมาณ 10 ปี ซึ่งก่อนถูกจับกุมในคดีนี้ก็เสพมาก่อนแล้ว นายเจี๊ยะไม่เคยผ่านการเยียวยาทางการแพทย์และไม่มีโรคประจำตัว

ประวัติการกระทำผิด

นายเจี๊ยะเคยกระทำมาแล้ว จำนวน 5 ครั้ง ดังนี้

1. เมื่ออายุประมาณ 20 ปี ถูกจับกุมในความผิดฐาน “เสพยาเสพติดให้โทษประเภท 1 (ยาบ้า) โดยผิดกฎหมาย” เหตุเกิดท้องที่ สน.บางเขน ถูกจับบริเวณหน้าบ้านพักของนายเจี๊ยะเอง ศาลพิพากษาลงโทษปรับเป็นเงินจำนวน 10,000 บาท
2. ต่อมาเมื่ออายุประมาณ 20 ปีกว่า ถูกจับกุมในความผิดฐาน “ครอบครองยาเสพติดให้โทษประเภท 1 (ยาบ้า) โดยผิดกฎหมาย” ของกลางเป็นยาบ้า จำนวน 15 เม็ด เหตุเกิดท้องที่ สน.บางเขน ถูกจับบริเวณหน้าบ้านพักของนายเจี๊ยะอีกครั้ง โดยของกลางดังกล่าวจะเก็บไว้เพื่อเสพเองซึ่งเพิ่งกลับมาจากการซื้อ ศาลพิพากษาลงโทษปรับเป็นเงินจำนวน 10,000 บาท
3. ต่อมาเมื่ออายุประมาณ 22 ปี ถูกจับกุมในความผิดฐาน “ร่วมกันลักทรัพย์ในเวลากลางคืน” ของกลางเป็นรถจักรยานยนต์ ยี่ห้อยามาฮ่า จำนวน 1 คัน เหตุเกิดท้องที่ สน.บางเขน โดยได้ร่วมกับเพื่อนลักเอามาจากบริเวณริมถนนหน้าโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่ง ด้วยวิธีการหักคอรถแล้วติดเครื่องขับขี่หลบหนีมา เกิดจากสาเหตุโกรธเคืองกับเจ้าของรถจึงไปลักเอามา ศาลพิพากษาลงโทษจำคุกจำนวน 3 ปี โดยนายเจี๊ยะถูกจำคุกอยู่จำนวน 2 ปี แล้วพ้นโทษออกมา เนื่องจากได้รับการอภัยโทษและได้ลดวันเพราะได้ออกไปลอกท่อ จำได้ว่าออกมาเมื่อเดือนพฤศจิกายน 2546
4. ต่อมาเมื่ออายุประมาณ 25 ปี ถูกจับกุมในความผิดฐาน “จำหน่ายยาเสพติดให้โทษประเภท 1 (ยาบ้า) โดยผิดกฎหมาย” ของกลางเป็นยาบ้า จำนวน 50 เม็ด เหตุเกิดท้องที่ สน.ดินแดง จับกุมตัวที่บริเวณหน้าสน.ดินแดง เนื่องจากเจ้าหน้าที่ตำรวจให้สายลับโทรมาล่อซื้อให้ไปส่งบริเวณหน้าสน.ดินแดง ศาลพิพากษาลงโทษจำคุกจำนวน 2 ปี 8 เดือน โดยได้รับการปล่อยตัวออกมาเมื่อวันที่ 1 เมษายน 2550
5. และในคดีนี้เมื่ออายุได้ 27 ปี ถูกจับกุมในความผิดฐาน “ร่วมกันวิ่งราวทรัพย์โดยมีและใช้ยานพาหนะเพื่อการกระทำผิดหรือเพื่อให้พ้นจากการจับกุม” ของกลางเป็นกระเป๋าถือสตรี ภายในบรรจุเงินสด จำนวน 4,000 บาท และโทรศัพท์มือถือ จำนวน 1 เครื่อง ศาลพิพากษาลงโทษจำคุกจำนวน 2 ปี

ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์การกระทำผิด

เมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม 2550 เวลาประมาณ 21.30 น. นายเจ็บบได้ไปนอนเล่นที่บ้านของเพื่อนชื่อนายบู๊ โดยได้นั่งเล่นและพูดคุยกันว่าช่วงนี้ไม่มีเงินใช้เลย นายเจ็บบจึงได้ชักชวนนายบู๊ออกมาวิ่งราวทรัพย์สินผู้อื่น โดยแบ่งหน้าที่กันว่านายเจ็บบจะเป็นผู้ขับขี่ส่วนนายบู๊เป็นผู้ซ่อนท้ายทำหน้าที่กระซอกทรัพย์สิน จากนั้นก็ได้ขับขี่รถจักรยานยนต์ของนายบู๊ออกมาตระเวนหน้าเหยื่อผู้เสียหาย จนกระทั่งเวลาประมาณ 22.00 น. ของวันเดียวกันนั้น ได้พบผู้หญิงซึ่งเป็นผู้เสียหายในคดีนี้กำลังเดินคนเดียวอยู่ที่บริเวณใต้ทางด่วนรามอินทราอากาศจรด รถมณฑลลาดพร้าว โดยไม่มีผู้คนบริเวณนั้นแต่อย่างใด ทราบภายหลังว่ากำลังเดินเข้าบ้าน จึงได้ขับขี่ตามหลังผู้เสียหายไป โดยได้ขับขี่ขึ้นไปบนฟุตบาท เมื่อเข้าไปใกล้ด้านหลังแล้วนายบู๊ก็กระซอกเอากระเป๋าถือสตรีมา จากนั้นก็ขับขี่หลบหนีไปตามเส้นทางถนนหลักถนนพระราม 9 ที่สามารถใช้ความเร็วในการหลบหนีได้ ไปพบด่านตรวจของเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งขณะนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจยังไม่ทราบว่าตนกับเพื่อนวิ่งราวทรัพย์สินมา จึงได้ขับขี่เพื่อจะแหกด่านปรากฏว่าขณะที่จะพยายามหลบหนีอยู่นั้นรถจักรยานยนต์ของตนเสียหลักล้มลงเนื่องจากไปเฉี่ยวกับรถยนต์คันอื่นเป็นเหตุให้ล้มลง จากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ได้เข้ามาจับกุมตัวไว้ได้ทั้งสองคนพร้อมของกลางดังกล่าว ตรวจสอบแล้วพบว่าวิ่งราวทรัพย์สินมาโดยผู้เสียหายแจ้งมายังด่านตรวจ แล้วนำตัวมาส่งดำเนินคดีและถูกจำคุกอยู่เนือง

การกระทำผิดวิ่งราวทรัพย์สินในครั้งนี้นายเจ็บบกับเพื่อนเพิ่งกระทำเป็นครั้งแรก โดยทราบวิธีการวิ่งราวทรัพย์สินนั้นมาจากคนในชุมชนที่เคยทำว่าเป็นวิธีการที่ง่ายและได้ทรัพย์สินเยอะ เมื่อไปเห็นเหยื่อผู้เสียหายดังกล่าวเป็นผู้หญิงเดินในที่เปลี่ยวจึงได้ตัดสินใจลงมือกระทำผิดทันที

การตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อพบเห็นเหยื่ออาชญากรรมมีลักษณะทางกายภาพที่เหมาะสมแก่การกระทำผิด

เพศของเหยื่อ

นายเจ็บบจะตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อซึ่งเป็นเพศหญิงเป็นสิ่งแรกเท่านั้น ไม่คิดจะลงมือกับผู้ชายแต่อย่างใด โดยมองว่าหากลงมือกระทำผิดกับผู้หญิงแล้วง่ายกว่า เพราะผู้หญิงไม่มีทางสู้ผู้ชายได้อย่างแน่นอน

อายุของเหยื่อ

ไม่ได้ตัดสินใจว่าช่วงอายุควรเป็นเท่าไร จะเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่แล้วก็จะลงมือได้ทั้งหมด

การแต่งกายของเหยื่อ

นายเจ็บบมองว่าการแต่งกายไม่มีส่วนในการตัดสินใจของตน เพราะหากตัดสินใจจากเพศแล้วก็จะไม่มีว่าสวมใส่เสื้อผ้าลักษณะใด ซึ่งเหตุการณ์การกระทำผิดในครั้งนี้เหยื่อซึ่งเป็นหญิงคนดังกล่าวแต่งกายโดยสวมใส่กางเกงขายาวและเสื้อเชิ้ตลักษณะคล้ายคนทำงานบริษัท ซึ่งนายเจ็บบมองว่ารัดกุมมาก

การตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อมีองค์ประกอบอื่นๆ ที่เหมาะสมแก่การกระทำผิดแตกต่างกัน

ลักษณะสภาพนิเวศสถานที่ที่เหมาะสม

สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีผู้คนสัญจรไปมาน้อยเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

นายเจ็บบต้องมองดูว่าสถานที่ดังกล่าวมีผู้คนเดินไปมาน้อยหรือไม่มีเลยจึงจะตัดสินใจลงมือกระทำผิด โดยในวันเกิดเหตุอยู่นอกจากเหยื่อแล้วก็ไม่มีผู้คนอื่นเดินไปมาสัญจรอยู่บริเวณดังกล่าวแต่อย่างใด ซึ่งหากมีผู้คนน้อยหรือไม่มีเลยก็จะมีคนช่วยเหลือเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายได้

สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวสามารถใช้ความเร็วกระทำผิดได้

นายเจ็บบสังเกตดูบริเวณดังกล่าวดูแล้วพบว่าเหยื่อเดินบนทางเท้าสามารถซบซึ้งขึ้นไปแล้วเมื่อจะหลบหนี เส้นทางที่เป็นถนนพระราม 9 ช่วงเวลานั้นถนนก็โล่ง สามารถใช้ความเร็วของรถจักรยานยนต์ซบซึ้งพาทรัพย์ไปได้ง่าย

สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีเส้นทางสะดวกแก่การหลบหนี

นายเจ็บบกับเพื่อนที่ร่วมกระทำผิดด้วยคุ้นเคยกับถนนในย่านนั้นเป็นอย่างดีเพราะเคยซบซึ้งรถจักรยานยนต์เที่ยวผ่านไปมา จึงมีส่วนในการตัดสินใจของตนเป็นอย่างมาก เพราะจะได้หลบหนีจากการช่วยเหลือของพลเมืองดีและเจ้าหน้าที่ตำรวจ

สถานที่ที่กระทำผิดยากต่อการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

นายเจ็บบไม่สนใจว่าสถานที่ดังกล่าวจะยากหรือง่ายต่อการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยหลังจากที่นายเจ็บบกับเพื่อนได้กระชากทรัพย์มาแล้วถึงทราบว่าตำรวจตั้งจุดตรวจบริเวณนั้นถือว่าโชคร้ายสำหรับตนมาก จึงได้ตัดสินใจพุ่งเข้าไปในจุดตรวจเพื่อจะหลบหนีเนื่องจากถนนช่วงนั้นไม่มีซอยแยกแต่อย่างใด ไม่ได้มีส่วนในการตัดสินใจแต่อย่างใด

ตำแหน่งที่เหยื่อปรากฏเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

นายเจ็บบจะต้องสังเกตเหยื่อที่เดินอยู่เท่านั้น เพราะจะไม่ค่อยระวังตัวและสามารถกำหนดทิศทางเข้าไปหาเหยื่อได้ โดยจะเข้าไปกระทำผิดทางด้านหลังเท่านั้น หากยืนอยู่จะไม่ลงมือ ดังนั้นลักษณะของเหยื่อต้องเดินอยู่ในตำแหน่งที่สามารถเข้ามาทางด้านหลังได้จึงมีส่วนในการตัดสินใจของตน

แสงสว่างของสถานที่ที่เหยื่อปรากฏเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

แสงสว่างไม่มีส่วนต่อการตัดสินใจกระทำผิด หากเห็นเพียงเหยื่อที่เหมาะสมก็จะลงมือแล้ว จะมีดหรือสว่างเท่าใดก็ลงมือ

ลักษณะทรัพย์สินของเหยื่อที่เหมาะสม

ทรัพย์สินของเหยื่อมีมูลค่ามาก

นายเจ็บบไม่มองว่าเหยื่อจะต้องมีทรัพย์สินมากหรือน้อย เพราะลงมือกับผู้ที่ถือกระเป๋าไม่สามารถรู้ได้ว่าสิ่งของด้านในจะเป็นอะไร

ประเภทของทรัพย์สิน

นายเจ็บบจะตัดสินใจลงมือกระทำผิดกับผู้ถือกระเป๋าเท่านั้น ส่วนทรัพย์สินอื่นจะไม่สนใจ เพราะคิดว่ากระชากเอามาอยากกว่าเนื่องจากเพิ่งทำครั้งแรก และเท่าที่เคยฟังมาจากผู้ที่เคยวิ่งราวทรัพย์สินจะรู้เพียงว่ากระชากกระเป๋าถือง่ายกว่า จึงไม่สนใจหรือพุ่งเป้าไปเอาทรัพย์สินอื่นนอกจากกระเป๋าถือ

ความง่ายต่อการเข้าถึงแล้วได้ทรัพย์สินนั้นมา

นายเจ็บบต้องมองว่ากระเป๋าถือที่อยู่กับเหยื่อนั้นต้องถืออยู่กับมือ หากคล้องไหล่หรือสะพายอยู่ก็จะไม่ลงมือเพราะคิดว่าเอามาอยากกว่า โดยในครั้งนี้นี้เหยื่อถือกระเป๋าอยู่จึงสามารถกระชากเอามาอย่างง่ายดาย

ช่วงเวลาที่เหมาะสม

ช่วงเวลาที่เหมาะสมแก่การกระทำผิด

นายเจ็บบสนใจช่วงเวลาที่จะลงมือกระทำผิดด้วยส่วนหนึ่ง โดยเลือกที่จะลงมือกระทำผิดในช่วงเวลากลางคืนเท่านั้น ตั้งแต่ช่วงเวลาประมาณ 19.00-02.00 น.

ผู้ร่วมกระทำผิด

มี/ไม่มีผู้ร่วมกระทำผิด

หากคิดจะไปวิ่งราวทรัพย์สินแล้วนายเจ็บบต้องมีผู้ร่วมกระทำผิดด้วยเท่านั้น ไม่กล้าลงมือกระทำผิดเพียงผู้เดียวอย่างแน่นอน โดยตนเองจะเป็นผู้ชักชวน

อุปกรณ์ที่ใช้ร่วมกระทำผิด

ใช้ยานพาหนะหรืออุปกรณ์อื่น

นายเจ็บบต้องมีรถจักรยานยนต์ในการกระทำผิดด้วย ซึ่งในการกระทำผิดครั้งนี้ก็เป็น

รถจักรยานยนต์ของนายเจี๊ยบด้วย โดยรถจักรยานยนต์นั้นไม่ได้จัดการปรับเปลี่ยนให้เป็นพิเศษเพื่อการกระทำผิดแต่อย่างใด และหากมีเวลาก็ไม่ได้คิดไว้ด้วย ทั้งคู่ไม่ได้สวมใส่หมวกนิรภัยและแต่งกายธรรมดาทั่วไป ซึ่งหากนายเจี๊ยบไม่มีรถจักรยานยนต์ก็จะไม่ลงมือเด็ดขาด เพราะคิดว่ารถจักรยานยนต์มีประโยชน์ในการหลบหนีสามารถใช้ความรวดเร็วได้

ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยไม่คำนึงถึงบทลงโทษทางกฎหมาย

ได้รับบทลงโทษที่น้อย

นายเจี๊ยบมีความรู้เกี่ยวกับบทลงโทษในความผิดฉ้อโกงว่ามียุทธศาสตร์ว่ามีบทลงโทษจำคุกประมาณ 2-3 ปี โดยผู้ที่กระทำผิดคนเดียวจะได้รับโทษน้อยกว่า ส่วนผู้ที่กระทำผิดร่วมกันจะได้รับโทษมากกว่าทำผู้เดียวและได้รับโทษเท่ากันไม่ว่าจะแบ่งหน้าที่ใดก็ตามแต่ ซึ่งนายเจี๊ยบทราบมาก่อนที่จะกระทำผิดในคดีนี้ เนื่องจากคดีก่อนๆ เคยได้ยินผู้ที่กระทำผิดฐานฉ้อโกงที่พูดคุยกันและก็ได้รับฟังมา นายเจี๊ยบมองว่าโทษที่เขาได้รับในครั้งนี้ถือว่ามากสำหรับเขา

จากกรณีนี้นายเจี๊ยบประกอบอาชีพค้าขายฉ้อโกงฉ้อโกง เพราะต้องการใช้เงินเพื่อมาเก็บไว้ซื้อยาบ้าแล้วจะได้ไว้เสพภายหลัง อีกทั้งยังว่างงานอยู่ด้วย โดยนายเจี๊ยบจะตัดสินใจลงมือกระทำผิดเฉพาะเหยื่อที่เป็นผู้หญิงคนเดียวอยู่ในที่เปลี่ยวที่มีเส้นทางสามารถหลบหนีได้อย่างรวดเร็ว ในช่วงเวลาประมาณ 19.00-02.00 น. เท่านั้น และจะลงมือกับผู้ที่ถือกระเป๋าถือสตรีอย่างเดียว ในการกระทำผิดนายเจี๊ยบมีเจตนาอย่างชัดเจนว่าจะตัดสินใจฉ้อโกงอย่างแน่นอน เพราะมีการพูดคุยวางแผนแบ่งหน้าที่กับเพื่อนผู้ร่วมกระทำผิดมาแล้วก่อนจะลงมือ

ในสายตาของนายเจี๊ยบนั้นมองว่าเหยื่อดังกล่าวว่ามีลักษณะเด่น คือ เป็นผู้หญิงเดินอยู่ริมถนนในที่เปลี่ยวที่นายเจี๊ยบคุ้นเคยเส้นทางและคิดว่าสามารถใช้ความเร็วในการหลบหนีได้ อีกทั้งเป็นช่วงเวลาดีแล้ว จึงได้ขบขี้รถจักรยานยนต์สังเกตเห็นว่าเหยื่อมีกระเป๋าจึงขบขี้ตามจากทางด้านหลัง ซึ่งเป็นสิ่งที่นายเจี๊ยบใช้เป็นองค์ประกอบอันเป็นปัจจัยในการลงมือกระทำผิด สามารถเรียงลำดับได้ ดังนี้

1. เหยื่อเป็นผู้หญิง ไม่น่าจะมีทางต่อสู้ผู้ขายอย่างนายเจี๊ยบได้แน่นอน
2. สถานที่ที่เหยื่อปรากฏต้องเปลี่ยวและมีเส้นทางที่สะดวกแก่การหลบหนีได้อย่างรวดเร็ว
3. ช่วงเวลาที่มีส่วนในการตัดสินใจของนายเจี๊ยบด้วย โดยเลือกที่จะลงมือช่วงเวลา

ประมาณ 19.00-02.00 น. เท่านั้น

นายเจียบฝากถึงบุคคลภายนอกว่าผู้ที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยงคือผู้ที่ชอบออกนอกบ้านคนเดียว ช่วงเวลาเด็ก จะตกเป็นเหยื่อได้ง่าย ส่วนนักวิ่งราวทรัพย์ก็ให้เลิกพฤติกรรมกระทำผิด เพราะได้รับโทษหนัก

กรณีศึกษาที่ 6

ชื่อ นายมีน (นามสมมติ)

นายมีน ปัจจุบันอายุ 27 ปี อายุขณะกระทำผิดเพียง 27 ปี ได้กระทำความผิดฐาน “วิ่งราวทรัพย์” ศาลพิพากษาจำคุก 1 ปี 4 เดือน โดยจำคุกไปแล้ว 5 เดือน ปัจจุบันเหลือโทษจำคุก 11 เดือน นายมีนจบการศึกษาชั้นสูงสุดระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 จากโรงเรียนระดับมัธยมย่านวัดสระเกศ กรุงเทพมหานคร นายมีนสามารถอ่าน เขียนและเข้าใจภาษาไทยได้เป็นอย่างดี นับถือศาสนาอิสลามมาแต่กำเนิด ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป รายได้ประมาณ 6,500 บาท/เดือน สถานภาพปัจจุบันสมรสแล้ว แต่ไม่ได้จดทะเบียนสมรสซึ่งปัจจุบันได้แยกกันอยู่แล้ว มีสมาชิกในครอบครัวจำนวน 9 คน

ปัจจัยภูมิหลัง

ข้อมูลทั่วไป

นายมีนมีภูมิลำเนาอยู่จังหวัดกรุงเทพมหานคร ย่านปทุมวัน บิดาอายุ 52 ปี ประกอบอาชีพรับจ้างซ่อมรถยนต์ อยู่ย่านคลองเตย ส่วนมารดาอายุ 55 ปี ปัจจุบันไม่ได้ประกอบอาชีพแล้ว เดิมประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป อาชีพ รับจ้างล้างจาน และขายอาหารอยู่ใกล้บริเวณบ้านพักดังกล่าวแต่ได้เลิกทำไปเพราะมีคู่แข่งเยอะสู้ราคาต้นทุนไม่ไหว ปัจจุบันบิดาและมารดายังมีชีวิตอยู่ โดยบิดามารดาช่วยกันทำงานหารรายได้เข้าสู่ครอบครัว รายได้ต่อเดือนมีประมาณ 15,000 กว่าบาท นายมีนมีพี่น้องทั้งหมด 3 คน ผู้หญิง 1 คน ผู้ชาย 2 คน นายมีนเป็นน้องชายคนสุดท้อง นายมีนเคยได้รับการอุปถัมภ์เลี้ยงดูจากปู่เป็นระยะเวลาสั้นๆ ประมาณ 1 เดือน ตอนช่วงอายุ 3 ขวบ เนื่องจากครอบครัวต้องย้ายไปอยู่ที่ชุมชนย่านคลองเตยเป็นระยะเวลาสั้นๆ เมื่อย้ายกลับมาบิดามารดาก็เลี้ยงดูเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน นายมีนได้รับการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนย่านปทุมวัน จากนั้นได้เข้าศึกษาต่อระดับมัธยมต้นที่โรงเรียนย่านวัดสระเกศซึ่งเมื่อจบมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก็ไม่ได้ศึกษาต่อ เนื่องจากตนเองติดกลุ่มเพื่อนประมาณ 10-20 คน จึงได้ชักชวน

กันไม่เข้าเรียนแล้วก็ไปเที่ยวเล่นที่อื่นย่านภูเขาทอง ไปนั่งสูบบุหรี่กัน เมื่อไม่ได้ศึกษาต่อก็เริ่มไปทำงานรับจ้างที่โรงพิมพ์ย่านวัดสระเกศนั่นเอง ทำหน้าที่ตัดกระดาษหน้าปก มีรายได้ประมาณ 4,500 บาทต่อเดือน หลังจากนั้นก็ทำงานรับจ้างทั่วไป รายได้หลักของครอบครัวมาจากบิดาและมารดา สามารถใช้จ่ายเลี้ยงดูครอบครัวได้เป็นอย่างดี ครอบครัวนายมีนอยู่ภายในชุมชนเจริญผล ย่านปทุมวัน ลักษณะเป็นบ้านเดี่ยว หลังใหญ่ มี 2 ชั้นเป็นบ้านไม้ เดิมเป็นบ้านตั้งอยู่บน 2 โฉนด แต่เนื่องจากญาติพี่น้องได้ทะเลาะกัน จึงได้แยกแบ่งกันออกมาคนละครึ่ง ปัจจุบันครอบครัวของนายมีนมีลักษณะไม่อบอุ่น นายมีนใช้คำว่า “ครอบครัวห่างเหิน” เพราะการที่ตนได้กระทำความผิดกฎหมายในคดียาเสพติด โดยศาลพิพากษาลงโทษจำคุกจำนวน 4 ปี ทำให้ครอบครัวจากเดิมที่อบอุ่น บิดามารดาคอยให้คำสั่งสอนมาโดยตลอดก็กลับเปลี่ยนไป บิดามารดาห่างเหินออกไปไม่สนใจหรือพูดคุยเหมือนอย่างเคย เมื่อนายมีนอายุประมาณ 19 ปีหลังจากดื่มสุรามาก็เคยทะเลาะอย่างรุนแรงกับบิดา ซึ่งก่อนหน้านั้นนายมีนกำลังทะเลาะอยู่กับภรรยาคนที่ 2 ของตนแต่บิดาเข้ามาเอาบุญแฉเพราะไม่ต้องการให้ขับหรือจกักรยานยนต์ออกไปเกรงว่าจะได้รับอันตรายจากความเมามา เป็นเหตุให้นายมีนไม่พอใจถึงขั้นใช้กำลังต่อสู้กัน แต่นายมีนก็ถอดตัวบิดาไว้ไม่ให้ทำร้ายตนเพราะเกรงว่าจะชกตนแล้วเสียหลักล้มลง นายมีนมีความสัมพันธ์กันดีกับพี่สาวคนโตโดยสนิทสนมที่สุด

ด้านชีวิตสมรสของนายมีนนั้น นายมีนมีภรรยา 2 คน โดยภรรยาคนแรกนั้นเมื่อนายมีนอายุ 15 ปี ก็ได้ไปรู้จักกันซึ่งขณะนั้นภรรยา กำลังศึกษาอยู่มัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนย่านถนนพระราม 4 โดยนายมีนได้ไปพาออกมาจากบ้านแล้วไปเที่ยวไกลถึงจังหวัดกาญจนบุรีเป็นเวลาหลายวันจนบิดามารดาของภรรยาต้องยอมยกลูกสาวให้แล้วจัดให้มีพิธีการเล็กน้อยแล้วอยู่กินกันฉันท์สามีภรรยาเป็นเวลา 3 ปี มีบุตรด้วยกัน 1 คน ปัจจุบันอายุ 10 ขวบ โดยเมื่อบุตรอายุได้ 3 เดือนก็ทะเลาะเบาะแว้งด้วยสาเหตุที่ภรรยาของตนมีผู้ชายเข้ามาจีบ ทำให้นายมีนหึงหวงจนทะเลาะกันแล้วก็เลิกกันในเวลาต่อมา โดยบุตรอยู่ในการเลี้ยงดูของบิดามารดาตน หลังจากที่เลิกกับภรรยาคนแรกแล้วในวันถัดมาตนก็ไปรู้จักกับภรรยาคนที่ 2 จากเพื่อนของตนซึ่งขณะนั้นภรรยาคนที่ 2 กำลังศึกษาอยู่ระดับปวช. ปี 3 แล้วทำความรู้จักกันได้ประมาณ 1 ปี ก็ได้ไปสู้ออกแต่งงานกัน โดยได้อยู่กินกันฉันท์สามีภรรยาประมาณ 1 ปี มีบุตรด้วยกัน 1 คน ปัจจุบันอายุ 6 ขวบ จากนั้นตนถูกจับกุมในคดียาเสพติดภรรยาก็ได้เลิกไป เพราะนายมีนรู้ว่าภรรยาของตนไปมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายคนอื่น โดยทิ้งให้บุตรอยู่ในการเลี้ยงดูของบิดามารดาเช่นกัน

ในวัยเด็กนายมีนจดจำว่าตนเองเคยช่วยเหลือคนที่ตกน้ำ โดยในวันเกิดเหตุ นั้นนายมีนนั่งอยู่บริเวณท่าเรือของหล่อ ได้มีผู้หญิงสาวหล่นตกจากเรือขณะเข้าฝั่งจมลงในน้ำ นายมีนจึงได้กระโดดลงไปช่วยไว้ได้

เดิมครอบครัวนายมีนพักอาศัยอยู่ในชุมชนเจริญผลซึ่งในอดีตตอนนายมีนเป็นเด็กนั้น
 จดจำได้ว่าชุมชนดังกล่าวเป็นชุมชนแออัด ลักษณะบ้านเรือนจะปลูกติดๆ กัน บ้านของครอบครัว
 นายมีนเป็นบ้านหลังใหญ่อยู่บนที่ดิน 2 ไร่ เป็นบ้านไม้ พักอาศัยอยู่กับญาติผู้ใหญ่อีกครอบครัว
 หนึ่ง ผู้คนในชุมชนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไปและขับรถแท็กซี่ สามล้อรับจ้าง ในวัยเด็ก
 ขณะนั้นนายมีนจดจำไม่ได้ว่ามีใครอยู่ในชุมชนนั้นบ้าง ต่อมาเมื่อนายมีนอายุได้ 3 ขวบก็ได้ย้าย
 ครอบครัวไปพักอาศัยอยู่ในชุมชนย่านคลองเตย ซึ่งมีลักษณะเป็นชุมชนแออัด แต่นายมีนก็จดจำ
 รายละเอียดได้ไม่มากเนื่องจากอยู่เป็นเวลานานๆ ต่อมาครอบครัวก็ได้กลับมาพักอาศัยอยู่บ้านพักที่
 ชุมชนเจริญผลแห่งเดิม ซึ่งปัจจุบันชุมชนจากเดิมที่แออัดก็โล่งขึ้นไม่แออัดเหมือนเดิม จากเดิมที่มี
 การแพร่ระบาดของยาเสพติดก็ลดลงมามาก เพราะมีการปราบปรามของเจ้าหน้าที่รัฐทำให้เดิมที่ยา
 เสพติดประเภทยาบ้าระบาดหนักมากในชุมชนดังกล่าวก็ลดน้อยลง อีกส่วนหนึ่งเกิดจากการ
 เปลี่ยนแปลงบริเวณใกล้ชุมชนคือมีห้างสรรพสินค้าขายส่งแห่งหนึ่งมาตั้งอยู่ ซึ่งแต่เดิมเป็นตลาด
 นัดของผู้คนที่อาศัยอยู่บริเวณนั้น ทำให้พ่อค้าแม่ค้าที่ประกอบอาชีพที่ตั้งตลาดเดิมดังกล่าวต้อง
 ย้ายที่ทำกินแล้วพร้อมกับย้ายที่พักในชุมชนนั้นด้วย ประชากรในชุมชนก็ลดลงไม่แออัดเช่นเดิม
 นายมีนรู้จักผู้คนในชุมชนเกือบทุกคน ส่วนใหญ่ก็ยังประกอบอาชีพขับรถแท็กซี่รับจ้างอยู่เช่นเดิม
 แต่นายมีนไม่คิดว่าสภาพชุมชนแวดล้อมเมื่อก่อนที่เต็มไปด้วยยาเสพติดไม่มีส่วนทำให้ตนเป็นผู้ติด
 สารเสพติดและมีสภาพเช่นนี้ในปัจจุบัน เพราะคิดว่าเกิดจากการประพฤติตนเองมากกว่าที่ชอบ
 ท่องเที่ยวไปสถานที่ต่างๆ เช่น ย่านคลองตัน นายมีนเคยไปแล้วไปเริ่มติดสารเสพติดประเภทยาบ้า
 จากเพื่อนที่ย่านดังกล่าว เป็นต้น

แต่บุคคลที่นายมีนสนิทสนมกันเป็นพิเศษ คือ ปู่ ซึ่งพักอาศัยอยู่ด้วยกัน เป็นบุคคลเดียวที่
 นายมีนสามารถพูดคุยและปรึกษาได้เกือบทุกเรื่อง และยังมีน้ำอีกคนที่เคยให้คำปรึกษาเรื่องยา
 เสพติดแก่นายมีนด้วยที่สนิทสนมกัน โดยน้ำคนดังกล่าวได้ย้ายมาจากจังหวัดอุดรธานีซึ่งมีการแพร่
 ระบาดของยาบ้าจำนวนมากเพราะเป็นเส้นทางนำเข้ายาบ้าสมัยนั้น โดยได้จะพูดคุยเกี่ยวกับเรื่อง
 ที่น้ำเคยเกี่ยวข้องกับยาเสพติดแล้วเลิกไป และได้บอกกล่าวให้นายมีนเลิกด้วย จนกระทั่งนายมีน
 ได้ไปเกณฑ์ทหารก็สามารถเลิกได้

ประสบการณ์การทำงานของนายมีนนั้น เมื่อตนเองไม่ได้ศึกษาต่อแล้วก็ได้ไปเป็นลูกจ้าง
 ในโรงพิมพ์ ทำหน้าที่ตัดกระดาษ รายได้ 4,500 บาทต่อเดือน ทำได้ระยะเวลาประมาณ 2 ปีก็เลิก
 แล้วไปขับขี้อายานยนต์รับจ้างแถวถนนสุขวงศ์ กรุงเทพมหานคร รายได้ประมาณ 400 บาทต่อวัน
 โดยรับจ้างส่งเอกสารไปด้วยก็ได้รายได้เพิ่มอีกเล็กน้อย ซึ่งขับรถจักรยานยนต์รับจ้างได้ประมาณ 1
 ปี หลังจากนั้นก็ได้เลิกไปแล้วมาช่วยบิดาซ่อมรถยนต์ที่ย่านคลองเตย ได้วันละประมาณ 400-600
 บาทโดยแล้วแต่บิดาจะให้ในแต่ละวัน หากวันใดไม่มีรถยนต์ซ่อมก็ไม่ได้ มีปัญหาการเปลี่ยนงาน

บ่อยเพราะเป็นคนเปื่อง่าย รายได้ที่ได้รับแต่ละวันเพียงพอต่อการดำรงชีพไปวันๆ แต่หากวันไหนไม่ได้ทำงานก็จะมีเงิน นายมีเงินมีความมุ่งหวังที่จะศึกษาต่อเพื่อความก้าวหน้าในอาชีพการงานของตน โดยมีความฝันว่าจะเรียนเพิ่มด้านช่างแล้วจะเปิดอู่ซ่อมรถยนต์เป็นของตนเองในอนาคต

ส่วนด้านสุขภาพร่างกายของนายมีนั้นแข็งแรงดี ปัจจุบันยังสูบบุหรี่อยู่โดยสูบบุหรี่ครั้งแรกเมื่ออายุประมาณ 13 ปี ซึ่งพี่ชายของตนมาชักชวนให้สูบ ต่อมาก็ได้เริ่มเสพกัญชา แต่ติดไม่นานแค่ประมาณ 6 เดือนเกิดจากการที่ตนเองอยากลอง ต่อมาอายุประมาณ 18 ปี ก็ได้ลองเสพยาบ้าโดยเริ่มจากการที่เห็นเพื่อนเสพแล้วเรียนรู้จากเพื่อนของตน ด้วยวิธีการใช้ไฟลนกระดาษฟลอยด์ห่อบุหรี่แล้วสูดดมควันทางจมูก โดยติดยาบ้าประมาณ 2 ปี นายมีบรรยายว่าเมื่อก่อนยาบ้ามีฤทธิ์หลอนประสาทน้อยกว่าปัจจุบัน ซึ่งจะเสพประมาณ 5-10 เม็ดต่อวัน จะต้องหาเงินให้ได้ประมาณวันละ 500 บาทเพื่อจะมาซื้อไปเสพได้ เมื่อก่อนยังประกอบอาชีพอยู่ก็ยังสามารถนำเงินที่ได้แต่ละวันไปซื้อได้ จนกระทั่งงานไม่ได้ทำอย่างปกติแล้วได้ขายรถจักรยานยนต์ไป ได้เงินมาก็เอาไปเสพยาบ้าจนไม่มีเงินและทรัพย์สินเหลือ ก็หันมากระทำผิดวิงวาททรัพย์

ประวัติการกระทำผิด

นายมีเคยกระทำมาแล้ว จำนวน 3 ครั้ง ดังนี้

1. เมื่ออายุประมาณ 18 ปี ถูกจับกุมในความผิดฐาน “เสพยาเสพติดให้โทษประเภท 1 (ยาบ้า) พร้อมกัญชาโดยผิดกฎหมาย” เหตุเกิดท้องที่ สน.ปทุมวัน ศาลแขวงพิพากษาลงโทษปรับเป็นเงินจำนวน 1,000 บาท
2. ต่อมาเมื่ออายุประมาณ 23 ปีกว่า ถูกจับกุมในความผิดฐาน “จำหน่ายยาเสพติดให้โทษประเภท 1 (ยาบ้า) โดยผิดกฎหมาย” ของกลางเป็นยาบ้า จำนวน 10 เม็ด เหตุเกิดท้องที่ สน.พญาไท ศาลอาญาพิพากษาลงโทษจำคุกจำนวน 5 ปี 5 เดือน แต่ติด 4 ปี 5 เดือนก็ได้รับการปล่อยตัวออกมา เพราะได้รับอภัยโทษ
3. และในคดีนี้เมื่ออายุได้ 27 ปี ถูกจับกุมในความผิดฐาน “วิงวาททรัพย์” ของกลางเป็นกระเป๋าสตางค์ ภายในบรรจุเงินสด จำนวน 20,000 บาทและโทรศัพท์มือถือ จำนวน 1 เครื่อง ศาลพิพากษาลงโทษจำคุกจำนวน 1 ปี 4 เดือน

ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์การกระทำผิด

ก่อนเกิดเหตุในคดีที่ถูกจับกุมนี้ นายมีเคยกระทำความผิดวิงวาททรัพย์มาก่อนที่จะถูกจับกุมในคดีนี้มาแล้วเมื่ออายุประมาณ 27 ปี จำนวน 2 ครั้ง โดยครั้งที่ 1 ได้วิงวาททรัพย์เป็นกระเป๋าสตางค์ผู้ชาย ภายในบรรจุโทรศัพท์มือถือ จำนวน 1 เครื่อง ยี่ห้อโนเกีย รุ่นเอ็น72 จากผู้เสียหาย ซึ่งเป็นผู้ชาย แต่งกายลักษณะทำงานบริษัท เดินอยู่ในที่เปลี่ยวบริเวณใกล้แยกบางนา ช่วงเวลา

ประมาณ 22.00 น. จดจำวันที่แน่นอนไม่ได้ แล้วนำไปขายได้เงินมา 4,500 บาท ซึ่งครั้งแรกนี้นายมีนได้ศึกษาเส้นทางมาก่อน รู้ว่าควรจะต้องวิ่งหลบหนีไปในทิศทางใดเพราะเคยเดินทางมาย่านนี้บ่อย อีกทั้งเป็นช่วงเวลาตึกแล้ว เมื่อพบเหยื่อเดินอยู่จึงได้วิ่งเข้าไปทางด้านหลังแล้วใช้มือกระชากเอากะเป๋านั้นแล้ววิ่งหลบหนีไปได้

ต่อมาครั้งที่ 2 ได้กระทำความผิดวิ่งราวทรัพย์ได้กระเป๋าสตริ ยี่ห้อหลุยส์วิตตอง ภายในบรรจุตุ้มหูทอง น้ำหนัก 2 สลึง เงินสด 3,000 บาท และโทรศัพท์จำนวน 1 เครื่องแล้วนำไปขายได้เงินมา 2,500 บาท รวมมูลค่าทั้งหมดประมาณ 10,000 บาท จากผู้เสียหายซึ่งไม่แน่ใจว่าเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง เพราะตัวผู้เสียหายก้มหน้าเข้าไปในรถยนต์ที่จอดอยู่ในบริเวณลานจอดรถของห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งย่านลาดพร้าว แล้วได้ยื่นมือที่ถือกระเป๋ากลับออกมาจากรถยนต์ ตนเห็นว่าเหยื่อผลอจึงได้วิ่งราวเอากะเป๋าดังกล่าวมาได้ เป็นช่วงเวลาประมาณ 18.00 น. จดจำวันที่แน่นอนไม่ได้ แต่เริ่มมืดแล้ว เหตุที่วิ่งราวทรัพย์ในครั้งนี้ นายมีนจดจำได้ว่าวันดังกล่าวนั้นได้เดินไปเรื่อยเปื่อยแต่ได้สังเกตเห็นเหยื่อว่าผลออยู่ในสถานที่เปลี่ยวและจุดดังกล่าวตนคิดว่าสามารถวิ่งชอกแซกหลบหนีได้จึงได้ลงมือทันที

ส่วนในคดีที่กระทำความผิดนี้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 28 ตุลาคม 2550 เวลาประมาณ 11.30 น. ขณะที่นายมีนนั่งรถยนต์โดยสารประจำทางเพื่อจะกลับบ้าน มีความคิดและตั้งใจว่าจะทำอย่างไรให้อยู่วอดไปวันๆ เพราะช่วงนั้นไม่ได้ทำงานและยังติดการพนันตู้หยอดเหรียญอีกด้วย ประกอบกับตนเองได้ไปมีเรื่องกับบุคคลกลุ่มค้ายาบ้าด้วยกันจึงต้องการหาเงินและหาทางเพื่อจะหนีเอาตัวรอดโดยเมื่อได้นั่งรถยนต์โดยสารประจำทางมาถึงที่บริเวณปากซอยรองเมือง 6 ย่านปทุมวันก็สังเกตเห็นเหยื่อเป็นผู้หญิงจึงได้ลงจากรถมา แล้วคิดว่าจะลงมือวิ่งราวทรัพย์เนื่องจากเคยทำมาแล้วจำนวน 2 ครั้งโดยไม่ถูกจับกุมตัวได้ โดยเห็นว่าเหยื่อซึ่งเป็นผู้หญิงอายุประมาณ 27 ปี กำลังยืนเรียกแท็กซี่อยู่คนเดียว เพราะเป็นวันอาทิตย์ไม่ค่อยมีผู้คน จึงอาศัยจังหวะที่เหยื่อผลอกระชากเอากะเป๋าสตริยี่ห้อหลุยส์วิตตองที่มีอยู่ในมือของเหยื่อผู้เสียหาย ทราบภายหลังว่ามีเงินสดอยู่ 20,000 บาท แล้ววิ่งหลบหนีไปได้ระยะประมาณ 50 เมตรเกิดสำนึกว่าไม่น่าจะทำผิดเพราะสงสารผู้เสียหาย จึงได้หยุดแล้วเดินกลับมาหาเหยื่อผู้เสียหายเพื่อเอาทรัพย์คืนดังกล่าวมาคืน โดยผู้เสียหายนั้นเมื่อได้ทรัพย์คืนแล้วก็ไม่ต้องการจะเอาเรื่องแต่อย่างใด แต่ขณะนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ขับซีร็อกจักรยานยนต์ตรวจผ่านมาพอดีจึงได้หยุดสอบถามทราบเรื่องราวว่านายมีนได้ลงมือกระทำความผิดกับผู้เสียหายไปแล้วและมีพยานเห็นเหตุการณ์ด้วย จึงได้จับกุมตัวพร้อมของกลางเชิญผู้เสียหายและตนมายัง สน.ปทุมวัน จากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ได้ดำเนินคดีกับตนในความผิดฐาน “วิ่งราวทรัพย์” เพราะเป็นคดีอาญาแผ่นดินเจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถดำเนินการได้ ไม่ต้องให้ผู้เสียหายร้องทุกข์ก่อนก็ได้ จากนั้นก็ได้ดำเนินคดีแล้วเข้ามาจำคุกนี้

การตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อพบเห็นเหตุอาชญากรรมมีลักษณะทางกายภาพที่เหมาะสมแก่การกระทำผิด

เพศของเหยื่อ

นายมินจะเลือกตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อซึ่งเป็นเพศหญิงก่อนเพราะมองว่าร่างกายอ่อนแอกว่าเพศชาย แต่ถ้าอยู่ในสถานการณ์ที่ผู้ชายอยู่ในสถานที่ที่เหมาะสมคืออยู่คนเดียวในสถานที่ที่นายมินรู้เส้นทางหลบหนี มีด และปลอดภัยคนก็จะเลือกลงมือกับเพศใดก็ได้ เพราะตนเองศึกษาเส้นทางมาก่อนอยู่แล้ว

อายุของเหยื่อ

ไม่ได้ตัดสินใจว่าช่วงอายุควรเป็นเท่าไร

การแต่งกายของเหยื่อ

นายมินมองว่าการแต่งกายไม่มีส่วนในการตัดสินใจของตน เพราะหากตัดสินใจลงมือกระทำผิดตามสถานการณ์นั้นแล้วการแต่งกายก็ไม่มีส่วนแต่อย่างใด อีกทั้งยังเคยฟังจากเพื่อนที่เคยวิ่งราวแล้วได้ทรัพย์สินมาว่าวิ่งราวกระเป๋าถือผู้หญิงคนหนึ่งสวมใส่เสื้อผ้าที่มีแต่งกายดีมาก น่าจะมีทรัพย์สินเยอะแต่ก็มีเงินเพียง 200 บาทเท่านั้น ไม่สนใจว่าแต่งกายรัดกุมหรือไม่ แต่จะสังเกตว่าลักษณะการแต่งกายน่าจะมีฐานะดีมากกว่า

การตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อมีองค์ประกอบอื่นๆ ที่เหมาะสมแก่การกระทำผิดแตกต่างกัน

ลักษณะสภาพนิเวศสถานที่ที่เหมาะสม

สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีผู้คนสัญจรไปมาน้อยเหมาะสมแก่การลงมือกระทำผิด

นายมินต้องมองดูว่าสถานที่ดังกล่าวมีผู้คนเดินสัญจรอยู่น้อยหรือไม่มีก็ยิ่งดี แต่ต้องเป็นเส้นทางที่คุ้นเคยหรือศึกษาไว้ก่อนแล้ว หากมีคนน้อยหรือเหยื่ออยู่ในที่เปลี่ยวก็จะได้มือเพราะเกรงว่าหากวิ่งหนีไม่รอดแล้วจะต้องถูกจับจากพลเมืองดีหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจอย่างแน่นอน

สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวสามารถใช้ความรวดเร็วกระทำผิดได้

เมื่อนายมินได้รู้เส้นทางหลบหนีแล้วก็จะใช้ความรวดเร็วในการกระทำผิดได้ หากรถติดก็ยิ่งดีต่อการวิ่งหลบหนีของตนเอง เพราะนายมินมีร่างกายที่แข็งแรงสามารถวิ่งได้ในระยะสั้นๆ ด้วยความรวดเร็ว อีกทั้งยังบอกว่าตนเองมีความคล่องแคล่วต่อการหลบหลีกสิ่งกีดขวางด้านหน้า หากรถติดแล้วพลเมืองดีที่ต้องการช่วยเหลือหากขับซิ่งรถจักรยานยนต์อยู่ก็ยากที่จะติดตามนายมินได้

สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีเส้นทางสะดวกแก่การหลบหนี

นายมีนต้องรู้เส้นทาง คู่คนเคยเส้นทาง หรือศึกษาเส้นทางบริเวณนั้นเป็นอย่างดีเสียก่อนจึงจะเริ่มตัดสินใจลงมือกระทำผิด เพราะนายมีนจะใช้เส้นทางที่คุ้นเคยเหล่านั้นไปในภารกิจหลบหนีจากการถูกจับของพลเมืองดีหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจ

สถานที่กระทำผิดยากต่อการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

นายมีนมองว่าเมื่อศึกษาเส้นทางอย่างดีแล้ว ก็ยากที่เจ้าหน้าที่ตำรวจจะติดตามจับกุมได้ จึงไม่มีส่วนในการตัดสินใจลงมือกระทำผิดของตนได้ เพราะเมื่อศึกษาเส้นทางแล้วจะทราบว่าจะต้องวิ่งหนีไปในทิศทางใด หาทางหนีทีไล่ได้ และระยะทางไกลมากน้อยเท่าใดที่จะสามารถหลบสายตาคคนอื่นได้ หากไม่ศึกษามาก่อนถ้าวิ่งไปในระยะทางที่ไกลก็จะเหนื่อยหมดแรงและอาจถูกจับกุมในที่สุด

ตำแหน่งที่เหยื่อปรากฏเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

นายมีนจะต้องสังเกตเหยื่อที่เดินหรือยืนอยู่เท่านั้น แต่ต้องอยู่ด้วยอาภักกับกิจกรรมที่ผลอกโดยจะสังเกตด้วยการยืนดูหรือเดินตาม เหยื่อผู้เสียหายบางรายเมื่อผลอกก็จะคลายมือออกจากทรัพย์สินที่กำลังถืออยู่ ซึ่งนายมีนบอกว่าจะสังเกตจากนิ้วหัวแม่มือจะคลายออก ก็จะลงมือทันที

แสงสว่างของสถานที่ที่เหยื่อปรากฏเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

แสงสว่างไม่มีส่วนต่อการตัดสินใจกระทำผิด

ลักษณะทรัพย์สินของเหยื่อที่เหมาะสม

ทรัพย์สินของเหยื่อมีมูลค่ามาก

นายมีนไม่มองว่าเหยื่อจะต้องมีทรัพย์สินมากหรือน้อย เพราะคิดว่าการลงมือวิ่งราวทรัพย์สินก็เหมือนการพนัน ผู้เล่นไม่มีทางรู้ได้เลยว่าทรัพย์สินข้างในกระเป๋าถือจะเป็นอะไร ถือว่าเป็นการวัดดวงอย่างหนึ่ง แต่ทราบจากเพื่อนที่เคยวิ่งราวทรัพย์สินว่าจะไปยื่นสังเกตรออยู่บริเวณหน้าธนาคาร หากเหยื่อผู้เสียหายรายใดถือถุงกระดาษหรือห่อของใหญ่สีน้ำตาล จะรู้ว่าเป็นเงินจำนวนมากแล้ว จะลงมือกับเหยื่อรายนั้น

ประเภทของทรัพย์สิน

นายมีนจะตัดสินใจลงมือกระทำผิดกับผู้ถือกระเป๋าเท่านั้น ไม่จำกัดว่าเป็นกระเป๋าถือ หรือกระเป๋าเงิน ส่วนทรัพย์สินอื่นจะไม่สนใจเพราะคิดว่ากระซอกเอากระเป๋าได้ง่ายกว่า ทรัพย์สินอย่างอื่นกระซอกเอายาก ไม่สนใจพวกแก้วแหวนเงินทองเครื่องประดับอย่างอื่นแต่อย่างใด อีกทั้งหากวิ่งราวสร้อยคอทองคำไปแล้วเมื่อนำไปขายก็จะเป็นจุดเด่นและผิดสังเกตได้ ส่วนโทรศัพท์ปัจจุบันนายมีนก็ทราบว่าจะติดตามได้ง่ายเพราะสามารถตามจากสัญญาณโทรศัพท์ได้ หากได้โทรศัพท์มาแล้วต้องเลือกร้านที่รับซื้อที่ไม่ต้องขอถ่ายสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนด้วย

ความง่ายต่อการเข้าถึงแล้วได้ทรัพย์สินนั้นมา

นายมีนต้องมองว่ากระเป๋าถือที่อยู่กับเขื่อนั้นต้องถืออยู่กับมือเท่านั้น แต่ต้องระวังหวัะที่เหยื่อปลอมเสียก่อนจึงจะลงมือ แต่บางรายเมื่อนายมีนกระซกแล้วมีมือการตักใจก็จะแบมือออกจากทรัพย์สินก็จะง่ายเพิ่มขึ้นอีก บางรายก็ปลอมได้เมื่อใช้โทรศัพท์พูดคุย หรือบางรายก็ใช้มือโบกรถ โดยจะใช้มือเปล่าโบก ส่วนมืออีกข้างก็จะถือทรัพย์สินอยู่ในลักษณะที่ปลอม ง่ายต่อการกระซกเอา

ช่วงเวลาที่เหมาะสม

ช่วงเวลาที่ยี่อปรากฏเหมาะแก่การกระทำผิด

นายมีนสนใจช่วงเวลาที่จะลงมือกระทำผิดด้วย โดยเลือกที่จะลงมือกระทำผิดในช่วงเวลาประมาณ 19.00 น. เพราะเป็นช่วงเวลาเลิกงานของผู้ที่ทำงานบริษัทหรือโรงงาน ตัวเล็กของเหยื่อผู้เสียหายจะเยอะและเหยื่อผู้เสียหายเหนื่อยจากงานด้วย

ผู้ร่วมกระทำผิด

มี/ไม่มีผู้ร่วมกระทำผิด

นายมีนไม่คิดจะหาผู้ร่วมกระทำผิด เพราะลำพังตนเองไปทำผิดแล้วก็ไม่ได้คิดชักชวนคนอื่นมาร่วมด้วย โดยตั้งแต่วัยเด็กมาแล้วก็ไม่เคยชวนผู้อื่นมาร่วมกระทำผิดกับตนด้วย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องยาเสพติดหรือการกระทำผิดอย่างอื่น ไม่อยากให้เห็นรอบข้างเดือดร้อนขอเดือดร้อนเพียงตัวเราเอง

อุปกรณ์ที่ใช้ร่วมกระทำผิด

ใช้ยานพาหนะหรืออุปกรณ์อื่น

นายมีนไม่จำเป็นต้องมียานพาหนะแต่อย่างใด เพราะใช้วิธีการวิ่งอย่างเดียว แต่ตนเองจะสวมใส่รองเท้าผ้าใบเสมอจึงใช้ความเร็วได้

ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยไม่คำนึงถึงบทลงโทษทางกฎหมาย

ได้รับบทลงโทษที่น้อย

นายมีนไม่ทราบมาก่อนว่าความผิดวิ่งราวทรัพย์สินมีบทลงโทษที่น้อยเท่าใด แต่มาทราบภายหลังเมื่อเข้ามาอยู่ในเรือนจำในคดีเกี่ยวกับยาเสพติด จากการอ่านหนังสือในห้องสมุดเรือนจำและเพื่อนฝูงในเรือนจำว่าลงโทษจำคุกประมาณ 2-3 ปี โดยกระทำเพียงคนเดียวจะได้รับโทษน้อย

กว่าจะทำผิดร่วมกัน วิ่งราวทรัพย์โดยมียานพาหนะก็เพิ่มโทษ หรือหากมีอาวุธก็เพิ่มโทษเข้ามาอีก นายมีนประเมินว่าบทลงโทษสำหรับตนที่ได้รับนั้นสมควรแก่การกระทำผิดแล้ว ไม่ถือว่ามากหรือน้อย

จากกรณีนี้ นายมีนประกอบอาชญากรรมวิ่งราวทรัพย์ เพราะต้องการใช้เงิน เนื่องจากว่างงาน ติดการพนันตู้หยอดเหรียญและมีปัญหาเกี่ยวกับกลุ่มที่ค้ายาบ้าด้วยกัน จึงต้องการหาเงินมาเพื่อใช้สอย ทั้งเคยยังมีประสบการณ์วิ่งราวได้ทรัพย์สิ้นมาแล้ว 2 ครั้ง ส่วนไม่ได้ทรัพย์สิ้นก็ประมาณ 10 ครั้ง จึงได้ตัดสินใจลงมือโดยมีความคิดไว้ว่าจะต้องเจอเหยื่ออยู่ในที่เปลี่ยวที่มีเส้นทางวิ่งหลบหนีไปในตรอกซอกซอยได้ ยากแก่การติดตามจับกุมของบุคคลอื่น โดยจะทำเพียงคนเดียวเพราะคิดว่าตนเองมีความรวดเร็วในการวิ่ง ไม่คิดจะนำรถจักรยานยนต์มาใช้ประกอบการกระทำผิดเพราะคิดว่ามีตัวเลือกในการหลบหนีได้น้อยกว่าการวิ่ง โดยการวิ่งสามารถวิ่งหรือกระโดดข้ามสิ่งกีดขวางได้ เพื่อมาเก็บไว้ซื้อยาบ้าแล้วจะได้ไว้เสพภายหลัง นายมีนจะตัดสินใจลงมือกระทำผิดเฉพาะเหยื่อที่เป็นผู้หญิงคนเดียวอยู่ในที่เปลี่ยวที่มีเส้นทางสามารถหลบหนีได้อย่างรวดเร็วในช่วงเวลาประมาณ 19.00 น. เท่านั้น และจะลงมือกับผู้ที่ถือกระเป๋าอย่างเดียว ในการกระทำผิดแต่ละครั้ง นายมีนมีเจตนาอย่างชัดเจนว่าจะตัดสินใจลงมือวิ่งราวทรัพย์อย่างแน่นอน เพราะมีการคิดวางแผนด้วยตนเองและมีประสบการณ์มาก่อนอยู่แล้วก่อนจะลงมือ

ในสายตาของนายมีนนั้นมองว่าเหยื่อดังกล่าวว่ามีลักษณะเด่น คือ อยู่ในสถานที่ที่ตนเองศึกษาเส้นทางหลบหนีเป็นอย่างดี โดยสามารถเรียงองค์ประกอบอันเป็นปัจจัยในการลงมือกระทำผิดเป็นลำดับได้ ดังนี้

1. สถานที่ที่เหยื่อปรากฏนั้น นายมีนได้ศึกษาและรู้เส้นทางมาก่อนอยู่แล้ว จึงทราบว่า จะต้องหลบหนีไปในทิศทางใด
2. ช่วงเวลาที่มีส่วนในการตัดสินใจของนายมีนด้วย โดยเลือกที่จะลงมือช่วงเวลาประมาณ 19.00 น. เท่านั้น
3. ตัวเหยื่อต้องเป็นหญิงเป็นลำดับแรก เพราะอ่อนแอกว่าผู้ชายลงมือได้ง่าย

นายมีนอยากฝากถึงบุคคลภายนอกที่ที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยง คือ ผู้หญิงวัยทำงาน ว่าพยายามมีสติทุกครั้งที่ออกจากบ้านหรือที่ทำงาน ไม่ว่าจะเป็นการยืนหรือเดิน และไม่ควรรออยู่ในที่เปลี่ยวเพียงคนเดียวควรจะต้องหาเพื่อนเดินร่วมทางด้วยทุกครั้ง

ส่วนผู้ที่คิดจะวิ่งราวทรัพย์นายมีนฝากไว้ว่าอย่ากระทำผิดเลยเพราะไม่ดี ผิดกฎหมาย และอยากให้ทางรัฐปราบปรามยาเสพติด โดยนายมีนมองว่ายาเสพติดเป็นบ่อเกิดของปัญหาวิ่งราว

ทรัพย์ เพราะรู้ว่าเมื่อก่อนการวิ่งราวทรัพย์น้อยกว่าปัจจุบัน เพราะส่วนใหญ่ผู้ที่วิ่งราวทรัพย์จะนำเงินหรือทรัพย์สินที่ได้ไปซื้อยาเสพติดมาเสพ ควรแก้ปัญหาจากในชุมชนมาก่อน

กรณีศึกษาที่ 7

ชื่อ นายออย (นามสมมุติ)

นายออย เป็นสาวประเภทสอง ปัจจุบันอายุ 26 ปี อายุขณะกระทำผิด 24 ปี ได้กระทำความผิดฐาน “ร่วมกันวิ่งราวทรัพย์โดยมีและใช้ยานพาหนะเพื่อการกระทำผิดหรือเพื่อให้พ้นจากการจับกุม” ศาลพิพากษาจำคุก 2 ปี โดยจำคุกไปแล้ว 1 ปี 4 เดือน ปัจจุบันเหลือโทษจำคุก 8 เดือน 25 วัน นายออยจบการศึกษาชั้นสูงสุดระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนระดับมัธยมย่านโรงพยาบาลหัวเฉียว กรุงเทพมหานคร นายออยสามารถอ่าน เขียนและเข้าใจภาษาไทยได้เป็นอย่างดี นับถือศาสนาพุทธมาแต่กำเนิด ไม่ได้ประกอบอาชีพ รายได้แต่ละวันได้มาจากการกระทำผิดกฎหมายด้วยการลักทรัพย์ตามห้างสรรพสินค้า สถานภาพปัจจุบันอยู่กินกับสามีซึ่งเป็นผู้ชายด้วยกัน มีสมาชิกในครอบครัว จำนวน 6 คน

ปัจจัยภูมิหลัง

ข้อมูลทั่วไป

นายออยเป็นสาวประเภทสองทำศัลยกรรมหน้าอกมาแล้วแต่ยังไม่ได้ผ่าตัดแปลงเพศเอาอวัยวะเพศชายออก มีภูมิลำเนาอยู่จังหวัดกรุงเทพมหานคร ย่านถนนพระราม 1 บิดาอายุ 50 ปี ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว ร้านโต๊ะสนุ๊กเกอร์และร้านแก๊ส อยู่ในริมถนนในชุมชนที่พักอาศัยอยู่ ส่วนมารดาอายุ 48 ปี ปัจจุบันไม่ได้ประกอบอาชีพแล้ว เดิมเคยปล่อยเงินให้คนในชุมชนกู้ร่วมกับบิดา โดยปัจจุบันบิดาและมารดายังมีชีวิตอยู่ โดยบิดามารดาจะช่วยกันดูแลกิจการหารายได้เข้าสู่ครอบครัว รายได้ต่อเดือนค่อนข้างดีแต่นายออยไม่ทราบว่ามีจำนวนเท่าไร นายออยมีพี่น้องทั้งหมด 4 คน เป็นผู้ชายทั้งหมด นายออยเป็นน้องชายคนสุดท้าย นายออยไม่เคยได้รับการเลี้ยงดูหรืออุปถัมภ์จากบุคคลอื่นเลยโดยได้รับการเลี้ยงดูจากบิดามารดามาแต่กำเนิด นายออยจบการศึกษาชั้นสูงสุดระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนย่านโรงพยาบาลหัวเฉียว กรุงเทพมหานคร แต่เนื่องจากตนเองไม่ชอบการศึกษาเล่าเรียน อยากออกมาท่องเที่ยวประสาวัยรุ่นจึงไม่ได้เข้าศึกษาต่อ ซึ่งเมื่อไม่ได้ศึกษาแล้วก็ได้ไปเที่ยวกับเพื่อนที่เป็นสาวประเภทสอง

ด้วยกันตามสถานที่ต่างๆ ต่อมาก็จะหาเงินมาเพื่อเลี้ยงชีพในแต่ละวันเนื่องจากไม่ต้องการจะขอเงินบิดามารดาใช้จึงหันไปกระทำผิดด้วยการลักทรัพย์สินในห้างสรรพสินค้า ร้านเครื่องสำอางค์ทั่วไป แล้วนำไปขายได้เงินมาใช้จ่าย โดยในแต่ละวันจะได้เงินประมาณ 15,000-20,000 บาท สามารถนำไปซื้อรถยนต์และผ่อนซื้อได้ จำนวน 1 คัน แต่เคยทำอาชีพสุจริตด้วยการไปทำการแสดงคาบาเร่ ประมาณ 2-3 วัน ย่านถนนรัชดาภิเษก ได้เงินมา 3,000 บาทเห็นว่าน้อยมากหากเทียบกับการไปลักเอาทรัพย์สินในห้างนั้น จึงไม่คิดจะทำอาชีพสุจริตต่อไปอีกเลย

เดิมนายออยกับครอบครัวพักอาศัยอยู่ในชุมชนบ้านครัวใต้ ย่านถนนพระราม 1 เป็นชุมชนแออัด ใต้ทางด่วน ลักษณะเป็นบ้านคอนกรีต 2 ชั้น แตกต่างจากบ้านเรือนอื่นเพราะมีขนาดใหญ่โตกว่าบ้านหลังอื่น ตั้งอยู่ภายในชุมชนดังกล่าว ซึ่งในอดีตตอนนายออยเป็นเด็กนั้นจดจำได้ว่าชุมชนดังกล่าวเป็นชุมชนแออัด มียาเสพติดระบาดเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นเฮโรอีน ยาบ้า กัญชา กาวสารระเหย รวมไปถึงการพนันทั่วไปด้วย แต่ในปัจจุบันชุมชนดังกล่าวมีการระบาดของยาเสพติดน้อยลง ไม่รุนแรงเหมือนเมื่อก่อน นายออยรู้จักผู้คนในชุมชนทั้งหมด บ้านเรือนมีอยู่ประมาณ 200 หลังคาเรือน ส่วนใหญ่คนในชุมชนจะประกอบอาชีพค้าขายในตลาดเจริญผล ด้านหลังห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง ริมถนนพระราม 1 ซึ่งเดิมชุมชนดังกล่าวมีขนาดใหญ่แต่ต่อมาเมื่อห้างสรรพสินค้าดังกล่าวมาก่อตั้งพร้อมทางด่วนตัดผ่านก็ทำให้ตลาดลดขนาดลงไปและผู้คนในชุมชนที่ประกอบอาชีพค้าขายในตลาดดังกล่าวก็ย้ายบ้านเรือนออกไปหาสถานที่ประกอบอาชีพที่อื่นต่อไป ต่อมาได้ย้ายออกมาจากครอบครัวไปพักอาศัยอยู่กับแฟนชายของตนที่ซอยลาดพร้าว 80 เมื่อปีพุทธศักราช 2548 เป็นบ้านเช่า 2 ชั้น พักอาศัยร่วมกับบิดามารดาของแฟนชาย โดยปัจจุบันนายออยจะไปเดินทางไปมาระหว่างบ้านพักทั้งสองแห่งนี้ หากเปรียบเทียบระหว่างที่พักสองแห่งที่นายออยได้พักอาศัยอยู่ก็จะพบว่าแต่ละแห่งจะไม่เหมือนกันโดยมองว่าชุมชนที่ครอบครัวตนพักอาศัยอยู่นั้นผู้คนพลุกพล่านมากกว่า ส่วนที่พักของแฟนค่อนข้างเงียบ และที่พักทั้งสองแห่งไม่มีส่วนที่ทำให้ตนเองตกอยู่ในสภาพเช่นนี้แน่นอน เพราะคิดว่าเกิดจากตัวเราเองมากกว่าไม่ว่าจะกระทำผิดใดๆ หากทำแล้วได้เงินเยอะมากก็จะทำ โดยคิดว่าในวัยเด็กตนได้รับการเลี้ยงดูได้รับสิ่งของมามาก ก็อยากได้อีก แต่ไม่คิดจะขอเงินจากบิดามารดาจึงคิดหาทางลักทรัพย์สินตามแหล่งต่างๆ ไปขายนำเงินมาใช้จ่าย ความสัมพันธ์ในครอบครัวก่อนที่นายออยจะแยกออกมาอยู่กับแฟนชายนั้นเป็นครอบครัวที่อบอุ่น แทบจะไม่มีทะเลาะกัน นายออยจะได้รับการอบรมสั่งสอนจากมารดามากที่สุด โดยสั่งสอนหลายเรื่องแต่นายออยไม่ค่อยจดจำ แต่จำได้ว่ามารดาอยากให้ทำงานสุจริต ซึ่งมารดามาทราบภายหลังว่านายออยชอบลักเอาทรัพย์สินในห้างและอยากให้เลิกแล้วไปเปิดร้านเสริมสวยเป็นงานสุจริต

ด้านชีวิตสมรสของนายออยนั้น นายออยเป็นสาวประเภทสองจึงชื่นชอบผู้ชายด้วยกัน นายออยเคยใช้ชีวิตร่วมกับผู้ชาย ชื่อ นายนพ เป็นแฟนชายคนแรก เมื่ออายุได้ประมาณ 18 ปี ซึ่ง นายนพพักอาศัยอยู่ในชุมชนด้วยกัน ได้เข้ามาพูดคุยทำความรู้จักกัน ต่อมาก็ได้มาหาที่บ้านและ ได้เข้ามาพักอาศัยที่บ้านของตน อยู่กินกันฉันท์สามีภรรยาประมาณ 10 เดือนจากนั้นนายออยก็ เลิกกันไปเพราะว่ามารดาของนายนพชอบพูดจาในเชิงอยากให้ทำงานสุจริตแต่เนื่องจากตนเอง ไม่ชอบทำงานจึงมีปากเสียงทะเลาะกันกับมารดาของนายนพ บิดานายออยเห็นดังนั้นจึงตัด ปัญหาด้วยการให้เลิกกับนายนพไป ต่อมานายออยก็ถูกจับกุมในคดียาเสพติด แล้วได้มารู้จักกับ แฟนคนที่ 2 ชื่อ นายแอด อายุมากกว่าตน 4 ปีภายในเรือนจำโดยติดอยู่ก่อนที่นายออยจะเข้ามา แล้ว ได้พูดคุยทำความรู้จักกันเรื่อยมา เมื่อทั้งสองพ้นโทษออกไปก็ไปใช้ชีวิตคู่อยู่กินกันฉันท์ สามีภรรยา มีเพศสัมพันธ์ด้วยกันจนมาถึงปัจจุบันก่อนที่จะถูกจับกุมดำเนินคดีนี้ ไม่มีและไม่คิดจะ มีการรับบุตรบุญธรรมมาเลี้ยง ยังติดต่อกันอยู่และยังไม่เลิกกันไป ซึ่งนายแอดนี่เองที่เป็นผู้ร่วม กระทำผิดในคดีนี้กับตน ไม่ถูกจับกุมได้เนื่องจากวันเกิดเหตุของกลางอยู่กับนายออย และนายออย รักนายแอดมากเมื่อจะถูกจับกุมก็ได้ให้นายแอดวิ่งหนีไปก่อน โดยทิ้งตนให้ถูกจับเพียงคนเดียว ซึ่ง ก่อนหน้านั้นนายแอดเป็นผู้วิ่งราวทรัพย์สินนำเงินทองมาใช้จ่ายด้วยกันสองคน นายแอดเมื่อวิ่งราว ทรัพย์สินได้ก็จะให้นายออยไปขายแล้วนำเงินมาแบ่งกันใช้ นายแอดก็จะเอาไปซื้อเฮโรอีนมาเสพ ส่วนนายออยก็จะเอาไปเก็บออมไว้ในบัญชีธนาคาร ปัจจุบันมีเงินเก็บอยู่ในบัญชีประมาณ 90,000 บาท

ในวัยเด็กและวัยรุ่นเคยมีความทรงจำอย่างเดียวกับบิดามารดาว่าทั้งสองตามใจ ตนเองมาก ไม่ว่าจะนายออยต้องการอยากได้สิ่งใดทั้งสองก็จะหามาให้ ไม่ว่าจะ เป็นเครื่องสำอางค์ วิ กทม เพราะฉะนั้นนายออยเป็นลูกคนสุดท้อง รวมทั้งพี่ชายทั้งสามคนของนายออยก็จะตามใจนาย ออยมาโดยตลอด นายออยมีความสนิทสนมกับมารดาเป็นอย่างมาก ไปไหนมาไหนด้วยกันตลอด ไม่ว่าจะไปเที่ยว หรือไปทำศัลยกรรมร่างกายก็พานายออยไปด้วย เห็นมารดาศัลยกรรมหน้าอกก็ ทำด้วย และคิดจะผ่าตัดแปลงเพศด้วยแต่เนื่องจากถูกจับกุมในคดีนี้ก่อนจึงยังไม่ได้ทำ และคิดว่า การที่ตนเองเป็นแบบนี้ก็เนื่องมาจากที่ตนเองใกล้ชิดความเป็นเพศหญิงแบบนั่นเอง โดยสนิทสนม ถึงขั้นที่เคยเห็นมารดาจำหน่ายยาเสพติด ไม่ว่าจะ เป็นเฮโรอีนหรือยาบ้า ซึ่งเห็นมารดาเคยบรรจุ เฮโรอีนต่อหน้าตนโดยตวงจากในกะละมังขนาดใหญ่และเคยเห็นมารดาแบ่งยาบ้าใส่หลอด ประมาณ 2,000 เม็ด นายออยก็อยู่ด้วยกันโดยตลอด แต่บิดาไม่ทราบเลยว่ามารดาจำหน่ายยา เสพติดแต่ปัจจุบันนี้มารดาได้เลิกกระทำไปแล้วเพราะการประกาศสงครามปราบปรามยาเสพติด ของรัฐบาลเมื่อประมาณ 4 ปีที่แล้ว

ส่วนประสบการณ์การทำงานของนายออยนั้นมีเพียงช่วงระยะเวลาสั้นประมาณ 2-3 วัน โดยเกิดจากการชักชวนของเพื่อนที่เป็นสาวประเภทสองด้วยกันให้ไปร่วมทำงานแสดงคาบาเร่ใน ฝับ ย่านถนนรัชดาภิเษก กรุงเทพมหานคร ได้รับค่าจ้างครั้งดังกล่าวประมาณ 3,000 บาท นายออยคิดว่าเหนื่อยและได้รับรายได้ที่น้อยมาก เทียบกับรายได้จากการที่ตนเองไปลักทรัพย์สินนำไปขายยังได้รายได้ดีกว่านี้มาก จึงได้กลับไปประกอบอาชีพการรวมด้วยการลักทรัพย์สิน ประเภทเครื่องสำอางค์ไปขายยังตามแผงจำหน่ายที่รับซื้อ โดยจะนำไปจำหน่ายในราคาถูกกว่ามาก รายได้โดยเฉลี่ยอยู่ประมาณ 15,000-20,000 บาท และเคยทำรายได้มากที่สุดประมาณ 50,000 บาท ด้วยการลักโทรศัพท์เคลื่อนที่ตามจุดจำหน่ายโทรศัพท์มือถือไปขายร้านที่รับซื้อโทรศัพท์ทั่วไป เมื่อเป็นดังนี้ก็ประกอบอาชีพการรวมอย่างนี้เรื่อยมาจนกระทั่งถูกจับกุมได้ที่จังหวัดนนทบุรี พร้อมของกลาง เจ้าหน้าที่ตำรวจได้ดำเนินคดีแล้วประกันตัวออกมา ก็ได้เลิกทำไปเพราะได้หลบหนีไม่มาขึ้นศาลแล้วถูกจับในคดีวิ่งราวทรัพย์นี้ทำให้เพิ่มโทษเดิมที่ลักทรัพย์นั้นมาด้วย โดยมีความคิดว่าเมื่อพ้นโทษออกไปก็จะไปประกอบอาชีพการรวมลักทรัพย์ในห้างสรรพสินค้าต่ออีกสักพักใหญ่จากนั้นเมื่อมีรายได้พอสมควรก็จะเปิดร้านเสริมสวยทำงานสุจริตต่อไปเพราะเคยเรียนเสริมสวยแต่หน้ามาบ้างเล็กน้อย

นายออยสุขภาพร่างกายแข็งแรงดี ช่วงวัยรุ่นได้ผ่าตัดหน้าอกทำศัลยกรรมให้คล้ายหน้าอกของผู้หญิงแต่ยังไม่ได้ผ่าตัดแปลงเพศ นายออยสูบบุหรี่อย่างเดียวไม่ติดสารเสพติดประเภทอื่น โดยเริ่มติดเมื่ออายุประมาณ 15 ปี ด้วยความอยากรู้อยากลองเพราะเห็นเพื่อนสูบ จึงขอสูบด้วยบิдамารดาเคยพบหรืออยู่ในกระเป๋านักเรียนก็ไม่ได้ต่อว่าอะไรจึงสูบต่อเนื่องเรื่อยมา

นายออยเคยกระทำความผิดมาแล้วหลายครั้ง จดจำไม่ได้ว่าทำมาแล้วกี่ครั้ง ส่วนใหญ่จะกระทำด้วยวิธีการลักเอาสิ่งของผลิตภัณฑ์เครื่องสำอางค์ ประเภทครีมบำรุงผิวหน้า จากห้างสรรพสินค้าและร้านจำหน่ายเครื่องสำอางค์ทั่วไปในกรุงเทพมหานครและจังหวัดนนทบุรีแล้วนำมาขายที่ห้างสรรพสินค้าชื่อดังกลางใจเมืองกรุงเทพมหานคร ได้รายได้ประมาณ 15,000-20,000 บาทต่อครั้ง ดี นายออยบอกว่าไม่ได้ศึกษาวิธีการมาจากผู้อื่น แต่ที่กระทำผิดลักเอาทรัพย์สินแต่ละครั้งจะคิดหาวิธีการที่จะให้รอดต่อการจับกุม โดยเฉพาะวิธีการที่จะต้องเตรียมตัวออกจากบ้านด้วยการแต่งกายอย่างดี สวมใส่เครื่องประดับที่ดูแล้วมีราคา เพื่อให้บุคคลที่เห็นไม่ว่าจะเป็นพนักงานของห้าง หรือพนักงานรักษาความปลอดภัยเข้าใจว่าตนเองมีฐานะดีไม่น่าจะมาลักเอาทรัพย์สินในห้างสรรพสินค้าได้ จากนั้นก็จะไปขอลูกพลาสติกหรือถุงกระดาษของห้างแล้วเดินเข้าไปหยิบเอาสิ่งของใส่ในถุงแล้วเดินออกจากห้างโดยไม่ผิดสังเกต โดยจะทำเกือบทุกวัน แต่ยังไม่เคยถูกจับกุมได้จนกระทั่งถูกจับกุมได้ในคดีที่ลักทรัพย์นั่นเอง

ประวัติการกระทำผิด

นายออยเคยกระทำมาแล้ว จำนวน 3 ครั้ง ดังนี้

1. เมื่ออายุประมาณ 19 ปี ถูกจับกุมในความผิดฐาน “จำหน่ายยาเสพติดให้โทษประเภท 1 (ยาบ้า) โดยผิดกฎหมาย” ของกลางเป็นยาบ้า จำนวน 25 เม็ด เหตุเกิดท้องที่ สน.ปทุมวัน จับกุมได้ที่ขณะกำลังเล่นการพนันไฟอยู่ร่วมกับเพื่อนๆ ภายในบ้านพักของนายออยที่ชุมชนบ้านครัวใต้ ศาลอาญาพิพากษาลงโทษจำคุก 5 ปี แต่พี่ชายคนที่ 3 ซึ่งประกอบอาชีพเป็นทนายความนั้นได้ดำเนินการเรื่องขอพักการลงโทษ จึงถูกจำคุกเพียง 2 ปี 7 เดือนเท่านั้นก็ได้ปล่อยตัวออกมา
2. ต่อมาเมื่ออายุประมาณ 23 ปี ถูกจับกุมในความผิดฐาน “ลักทรัพย์” ของกลางเป็นครีมบำรุงผิวหน้า 10 กล่อง มูลค่ารวม 4,000 บาท เหตุเกิดท้องที่ สภ.เมืองนนทบุรี ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกจำนวน 2 เดือน แต่ประกันตัวออกมาเพื่ออุทธรณ์จากนั้นก็หลบหนีไปไม่ดำเนินการติดตามคดีต่อไป
3. และในคดีนี้เมื่ออายุได้ 24 ปีว่า ถูกจับกุมในความผิดฐาน “ร่วมกันวิ่งราวทรัพย์โดยมีและใช้ยานพาหนะเพื่อการกระทำผิดหรือเพื่อให้พ้นจากการจับกุม” ของกลางเป็นกระเป๋าเงินจำนวน 1 ใบ ศาลพิพากษาลงโทษจำคุกรวมกับคดีเดิมในความผิดลักทรัพย์เป็นจำนวน 2 ปี

ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์การกระทำผิด

ก่อนเกิดเหตุในคดีนี้ นายออยได้พักอาศัยอยู่กับนายแฉดแฟนชายของตนที่บ้านพักของครอบครัวนายแฉด โดยนายแฉดประกอบอาชีพรับซื้อน้ำมันเครื่องเก่าไปขาย ช่วงเวลาที่ทำงานของทุกวันคือเวลากลางวันแล้วจะกลับมาที่บ้านเวลาประมาณ 18.00 น. แล้วจะออกไปวิ่งราวทรัพย์เพียงผู้เดียวเวลาประมาณ 19.00 น. เมื่อนายแฉดวิ่งราวทรัพย์สิ้นเสร็จแล้วจะกลับเข้ามาพักนอนที่บ้านเมื่อเวลาประมาณ 23.00 น. ของทุกวัน เมื่อกลับมาแล้วนายแฉดจะมาเล่าให้นายออยฟังว่าไปทำอะไรมาบ้าง ได้ทรัพย์เงินเท่าไรก็จะนำมาให้นายออยเพื่อวันรุ่งขึ้นจะได้นำไปขายเป็นเงินนำมาแบ่งกันใช้จ่าย โดยนายแฉดจะนำเงินไปซื้อเฮโรอีนมาเสพ ส่วนนายออยจะนำไปฝากธนาคารและใช้สอยทั่วไป ซึ่งนายแฉดจะกระทำผิดวิ่งราวทรัพย์เกือบทุกวันและนายออยก็จะกระทำผิดลักทรัพย์สินในห้างสรรพสินค้าเกือบทุกวันเช่นกัน

โดยในคดีนี้เกิดเหตุขึ้นเมื่อวันที่ 24 มกราคม 2550 เวลาประมาณ 23.00 น. ขณะที่นายออยกำลังนอนพักอยู่บนบ้านของนายแฉดอยู่นั้น นายแฉดได้เข้ามาเรียกให้ตนเพื่อจะไปส่งที่บ้านพักที่ชุมชนบ้านครัวใต้เพราะว่ามารดาโทรศัพท์มาแจ้งให้ไปนอนพักผ่อนเตรียมตัวผ่าตัดแปลงเพศในวันรุ่งขึ้น จึงได้ออกจากบ้านโดยนายแฉดเป็นผู้ขับขีรถจักรยานยนต์ที่ไม่ติดแผ่นป้าย

ทะเลียนที่นายออยเป็นผู้ซื้อให้ ขับขี่ออกมาจากบ้านพักได้ประมาณ 30 นาที นายแอดก็ได้บอกกล่าวกับนายออยว่าจะวิ่งราวทรัพย์สินมาใช้จ่ายก่อนที่จะไปส่งที่บ้านของนายออยก่อน ซึ่งนายออยก็ขอไปกระทำร่วมด้วย เพราะความอยากรู้ว่านายแอดจะทำการแต่ละครั้งอย่างไร โดยนั่งซ้อนท้ายมาเรื่อยจนกระทั่งถึงหน้าร้านข้าวต้มริมถนน ย่านห้วยขวาง โดยทั้งสองคนเห็นกระเป๋าถือวางอยู่ข้างตัวเหยื่อซึ่งเป็นผู้ชายบนโต๊ะริมถนนกับผู้หญิงอีก 2 คน แล้วได้พูดนัดแนะกันว่าจะให้นายออยซึ่งนั่งซ้อนท้ายอยู่ขณะนั้นหยิบมาจากโต๊ะเมื่อนายแอดขับผ่าน แต่ว่านายออยยังไม่กล้าหยิบเอง จึงได้เปลี่ยนหน้าที่กันด้วยการที่นายออยเป็นผู้ขับขี่ โดยได้จอดรถจักรยานยนต์ห่างเลยออกไปจากจุดที่เหยื่อวางกระเป๋าประมาณ 10 เมตร จากนั้นนายแอดได้ลงจากรถจักรยานยนต์เดินอ้อมไปทางซอยหลังร้านแล้วโผล่ออกมาทางหน้าร้าน เมื่อเดินผ่านโต๊ะตัวที่เหยื่อนั่งอยู่ดังกล่าวก็ได้หยิบแล้ววิ่งขึ้นรถจักรยานยนต์ที่นายออยติดเครื่องรออยู่ แล้วได้ขับขี่หลบหนีมาตามเส้นทางที่โล่งอยู่ซึ่งขณะที่กำลังขับขี่อยู่นั้นนายแอดก็ได้ให้นายออยขับไปด้านหน้าแล้วนายแอดเป็นคนขับ สังเกตว่ามีคนขับรถจักรยานยนต์ติดตามมา แล้วได้ขับขี่เข้าตรอกซอยเรื่อยมาเป็นระยะทางประมาณ 5 กิโลเมตร จากนั้นได้หลบเข้าในซอยเล็กเพราะคิดว่าพ้นจากการจับกุมจึงจอดรถแต่ปรากฏว่ายังมีผู้ติดตามมาอยู่ จึงได้พยายามขับหลบหนีแต่ปรากฏว่ารถจักรยานยนต์ไม่สามารถออกจากซอยดังกล่าวได้เพราะมีรถยนต์จอดติดขวางอยู่ปากซอย นายแอดจึงได้จอดรถจักรยานยนต์แล้วชวนนายออยวิ่งหนี แต่นายออยรักนายแอดมากเมื่อจะถูกจับกุมก็ได้ให้นายแอดวิ่งหนีไปก่อน โดยทิ้งตนให้ถูกจับเพียงคนเดียว ทราบภายหลังเมื่อนายแอดมาเยี่ยมว่าสามารถหลบหนีจากการจับกุมของตำรวจได้เนื่องจากได้เรียกรถยนต์แท็กซี่หลบหนี ส่วนนายออยทราบว่ากระเป๋าที่วิ่งราวมาได้นั้นมีทรัพย์สินเพียงเล็กน้อย จากนั้นก็ถูกดำเนินคดีแล้วเข้ามาจำคุกอยู่ ณ ที่นี้

การตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อพบเห็นเหยื่ออาชญากรรมมีลักษณะทางกายภาพที่เหมาะสมแก่การกระทำผิด

เพศของเหยื่อ

หากนายออยจะเลือกตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อ จะไม่มองว่าเหยื่อคนดังกล่าวเป็นเพศใด เพราะตั้งใจมาเอาทรัพย์สินอยู่แล้ว

อายุของเหยื่อ

ไม่ได้ตัดสินใจว่าจะลงมือกระทำผิดกับเหยื่อช่วงอายุเท่าไร

การแต่งกายของเหยื่อ

นายออยเคยได้พูดคุยกับนายแอด โดยทราบมาว่านายแอดจะลงมือไม่เลือกการแต่งกาย

และหากนายออยจะลงมือด้วยตนเองก็ไม่สนใจว่าจะแต่งกายอย่างไร รัศมุนหรือไม่กี่ตาม แต่จดจำได้ว่าวันเกิดเหตุเหยื่อแต่งกายค่อนข้างดี

การตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อมีองค์ประกอบอื่นๆ ที่เหมาะสมแก่การกระทำผิดแตกต่างกัน

ลักษณะสภาพนิเวศสถานที่ที่เหมาะสม

สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีผู้คนสัญจรไปมาน้อยเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

นายออยกับนายแอดไม่สนใจว่าขณะนั้นจะมีผู้คนบริเวณดังกล่าวมากน้อยเพียงใด เพราะคิดว่าสามารถใช้ความเร็ว ความว่องไวกระทำผิดได้อยู่แล้ว โดยนายออยใช้คำพูดว่า “โจรจะทำความผิดต้องขึ้นอยู่ที่ความไว” แม้ผู้คนเยอะแค่ไหนหากมีความไวแล้วย่อมได้ทรัพย์สินและหลบหนีได้อย่างแน่นอน

สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวสามารถใช้ความเร็วกระทำผิดได้

นายออยและนายแอดแต่ต้องสังเกตมองดูยานพาหนะในเส้นทางด้านหน้าที่หลบหนีไปด้วยว่าสามารถใช้ความเร็วในการหลบหนีไปได้หรือไม่ หากรถยนต์จอดติดอยู่จำนวนมากก็就不用ลงมือเพราะหากเอาทรัพย์สินมาได้แต่ไปไม่รอดก็จะถูกจับได้ ความรวดเร็วจึงมีส่วนต่อการตัดสินใจของบุคคลทั้งสอง

สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีเส้นทางสะดวกแก่การหลบหนี

นายแอดซึ่งเป็นผู้ร่วมกระทำผิดจะรู้เส้นทางและศึกษาเส้นทางยานั้นเป็นอย่างดีอยู่ก่อนแล้ว จึงจะตัดสินใจลงมือกระทำผิด

สถานที่กระทำผิดยากต่อการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

นายออยไม่สนใจว่าจุดหรือบริเวณที่กระทำผิดนั้นจะมีตำรวจอยู่หรือไม่ เพราะแม้ขณะเกิดเหตุก็สังเกตว่ามีคนมองดูอยู่ แต่งกายคล้ายตำรวจอยู่ด้วยก็ลงมือได้ จึงไม่มีส่วนต่อการกระทำผิดของบุคคลทั้งสอง

ตำแหน่งที่เหยื่อปรากฏเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

นายออยและนายแอดไม่สนใจว่าเหยื่อจะอยู่ในอากัปกิริยาใด หากผลออกอย่างเช่นกรณีนี้ด้วยการวางกระเป๋าด้านนอกริมถนน นั่งรับประทานอาหารโดยไม่มีการจับหรือระวังตัวแต่อย่างใดก็อาจจะตกเป็นเหยื่อของนายออยและนายแอดได้ง่าย จึงไม่สนใจว่าเหยื่อจะอยู่ในลักษณะใด

แสงสว่างของสถานที่ที่เหยื่อปรากฏเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

แสงสว่างไม่มีส่วนต่อการตัดสินใจกระทำผิด

ลักษณะทรัพย์สินของเหยื่อที่เหมาะสม

ทรัพย์สินของเหยื่อมีมูลค่ามาก

นายออยและนายแอ๊ดไม่สนใจว่าเหยื่อจะมีทรัพย์สินมากน้อยเพียงใด หากมองว่าง่ายแล้วก็จะลงมือ จึงไม่สนใจว่าทรัพย์สินของเหยื่อน่าจะมีมูลค่ามากหรือน้อยแต่อย่างใด ถึงแม้บางครั้งจะได้กระเป๋าซึ่งไม่มีทรัพย์สินมาก็มี แต่ส่วนใหญ่แล้วจะมีทรัพย์สินบรรจุอยู่ในกระเป๋า เพราะว่ามีผู้หญิงส่วนใหญ่จะใส่กระโปรงและถือกระเป๋าถือ ดังนั้นทรัพย์สินทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นกระเป๋าเงินหรือโทรศัพท์มือถือก็จะอยู่ในกระเป๋าอย่างแน่นอน

ประเภทของทรัพย์สิน

นายออยและนายแอ๊ดจะตัดสินใจลงมือกระทำผิดกับเหยื่อทุกประเภท ไม่จำกัดว่าเป็นทรัพย์สินประเภทใด ไม่ว่าจะเป็นกระเป๋าถือ สร้อยคอ โทรศัพท์มือถือ ก็ตัดสินใจลงมือได้หมด บางครั้งหากได้บัตรเครดิตก็ยังสามารถนำไปกดเงินได้ ด้วยวิธีการเข้าเครื่องที่ทำให้ทราบรหัสแล้วจากนั้นก็นำบัตรไปกดได้ โดยนายออยเคยนำบัตรที่นายแอ๊ดวิ่งราวมาได้ ไปกดเงินได้จำนวนถึง 20,000 บาทก็เคยมี

ความง่ายต่อการเข้าถึงแล้วได้ทรัพย์สินนั้นมา

นายออยและนายแอ๊ดมีความเห็นตรงกันต่อเหยื่อรายนี้ว่าสามารถหยิบเอากระเป๋าใบนั้นมาอย่างง่ายตายแน่นอน เพราะวางอยู่บนโต๊ะในระดับที่สามารถหยิบได้ง่าย ไม่มีสิ่งกีดขวางสามารถใช้มือหยิบมาได้เลย ทั้งเหยื่อก็ไม่ได้ระมัดระวังจุดที่วางกระเป๋าใบดังกล่าวแต่อย่างใด ความง่ายต่อการเข้าถึงแล้วได้มาของทรัพย์สินนั้นจึงเป็นสิ่งที่ผู้กระทำผิดทั้งสองใช้ตัดสินใจลงมือกระทำผิดทันที

นายออยบอกว่า หากวันที่เกิดเหตุนายออยซึ่งเป็นผู้นั่งซ้อนท้ายลงมือกระชากกระเป๋าใบนั้นด้วยตนเองก็อาจจะไม่ถูกจับกุมได้อย่างแน่นอน

ช่วงเวลาที่เหมาะสม

ช่วงเวลาที่ยี่สิบปรากฏเหมาะแก่การกระทำผิด

นายออยและนายแอ๊ดไม่สนใจว่าจะวิ่งราวทรัพย์สินช่วงเวลาใด จะเป็นกลางวันหรือกลางคืนก็ได้ ซึ่งก่อนที่นายแอ๊ดจะไปทำงานสุจริตด้วยการรับซื้อน้ำมันเครื่องแล้วไปขายนั้นก็ว่างงานอยู่และจะกระทำผิดวิ่งราวทรัพย์สินทุกวัน ทั้งช่วงเวลากลางวันและกลางคืน

แต่หากนายออยเลือกได้จะลงมือในช่วงเวลาหลัง 18.00 น. เพราะเป็นเวลาที่คนเลิกงานแล้ว ผู้คนจะเยอะทำให้มีตัวเลือกมาก อีกทั้งยังมีดักด้วยน่าจะทำได้ง่าย

ผู้ร่วมกระทำผิด

มี/ไม่มีผู้ร่วมกระทำผิด

นายออยไม่คิดจะกระทำผิดแต่เพียงผู้เดียว แต่หากเป็นนายแอดแล้วกล่าวที่กระทำผิดเพียงผู้เดียวอยู่แล้ว แต่ในวันเกิดเหตุดังกล่าวได้กระทำผิดร่วมกัน แต่หากเป็นกรณีที่นายออยไปลักทรัพย์ในห้างสรรพสินค้าเพียงผู้เดียวนั้นนายออยกล่าวที่กระทำผิดแต่เพียงผู้เดียวเพราะมองว่าไม่ถูกอาจเท่าคดีวิ่งราวทรัพย์

อุปกรณ์ที่ใช้ร่วมกระทำผิด

ใช้ยานพาหนะหรืออุปกรณ์อื่น

ต้องมีจักรยานยนต์มาใช้ในการกระทำผิดด้วย หากไม่มีแล้วยอมไม่คิดจะลงมืออย่างแน่นอน แต่จักรยานยนต์ต้องปลดแผ่นป้ายทะเบียนออก เก็บไว้ได้เบาซ่อนนั้ง เพื่อให้ยากต่อการจดจำของผู้อื่น ไม่มีการตกแต่งเพิ่มความเร็วให้กับรถจักรยานยนต์แต่อย่างใด และปกตินายแอดจะสวมหมวกนิรภัยเต็มใบ แต่วันดังกล่าวนายแอดและนายออยก็ไม่ได้สวมใส่แต่อย่างใด

ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยไม่คำนึงถึงบทลงโทษทางกฎหมาย

ได้รับบทลงโทษที่น้อย

นายออยไม่ทราบมาก่อนว่าความผิดวิ่งราวทรัพย์มีบทลงโทษที่น้อยเท่าใด แต่มาทราบภายหลังเมื่อเข้ามาอยู่ในเรือนจำในคดีนี้จากผู้ที่ถูกจำคุกอยู่ด้วยกัน กระทำผิดคนเดียวโทษจะน้อยกว่าร่วมกระทำผิดด้วยกัน นายออยประเมินว่าบทลงโทษสำหรับตนที่ได้รับนั้นพอสมควรแก่การกระทำผิดแล้ว ไม่ถือว่ามากหรือน้อย แต่ไม่คุ้มค่าต่อการกระทำผิด

จากกรณีนี้นายออยประกอบอาชญากรรมวิ่งราวทรัพย์ เพราะต้องการนำเงินมาให้ นายแอดเสพยาเสพติดเฮโรอีน และนายแอดก็มีประสบการณ์ในกระทำความผิดวิ่งราวทรัพย์เป็นประจำอยู่แล้ว และที่สำคัญคือ เขยื่อวางทรัพย์สินอยู่ในจุดที่ง่ายต่อการเอามา จึงได้ตัดสินใจลงมือโดยมีความคิดว่าจะต้องหลบหนีด้วยความว่องไวได้อย่างแน่นอนเพราะขณะนั้นเส้นทางด้านหน้าไม่มียานพาหนะกีดขวางอยู่

ในสายตาของนายออยนั้นมองว่าเขยื่อดังกล่าวว่ามีลักษณะเด่น คือ นั่งหันหลังให้ในทิศทางที่ผู้วิ่งราวทรัพย์จะไปหยิบเอาได้และได้วางทรัพย์สินริมโต๊ะติดกับด้านถนนที่รถสัญจรอยู่ โดยสามารถเรียงองค์ประกอบอันเป็นปัจจัยในการลงมือกระทำผิดเป็นลำดับได้ ดังนี้

1. ความง่ายต่อการเข้าถึงแล้วได้ทรัพย์สินนั้นมา เพราะจุดที่วางกระเป๋าถือใบดังกล่าวอยู่ริมโต๊ะติดถนนที่เป็นเส้นทางกระทำผิดอยู่อย่างเหมาะสม
2. นายแอดซึ่งเป็นผู้ร่วมกระทำผิดนั้นได้ศึกษาเส้นทางหลบหนีไว้อย่างดี รู้ทางหนีทีไล่จึงสามารถใช้ความเร็วในการกระทำผิดและหลบหนีไปได้อย่างแน่นอน
3. ต้องมียานพาหนะซึ่งเป็นรถจักรยานยนต์ในการกระทำผิดด้วยทุกครั้ง และจะต้องปลดแผ่นป้ายทะเบียนออกเพื่อมิให้ผู้อื่นจดทำทะเบียนรถได้

นายออยอยากฝากถึงบุคคลภายนอกว่าผู้ที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยง คือ ผู้ที่เดินหรือยืนอยู่ริมฟุตบาททำให้ระมัดระวังตัว โดยให้มองซ้ายมองขวาอยู่โดยตลอด และหากเป็นไปได้ก็อยากให้ออกกระเป๋าแบบสะพายหรือแบบที่คล้องไหล่ได้ อย่าถือเด็ดขาด ส่วนผู้ที่คิดจะวิ่งราวทรัพย์นายออยฝากไว้ว่าอย่าวิ่งราวทรัพย์ผู้อื่นเลยเพราะมันไม่ดี โดยยกกรณีของนายแอดแฟนชายของตนว่าหากไม่ติดสารเสพติดเฮโรอีนก็จะไม่ลงมือกระทำผิด ทราบครั้งแรกที่นายแอดคิดลงมือกระทำผิดเพราะว่าอยากได้เงินมาซื้อเฮโรอีนไว้เพื่อเสพ เมื่อเห็นเหยื่อซึ่งเป็นคนแก่ก็วิ่งราวทรัพย์ได้เงินมาเห็นว่าง่ายก็ทำเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน โดยตนเองก็อยากให้นายแอดเลิกทำเพราะมองว่าเป็นการกระทำที่อุกอาจรุนแรงเกินไป ซึ่งบางครั้งนายแอดก็เคยใช้อาวุธปืนตีเหยื่อบางรายที่ขัดขืนไม่ยอมปล่อยกระเป๋ามาให้ตนจนได้รับบาดเจ็บ โดยนายออยมองว่าการลักทรัพย์สินในห้างสรรพสินค้าเป็นการกระทำผิดที่ธรรมดา เป็นโจรธรรมดา แตกต่างจากการวิ่งราวทรัพย์ที่เป็นโจรอุกอาจและรุนแรง

กรณีศึกษาที่ 8

ชื่อ นายปัก (นามสมมุติ)

นายปัก ปัจจุบันอายุ 29 ปี อายุขณะกระทำผิด 28 ปี ได้กระทำความผิดฐาน “ร่วมกันวิ่งราวทรัพย์โดยมีและใช้ยานพาหนะเพื่อการกระทำผิดหรือเพื่อให้พ้นจากการจับกุม” ศาลพิพากษาจำคุก 4 ปี 6 เดือน แต่นายปักสารภาพลดโทษเหลือ 2 ปี 3 เดือน ปัจจุบันเหลือโทษจำคุก 1 ปี 3 เดือน นายปักศึกษาถึงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 นับถือศาสนาพุทธแต่กำเนิด ประกอบอาชีพส่งเอกสาร รายได้ประมาณ 8,500 บาท/เดือน สถานภาพปัจจุบันสมรสแล้ว แต่ไม่ได้จดทะเบียนสมรส มีสมาชิกในครอบครัว จำนวน 6 คน ประกอบด้วย ตนเอง บิดา มารดา ภรรยา และบุตรสาว 2 คน

ปัจจัยภูมิหลัง

ข้อมูลทั่วไป

นายปึกมีภูมิลำเนาอยู่จังหวัดกรุงเทพมหานคร โดยได้อาศัยอยู่ในชุมชนบางเตยล่างตั้งแต่เกิดจนกระทั่งปัจจุบัน เนื่องจากที่ที่ตนอาศัยเป็นพื้นที่ที่สืบทอดกันมาตั้งแต่สมัยปู่ ย่า ตา ยาย และมีผู้นำชุมชนเป็นผู้ดูแลในเรื่องของโฉนดให้กับทุกคนในชุมชนนั้น ตนจึงไม่มีความคิดจะย้ายไปอยู่ที่อื่น ประกอบกับชุมชนนี้ก็เป็นชุมชนที่ดี ไม่แออัดมากนัก มีบ้านอยู่ในชุมชนประมาณ 45 หลัง คนในละแวกชุมชนรู้จักกันหมด เนื่องจากเป็นญาติกันส่วนใหญ่คนในชุมชนเป็นคนที่ใช้นามสกุลเดียวกัน ดังนั้นถ้ามีคนแปลกหน้าเข้ามาในชุมชนคนในชุมชนก็จะทราบทันที ชุมชนที่อยู่ที่นี่ไม่มีปัญหาในเรื่องของยาเสพติด จะมีปัญหาบ้างก็ในเรื่องของการเล่นเกมพนัน แต่ผู้ที่เล่นคือผู้สูงอายุที่มีเวลาว่างมาก จึงรวมตัวกันเล่น คนในละแวกชุมชนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพ ส่งเอกสาร และรับเหมาก่อสร้าง โดยบ้านที่นายปึกเป็นบ้านไม้ชั้นเดียว มีสองห้องนอน คือห้องนอนของบิดามารดา และห้องนอนของตน บ้านที่อยู่ก็ถือว่ามีความเป็นอยู่ที่ดี ไม่แออัดนัก ซึ่งความสัมพันธ์ภายในครอบครัวก็ดี ไม่เคยมีการทะเลาะเบาะแว้งกัน นายปึกมีน้องสาวหนึ่งคน ตนกับน้องสาวก็มีความสนิทสนมกันเป็นอย่างดี ไม่มีการทะเลาะเบาะแว้ง แต่น้องสาวได้แต่งงาน และไปอยู่บ้านสามีได้สองปีแล้ว ปัจจุบันบิดา และมารดายังมีชีวิตอยู่ และนายปึกได้กล่าวอีกว่ามารดาเป็นผู้ที่อบรม และสั่งสอนมากกว่าบิดา โดยมารดามักจะสอนว่า “ให้คบเพื่อนดี และอย่าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด”

บิดา และมารดาของนายปึกมีอาชีพรับจ้าง โดยรับเหมาทาสี และเทพูน รายได้ของบิดาประมาณ 350 บาท/วัน และมารดา 300 บาท/วัน รายได้ส่วนใหญ่ที่นำมาใช้ภายในครอบครัวเป็นรายได้ของบิดา และมารดา รายได้ที่ได้มาก็พอที่จะนำมาใช้จุนเจือครอบครัว นายปึกจำได้ว่าบิดา และมารดาของตนเองทำงานทุกวัน จะมีบางครั้งที่บิดา มารดาไม่มีงาน เคยไม่มีงานมากที่สุดเป็นระยะเวลาหนึ่งเดือน แต่ไม่ค่อยพบเห็นปกติแล้วจะมีงานอยู่เป็นประจำ โดยบิดา และมารดาส่งให้เรียนหนังสือ แต่หลังจากที่นายปึกจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แล้ว นายปึกก็เลิกเรียนเนื่องจากเป็นคนติดเพื่อนจึงชอบที่จะไปเที่ยวเล่นสนุกสนาน ประกอบกับขี้เกียจเรียนหนังสือ จึงได้เลิกเรียน ชีวิตในวัยรุ่นของนายปึกค่อนข้างที่จะใช้ชีวิตด้วยความประมาทเป็นอย่างมาก ช่วงอายุประมาณ 17 ปี นายปึกชอบที่จะแข่งรถจักรยานยนต์กับเพื่อน จะแข่งกันช่วงเวลากลางคืน แถวละแวกบ้านของตนเอง มีครั้งหนึ่งขณะกำลังแข่งอยู่นั้นเพื่อนของตนได้ถูกรถยนต์ขับตัดหน้า ทำให้รถจักรยานยนต์เสียหลักได้รับบาดเจ็บ ตนจึงได้ขี่รถจักรยานยนต์กลับมาช่วยเหลือเพื่อน และนำเพื่อนส่งโรงพยาบาล เหตุการณ์ในครั้งนี้เป็นเหตุให้นายปึกมีความภาคภูมิใจเป็นอย่างมากที่ได้ช่วยเหลือคนอื่น

ในวัยรุ่นของนายปู้กนั้นค่อนข้างที่จะเป็นเด็กเกเร ช่วงอายุประมาณ 15 ปี ก็ได้ทดลองสูบบุหรี่ ที่ทดลองเพราะตนเอง นั่นคือ เห็นคนในละแวกบ้านสูบจึงไปซื้อมาลองสูบบ้าง ซึ่งมีความเห็นว่าการสูบบุหรี่จะทำให้ดูเท่ๆ พออายุ 17 ปี เพื่อนสูบกัญชา และเสพยาบ้าจึงชักชวนให้ลอง นายปู้กก็ลองเพราะตามเพื่อน และมีความอยากลอง หลังจากลองก็ติด สูบกัญชาโดยนำกัญชามาผสมกับบุหรี่ และมวนใหม่ สูบกัญชาได้สามเดือนก็เลิก เนื่องจากถ้าไม่ได้สูบจะทำให้เหนื่อย และไม่สามารถที่จะไปทำงานอื่นได้ จึงเลิกกัญชา และเสพยาบ้าเพียงอย่างเดียว ในขณะที่นั้นการไปซื้อยาบ้าต้องไปซื้อชุมชนอื่น แต่ก็ยังเป็นชุมชนที่ใกล้บ้านตน ราคาตอนนั้นเม็ดละ 200 บาท และที่เลิกยาบ้าเนื่องจากถูกตำรวจจับได้ และถูกจับดำเนินคดี ตอนอายุ 22 ปี ในปัจจุบันยังสูบบุหรี่อยู่

ในด้านของการทำงาน หลังจากที่นายปู้กเลิกเรียนก็ได้ออกมาช่วยบิดา มารดาตน รับเหมาก่อสร้าง และเทปูน โดยจะเป็นลูกมือให้บิดา มารดาของตน หลังจากถูกจับเรื่องยาบ้าแล้ว ก็ได้ย้ายไปทำงานบริษัท ทำหน้าที่เป็นผู้จัดอุปกรณ์ให้กับช่างนำไปซ่อมคอมพิวเตอร์ รายได้ประมาณ 7,000 บาท ที่ทำงานนี้ก็มีสภาพแวดล้อมที่ดี เพราะอยู่ตึกสูงแถวพระราม 4 คนในที่ทำงานก็เป็นคนดี หลังจากนั้นก็ได้ย้ายงาน เนื่องจากพี่แถวบ้านชวนไปทำงานที่เดียวกัน อยู่แถวบ้านของตน โดยทำหน้าที่เป็นเด็กส่งเอกสาร รายได้ประมาณเดือนละ 8,500 บาท รายได้ที่ได้ก็เพียงพอที่จะนำมาใช้จ่ายภายในครอบครัว แต่ที่ไม่พอเนื่องจากตนเป็นคนชอบเที่ยว และดื่มสุรากับเพื่อน โดยจะไปกับเพื่อนอาทิตย์ละสองครั้ง ความมั่งหวังของนายปู้กนั้นไม่ได้คาดหวังอะไรมากมายนักเพราะเรียนจบไม่สูง นายปู้กต้องการที่จะเป็นคนจ่ายงานในบริษัทเดิม เพราะรายได้จะเพิ่มขึ้น เป็นประมาณ 13,000 บาท

ด้านสถานภาพชีวิตคู่ของนายปู้กนั้น นายปู้กรู้จักกับแฟนของตนตอนอายุประมาณ 20 ปี ในตอนนั้นไปเที่ยวบ้านเพื่อน ซึ่งอยู่แถวบ้านตน ก็ได้พบแฟน แฟนของนายปู้กช่วยยายรับจ้างซักผ้า ไม่ได้เรียนหนังสือ บิดา และมารดาของแฟนได้เสียชีวิตแล้ว ตนคบหากับแฟนอยู่เป็นระยะเวลา 6 เดือน ก็ได้ตัดสินใจที่จะย้ายมาอยู่ด้วยกัน โดยแฟนได้ย้ายมาอยู่บ้านของนายปู้ก โดยไม่ได้จัดพิธีสมรส และไม่ได้จดทะเบียน นายปู้กมีบุตร 2 คน เป็นผู้หญิงทั้งสองคน ปัจจุบันคนโตอายุ 5 ปี และคนเล็กอายุ 2 ปี โดยแฟนของตนเป็นไม่ได้ทำงาน และทำหน้าที่อบรมเลี้ยงดูบุตร

ส่วนด้านสุขภาพร่างกายของนายปู้กนั้น ก็มีความแข็งแรงดี ถึงแม้ว่าจะเคยผ่านการใช้สารเสพติดในช่วงวัยรุ่น แต่ปัจจุบันก็ไม่ได้ติดสารเสพติดเหล่านั้นแล้ว จะมีก็เพียงในปัจจุบันยังสูบบุหรี่อยู่ และนายปู้กไม่เคยผ่านการเฝ้าระวังทางการแพทย์ ไม่มีโรคประจำตัว

ประวัติการกระทำผิด

นายปู้กเคยกระทำมาแล้ว จำนวน 2 ครั้ง ดังนี้

1. เมื่ออายุประมาณ 22 ปี ถูกจับกุมในความผิดฐาน “มียาเสพติดให้โทษประเภท 1 (ยาบ้า) ไว้ในความครอบครองโดยผิดกฎหมาย” ศาลได้ไม่พิพากษาจำคุก แต่ให้มารายงานตัวต่อศาลเป็นระยะเวลา 5 ครั้ง ในการกระทำความผิดครั้งนี้เกิดเนื่องจาก ในอดีต ตนติดยาบ้า และไปซื้อยาบ้าจากชุมชนแถวบ้าน ท้องที่ของสน.บึงกลุ่ม หลังจากซื้อทุกครั้งก็จะนำยาบ้าใส่หลอดและอมไว้ในปาก ในครั้งที่ถูกจับได้ หลังจากจะไปซื้อยาบ้าจำนวน 2 เม็ด ก็อมไว้ในปากเช่นเคย ขณะกำลังเดินกลับบ้านนั้น เจอเจ้าหน้าที่ตำรวจสองนาย เข้ามาค้นตัว ตนจึงพยายามที่จะกลืนยาบ้าลงคอ แต่ไม่สามารถที่จะกระทำได้จึงถูกจับ และหลังจากถูกจับมารดาก็เข้าไปประกันตัวด้วยเงิน 15,000 บาท

2. ต่อมาเมื่ออายุประมาณ 28 ปี ถูกจับกุมความผิดฐาน “ร่วมกันวิ่งราวทรัพย์โดยมีและใช้ยานพาหนะเพื่อการกระทำความผิดหรือเพื่อให้พ้นจากการจับกุม” ของกลางเป็นกระเป๋า ภายในกระเป๋ามีเงิน และโทรศัพท์มือถือ เกิดเหตุท้องที่ของ สน.วังทองหลาง และสน.หัวหมาก ศาลพิพากษาจำคุก 4 ปี 6 เดือน แต่สารภาพลดโทษเหลือ 2 ปี 3 เดือน หลังจากที่เขาเข้ามาอยู่ในเรือนจำก็ได้ลดโทษเนื่องจากเป็นวันเฉลิมพระชนมพรรษาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว โดยลดโทษให้ 3 เดือน

ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์การกระทำความผิด

เหตุเกิดเมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม 2550 เวลาประมาณเที่ยงคืนกว่าๆ นายปึกได้ออกตระเวนหาเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายตามปกติ ซึ่งการออกตระเวนของนายปึกนั้นเริ่มตั้งแต่วันที่ 22 กรกฎาคม 2550 เวลาประมาณ 20.00 น. เวลานั้นเป็นเวลาปกติที่นายปึกใช้ในการออกตระเวนหาเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย โดยที่เลือกเวลาดังกล่าวเนื่องจากเลิกงานเวลา 18.00 น. ก็จะกลับบ้านไปทำธุระส่วนตัวก่อน การที่นายปึกตัดสินใจกระทำความผิดเนื่องจากต้องการนำเงินไปเที่ยว และดื่มสุรากับเพื่อน อีกทั้งยังนำเงินไปใช้จ่ายภายในครอบครัว เพราะครอบครัวของตนเป็นหนี้ จึงต้องการนำเงินไปใช้หนี้

ในครั้งนี้นายปึกได้ตระเวนหาเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายแถวลาดพร้าวอยู่เป็นเวลานาน และเวลาประมาณ 24.00 น. เมื่อหาเหยื่อไม่ได้จึงตัดสินใจว่าจะกลับบ้าน ขณะที่ตนกำลังจะกลับบ้านนั้น ก็ได้เลี้ยวไปเห็นเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย ซึ่งเป็นผู้หญิงสองคนเดินอยู่ด้วยกันในซอยเปลี่ยว ตนจึงได้สำรวจในบริเวณนั้นทันทีว่ามีผู้คน และรถสัญจรไปมาหรือไม่ เมื่อไม่พบผู้คน และรถ จึงเป็นเหตุให้ตนตัดสินใจกระทำความผิด เหยื่อนั้นเดินริมฟุตบาท และได้ถือกระเป๋าไว้ด้านนอก จึงเป็นโอกาสเหมาะที่จะกระทำความผิด จึงตัดสินใจกระทำ หลังจากทีนายปึกเข้าไปกระชากกระเป๋าแล้วนั้นก็ได้รับรถจักรยานยนต์หลบหนีตามปกติ ในขณะที่หลบหนีนั้นตนไม่ได้สังเกตว่ามีพลเมืองดีชี้

จักรยานยนต์ตามตนเองมา ขณะหลบหนีได้ทำโทรศัพท์มือถือของตนเองตก จึงได้จอด
รถจักรยานยนต์ไว้ และวิ่งกลับมาเก็บ ขณะที่เก็บ และกำลังกลับไปทีรถ พลเมืองดีก็ได้เข้ามาหา
และจับกุมตนส่งตำรวจ ถูกดำเนินคดี และได้รับโทษจำคุกจนกระทั่งปัจจุบัน

นายปึกได้บรรยายว่า สิ่งที่เป็นสาเหตุให้ตนกระทำความผิดในครั้งนี้ เนื่องจากตนได้ขับรถ
เพื่อพิจารณาเส้นทางหลบหนีเป็นอย่างดีแล้ว ขณะที่ตนกำลังจะกลับบ้านก็เห็นเหยื่อ ซึ่งเป็น
ผู้หญิงสองคน เดินริมฟุตบอลตาสะพายกระเป๋าวัด้านนอก ประกอบกับชอยดังกล่าวเป็นชอยเปลี่ยว
และได้มองดูแล้วว่าไม่มีผู้คน และรถสัญจรไปมา จึงส่งผลให้ตนกระทำความผิด เพราะเห็นว่าเมื่อ
กระทำแล้วจะสามารถที่จะหนีได้

นายปึกไม่เคยทราบมาก่อนว่าการกระทำความผิดฐาน วิ่งราวทรัพย์จะได้บทลงโทษมาก
น้อยแค่ไหน แต่หลังจากที่ตนกระทำความผิดได้รับการลงโทษแล้วนั้น ก็มีความคิดเห็นว่าโทษที่
ตนเองได้รับถึงแม้ว่าจะหนักไปบ้าง แต่ก็สมควรแล้วกับการกระทำของตนเอง และในการที่จะลง
มือกระทำความผิดของตานั้น ที่ตัดสินใจกระทำเนื่องจาก เหยื่อที่เป็นผู้หญิงอยู่ในที่เปลี่ยว เดินอยู่
ริมฟุตบอลตาสะพายกระเป๋าวัด้านนอก และพื้นที่ที่จะกระทำต้องเป็นพื้นที่ที่รู้เส้นทางหลบหนีเป็น
อย่างดี จึงจะตัดสินใจลงมือกระทำ

**การตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อพบเห็นเหยื่ออาชญากรรมมีลักษณะทางกายภาพที่
เหมาะแก่การกระทำผิด**

เพศของเหยื่อ

นายปึกจะตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อซึ่งเป็นเพศหญิงเท่านั้น โดยมองว่าผู้หญิงไม่
ค่อยมีความระมัดระวังตนเอง ไม่เหมือนกับเพศชาย จึงทำให้ง่ายต่อการกระทำความผิดมากกว่า
เพศชาย

อายุของเหยื่อ

ไม่ได้ตัดสินใจว่าช่วงอายุควรเป็นเท่าไร

การแต่งกายของเหยื่อ

นายปึกมองว่าการแต่งกายไม่มีผลต่อการกระทำความผิด ไม่ว่าจะแต่งกายอย่างไรก็สามารถ
ที่จะกระทำได้ ถ้าเป็นเพศหญิง เดินอยู่ริมฟุตบอลตาสะพายกระเป๋าวัด้านนอกง่ายต่อการกระชาก

**การตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อมีองค์ประกอบอื่นๆ ที่เหมาะสมแก่การกระทำผิด
แตกต่างกัน**

ลักษณะสภาพนิเวศสถานที่ที่เหมาะสม

สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีผู้คนสัญจรไปมาน้อยเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

นายปู้กต้องมองดูว่าสถานที่ดังกล่าวมีผู้คนเดินไปมาหรืออยู่น้อยจึงจะตัดสินใจในลงมือกระทำผิด โดยในวันเกิดเหตุนั้นก็เลือกกระทำในซอยเปลี่ยว ถึงแม้ว่าเหยื่อเดินด้วยกันสองคน แต่ตนก็เห็นแล้วว่าไม่มีคนอื่น

สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวสามารถใช้ความเร็วกระทำผิดได้

นายปู้กจะคุ้นเคยกับเส้นทางย่านนั้นเป็นอย่างดี โดยเลือกสถานที่เปลี่ยว ไม่มีรถ และคนพลุกพล่าน เพราะกลัวว่าจะมีคนจับตนเอง

สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีเส้นทางสะดวกแก่การหลบหนี

ก่อนกระทำความผิดนายปู้กจะไปสำรวจเส้นทางก่อนเสมอ เนื่องจากต้องการหลบหนีได้สะดวก จึงไปสำรวจหาเส้นทางหลบหนีที่ดีที่สุดเสียก่อน และถ้าไม่รู้เส้นทางถึงแม้ว่าจะพบเหยื่อก็จะไม่กระทำความผิด

สถานที่กระทำผิดยากต่อการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

นายปู้กให้ความสำคัญในเรื่องของเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นอย่างมาก โดยกล่าวว่าถ้าเห็นตำรวจถึงแม้ว่าจะมีเหยื่อที่ตนเองสนใจ ก็จะไม่กระทำ เพราะเกรงกลัวต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นอย่างมาก

ตำแหน่งที่เหยื่อปรากฏเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

ตำแหน่งที่เหยื่อปรากฏมีส่วนในการตัดสินใจของนายปู้ก โดยนายปู้กจะลงมือกับเหยื่อที่อยู่บริเวณริมถนน และถือกระเป๋าออกนอกถนนเท่านั้น เพราะสามารถที่จะกระทำความผิดได้ง่ายกว่า

แสงสว่างของสถานที่ที่เหยื่อปรากฏเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

แสงสว่างไม่มีส่วนต่อการตัดสินใจกระทำผิด หากเห็นเพียงทรัพย์สินก็ตัดสินใจได้แล้ว ไม่จำเป็นที่จะต้องเป็นกลางวันหรือกลางคืน

ลักษณะทรัพย์สินของเหยื่อที่เหมาะสม

ทรัพย์สินของเหยื่อมีมูลค่ามาก

ทรัพย์สินของเหยื่อไม่มีผลต่อการตัดสินใจกระทำของนายปู้กเลย เพราะในการกระทำทุกครั้งจะไม่ทราบว่ามีทรัพย์สินเท่าไร แต่จะเลือกที่กระทำได้ง่ายเท่านั้น

ประเภทของทรัพย์สิน

นายปึกจะตัดสินใจลงมือกระทำผิดกับผู้ที่ถือกระเป๋าเท่านั้น ทรัพย์สินอย่างอื่นไม่สนใจแต่อย่างใด โดยไม่สนใจว่ากระเป๋ามีขนาดเท่าใด และยี่ห้อใด ในการกระทำทุกครั้งจะเลือกเพราะความสะดวกมากกว่าที่จะมองถึงลักษณะของกระเป๋า

ความง่ายต่อการเข้าถึงแล้วได้ทรัพย์สินนั้นมา

นายปึกมองว่าถ้าการเข้าถึงทรัพย์สินง่ายเกินไปก็จะไม่กระทำ เพราะตนเองมีความเกรงกลัวที่จะกระทำ

ช่วงเวลาที่เหมาะสม

ช่วงเวลาที่ยี่อปรากฏเหมาะแก่การกระทำผิด

นายปึกไม่คิดว่าช่วงเวลามีส่วนต่อการตัดสินใจลงมือกระทำผิด แต่หากเลือกได้จะลงมือกระทำผิดช่วงเวลากลางคืนมากกว่า เพราะตนเลิกงานประมาณ 18.00 น. ก็จะกลับบ้านเพื่อไปอาบน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้า และจะออกมาตรวจดูเส้นทางที่จะกระทำประมาณ 20.00 – 24.00 น. ถ้าเลยเวลา 24.00 น. ก็จะกลับบ้าน และไม่กระทำ

ผู้ร่วมกระทำผิด

มี/ไม่มีผู้ร่วมกระทำผิด

การกระทำผิดแต่ละครั้งจะกระทำคนเดียวเท่านั้น ไม่มีผู้ร่วมกระทำผิด เนื่องจากสะดวกต่อการหลบหนี และตนเองไม่ต้องการที่จะชักชวนผู้อื่นกระทำความผิดเหมือนตน เพราะถ้าถูกจับได้จะได้ไม่ถูกฟ้อง แม่ของเพื่อนมาว่ากล่าวตนเอง การกระทำคนเดียวถ้าถูกจับก็ถูกจับคนเดียว คนอื่นไม่เกี่ยวข้องไม่เสียหายอะไร

อุปกรณ์ที่ใช้ร่วมกระทำผิด

ใช้ยานพาหนะหรืออุปกรณ์อื่น

นายปึกต้องมีรถจักรยานยนต์ในการกระทำผิดด้วย เพราะสะดวก และสามารถจะไปกระทำได้ทุกที่ อีกทั้งยังง่ายต่อการหลบหนีอีกด้วย ซึ่งถ้าไม่มีรถจักรยานยนต์นายปึกก็จะไม่กระทำความผิด ก่อนที่จะกระทำความผิดนายปึกจะปลดป้ายทะเบียนรถของตนเองออกก่อน โดยจะซ่อนไว้ที่บ้าน หรือใต้เบาะรถ เนื่องจากกลัวคนอื่นจะจำทะเบียนรถของตนเองได้ ในการกระทำครั้งที่ถูกจับได้นี้ ก็ได้ปลดทะเบียนรถไว้ใต้เบาะเช่นเดียวกัน โดยทุกครั้งที่จะกระทำความผิดจะได้หมวกกันน็อกแบบเต็มใบ เพราะกลัวคนอื่นจะจำหน้าของตนได้ ก่อนกระทำก็จะเปิดที่บังลมขึ้น เพื่อทำ

ให้เห็นได้ชัดเจนขึ้น และกระทำเสร็จแล้วก็จะขับรถหนี โดยเลือกที่จะเข้าไปกระชากกระเป๋าจากข้างหลังมากกว่า เพราะเหยื่อจะขาดความระมัดระวังตัว

ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยไม่คำนึงถึงบทลงโทษทางกฎหมาย

ได้รับบทลงโทษที่น้อย

นายปึกไม่มีความรู้เกี่ยวกับบทลงโทษในความผิดวิ่งราวทรัพย์แต่อย่างใด แต่มาทราบภายหลังจากการกระทำผิดแล้วเข้ามาถูกจำคุกว่าการวิ่งราวทรัพย์ในเวลากลางวันจะได้รับโทษน้อยกว่าในเวลากลางคืน การกระทำคนเดียวโทษจะน้อยกว่าร่วมกันกระทำ และการกระทำโดยไม่ใช้ยานพาหนะโทษจะน้อยกว่าใช้ยานพาหนะ ซึ่งนายปึกมีความเห็นว่าโทษที่ตนได้รับก็มีความพอเหมาะพอดีแล้ว

จากกรณีของนายปึก ที่นายปึกวิ่งราวทรัพย์ เนื่องจากตนเองติดเพื่อน และต้องการนำเงินไปเที่ยว ซื้อมอเตอร์ไซด์ และไปดื่มสุรากับเพื่อน ในหนึ่งอาทิตย์จะไปกับเพื่อนประมาณสองครั้ง นอกจากนี้ยังนำเงินไปใช้จ่ายภายในครอบครัวอีกด้วย เพราะครอบครัวของนายปึกเป็นหนี้ จึงต้องนำเงินไปช่วยยืมใช้หนี้

สิ่งที่มีความสำคัญที่ส่งผลให้นายปึกกระทำความผิดก็คือ

1. ต้องอยู่ในพื้นที่ที่ปลอดภัย นั่นคือ ที่เปลี่ยว เส้นทางหลบหน่ง่าย ปลอดภัยเมื่อถึงตำรวจ
2. เหยื่อต้องเป็นผู้หญิง เพราะผู้หญิงมักจะขาดความระมัดระวังตน
3. จะกระทำความผิดคนเดียว เพราะสะดวกต่อการหลบหนี และไม่ต้องการที่จะชักชวนคนอื่นให้กระทำความผิด

ลักษณะเด่นของเหยื่อที่ง่ายต่อการกระทำความผิดของนายปึกคือ ต้องเป็นผู้หญิง ถือกระเป๋าถือไว้ด้านนอก หรือริมฟุตบอล ในกากระทำทุกครั้งจะเลือกเฉพาะกระเป๋าถือเท่านั้น จะไม่เลือกทรัพย์สินอื่น

นายปึกได้ฝากถึงเหยื่อว่าให้มีความระมัดระวังตนเองอยู่เสมอ อย่าประมาท กระเป๋าให้นำมาสะพายติดตัวไว้ ของมีค่าถ้าไม่มีความจำเป็นก็ไม่ควรที่จะนำมาใส่ เพราะเป็นสิ่งที่ล่อตาล่อใจให้คนกระทำความผิดได้ง่าย ฝากถึงผู้ที่จะกระทำความผิดว่าไม่ควรคิดที่จะกระทำความผิด เพราะจะทำให้ผู้อื่นเดือนร้อน บทลงโทษก็หนักไม่คุ้มที่จะกระทำความผิด และฝากถึง

เจ้าหน้าที่ตำรวจทำให้หมั้นตรวจตราอย่างสม่ำเสมอในทุกพื้นที่ โดยเฉพาะพื้นที่ที่เปลี่ยว เพื่อจะได้ ทำให้ไม่เกิดเหตุการณ์อาชญากรรม

กรณีศึกษาที่ 9

ชื่อ นายอ้อฟ (นามสมมุติ)

นายอ้อฟ ปัจจุบันอายุ 28 ปี อายุขณะกระทำผิด 27 ปี ได้กระทำความผิดฐาน “ร่วมกัน วิวาททรัพย์โดยมีและใช้ยานพาหนะเพื่อการกระทำผิดหรือเพื่อให้พ้นจากการจับกุม” ศาล พิพากษาจำคุก 3 ปี โดยจำคุกไปแล้ว 1 ปี 10 เดือน ปัจจุบันเหลือโทษจำคุก 1 ปี 2 เดือน เป็นการ จำคุกในความผิดฐานวิวาททรัพย์ จำนวน 2 คดี โดยจำคุกคดีละ 1 ปี 6 เดือน ซึ่งในขณะนี้นายอ้อ ฟถูกจำคุกในคดีที่ 2 นายอ้อฟจบการศึกษาชั้นสูงสุดระดับ ปวส. จากโรงเรียนย่านบางกะปิ กรุงเทพมหานคร นายอ้อฟสามารถอ่าน เขียนและเข้าใจภาษาไทยได้เป็นอย่างดี นับถือศาสนา พุทธมาแต่กำเนิด ไม่ได้ประกอบอาชีพ รายได้แต่ละวันได้มาจากการขอจากมารดา สถานภาพ ปัจจุบันโสด มีสมาชิกในครอบครัว จำนวน 4 คน

ปัจจัยภูมิหลัง

ข้อมูลทั่วไป

นายอ้อฟ ปัจจุบันอยู่กรุงเทพมหานคร เดิมมีภูมิลำเนาอยู่จังหวัดกาญจนบุรี บิดาอายุ 60 ปี ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป โดยบิดาพักอยู่กับลุงซึ่งทำกิจการเกี่ยวกับงานเลี้ยงโต๊ะจีน ส่วน มารดาอายุ 52 ปี ปัจจุบันประกอบอาชีพค้าขาย เป็นร้านอาหารตามสั่งอยู่ที่บ้านพักของตน โดย ปัจจุบันบิดาและมารดายังมีชีวิตอยู่ แต่แยกกันอยู่ โดยปัจจุบันบิดาได้แยกออกไปพักอยู่กับลุงของตน มาตั้งแต่กลับมาจากทำงานที่ประเทศญี่ปุ่นเมื่อปีพุทธศักราช 2542 นายอ้อฟจึงพักอยู่กับมารดา และพี่สาว รายได้ของครอบครัวได้มาจากการขายอาหารตามสั่งของมารดา รายได้ต่อเดือน ค่อนข้างดีสามารถใช้จ่ายในครอบครัวได้ นายอ้อฟมีพี่น้องทั้งหมด 2 คน มีพี่สาวคนโตซึ่งปัจจุบัน ยังมีชีวิตอยู่ ทำงานอยู่ในห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร และนายอ้อฟเป็นน้องชาย คนเล็ก นายอ้อฟไม่เคยได้รับการเลี้ยงดูหรืออุปถัมภ์จากบุคคลอื่นเลยโดยได้รับการเลี้ยงดูจากบิดา มารดามาแต่กำเนิด นายอ้อฟจบการศึกษาชั้นสูงสุดระดับ ปวส. จากโรงเรียนแห่งหนึ่งย่านบาง กะปิ กรุงเทพมหานคร จากนั้นก็ได้ออกมาทำงานรับจ้างเป็นพนักงานบริษัทต่างๆ เรื่อยมา โดย

ก่อนจะว่างงานได้ทำงานเป็นพนักงานซ่อมเครื่องโทรศัพท์ตามตู้ของบริษัทแห่งหนึ่ง รายได้ต่อเดือนประมาณ 12,000 บาท ต่อมาบริษัทได้ให้ออกแล้วไม่ได้ทำงาน แต่ก็ช่วยทางบ้านดูแลร้านอาหารตามสั่ง จนกระทั่งถูกจับกุมและถูกควบคุมอยู่ที่นี่

เดิมนายอ็อฟกับครอบครัวพักอาศัยอยู่ในหมู่บ้านแห่งหนึ่งในจังหวัดกาญจนบุรี ต่อมาเนื่องจากบิดาต้องย้ายที่ทำงานไปเรื่อยๆ กอรปกับมารดาก็ไม่ได้ประกอบอาชีพจึงคิดหารายได้ด้วยการเดินทางเข้ามาหางานทำในกรุงเทพมหานคร โดยนายอ็อฟยังเป็นเด็กก็เข้ามาพักอาศัยอยู่กับญาติของมารดา ย่านสะพานควาย ต่อมาบิดาได้งานทำในโรงงานเลื่อยไม้ย่านชอยนวลจันทร์ จากนั้นเมื่อบิดาได้ไปทำงานที่ประเทศญี่ปุ่นและระหว่างนั้นมารดาก็ได้มีสามีใหม่ก็ได้ย้ายมาอยู่ในที่พักย่านลาดพร้าวจนถึงปัจจุบันนี้

ความสัมพันธ์ในครอบครัวเมื่อครั้งบิดามารดาอยู่ด้วยกันนั้นอบอุ่นดี ไม่มีการทะเลาะเบาะแว้งอย่างรุนแรง อย่างมากก็แค่พี่น้องมีปากเสียงกันอย่างธรรมดา นายอ็อฟสนิทสนมกับมารดามาก โดยมารดาเป็นผู้อบรมสั่งสอนให้เรียนรู้อาชีพประกอบอาชีพด้วยตนเอง ดูแล สั่งสอนมาโดยตลอด แต่นายอ็อฟก็ไม่ค่อยเชื่อฟังเท่าไร นายอ็อฟกับพี่สาวก็ค่อนข้างสนิทสนมเช่นกันเพราะว่ามีพี่น้องอยู่กันแค่สองคนเท่านั้นเอง

ช่วงวัยเด็กและวัยรุ่นนายอ็อฟจดจำได้ว่าความประพัตติของตนเองไม่ดี ทำให้มารดาเสียใจมาโดยตลอด โดยเฉพาะเรื่องการไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด การคบเพื่อนที่ไม่ดี และการชอบเที่ยวเตร่ในเวลาว่างคืน

ในวัยเด็กเมื่อตอนที่ยังพักอาศัยอยู่ที่จังหวัดกาญจนบุรีนั้น จดจำได้ว่ามีสภาพที่อยู่อาศัยเป็นหมู่บ้านธรรมดาตามชนบท เป็นบ้านไม้ 2 ชั้น ตั้งอยู่ติดกับวัดแห่งหนึ่ง สภาพที่พักเป็นชุมชนชนบทอบอุ่นกันดี ประชากรประมาณ 200 หลังคาเรือน ผู้คนในหมู่บ้านก็เป็นกันเองมีอะไรก็ช่วยเหลือกัน ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพค้าขาย และรับจ้างทั่วไป ส่วนใหญ่เป็นคนงานรับจ้างขนอ้อยและขนน้ำตาล ถึงจะย้ายมาตั้งแต่นายอ็อฟเด็กแล้วแต่นายอ็อฟก็จดจำผู้คนในหมู่บ้านนั้นได้ดี สภาพแวดล้อมชนบทดังกล่าวไม่มีส่วนที่ทำให้ตนเองเป็นเช่นนี้อย่างแน่นอน ก็มาเมื่อย้ายเข้ามาพักกับญาติในกรุงเทพมหานคร ย่านสะพานควายแต่จดจำไม่ได้เพราะไม่ได้พักอยู่ที่นั่นนาน เพราะบิดาได้งานทำเป็นพนักงานในโรงเลื่อยไม้แห่งหนึ่งย่านชอยนวลจันทร์จึงได้ย้ายมาพักอาศัยอยู่บ้านข้างโรงงานดังกล่าว เป็นห้องแถวไม้ชั้นเดียว สำหรับครอบครัวของคนงานโรงงานดังกล่าว ครอบครัวของนายอ็อฟได้ห้องแถว 1 ห้อง สภาพปลูกตึกๆ กันประมาณ 30 ห้องค่อนข้างแออัด จึงทำให้นายอ็อฟรู้จักผู้คนทุกคนที่พักอาศัยอยู่ที่นั่น จากสภาพที่เห็นคนงานโรงงานเลื่อยไม้ดังกล่าวเสพยาเสพติดกันเกือบทุกวันจึงทำให้นายอ็อฟคิดว่าสภาพแวดล้อมดังกล่าวทำให้ตนเป็นเช่นนี้เพราะเห็นคนในชุมชนนั้นเสพยาเสพติดอยู่เป็นประจำโดยตลอด โดยตั้งแต่วัยเด็กจนเข้าสู่วัยรุ่นนายอ็อฟก็ยังพัก

อาศัยอยู่ห้องแถวดังกล่าวจนกระทั่งบิดาไปทำงานที่ประเทศญี่ปุ่น เป็นช่วงเวลาเดียวกันที่มารดามีผู้ชายอื่นมาติดพันก็ทำให้ต้องย้ายครอบครัวมาอยู่คอนโดมิเนียมแห่งหนึ่งย่านบางกะปิ กรุงเทพมหานครแต่ก็เป็นช่วงเวลาสั้นๆ แต่บิดาก็ติดต่อมาโดยตลอดพร้อมกับส่งเงินมาให้ใช้เดือนละประมาณ 10,000 บาท แต่ต่อมาเมื่อบิดาทราบข่าวว่ามารดามีสามีคนใหม่ก็ไม่ได้ติดต่อกลับมาอีกจนกระทั่งทราบว่าได้กลับมาประเทศไทยแล้วไปพักอยู่กับลุง ซึ่งในคอนโดมิเนียมแห่งนี้เองที่ทำให้นายอ็อฟติดยาบ้าอย่างหนักจากกลุ่มเพื่อนวัยรุ่นที่พักอาศัยอยู่ในชั้นเดียวกันนั่นเอง โดยได้เสพติดเรื่อยมาจนกระทั่งสุดท้ายก็ได้มาพักอาศัยอยู่ที่ซอยแห่งหนึ่งย่านลาดพร้าวจนถึงปัจจุบัน

ลักษณะเป็นทาวเฮ้าส์ตึกสูง 3 ชั้น เป็นซอยย่อยภายในหมู่บ้านแห่งหนึ่งย่านถนนลาดพร้าวแห่งนี้เอง ค่าเช่าเดือนละ 5,000 บาท ผู้คนโดยรอบที่พักของนายอ็อฟค่อนข้างจะต่างคนต่างอยู่ ทราบว่าส่วนใหญ่เป็นพนักงานบริษัท เห็นหน้าก็จะรู้จักเกือบทั้งหมดเพราะว่าต้องมาสั่งอาหารที่บ้านของตนไปรับประทาน แต่สภาพแวดล้อมดังกล่าวนี้ก็ไม่ได้มีส่วนที่ทำให้ตนมีสภาพเป็นอย่างนี้ น่าจะเป็นที่คอนโดมิเนียมแห่งก่อนที่ย้ายมาอยู่ที่นี่ต่างหาก โดยผู้ชายคนที่มาเกี่ยวข้องกับมารดาก็มีครอบครัวอยู่แล้ว ได้เดินทางไปมาๆ ทั้งสองบ้านพัก แต่นายอ็อฟก็ไม่ได้เรียกผู้ชายคนดังกล่าวในฐานะบิดาหรือน้าแต่อย่างใดโดยใช้คำว่า “คุณอู๋” ทุกครั้ง และมารดาก็ไม่ได้บังคับให้ประพฤติปฏิบัติตัวต่อสามีใหม่ของเธอแต่อย่างใด แต่ทางนายอ็อฟก็เข้าใจสถานะว่าควรทำตัวอย่างไร

ด้านการทำงานของนายอ็อฟนั้น มีประสบการณ์การทำงานมาแล้วจำนวนหลายครั้ง โดยเริ่มทำงานไปด้วยในช่วงที่ยังเรียนอยู่ระดับ ปวช. ซึ่งงานแรกที่ทำคือพนักงานช่างไฟฟ้าภายในอาคาร ของห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง ในกรุงเทพมหานคร สภาพที่ทำงานเป็นห้องพนักงานแผนกไฟฟ้าแยกต่างหากออกมาจากห้าง รายได้ประมาณ 5,700 บาทต่อเดือน ทำเกือบทุกวัน มีเพื่อนร่วมงานเป็นรุ่นพี่จำนวน 3 คน การทำงานแห่งนี้ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนร่วมงานแต่อย่างใด แต่ต่อมาทางห้างได้ให้ออกเนื่องจากสงสัยว่านายอ็อฟลักเอาทรัพย์สินของห้าง แต่นายอ็อฟยืนยันขณะถูกสัมภาษณ์ว่าตนเองไม่ได้ทำอย่างแน่นอนเพราะส่วนสินค้าที่หายไปนั้นมีพนักงานเดินผ่านไปมาจำนวนมาก แต่ทางห้างสงสัยเฉพาะตัวนายอ็อฟเพราะคิดว่านายอ็อฟเข้าไปอยู่ใกล้ที่เกิดเหตุมากที่สุด รายได้ที่ได้มาขณะนั้นไม่เพียงพอต่อการดำรงชีพของครอบครัวเพราะว่าน้อยมาก เมื่อได้เรียนต่อระดับ ปวส. นายอ็อฟก็ได้รับการชักชวนจากรุ่นพี่ให้มาทำงานเป็นพนักงานติดตั้งป้าย โดยเดินทางออกต่างจังหวัดค่อนข้างมาก ทำป้ายแบบพลาสติกแล้วติดด้านข้างของตัวรถยนต์เป็นป้ายโฆษณาอย่างเดียว เมื่อทำได้ประมาณ 1 ปีกว่า เห็นว่าไม่สะดวกต่อการเรียนจึงทำงานได้ระยะเวลาช่วงหนึ่งแล้วขอลาออกด้วยเหตุเพราะว่าไม่ใช่งานทำประจำที่ ไม่น่าจะมีความแน่นอน ได้รับรายได้ประมาณ 12,000 บาทต่อเดือน สามารถใช้จ่ายเลี้ยงดูครอบครัวได้อย่างดี เมื่อนายอ็อฟจบการศึกษาระดับ ปวส. แล้วก็ได้เข้าทำงานเป็นพนักงานซ่อมเครื่องโทรศัพท์ตู้สาธารณะของ

บริษัทด้านการสื่อสารชื่อดังแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร สภาพที่ทำงานเป็นตึกออฟฟิศตั้งอยู่ย่านลาดพร้าว ได้รับรายได้ประมาณ 12,000 บาทต่อเดือน โดยทำอยู่ได้ประมาณ 6 เดือน ต่อมาทางบริษัทก็ได้ให้ออกอีกครั้งเพราะสงสัยว่าลักเงินในตู้โทรศัพท์ที่ไปซ่อมแต่ละแห่งนั่นเอง แต่นายอ็อฟยืนยันว่าตนเองไม่ได้ลักอย่างแน่นอน ช่วงเวลานั้นรายได้ที่ได้รับสามารถใช้จ่ายในครอบครัวและสามารถเลี้ยงชีพตนได้อย่างดี เมื่อออกมาจากที่ทำงานที่สุดท้ายก็พยายามหางานทำให้ได้เร็วที่สุด โดยได้เดินทางไปสมัครงานตามแหล่งงานต่างๆ แต่ก็ยังไม่ได้งาน จึงได้ช่วยทางบ้านดูแลร้านอาหารตามสั่งไปวันๆ นายอ็อฟมีความมุ่งหวังอยากก้าวหน้าในอาชีพการงานเป็นอย่างมาก ต้องการหาเงินให้ได้มากที่สุดเพื่อที่จะใช้เลี้ยงดูครอบครัวได้ แต่ไม่คิดว่าจะเรียนเพิ่มเติมเพราะคิดว่าหากมีประสบการณ์มากก็จะได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นการทำงานเอง

นายอ็อฟสุขภาพร่างกายแข็งแรงดี สารเสพติดแรกที่ติดคือบุหรี่ โดยนายอ็อฟติดบุหรี่เมื่อกำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 อายุประมาณ 14 ปี ซึ่งเกิดจากการอยากลองเสพของตนเอง โดยขณะเดินทางกลับบ้านได้นำเศษกระดาษมามวนแล้วจุดไฟดูดควันเล่นจากนั้นก็ไปซื้อบุหรี่มาสูบจนปัจจุบันนี้ก็ยังสูบอยู่ ต่อมานายอ็อฟก็ติดยาบ้า โดยเมื่อกำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 อายุประมาณ 15 ปี ขณะที่ครอบครัวพักอาศัยอยู่ในคอนโดมิเนียมได้คบกลุ่มเพื่อนชายรุ่นเดียวกันที่พักอยู่ชั้นเดียวกัน นายอ็อฟไปเล่นที่ห้องเพื่อนแล้วเพื่อนได้นำยาบ้ามาเสพให้ดู เพื่อนได้ชักชวนกลับไปกับนายอ็อฟเห็นแล้วอยากลองดูบ้างจึงขอลองเสพดูแล้วก็ติดเรื่อยมาด้วยวิธีการใช้ไฟลนแล้วสูดดมควัน มีอาการทำให้นายอ็อฟมีความรู้สึกเพี้ยนๆ โดยติดอยู่ประมาณ 26 ปีก็เลิกไปเพราะถูกจับกุม นายอ็อฟบอกว่าสาเหตุที่เสพเกิดจากความเบื่อหน่ายกับการเรียนและปัญหาที่บ้าน

นายอ็อฟเคยกระทำความผิดเกี่ยวกับการวิ่งราวทรัพย์มาแล้วจำนวนหลายครั้ง แต่ก็ไม่ถูกจับกุมได้จำนวนหลายครั้ง ซึ่งในขณะนี้ถูกลงโทษจำคุกอยู่ในคดีที่ 2 เนื่องจากคดีแรกได้กระทำความผิดจริง ต่อมาจากนั้นก็ยังมีพนักงานสอบสวน สน.พหลโยธิน อายัดตัวไว้เนื่องจากมีผู้เสียหายยืนยันว่านายอ็อฟเป็นผู้กระทำผิดอีกคดีหนึ่ง ซึ่งมีพยานหลักฐานเชื่อว่าตนกระทำความผิดวิ่งราวทรัพย์อีกคดีหนึ่ง ต่อมาศาลก็ได้พิพากษาลงโทษเพิ่มอีกทำให้ถูกจำคุกอยู่จนถึงขณะนี้ทั้งที่คดีที่ 2 นายอ็อฟยืนยันว่าตนเองไม่ได้เป็นผู้ทำแต่เนื่องจากขณะเกิดเหตุนายอ็อฟอยู่ที่บ้านพัก แต่มีพยานบุคคลเห็นแผ่นป้ายทะเบียนจดจำได้ว่าเป็นของตนและลักษณะของผู้ขับขีว่ามีลักษณะคล้ายกัน ประกอบกับหลักฐานอื่นร่วมด้วยทำให้ศาลเชื่อว่าตนเองกระทำความผิดจริง นายอ็อฟเห็นทั้งหมดทางต่อสู้คดีจึงรับสารภาพในเวลาต่อมา

ในช่วงแรกที่พูดคุยกันนายอ็อฟไม่ยอมรับว่าเคยกระทำความผิดวิ่งราวทรัพย์แล้วไม่เคยถูกจับกุมมาก่อน แต่ในท้ายที่สุดก็ได้พูดออกมาว่าได้กระทำความผิดวิ่งราวทรัพย์มาแล้วจำนวนหลายครั้ง

โดยเกิดครั้งแรกจากการชักชวนของนายลม ปัจจุบันนายลมก็ถูกจำคุกอยู่ในเรือนจำแห่งนี้ด้วยกัน และก่อนถูกจับกุมก็กระทำร่วมกับนายลมเรื่อยมาเป็นจำนวนประมาณ 3-4 ครั้ง โดยนายอ็อฟทำหน้าที่เป็นผู้ขับขี่ โดยจะกระชากทรัพย์สินจากเหยื่อเฉพาะที่เป็นผู้หญิงเท่านั้น และจะกระชากได้เฉพาะกระเป๋าถือ ส่วนใหญ่เหยื่อจะเดินริมฟุตบาทหรือยืนอยู่ริมฟุตบาท ในช่วงเวลาประมาณ 23.00-24.00 น. โดยแต่ละครั้งนายลมกับนายอ็อฟจะเป็นผู้ร่วมตัดสินใจ และนายอ็อฟจะขับขี่ไปในสถานที่ที่นายอ็อฟรู้จักเส้นทางเท่านั้น

ประวัติการกระทำผิด

นายอ็อฟเคยกระทำมาแล้ว จำนวน 4 ครั้ง ดังนี้

1. เมื่ออายุประมาณ 17 ปี ถูกจับกุมในความผิดฐาน “เสพยาเสพติดให้โทษประเภท 1 (ยาบ้า) โดยผิดกฎหมาย” เหตุเกิดท้องที่ สน.มักกะสัน จับกุมได้ที่ชุมชนย่านคลองเตย ศาลเยาวชนให้การประกันตัวออกไป ลงโทษด้วยการให้มารายงานตัวทุกเดือน จำนวน 3 เดือน
2. ต่อมาเมื่ออายุประมาณ 19 ปี ถูกจับกุมในความผิดฐาน “เสพยาเสพติดให้โทษประเภท 1 (ยาบ้า) โดยผิดกฎหมาย” เหตุเกิดท้องที่ สน.บึงกุ่ม จับกุมได้ที่ใกล้ที่พักย่านคอนโดมิเนียมที่พักอยู่ ขณะนั้น ศาลอาญาให้ประกันตัวออกมา
3. ต่อมาเมื่ออายุประมาณ 20 ปี ถูกจับกุมในความผิดฐาน “เสพยาเสพติดให้โทษประเภท 1 (ยาบ้า) โดยผิดกฎหมาย” เหตุเกิดท้องที่ สน.บึงกุ่ม จับกุมได้ที่ใกล้ที่พักย่านเดิม ศาลอาญาก็ให้ประกันตัวออกมาอีกครั้ง
4. และในคดีนี้เมื่ออายุได้ 27 ปี ถูกจับกุมในความผิดฐาน “ร่วมกันวิ่งราวทรัพย์สินโดยมีและใช้ยานพาหนะเพื่อการกระทำความผิดหรือเพื่อให้พ้นจากการจับกุม” ของกลางเป็นกระเป๋าถือ จำนวน 1 ใบ มูลค่าทรัพย์สิน 350 บาท ศาลพิพากษาลงโทษจำคุก จำนวน 1 ปี 6 เดือน ต่อมาได้มีการอายัดตัวจากคดีอื่นที่นายอ็อฟยืนยันว่าไม่ได้กระทำจริง แต่มีพยานยืนยันศาลได้ตัดสินเพิ่มเติมอีก 1 ปี 6 เดือน รวมโทษทั้งสองคดีเป็นเป็นจำนวน 3 ปี

ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์การกระทำผิด

เมื่อวันที่ 3 มกราคม 2550 เวลาประมาณ 23.45 น. นายอ็อฟได้เดินทางไปหานายลมและนายเปรมซึ่งเป็นเพื่อนที่รู้จักกันเมื่อครั้งนายอ็อฟมาทำงานซ่อมตู้โทรศัพท์ย่านขนส่งหมอชิตใหม่ โดยได้เดินทางไปมาหาสู่เรื่อยมา ทั้งสามคนชอบดื่มเหล้าและเที่ยวด้วยกัน โดยในวันเกิดเหตุนายอ็อฟ นายลม และนายเปรมได้ขับขี่รถจักรยานยนต์ออกเที่ยวเตร่ตามปกติแต่นายลมขอตัวกลับบ้านก่อนเนื่องจากต้องการพักผ่อน นายเปรมจึงได้มาสั่งซื้ออาหารรถจักรยานยนต์ที่นายอ็อฟเป็นผู้

ซิปซี เมื่อทั้งสองได้ซิปซีมาถึงบริเวณถนนแจ้งวัฒนะเพื่อจะนำนายเปรมไปส่งที่บ้านพักของนายเปรม นายอ็อฟก็ได้พูดคุยชักชวนนายเปรมให้มาร่วมวิ่งราวทรัพย์สินหาเงินใช้ด้วยกันและนายเปรมก็ตอบรับกล้าทำร่วมด้วย โดยนายอ็อฟคิดว่าตนเองน่าจะมีประสบการณ์แล้วเพราะเคยทำร่วมกับนายลมมาแล้วไม่น่าจะถูกจับกุมได้สามารถหนีรอดพ้นได้ทุกครั้ง จากนั้นก็ได้ตระเวนซิปซีเรื่อยมาจนกระทั่งมาถึงบริเวณริมคลองประปา ย่านประชาชื่น พบผู้หญิงนักศึกษาเดินอยู่กับเพื่อนชายริมฟุตบอล คิดว่าน่าจะเลิกจากการเรียนภาคค่ำกำลังจะกลับเข้าไปบ้านพัก น่าจะมีทรัพย์สินในกระเป๋าถือ จึงได้ซิปซีตามไปพร้อมบอกนายเปรมว่าจะลงมือกับเหยื่อรายนี้ นายอ็อฟได้ซิปซีรถจักรยานยนต์ผ่านทางด้านหลังแล้วนายเปรมเป็นผู้กระชากกระเป๋าถือที่เหยื่อคล้องไหล่อยู่ได้มา และได้พยายามซิปรถหลบหนีแต่เนื่องจากบริเวณนั้นไม่คุ้นเส้นทางและไม่ได้ยินนายเปรมบอกเส้นทางเพราะนายเปรมบอกว่าคุ้มเคยเส้นทางดี แต่กลับเข้าไปในซอยตันจึงถูกพลเมืองดีและเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมตัวได้ ทราบภายหลังว่ามีทรัพย์สินเพียง 350 บาท จากนั้นก็ถูกดำเนินคดีที่สน.ประชาชื่น แล้วศาลพิพากษาก็ได้เข้ามาจำคุกอยู่ ณ ที่นี้

การตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อพบเห็นเหยื่ออาชญากรรมมีลักษณะทางกายภาพที่เหมาะสมแก่การกระทำผิด

เพศของเหยื่อ

หากนายอ็อฟจะเลือกตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อเพศใดก็ได้ แต่ส่วนใหญ่ที่ตัดสินใจกระทำผิดกับผู้หญิงเพราะว่าใช้กระเป๋าถือ แต่หากวันใดเจอผู้ชายที่ถือกระเป๋าถือลงมือได้เช่นกัน โดยคิดว่าทั้งสองเพศไม่ต่างกันสักเท่าไร เพียงหากเป็นผู้ชายก็จะใช้กำลังในการลงมือกระชากเพิ่มขึ้นจากเดิมที่ลงมือกระทำกับผู้หญิง

อายุของเหยื่อ

นายอ็อฟจะเลือกตัดสินใจลงมือกับวัยรุ่นและวัยทำงาน เพราะว่าจะมีเงินในกระเป๋า

การแต่งกายของเหยื่อ

การแต่งกายของเหยื่อมีส่วนต่อการกระทำผิดของนายอ็อฟ เพราะฉะนั้นนายอ็อฟจะสังเกตผู้แต่งกายในลักษณะนักศึกษาหรือผู้ทำงานแล้ว ส่วนการรัดกุมของการแต่งกายไม่มีส่วนต่อการตัดสินใจของตน

การตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อมีองค์ประกอบอื่น ๆ ที่เหมาะสมแก่การกระทำผิดแตกต่างกัน

ลักษณะสภาพนิเวศสถานที่ที่เหมาะสม

สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีผู้คนสัญจรไปมาน้อยเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีผู้คนอยู่น้อยหรือไม่มีอยู่เลยมีส่วนต่อการตัดสินใจของนายอ็อฟ เพราะเวลานายอ็อฟคิดว่าผู้คนที่อยู่น้อยหรือไม่มีอยู่เลย จะมีส่วนรู้เห็นถึงการกระทำผิดอาจทำให้ถูกแจ้งความหรือมีการโทรศัพท์แจ้งเจ้าหน้าที่ แล้วจะทำให้นายอ็อฟถูกจับกุมได้ เพราะในคดีที่มีการอายัดนายอ็อฟพบว่าพยานเป็นผู้มีส่วนที่ทำให้หลักฐานแน่นขึ้น เมื่อศาลเชื่อว่ากระทำผิดจริงก็สามารถพิพากษาลงโทษได้

สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวสามารถใช้ความเร็วกระทำผิดได้

นายอ็อฟต้องสังเกตก่อนว่ารถยนต์ในเส้นทางต้องมียานยนต์น้อยหรือไม่มีอยู่เลย เพราะคนรอบข้างในถนนเส้นทางที่จะหลบหนีจะเห็นการกระทำผิดของนายอ็อฟ

สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีเส้นทางสะดวกแก่การหลบหนี

นายอ็อฟต้องคุ้นเคยกับเส้นทางหรือมีการขับขี่สำรวจทางหลบหนีไว้ก่อน เพราะจะได้มีทางหนีที่ไล่ให้พ้นจากการจับกุม แต่วันที่ถูกจับกุมในคดีนี้เพราะเป็นความผิดพลาดของนายอ็อฟ และนายเปรมผู้ร่วมกระทำผิดที่ไม่สื่อสารบอกเส้นทางหลบหนีกันทำให้ถูกจับกุมได้ในที่สุด

สถานที่กระทำผิดยากต่อการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

นายอ็อฟต้องไม่เห็นเจ้าหน้าที่ตำรวจตรวจผ่านบริเวณนั้นเสียก่อนที่จะตัดสินใจลงมือ ไม่ว่าจะเป็นการขับขี่สำรวจดูก่อนหรือมองโดยรอบแล้วไม่พบว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจบริเวณนั้น จำเป็นต่อการตัดสินใจลงมือ เพราะอาจจะถูกจับกุมได้อย่างรวดเร็ว

ตำแหน่งที่เหยื่อปรากฏเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

ตำแหน่งของเหยื่อมีส่วนต่อการตัดสินใจของนายอ็อฟ เพราะเหยื่อต้องอยู่ในจุดที่โล่ง อาทิ บ้ายจอดรถโดยสาร ริมฟุตบาท ภายในซอยที่ไม่มีฟุตบาท หรือที่กระทำได้ง่าย ไม่จำเป็นว่าจะต้องอยู่ในอากัปภิกขัยใด ก็สามารถตัดสินใจลงมือกระทำผิดได้

แสงสว่างของสถานที่ที่เหยื่อปรากฏเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

นายอ็อฟจะตัดสินใจลงมือในจุดที่ไม่ค่อยมีแสงสว่างว่า เพราะจะทำให้ยากต่อการรู้เห็นของผู้เสียหายหรือพลเมืองในการกระทำผิดของนายอ็อฟ

ลักษณะทรัพย์สินของเหยื่อที่เหมาะสม

ทรัพย์สินของเหยื่อมีมูลค่ามาก

นายอ็อฟจะไม่สังเกตว่าเหยื่อจะมีทรัพย์สินมากน้อยเพียงใด เพราะไม่จำเป็นต้องมีทรัพย์สินบรรจุอยู่ในกระเป๋าและไม่ได้คิดไว้ก่อนด้วย เพียงแค่ได้ทรัพย์สินมาก่อนก็พอแล้ว จากนั้นก็จะไปดูทรัพย์สินภายหลัง

ประเภทของทรัพย์สิน

นายอ็อฟจะลงมือเฉพาะกระเป๋าถือเท่านั้น ทรัพย์สินภายในหากเป็นของมีค่าก็จะเอาหมดไม่ว่าจะเป็นโทรศัพท์มือถือ เงินสด หรือทรัพย์สินใดที่อาจมีค่าก็จะนำไปขาย

ความง่ายต่อการเข้าถึงแล้วได้ทรัพย์สินนั้นมา

ความง่ายที่จะเข้าไปหาทรัพย์สินดังกล่าวมีส่วนต่อการตัดสินใจของนายอ็อฟ เพราะจะทำให้ได้มาอย่างรวดเร็ว แต่หากกระเป๋าถืออยู่ในตู้ในซึ่งยากต่อการลงมือ นายอ็อฟก็จะไม่ลงมือกระทำ

ช่วงเวลาที่เหมาะสม

ช่วงเวลาที่เหมาะปรากฏเหมาะแก่การกระทำผิด

นายอ็อฟจะลงมือกระทำผิดช่วงเวลากลางคืนเท่านั้น โดยไม่กระทำผิดกลางวันโดยเด็ดขาด เพราะคิดว่าเวลากลางคืนเป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมต่อการหลบหนีหรือการซบเซ่ไปในทิศทางที่ต้องการได้ง่ายกว่าเวลากลางวัน โดยหากเป็นเวลากลางวันการกระทำผิดก็จะทำให้ผู้อื่นเห็นเหตุการณ์ได้ง่ายกว่ากลางคืน

โดยนายอ็อฟเลือกเวลาที่เหมาะสมแก่การกระทำผิด คือ ช่วงระยะเวลาระหว่าง 23.00-24.00 น.

ผู้ร่วมกระทำผิด

มี/ไม่มีผู้ร่วมกระทำผิด

ผู้ร่วมกระทำผิดมีส่วนต่อการตัดสินใจของนายอ็อฟ เพราะจากที่กระทำผิดแต่ละครั้งที่ผ่านมานั้น นายอ็อฟจะกระทำผิดร่วมกับบุคคลอื่นทุกครั้งไม่คิดจะกระทำผิดแต่เพียงผู้เดียว เนื่องจากหากทำเพียงผู้เดียวนายอ็อฟมองว่าเสี่ยงต่อการถูกจับกุมมากกว่า ซึ่งหากมีผู้ร่วมกระทำผิดแล้วจะมีผู้ช่วยคิด ไตร่ตรองการลงมือตัดสินใจ

อุปกรณ์ที่ใช้ร่วมกระทำผิด

ใช้ยานพาหนะหรืออุปกรณ์อื่น

นายอ็อฟต้องมีจักรยานยนต์มาใช้ในการกระทำผิดด้วยทุกครั้ง เพราะในการหลบหนีต้องใช้รถจักรยานยนต์ ซึ่งหากไม่มีแล้วย่อมจะทำให้การหลบหนีของนายอ็อฟลำบากอย่างแน่นอน

โดยนายอ็อฟจะปลดแผ่นป้ายทะเบียนออกเกือบทุกครั้ง แต่ครั้งล่าสุดไม่ได้ปลดเพราะคิดว่าน่าจะ
ไม่ถูกจับหรืออาจจะจำไม่ได้เพราะได้เลือกสถานที่ที่ค่อนข้างมืด ส่วนการแต่งกายของนายอ็อฟจะ
แต่งกายปกติแต่จะเลือกโทนเสื้อผ้าสีมืด และต้องสวมใส่หมวกนิรภัยแบบเต็มใบทุกครั้ง

ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยไม่คำนึงถึงบทลงโทษทางกฎหมาย

ได้รับบทลงโทษที่น้อย

นายอ็อฟไม่ทราบมาก่อนว่าความผิดวิ่งราวทรัพย์สินมีบทลงโทษมากน้อยเท่าใด แต่มาทราบ
ภายหลังเมื่อเข้ามาอยู่ในเรือนจำในคดีนี้จากผู้ที่ถูกจำคุกในลักษณะการวิ่งราวทรัพย์สินอยู่ด้วยกัน ว่า
หากกระทำผิดฐานวิ่งราวทรัพย์สินว่าบทลงโทษอยู่ประมาณ 2-3 ปี โดยการกระทำผิดคนเดียว
บทลงโทษจะน้อยกว่าผู้ที่ร่วมกระทำผิดด้วยกัน นายอ็อฟประเมินว่าบทลงโทษสำหรับตนที่ได้รับ
นั้นค่อนข้างมาก

จากกรณีนี้นายอ็อฟประกอบอาชีพการมวิ่งราวทรัพย์สิน เพราะต้องการเงิน โดยจะนำเงิน
มาส่งผ่อนรถจักรยานยนต์ที่ยังเช่าซื้ออยู่ และอยู่ในช่วงที่ว่างงาน ในช่วงแรกของการสัมภาษณ์
นายอ็อฟบอกว่าคิดลงมือกระทำผิดเนื่องจากผู้ที่ร่วมกระทำผิดมาชักชวน แต่ในภายหลังกายอ็อฟ
ก็บอกว่าตนเองเป็นผู้ชักชวนเองเนื่องจากทำผิดมาแล้วหลายครั้งยังไม่ถูกจับกุมได้ ไม่คิดว่าจะถูก
จับกุมได้เร็วถึงเช่นนั้นน่าจะทำได้หลายรายมากกว่านี้ จึงได้ชักชวนนายเปรมมากระทำผิดร่วมด้วย
โดยคิดว่าจะกระชากเฉพาะกระเป๋าถือเท่านั้น โดยส่วนใหญ่จะเป็นผู้หญิงถือ ซึ่งจะสังเกตจากการ
แต่งกายว่าเป็นนักศึกษาหรือพนักงานบริษัทเพราะบุคคลทั้งสองกลุ่มจะเก็บทรัพย์สินไว้ในกระเป๋า
ใบที่ถือดังกล่าว

ในสายตาของนายอ็อฟนั้นมองว่าเหยื่อดังกล่าวว่ามีลักษณะเด่น คือ ถือกระเป๋าซึ่งภายใน
น่าจะมีทรัพย์สิน ไม่สามารถระบุว่าจะเป็นทรัพย์สินใดแต่จากประสบการณ์แล้วจะมีเงินและ
โทรศัพท์มือถือถืออยู่ในกระเป๋าดังกล่าว และแต่งกายค่อนข้างภูมิฐานดี โดยสามารถเรียง
องค์ประกอบอันเป็นปัจจัยในการลงมือกระทำผิดเป็นลำดับได้ ดังนี้

1. นายอ็อฟจะเลือกตัดสินใจลงมือกระทำผิดกับผู้ถือกระเป๋าถือก่อนเป็นอันดับแรก
เนื่องจากคิดว่าต้องมีทรัพย์สินอยู่ภายในอย่างแน่นอน
2. นายอ็อฟจะเลือกลงมือกับเหยื่อที่เป็นเพศหญิง เพราะส่วนใหญ่เพศหญิงจะใช้กระเป๋า
ถือ ซึ่งภายในจะมีทรัพย์สิน

3. ต้องสังเกตดูเหยื่อว่าแต่งกายในลักษณะเป็นนักศึกษา พนักงานบริษัท หรือผู้แต่งกายภูมิฐาน เนื่องจากกลุ่มดังกล่าวจะเอาทรัพย์สินมีค่าไว้ในกระเป๋าถือ

นายอ้อฟอยากฝากถึงบุคคลภายนอกว่าให้ระมัดระวังตัว โดยหากจะเดินทางไปไหนก็เดินกับผู้คนเยอะๆ หากเป็นไปได้ควรจะต้องหาเพื่อนเดินร่วมทางประมาณ 2-3 คนขึ้นไป และถือกระเป๋าให้ดี ส่วนผู้ที่คิดจะวิ่งราวทรัพย์สินนายอ้อฟฝากไว้ว่าอย่าวิ่งราวทรัพย์สินผู้อื่นเลยเพราะมันไม่ดี เพราะเมื่อเข้ามาอยู่แล้วคนข้างหลังจะลำบากให้คิดถึงผู้คนที่เหล่านั้น

กรณีศึกษาที่ 10

ชื่อ นายสุ (นามสมมุติ)

นายสุ ปัจจุบันอายุ 38 ปี อายุขณะกระทำผิด 37 ปี ได้กระทำความผิดฐาน “วิ่งราวทรัพย์สิน โดยมีและใช้ยานพาหนะเพื่อการกระทำผิดหรือเพื่อให้พ้นจากการจับกุม” ศาลพิพากษาจำคุก 1 ปี 6 เดือน โดยจำคุกไปแล้ว 5 เดือน ปัจจุบันเหลือโทษจำคุก 1 ปี 1 เดือน นายสุจบการศึกษาระดับสูงสุดระดับประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนระดับประถมย่านประดิพัทธ์ กรุงเทพมหานคร ปัจจุบันโรงเรียนถูกปิดไป นายสุสามารถอ่าน เขียนและเข้าใจภาษาไทยได้เป็นอย่างดี นับถือศาสนาพุทธ มาแต่กำเนิด ประกอบอาชีพขับรถยนต์รับจ้าง รายได้ปัจจุบันประมาณ 20,000 บาทต่อเดือน สถานภาพปัจจุบันสมรสแล้วแต่ไม่ได้จดทะเบียนสมรส มีสมาชิกในครอบครัว จำนวน 5 คน

ปัจจัยภูมิหลัง

ข้อมูลทั่วไป

นายสุมีภูมิลำเนาอยู่ย่านถนนประดิพัทธ์ กรุงเทพมหานคร บิดานายสุเสียชีวิตแล้วเมื่ออายุได้ 62 ปี ด้วยโรคที่เกิดจากการดื่มสุรามาก อาเจียนเป็นเลือด เดิมบิดาประกอบอาชีพรับราชการอยู่ที่การรถไฟแห่งประเทศไทย ไม่ทราบว่าทำหน้าที่ใด รายได้เป็นอย่างไร ส่วนมารดาปัจจุบันอายุ 70 ปี ยังมีชีวิตอยู่ ปัจจุบันไม่ได้ประกอบอาชีพเนื่องจากอายุมากแล้ว เดิมเคยปลูกผักบุ้งขาย โดยทั้งบิดามารดาช่วยกันทำมาหากินมีรายได้สามารถเลี้ยงดูลูกที่มีทั้งหมด 13 คนได้เป็นอย่างดี โดยนายสุเป็นบุตรคนที่ 12 ซึ่งจากพี่น้องทั้งหมดเป็นผู้เพศชาย 5 คนและผู้หญิง 8 คน นายสุไม่เคยได้รับการเลี้ยงดูหรืออุปถัมภ์จากบุคคลอื่นเลยโดยได้รับการเลี้ยงดูจากบิดามารดามาแต่กำเนิด

นายสุจบการศึกษาระดับชั้นสูงสุดระดับประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนย่านประดิพัทธ์ กรุงเทพมหานคร แต่เนื่องจากบิดาได้เสียชีวิตเมื่อนายสุจบประถมศึกษาปีที่ 6 ก็ได้ออกมาช่วยที่บ้านทำมาหากิน เนื่องจากไม่มีบิดาคอยส่งเสียเลี้ยงดูแล้ว โดยได้ออกมาทำงานแรกเป็นเด็กขนของรถยนต์ 10 ล้อ และงานอื่นเรื่อยไปจำนวนหลายงาน

ครอบครัวของนายสุพักอาศัยอยู่ในชุมชนซอยอุทัย ย่านประดิพัทธ์ กรุงเทพมหานคร เดิมเป็นซอยแยกจากถนนใหญ่ปกติ แต่ปัจจุบันมีสภาพแวดล้อมเป็นชุมชนแออัด บ้านที่พักอยู่มีลักษณะเป็นบ้านไม้ 2 ชั้นมีขนาดค่อนข้างใหญ่เนื่องจากเดิมครอบครัวของตนมีสมาชิกจำนวนมาก แต่ปัจจุบันเมื่อพี่ชายพี่สาวสมรสแล้วก็แยกย้ายออกไปหาที่อยู่แห่งอื่น ในอดีตชุมชนแห่งนี้เป็นชุมชนที่มีบ้านเรือนอยู่ค่อนข้างน้อยเนื่องจากเป็นที่ดินของบรรพบุรุษตกทอดกันมา แต่ต่อมาเศรษฐกิจได้เจริญขึ้น บ้านเรือนที่เคยอยู่อย่างเดิมได้แปรสภาพเป็นบ้านเช่า มีผู้คนต่างถิ่นเข้ามาทำงานมาแล้วมาเช่าห้องพักในชุมชนค่อนข้างมาก ปัจจุบันมีบ้านเรือนรวมห้องเช่าอยู่ประมาณ 100 หลังคาเรือน มีสภาพแออัดเนื่องจากพื้นที่ในซอยนั้นค่อนข้างน้อย ครอบครัวของนายสุพักอาศัยอยู่ที่บ้านพักดังกล่าวมาแล้วไม่ต่ำกว่า 40 ปี จากที่เคยเป็นครอบครัวใหญ่นายสุบอกว่าเมื่อก่อนครอบครัวมีความอบอุ่นมาก แต่พอพี่น้องแต่ละคนต้องแยกครอบครัวออกไปอยู่ต่างที่ก็ไม่ค่อยอบอุ่นเหมือนเดิม นายสุจะสนิทสนมกับมารดาที่สุดโดยได้รับการสั่งสอนจากมารดาเป็นหลัก โดยมารดาจะสอนให้นายสุทำดี แต่นายสุก็ไม่ค่อยเชื่อฟัง นายสุไว้ใจมารดามากมีสิ่งใดก็จะบอกมารดา ส่วนพี่น้องรักใคร่กันดีมีปากเสียงบ้างก็ไม่รุนแรง

ด้านชีวิตสมรสของนายสุ นั้น นายสุมีภรรยามาแล้วถึง 3 คน โดยคนแรกเป็นผู้หญิงพักอาศัยอยู่ระแวกบ้านของนายสุ เป็นคนในชุมชนเดียวกัน ชื่อนางตุ๊กตา อายุเท่ากัน สมรสกันเมื่อนายสุอายุประมาณ 29 ปี แต่ไม่ได้จดทะเบียนและได้อยู่กินกันฉันท์สามีภรรยาที่บ้านของนายสุเป็นเวลา 3 ปี มีบุตรด้วยกัน 1 คนปัจจุบันอยู่ในความดูแลของภรรยาคนแรกนั่นเอง โดยได้เลิกกันไปเนื่องจากนายสุถูกจับกุมในคดีความผิดฉ้อโกงทรัพย์ครั้งแรก โดยครั้งนั้นได้วิ่งราวสร้อยคอทองคำเพื่อจะนำไปเป็นเงินค่าพยาบาลภรรยาคนแรกที่ได้รับบาดเจ็บรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล แต่ก็ถูกจับได้เสียก่อนเมื่อนายสุถูกควบคุมอยู่ภรรยาคนแรกก็ได้เขียนจดหมายขอเลิกกัน ต่อมาเมื่อพ้นโทษออกมาก็ได้มาพบภรรยาคนที่ 2 ชื่อนางแม็ก อายุอ่อนกว่าตน 2 ปี โดยได้รู้จักจากเพื่อนของตนเมื่อตอนไปเที่ยวเตร่และตกลงใช้ชีวิตสมรสร่วมกันแต่ไม่ได้จดทะเบียน อยู่กินกันฉันท์สามีภรรยาแต่ไม่มีบุตรด้วยกันเนื่องจากภรรยาคนที่ 2 นี้เป็นหมัน ใช้ชีวิตคู่ร่วมกันเป็นเวลาถึง 5 ปีแต่ก็เลิกกันไปเพราะภรรยาคนที่ 2 จับได้ว่ามีผู้หญิงคนอื่น ซึ่งผู้หญิงคนนี้เป็นภรรยาคนที่ 3 ชื่อ นางสาว อายุอ่อนกว่า 5 ปี รู้จักกันโดยเมื่อครั้งที่นายสุไปทำงานเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยบริษัทแห่งหนึ่งที่นางสาวมาทำงานก่อสร้าง จากนั้นก็ทำความรู้จักกันมาแล้วตกลงอยู่กินกันฉันท์

สามีภรรยาเข้ามาพักอาศัยอยู่ที่บ้านพักในปัจจุบัน แต่อยู่ด้วยกันได้ไม่ถึง 1 ปีก็ถูกจับกุมในความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ในคดีที่ต้องโทษอยู่ในขณะนี้และทราบต่อมารภรรยาคนที่ 3 ไม่ได้ติดต่อกับตนเองแล้วเชื่อว่ามีเจตนาเลิกกับตนเองอย่างแน่นอน

ในวัยเด็กและวัยรุ่นนายสุไม่เคยมีความทรงจำที่ฝังในจิตใจแต่อย่างใด แต่นายสุเคยกระทำความผิดอาญามาแล้วจำนวนหลายครั้ง แตกต่างประเภทของคดีไป โดยในวัยเด็กนายสุจำได้ว่าสภาพที่อยู่อาศัยปัจจุบันแตกต่างจากเมื่อก่อนมาก จดจำได้ว่าเมื่อวัยเด็กมีบ้านเรือนในซอยอยู่ไม่กี่หลังคาเรือน ซึ่งมีครอบครัวตนเองมาปลูกพักอาศัยเป็นครอบครัวแรกบนที่ของเศรษฐีคนหนึ่งแล้วก็อยู่เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน ผู้คนสมัยก่อนอภยาศัยดีมากแต่เมื่อเทียบกับปัจจุบันนายสุคิดว่าคนในชุมชนดังกล่าวชอบความซิงดี ซิงเด่นกันมาก บ้างก็อวดร่ำอวดรวยด้วยการแต่งกายสวมใส่สร้อยคอสร้อยข้อมือทองคำ ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้างเป็นพนักงานบริษัทพักอาศัยในบ้านเช่า ก็มีประกอบอาชีพส่วนตัวและขับรถจักรยานยนต์รับจ้างด้วย นายสุรู้จักผู้คนในชุมชนดังกล่าวเป็นอย่างดี โดยนายสุคิดว่าสภาพแวดล้อมของชุมชนดังกล่าวมีส่วนที่ทำให้ตนเองมีสภาพเป็นอย่างนี้ เพราะว่าชุมชนดังกล่าวเต็มไปด้วยความกดดันจากสิ่งต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นคนในชุมชนสภาพเศรษฐกิจ และยาเสพติด โดยนายสุเคยเดินผ่านคนเสพยาไอ้โรอิมทางเดินในชุมชนเป็นจำนวนมาก ซึ่งคนระแวกนั้นมองว่าเป็นเรื่องปกติ

ต่อมาเมื่ออย่างเข้าสู่วัยรุ่นนายสุได้ย้ายที่พักไปอยู่บ้านพักย่านรังสิต ปลูกบ้านอยู่ในที่ดินที่มารดาเป็นผู้ซื้อ ย่านห้างสรรพสินค้าเมอริคิงส์เดม ลักษณะเป็นบ้านแยกเป็นหลัง ไม่แออัด บ้านที่นายสุพักเป็นบ้านชั้นเดียว จำนวน 3 ห้อง ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพค้าขายที่ตลาดสี่มุมเมือง ผู้คนในย่านนั้นอภยาศัยดี มีจำนวนไม่มาก นายสุจึงรู้จักเกือบทุกคน สภาพแวดล้อมที่นี่ดีมากจึงไม่มีส่วนที่ทำให้นายสุคิดว่าทำให้ตนเองตกอยู่ในสภาพเช่นนี้

ส่วนประสบการณ์การทำงานของนายสุ นั้น นายสุได้ประกอบอาชีพมาแล้วหลายอาชีพเริ่มด้วยการที่ไม่ได้เรียนหนังสือต่อจึงได้ออกมาช่วยที่บ้านทำงาน เป็นเด็กขนสินค้าบนรถยนต์ 10 ล้อเดินทางจากจุดรับสินค้าแล้วไปส่ง สภาพที่ทำงานก็จะอยู่แต่บนรถยนต์เมื่อเสร็จงานก็จะกลับบ้านพัก รายได้ไม่แน่นอนแล้วแต่จะมีผู้ว่าจ้าง ส่วนใหญ่มีรายได้ประมาณ 100 บาท ต่อมาได้พัฒนาตัวเองเป็นผู้ขับขีรถยนต์ส่งสินค้า มีรายได้เพิ่มขึ้นเป็นวันละประมาณ 800 บาท จากนั้นถูกไล่ออกจากงานเนื่องจากมีพฤติกรรมดื่มสุราแล้วไปเฉี่ยวชนรถผู้อื่น ก็หันไปทำงานเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย รายได้ประมาณ 270 บาทต่อวัน ทำให้เพียง 6 เดือนก็ลาออกเพราะเห็นว่าเงินที่ได้รับน้อยมากเมื่อเทียบกับงานเดิมๆ กอรปกับขณะนั้นได้ย้ายไปอยู่ที่ย่านรังสิตคิดว่าจะหางานอื่นทำ ก็พบว่ารถจักรยานยนต์รับจ้างเป็นอาชีพที่มีอิสระก็ได้จัดตั้งกลุ่มรถจักรยานยนต์รับจ้างด้วยประมาณ 15 คันเปิดวินอยู่ย่านรังสิต โดยนายสุขับขีรับจ้างไปด้วย ควบคุมวินดังกล่าวไปด้วย

ได้วันละประมาณ 1,000 บาท แต่ทำได้เพียง 4 ปี ก็มีกลุ่มนักเลงระแวกนั้นรบกวนการทำงาน มีการทะเลาะวิวาทบ่อยครั้งจึงต้องเลิกไป แล้วกลับมาขับรถยนต์ 10 ล้อรับจ้างเช่นเดิม ต่อมาก็ถูกจับกุมในคดีนี้ นายสุมีความมุ่งหวังที่จะก้าวหน้าในอาชีพการงาน ด้วยการผันโทษออกไปซื้อรถยนต์ 10 ล้อสักคันแล้ววิ่งรับส่งสินค้า เพราะคิดว่ารายได้ดีมากน่าจะเลี้ยงดูครอบครัวได้ในอนาคตได้เป็นอย่างดี

นายสุสุขภาพร่างกายแข็งแรงดี นายสุเริ่มสูบบุหรี่เมื่ออายุได้ประมาณ 12 ปี จากเพื่อนในชุมชนและที่เรียนหนังสือชักชวน ปัจจุบันก็ยังสูบบุหรี่ และเป็นเวลาใกล้เคียงกันก็ได้เสพติดกัญชาซึ่งเป็นสารเสพติดที่ติดมากที่สุด โดยเริ่มติดเมื่ออายุประมาณ 13 ปี ติดอยู่จนถึงอายุได้ประมาณ 31 ปี หากไม่ได้สูบกัญชาแล้วจะทำให้ตนเองไม่มีเรี่ยวแรง ปวดท้องปวดไส้มากจนไม่สามารถทำงานการได้เลย ต่อมาเมื่ออายุได้ประมาณ 18 ปีก็เสพติดเฮโรอีน ด้วยการชักชวนของพี่ชาย แต่เสพได้ถึงอายุประมาณ 23 ปีก็เลิกเพราะหาซื้อยากและมีราคาแพง ต่อมาก็เสพยาบ้าเมื่ออายุได้ประมาณ 29 ปี ด้วยการที่นายสุเห็นหลานซึ่งเป็นผู้หญิงเสพยา จึงอยากรู้อยากลองเสพ ติดอยู่ประมาณ 3 ปีก็เลิกเพราะถูกจับกุมในคดีวิ่งราวทรัพย์สินในครั้งแรก

นายสุเคยกระทำความผิดอาญามาแล้วจำนวนหลายครั้งไม่สามารถจดจำได้ทั้งหมด เนื่องจากสาเหตุจากการเสพสารเสพติดมามาก จึงทำให้ไม่สามารถจดจำได้ทั้งหมด ผู้วิจัยจึงได้พูดคุยกลับไปยังช่วงวัยเด็กจนสามารถเรียงลำดับการกระทำผิดที่นายสุสามารถจดจำแล้วอธิบายด้วยตัวของนายสุเอง จำนวน 9 ครั้ง รวมไปถึงในคดีนี้ด้วย

ประวัติการกระทำผิด

นายสุเคยกระทำความผิดมาแล้ว จำนวน 9 ครั้ง ดังนี้

1. เมื่ออายุประมาณ 14 ปี ถูกจับกุมในความผิดฐาน “ร่วมกันลักทรัพย์” ของกลางเป็นนกเขา จดจำปริมาณจำนวนตัวนกไม่ได้ เหตุเกิดท้องที่ สน.บางซื่อ ศาลเยาวชนให้รายงานตัวคุมประพฤติไว้
2. เมื่ออายุประมาณ 17 ปี ถูกจับกุมในความผิดฐาน “เสพยาเสพติดให้โทษประเภท 5 (กัญชา) โดยผิดกฎหมาย” เหตุเกิดท้องที่ สน.บางซื่อ ศาลเยาวชนลงโทษจำคุก 1 ปี
3. เมื่ออายุประมาณ 20 ปี ถูกจับกุมในความผิดฐาน “มียาเสพติดให้โทษประเภท 1 (เฮโรอีน) ไว้ในความครอบครองโดยผิดกฎหมาย” ของกลางเป็นเฮโรอีน จำนวน 1 หลอดคาแฟเล็ก เหตุเกิดท้องที่ สน.บางซื่อ ศาลพิพากษาจำคุก 1 ปี

4. เมื่ออายุประมาณ 25 ปี ถูกจับกุมในความผิดฐาน “ช่องโจร” เหตุเกิดท้องที่ สน.บางซื่อ โดยวันเกิดเหตุได้จับกลุ่มอยู่กับเพื่อนแล้วเจ้าหน้าที่ตำรวจตรวจผ่านมา เห็นว่าน่าจะจับกุมแล้วจะไปก่อเหตุ โดยศาลได้จำคุกเป็นเวลา 48 วัน

5. เมื่ออายุประมาณ 26 ปี ถูกจับกุมในความผิดฐาน “ทำร้ายร่างกายผู้อื่นเป็นเหตุให้ได้รับบาดเจ็บ” เหตุเกิดท้องที่ สน.บางซื่อ โดยเป็นการทะเลาะวิวาทกันกับคนที่พักอาศัยอยู่ภายในซอย ชุมชนย่านประดิพัทธ์ดังกล่าว ศาลพิพากษาลงโทษจำคุก จำนวน 2 เดือน ปรับ 1,500 บาท

6. เมื่ออายุประมาณ 28 ปี ถูกจับกุมในความผิดฐาน “มียาเสพติดให้โทษประเภท 1 (ยาบ้า) ไว้ในความครอบครองโดยผิดกฎหมาย” ของกลางเป็นยาบ้า จำนวน 4 เม็ด เหตุเกิดท้องที่ สภ.ประตูน้ำจุฬาลงกรณ์ จ.ปทุมธานี ศาลพิพากษาลงโทษจำคุก 8 เดือน

7. เมื่ออายุประมาณ 30 ปี ถูกจับกุมในความผิดฐาน “วิ่งราวทรัพย์โดยมีและใช้ยานพาหนะเพื่อการกระทำความผิดหรือเพื่อให้พ้นจากการจับกุม” ของกลางเป็นสร้อยคอทองคำ น้ำหนัก 2 สลึง เหตุเกิดท้องที่ สน.บางซื่อ โดยนายสุบอกล่าวต้องการเงินไปจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้ภรรยาคนแรก ศาลพิพากษาลงโทษจำคุก จำนวน 2 ปี 6 เดือน

8. เมื่ออายุประมาณ 33 ปี ถูกจับกุมในความผิดฐาน “ร่วมกันวิ่งราวทรัพย์โดยมีและใช้ยานพาหนะเพื่อการกระทำความผิดหรือเพื่อให้พ้นจากการจับกุม” ของกลางเป็นกระเป๋าถือแบบผู้ชาย จำนวน 1 ใบ เหตุเกิดท้องที่ สน.บางซื่อ โดยในคดีนี้นายสุยอมรับว่าเห็นเพื่อนเข้าไปกระชากกระเป๋าคนอื่นจริงแต่เห็นว่าจะถูกทำร้ายร่างกายจึงได้เข้าไปช่วยพาขับขี่รถจักรยานยนต์หลบหนี แต่พยานจดจำนายสุได้เพียงคนเดียว จึงทำให้ถูกจับกุมในเวลาต่อมา ศาลพิพากษาลงโทษจำคุก จำนวน 2 ปี 3 เดือน

9. และในคดีนี้เมื่ออายุได้ 37 ปีกว่า ถูกจับกุมในความผิดฐาน “วิ่งราวทรัพย์โดยมีและใช้ยานพาหนะเพื่อการกระทำความผิดหรือเพื่อให้พ้นจากการจับกุม” ของกลางเป็นกระเป๋าเงิน มีเงินสด จำนวน 3,000 บาท เหตุเกิดท้องที่ สน.บางซื่อ ศาลพิพากษาลงโทษจำคุกจำนวน 2 ปี 6 เดือนแต่ได้รับการอภัยโทษเหลือ 1 ปี 6 เดือน

ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์การกระทำความผิด

ก่อนเกิดเหตุในคดีนี้ นายสุเคยกระทำความผิดเกี่ยวกับการวิ่งราวทรัพย์มาก่อนแล้ว จำนวน 1 ครั้ง โดยเมื่ออายุประมาณ 30 ปี ซึ่งขณะนั้นนายสุอยู่กับกันฉันทน์สามีภรรยา กับนางตุ๊กตาภรรยาคนแรก เมื่ออยู่กับกันได้ประมาณ 3 ปี ภรรยาได้รับอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์ ทำให้แขนหักนอนพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง จนกระทั่งใกล้วันที่จะออกจากโรงพยาบาลนั้น จดจำวันที่แน่นอนไม่ได้ นายสุจะต้องชำระค่ารักษาพยาบาลทั้งหมด เป็นเงิน

จำนวน 7,000 บาท แต่ช่วงนั้นนายสุได้นำเงินที่เก็บสะสมไว้ไปในการรักษาจนหมดไม่รู้ว่าหาเงินมาจากไหน จึงได้ขี้ขี้ออกมาเพื่อจะออกไปหาเงินแต่ไม่ได้คิดไว้ก่อนว่าจะไปกระทำสิ่งใดเพื่อให้ได้เงินมา จนกระทั่งเวลาบ่ายจำเวลาแน่นอนไม่ได้ขี้ขี้รถจักรยานยนต์มาถึงบริเวณภายในซอยอารีย์ พบผู้หญิงผู้เสียหายกำลังเดินอยู่ที่ริมฟุตบาทภายในซอยดังกล่าว มองดูเห็นว่าสวมใส่เสื้อคอว่าสังเกตพบว่าสวมใส่สร้อยคอทองคำ จำนวน 1 เส้น จึงได้ตัดสินใจลงมือกระชากเอาสร้อยคอทองคำเส้นดังกล่าว แล้วขี้ขี้หลบหนีไปยังบ้านพักของตนเอง ระหว่างทางได้จอดหยุดติดสัญญาณไฟพบว่าผู้หญิงผู้เสียหายคนดังกล่าวได้นั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์รับจ้างเข้ามาถึงคอเสื้อของตนไว้ ตนจึงได้ทิ้งรถจักรยานยนต์แล้ววิ่งหลบหนีไปยังบ้านเพื่อนต่อมาเจ้าหน้าที่ตำรวจสืบสวนทราบว่านายสุเป็นผู้กระทำผิดจึงได้มาจับกุมตัวไว้ได้พร้อมของกลาง ส่งดำเนินคดีตามกฎหมาย

ต่อมาเมื่อพ้นโทษออกไป ได้ไปช่วยเหลือเพื่อนของตนที่ได้กระทำผิดวิ่งราวทรัพย์ให้หลบหนีไป จึงถูกจับกุมไว้ได้ ซึ่งในครั้งนี้อเองที่นายสุไม่ยอมรับว่าเป็นผู้ร่วมกระทำผิดวิ่งราวทรัพย์กับเพื่อนของตนเองด้วย เนื่องจากพยานหลักฐานมีเพียงพอที่ทำให้ศาลเชื่อว่านายสุมีเจตนาร่วมกระทำผิดด้วยจริง แต่ขณะสัมภาษณ์นายสุก็ได้พูดบอกผู้วิจัยโดยสาบานว่าไม่ได้ร่วมกระทำผิดกับเพื่อนคนดังกล่าวแต่อย่างใด จากนั้นก็ถูกส่งดำเนินคดีตามกฎหมายต่อไป เมื่อพ้นโทษในคดีนี้ นายสุก็ออกมาใช้ชีวิตปกติ ช่วงนั้นนายสุว่างงานและต้องการใช้เงิน จดจำได้ว่าเมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2550 เวลาประมาณ 13.00 น. นายสุต้องการนำพระเครื่องไปขายเพื่อนำเงินมาใช้จ่าย ได้ขี้ขี้รถจักรยานยนต์ไปจอดที่บริเวณเลยจากป้ายรอรถประจำทางบนถนนเส้นหนึ่ง จากนั้นได้ยืนเล่นใกล้บริเวณร้านขายต้นไม้ สังเกตเห็นว่าเจ้าของร้านคนขายต้นไม้กำลังนับเงินเก็บเข้ากระเป๋าเงินใบหนึ่งซึ่งต่อมาได้วางไว้บนโต๊ะ นายสุอยากได้เงินมากจึงได้เดินกลับไปที่รถจักรยานยนต์ติดเครื่องรอไว้ห่างไปประมาณ 10 เมตร แล้วจากนั้นได้เดินกลับมายังร้านขายต้นไม้ เมื่อผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้หญิงคนดังกล่าวหันหลังก็ได้หยิบกระเป๋าใบดังกล่าวแล้วก็เดินวิ่งกลับมายังรถจักรยานยนต์ แต่เนื่องจากผู้เสียหายตะโกนร้องให้พลเมืองดีช่วย เป็นเวลาที่พอดีกับที่ลูกจ้างของร้านต้นไม้อยู่บริเวณนั้น ก็ได้กระโดดลื้อคอคอจับกุมตัวไว้ต่อมาเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งอยู่ห่างประมาณ 100 เมตรก็เข้ามาจับกุมตัวไว้ได้ ทราบภายหลังจากเงินในกระเป๋าเมื่ออยู่ประมาณ 3,000 บาท จากนั้นก็ถูกดำเนินคดีแล้วเข้ามาจำคุกอยู่ ณ ที่นี้

การตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อพบเห็นเหยื่ออาชญากรรมมีลักษณะทางกายภาพที่เหมาะสมแก่การกระทำผิด

เพศของเหยื่อ

นายสุไม่เลือกว่าเหยื่อจะเป็นเพศใด จะเป็นผู้ชายหรือผู้หญิงก็ได้ เพราะคิดว่าไม่จำเป็น หากนายสุคิดจะทำแล้วเพศก็ไม่ได้มีส่วนต่อการตัดสินใจ เพราะตั้งใจจะมาเอาทรัพย์สินโดยเฉพาะ

อายุของเหยื่อ

ไม่ได้ตัดสินใจว่าจะลงมือกระทำผิดกับเหยื่อช่วงอายุเท่าไร เด็กหรือเป็นผู้ใหญ่ก็ลงมือได้ทั้งสิ้น

การแต่งกายของเหยื่อ

นายสุคิดว่าการแต่งกายของเหยื่อไม่มีส่วนต่อการตัดสินใจลงมือกระทำผิดแต่อย่างใด แต่การกระทำผิดแต่ละครั้งที่นายสุเคยทำมานั้นจดจำได้ว่าครั้งแรกที่ลงมือกับผู้สวมใส่เสื้อคอวี และครั้งที่สามเหยื่อแต่งกายแบบพิก่อนอยู่ที่บ้านซึ่งนายสุมองว่าไม่รัดกุม แต่ก็ไม่ได้มีส่วนต่อการตัดสินใจลงมือกระทำต่อเหยื่อแต่อย่างใด

การตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อมีองค์ประกอบอื่นๆ ที่เหมาะสมแก่การกระทำผิดแตกต่างกัน

ลักษณะสภาพนิเวศสถานที่ที่เหมาะสม

สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีผู้คนสัญจรไปมาน้อยเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

นายสุคิดว่าสถานที่ที่มีคนอยู่น้อยจะทำให้การลงมือง่ายตายช้ากว่าเดิม โดยคิดว่าจะปลอดภัยจากการช่วยเหลือของพลเมืองดีเหล่านั้น

สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวสามารถใช้ความรวดเร็วกระทำผิดได้

นายสุคิดว่าสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวแล้วมีรถยนต์อยู่ในเส้นทางน้อยมีส่วนต่อการตัดสินใจของนายสุ เพราะว่าหากลงมือไปแล้วถ้ามีรถยนต์จะหนีลำบาก แตกต่างจากถนนโล่งที่หนีได้ไวกว่า

สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีเส้นทางสะดวกแก่การหลบหนี

นายสุจะรู้เส้นทางบริเวณใกล้เคียงสถานที่ที่ลงมือกระทำผิดไว้ก่อนอยู่แล้ว เพราะคิดว่าหากลงมือไปแล้วจะหลบหนีได้ง่าย

สถานที่กระทำผิดยากต่อการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

นายสุไม่สนใจว่าจุดหรือบริเวณที่กระทำผิดนั้นจะมีตำรวจอยู่หรือไม่ และไม่เคยสังเกตหรือคิดจะสังเกตมาก่อน เพราะครั้งที่กระทำล่าสุดก็มาทนายภายหลังว่าได้ลงมือห่างจากป้อมเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ถึง 100 เมตร

ตำแหน่งที่เหยื่อปรากฏเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

นายสุไม่คิดว่าตำแหน่งของเหยื่อมีส่วนต่อการตัดสินใจ เพราะเมื่อเห็นเหยื่อแล้วคิดว่าทางหนีที่ไล่สามารถไปได้ก็จะลงมือ ซึ่งตำแหน่งที่เหยื่อปรากฏไม่มีส่วนต่อการตัดสินใจลงมือ

แสงสว่างของสถานที่ที่เหยื่อปรากฏเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

แสงสว่างไม่มีส่วนต่อการตัดสินใจกระทำผิด จะเป็นช่วงเวลากลางวันหรือกลางคืนก็ได้

ลักษณะทรัพย์สินของเหยื่อที่เหมาะสม

ทรัพย์สินของเหยื่อมีมูลค่ามาก

นายสุจะต้องมองเห็นทรัพย์สินเสียก่อนจึงจะตัดสินใจ แต่ก็ไม่จำเป็นว่าจะต้องมีมูลค่ามากหรือน้อย ซึ่งมูลค่าของทรัพย์สินก็ไม่มีส่วนต่อการตัดสินใจลงมือกระทำผิดของนายสุ

ประเภทของทรัพย์สิน

นายสุไม่ได้ตัดสินใจลงมือกระทำผิดกับเหยื่อที่ประเภทของทรัพย์สิน เพราะแต่ละครั้งที่ลงมือกระทำผิดของนายสุนั้นนายสุยอมรับว่าไม่สนใจกับประเภทของทรัพย์สินแต่อย่างใด เมื่อได้โอกาสจะเป็นทรัพย์สินใดก็ลงมือกระทำผิดได้ทันที

ความง่ายต่อการเข้าถึงแล้วได้ทรัพย์สินนั้นมา

นายสุจะต้องมองก่อนว่าทรัพย์สินที่คว่ำหรือกระชากเอามายากหรือไม่ หากยากก็จะไม่ลงมือ ความง่ายจึงมีส่วนต่อการตัดสินใจของนายสุมาก่อนลำดับแรก

ช่วงเวลาที่เหมาะสม

ช่วงเวลาที่ยูื่อปรากฏเหมาะแก่การกระทำผิด

นายสุไม่สนใจว่าจะวิ่งราวทรัพย์สินช่วงเวลาใด จะเป็นกลางวันหรือกลางคืนก็ได้ และจะไม่เลือกเวลากระทำผิดด้วย

ผู้ร่วมกระทำผิด

มี/ไม่มีผู้ร่วมกระทำผิด

นายสุคิดว่าจะมีผู้ร่วมกระทำผิดด้วยหรือไม่ผู้ร่วมกระทำผิดด้วยก็ได้ เพราะแต่ละครั้งที่ผ่านมานายสุตัดสินใจลงมือกระทำเพียงคนเดียวทั้งสองครั้ง กรณีที่ไม่นับรวมครั้งที่ 2 ที่นายสุเข้าไปช่วยเพื่อน แต่หากเลือกได้ก็จะทำ 2 คน

อุปกรณ์ที่ใช้ร่วมกระทำผิด

ใช้ยานพาหนะหรืออุปกรณ์อื่น

ต้องมีจักรยานยนต์มาใช้ในการขับเคลื่อนมือกระทำได้ด้วย เพราะว่ารถจักรยานยนต์จำเป็นต่อนายสุมาก หากไม่มีแล้วยอมหนีไม่รอดอย่างแน่นอน โดยรถจักรยานยนต์ไม่ได้ปรับแต่งสิ่งใดให้เป็นพิเศษไปจากปกติ ไม่ใส่หมวกนิรภัยเพราะนายสุชอบโพกผ้าเช็ดหน้า แต่จะต้องสวมแว่นตาด้วยแต่ไม่ได้มีประโยชน์ต่อการวิ่งราวทรัพย์

ตัดสินใจลงมือกระทำได้โดยไม่คำนึงถึงบทลงโทษทางกฎหมาย

ได้รับบทลงโทษที่น้อย

นายสุทราบมาก่อนว่าความผิดวิ่งราวทรัพย์มีบทลงโทษประมาณ 2 ปี จากการที่เคยต้องโทษในคดีก่อนๆ อีกทั้งทราบด้วยว่าร่วมกระทำความผิดหรือมีอุปกรณ์เข้ามาด้วยไม่ว่าจะเป็นอาวุธก็จะเพิ่มโทษเข้าไปอีก โดยทราบภายหลังเมื่อเข้ามาอยู่ในเรือนจำในคดีก่อนๆ จากผู้ที่ถูกจำคุกอยู่ด้วยกัน นายสุประเมินว่าบทลงโทษสำหรับตนที่ได้รับนั้นมากทุกครั้ง ไม่คุ้มต่อการกระทำความผิด

จากกรณีนี้นายสุประกอบอาชญากรรมวิ่งราวทรัพย์ เพราะต้องการนำเงินมาใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน อีกทั้งยังว่างงานอยู่ด้วยเพราะเพิ่งออกจากงานที่ขับรถยนต์ 10 ล้อมาประมาณ 1 สัปดาห์ ไม่มีเงินใช้ต้องการไปไถโทรทัศน์คืนจากเจ้าหน้าที่ที่ยึดไป และที่สำคัญคือ นายสุจะเห็นทรัพย์สินของเหยื่อก่อนทุกครั้ง และใช้ทรัพย์สินที่เห็นเป็นสิ่งในการตัดสินใจลงมือกระทำความผิด

ในสายตาของนายสุที่มองว่าเหยื่อดังกล่าวว่ามีลักษณะเด่น คือ ทรัพย์สินอยู่ในลักษณะที่เห็นอยู่ก่อนสามารถเข้าไปเอาได้ง่าย นั่งหันหลังในทิศทางที่ผู้วิ่งราวทรัพย์จะไปหยิบเอาได้ทุกครั้ง โดยสามารถเรียงองค์ประกอบอันเป็นปัจจัยในการลงมือกระทำความผิดเป็นลำดับได้ ดังนี้

1. ความง่ายต่อการเข้าถึงแล้วได้ทรัพย์สินนั้นมา เพราะจุดที่วางกระเป๋าถือใบดังกล่าวอยู่หน้าร้านใกล้นายสุผู้ลงมือกระทำความผิด
2. นายสุจะต้องใช้ยานพาหนะที่เป็นรถจักรยานยนต์ขับเคลื่อนมือกระทำได้ทุกครั้ง หากไม่มีก็จะไม่ลงมือ เพราะอาจจะทำให้ถูกจับกุมได้หากหนีไม่พ้น
3. สถานที่ที่เหยื่ออยู่ ณ ขณะนั้นต้องไม่มีคนหรือมีคนอยู่น้อย เพราะบุคคลเหล่านั้นจะเป็นพลเมืองช่วยจับกุมขณะหลบหนีได้ หากคนเยอะก็จะไม่ทำ

นายสุอยากฝากถึงบุคคลภายนอกว่าผู้ที่อยู่ในกลุ่มที่อาจจะถูกวิ่งราวทรัพย์ คือ ผู้เก็บทรัพย์สินไม่ระมัดระวัง อย่างนำทรัพย์สินมาจอดแก่บุคคลอื่นเพราะจะทำให้เป็นการล่อตาล่อใจ

ผู้กระทำผิดได้ ส่วนผู้ที่คิดจะวิงวาททรัพย์นายสุฝากไว้ว่าอย่าวิงวาททรัพย์ผู้อื่นหรือหากจะกระทำผิดก็อย่าทำร้ายร่างกายเหยื่อเพราะนายสุคิดว่ามันรุนแรงเกินไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

การพิสูจน์สมมติฐานและการอภิปรายผล

จากข้อมูลทั้ง 10 กรณีศึกษา ซึ่งได้มาจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกนั้น สามารถบรรยายได้เป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 เป็นข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่ได้ทำการสัมภาษณ์ ส่วนที่ 2 เป็นการพิสูจน์สมมติฐานที่ได้แล้วนำมาอภิปรายผล ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1: ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลส่วนนี้เป็นข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่ได้ทำการศึกษา จากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกกับกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก จำนวนทั้งสิ้น 10 ราย พบว่าข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างสามารถสรุปออกมาได้ดังต่อไปนี้

1. อายุปัจจุบัน

ตารางที่ 3: แสดงจำนวนของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุ

อายุ / ปี	จำนวน / ราย
26	1
27	1
28	2
29	1
31	1
33	1
36	1
38	1
39	1
รวม	10

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นถึงจำนวนของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับอายุ โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ 2 ราย อายุ 28 ปี ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เหลือ 8 ราย อายุ 26 ปี 27 ปี 29 ปี 31 ปี

33 ปี 36 ปี 38 ปี และ 39 ปี

2. อายุขณะกระทำความผิด

ตารางที่ 4: แสดงจำนวนของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุขณะกระทำความผิด

อายุ / ปี	จำนวน / ราย
24	1
27	3
28	1
30	1
32	1
35	1
37	2
รวม	10

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นถึงจำนวนของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุขณะกระทำความผิด โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ 3 ราย คือ อายุ 27 ปี ลำดับต่อมา 2 ราย คือ อายุ 37 ปี ที่เหลือ 5 ราย คือ อายุ 24 ปี 28 ปี 30 ปี 32 ปี และ 35 ปี

3. ระดับการศึกษา

ตารางที่ 5: แสดงจำนวนของระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง

ระดับการศึกษา	จำนวน / ราย
อนุปริญญา	1
มัธยมศึกษาปีที่ 5	1
มัธยมศึกษาปีที่ 3	1
มัธยมศึกษาปีที่ 2	2
ประถมศึกษาปีที่ 6	3

ระดับการศึกษา	จำนวน / ราย
ไม่ได้ศึกษา	2
รวม	10

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นถึงจำนวนของกลุ่มตัวอย่างของระดับการศึกษาสูงสุดก่อนกระทำความผิด โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ 3 ราย คือ ประถมศึกษาปีที่ 6 ลำดับต่อมาอย่างละ 2 รายเท่ากัน คือ มัธยมศึกษาปีที่ 2 และไม่ได้ศึกษา ส่วนที่เหลืออย่างละ 1 รายเท่ากัน คือ ระดับอนุปริญา ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 และระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3

4. ศาสนา

ตารางที่ 6: แสดงจำนวนของศาสนา

ศาสนา	จำนวน / ราย
พุทธ	8
อิสลาม	2
รวม	10

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นถึงจำนวนของกลุ่มตัวอย่างของศาสนา โดยส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างนับถือศาสนาพุทธ 8 ราย ที่เหลือนับถือศาสนาอิสลาม 2 ราย

5. สถานภาพสมรส

ตารางที่ 7: แสดงจำนวนของสถานภาพสมรส

สถานภาพ	จำนวน / ราย
สถานภาพสมรส(แบบไม่จดทะเบียนสมรส)	8
สถานภาพไม่สมรส(โสด)	2
รวม	10

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นถึงจำนวนของกลุ่มตัวอย่างของสถานภาพ โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรส (แบบไม่จดทะเบียนสมรส) 8 ราย ส่วนที่เหลือมีสถานภาพไม่สมรส (โสด) 2 ราย

ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์การกระทำผิดที่เกิดขึ้น

ข้อมูลในส่วนนี้เป็นข้อมูลแสดงจำนวนและร้อยละเกี่ยวกับเหตุการณ์พฤติกรรมการกระทำผิดของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก ซึ่งได้แก่ สถานที่เกิดเหตุ อุปกรณ์ที่ใช้ในการกระทำผิด มีผู้ร่วมกระทำผิด เหตุผลที่ต้องกระทำผิด เป็นกรกระทำผิดซ้ำในคดีเกี่ยวกับการวิ่งราวทรัพย์สินที่เท่าไร จำนวนปีที่ถูกจำคุก ประเมินความรู้สึกจากบทลงโทษ ซึ่งข้อมูลทั้งหมดได้มาจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก ซึ่งเมื่อได้ทำการศึกษาแล้วพบว่า ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์การกระทำผิดที่เกิดขึ้นทั้งหมด 10 ราย สามารถสรุปออกมาในรูปแบบของตารางได้ดังต่อไปนี้

6. สถานที่เกิดเหตุ

ตารางที่ 8: แสดงจำนวนของสถานที่เกิดเหตุ จำแนกตามจุดที่เกิดเหตุ

สถานที่เกิดเหตุ	จำนวน / ราย
ป้ายรอรถโดยสาร	3
สถานีขนส่ง	1
ริมถนน	3
บนฟุตบาท	3
รวม	10

จากตารางที่ 8 แสดงให้เห็นถึงจำนวนของกลุ่มตัวอย่างของสถานที่เกิดเหตุ จำแนกตามตำแหน่งที่เหยื่ออยู่ขณะเกิดเหตุ โดยส่วนใหญ่จำนวน 3 รายเท่ากันกระทำผิดในที่เกิดเหตุบริเวณป้ายรอรถโดยสาร ริมถนน และบนฟุตบาท ส่วนที่เหลือ จำนวน 1 รายกระทำผิดบริเวณสถานีขนส่ง

7. อุปกรณ์ที่ใช้ในการกระทำผิด

ตารางที่ 9: แสดงจำนวนของอุปกรณ์การกระทำผิด จำแนกตามยานพาหนะ

อุปกรณ์การกระทำผิด	จำนวน / ราย
รถจักรยานยนต์	7
ไม่ใช่รถจักรยานยนต์	3
รวม	10

จากตารางที่ 9 แสดงให้เห็นถึงจำนวนของกลุ่มตัวอย่างของอุปกรณ์การกระทำผิด จำแนกตามยานพาหนะ จำแนกตามการใช้หรือไม่ใช้ยานพาหนะซึ่งเป็นรถจักรยานยนต์ โดยส่วนใหญ่พบว่า จำนวน 7 ราย กระทำผิดด้วยการใช้รถจักรยานยนต์ ที่เหลือจำนวน 3 ราย ไม่ใช่รถจักรยานยนต์

8. มีผู้ร่วมกระทำผิด

ตารางที่ 10: แสดงจำนวนของผู้ที่เข้าร่วมกระทำผิดด้วยกัน

การเข้าร่วมของผู้กระทำผิด	จำนวน / ราย
มีผู้ร่วมกระทำผิด	6
ไม่มีผู้ร่วมกระทำผิด	4
รวม	10

จากตารางที่ 10 แสดงให้เห็นถึงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างของผู้ที่เข้าร่วมกระทำผิดด้วยกันว่ามีผู้ร่วมกระทำผิดและไม่มีผู้ร่วมกระทำผิด โดยส่วนใหญ่พบว่า จำนวน 6 ราย กระทำผิดด้วยการมีผู้ร่วมกระทำผิด ที่เหลือจำนวน 4 ราย กระทำผิดด้วยการไม่มีผู้ร่วมกระทำผิด

9. แรงผลักดันอันเป็นเหตุผลที่ต้องกระทำผิด

ตารางที่ 11: แสดงจำนวนของสาเหตุที่เป็นแรงผลักดันทำให้ต้องไปกระทำผิด จำแนกตามความต้องการก่อนไปลงมือกระทำ

แรงผลักดันอันเป็นสาเหตุ	จำนวน / ราย
นำเงินไปซื้อยาเสพติด	4

แรงผลักดันอันเป็นสาเหตุ	จำนวน / ราย
ค่าเล่าเรียนบุตร	2
ซื้ออาหาร	1
ติดการพนัน	1
เก็บสะสมเงินไว้ใช้ภายนอก	2
รวม	10

จากตารางที่ 11 แสดงให้เห็นถึงจำนวนของกลุ่มตัวอย่างของแรงผลักดันทำให้ต้องไปกระทำผิด จำแนกตามความต้องการก่อนไปลงมือกระทำ โดยส่วนใหญ่พบว่าจำนวน 4 ราย นำเงินไปซื้อยาเสพติด ลำดับต่อมาจำนวน 2 รายเท่ากัน คือ ค่าเล่าเรียนบุตรและเก็บสะสมเงินไว้ใช้ภายนอก ที่เหลือจำนวน 1 รายเท่ากัน คือ นำไปซื้ออาหารและติดการพนัน

10. เป็นการกระทำผิดซ้ำในคดีเกี่ยวกับการวิงวาททรัพย์

ตารางที่ 12: แสดงจำนวนของจำนวนครั้งที่กระทำผิดฐานวิงวาททรัพย์แล้วถูกจับกุมดำเนินคดีได้

จำนวนของการกระทำผิด	จำนวน / ราย
กระทำผิดครั้งแรก	9
เคยกระทำผิดมาแล้ว	1
รวม	10

จากตารางที่ 12 แสดงให้เห็นถึงจำนวนของกลุ่มตัวอย่างของจำนวนครั้งการกระทำผิดซ้ำในคดีเกี่ยวกับการวิงวาททรัพย์ครั้งที่เท่าไร โดยส่วนใหญ่พบว่า จำนวน 9 รายเป็นการกระทำผิดครั้งแรก มี 9 ราย ส่วนที่เหลือจำนวน 1 รายเคยกระทำผิดมาแล้ว

11. จำนวนปีที่ถูกจำคุก

ตารางที่ 13: แสดงจำนวนของจำนวนปีที่ถูกจำคุก

จำนวนปีที่ถูกจำคุก	จำนวน / ราย
3-4 ปี	1
2-3 ปี	3
1-2 ปี	6
รวม	10

จากตารางที่ 13 แสดงให้เห็นถึงจำนวนของกลุ่มตัวอย่างของจำนวนปีที่ถูกจำคุก โดยส่วนใหญ่ จำนวน 6 รายถูกจำคุก 1-2 ปี ลำดับรองลงมา จำนวน 3 ราย ถูกจำคุก 2-3 ปี ส่วนที่เหลือจำนวน 1 รายถูกจำคุก 3-4 ปี

12. ประเมินความรู้สึกจากบทลงโทษ

ตารางที่ 14: แสดงจำนวนของการประเมินความรู้สึกจากบทลงโทษที่ได้รับในโทษที่ต้องขัง

ประเมินโทษ	จำนวน / ราย
มาก	6
พอสมควร	3
น้อย	1
รวม	10

จากตารางที่ 14 แสดงให้เห็นถึงจำนวนของกลุ่มตัวอย่างในการประเมินความรู้สึกจากบทลงโทษที่ได้รับในโทษที่ต้องขัง โดยส่วนใหญ่ จำนวน 6 ราย ประเมินว่าโทษที่รับได้นั้นมาก ลำดับรองลงมา จำนวน 3 ราย ประเมินว่าพอสมควร ที่เหลือ จำนวน 1 ราย ประเมินว่าน้อย

ส่วนที่ 2 การพิสูจน์สมมติฐาน

ในการการศึกษาวิจัย เรื่อง “ภาพลักษณ์และบริบทของเหยื่อในสายตานักวิ่งราวทรัพย์” มีสมมติฐานทั้งหมด 3 ข้อ ดังต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 1 นักวิ่งราวทรัพย์ตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อพบเห็นเหยื่ออาชญากรรมมีลักษณะทางกายภาพที่เหมาะสมแก่การกระทำผิด

สมมติฐานที่ 2 นักวิ่งราวทรัพย์ตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อมีองค์ประกอบอื่นๆ ที่เหมาะสมแก่การกระทำผิดแตกต่างกัน ทางด้านลักษณะสภาพนิเวศสถานที่ ลักษณะของทรัพย์สินของเหยื่ออาชญากรรม ช่วงเวลา ผู้ร่วมกระทำผิด และอุปกรณ์ที่ใช้ร่วมกระทำผิด

สมมติฐานที่ 3 นักวิ่งราวทรัพย์ตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อเห็นว่าบทลงโทษทางกฎหมายที่จะได้รับเป็นโทษสถานเบา

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาโดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก จากผู้ให้ข้อมูลหลักทั้งหมด 10 ราย แล้ว นำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมานำเสนอ เพื่อทำการทดสอบสมมติฐานที่ได้ตั้งเอาไว้ ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 นักวิ่งราวทรัพย์ตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อพบเห็นเหยื่ออาชญากรรมมีลักษณะทางกายภาพที่เหมาะสมแก่การกระทำผิด

สมมติฐานย่อยที่ 1.1: นักวิ่งราวทรัพย์ตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อพบว่าเพศของเหยื่อเหมาะสมแก่การลงมือกระทำผิด

“นายโรจน์” ไม่เลือกเพศในการตัดสินใจลงมือกระทำผิด โดยมองว่าผู้หญิงตกเป็นเหยื่อได้ง่ายกว่า เพราะไม่ค่อยระมัดระวัง แต่หากจะตัดสินใจก็ไม่ตัดสินใจจากเพศของเหยื่อแต่อย่างใด

“นายสันติ” ในตอนแรกให้ข้อมูลกับผู้วิจัยว่าไม่เลือกเพศในการตัดสินใจลงมือกระทำผิด โดยหากจะตัดสินใจลงมือกระทำผิดแล้วก็ไม่สนใจเรื่องเพศ แต่กลับพุ่งเป้าไปยังผู้หญิงก่อน ผู้วิจัยจึงเห็นว่านายสันติตั้งใจจะเลือกเพศในการตัดสินใจลงมือด้วย แม้หากนายสันติเจอผู้ชายก็สามารถลงมือกระทำผิดได้ก็ตามแต่

“นายน้อย” จะเลือกเพศหญิงในการตัดสินใจลงมือกระทำผิด โดยเพศมีผลต่อการตัดสินใจกระทำผิดของนายน้อยเป็นอย่างมาก ซึ่งนายน้อยเลือกเพศหญิงเป็นเหยื่อมากกว่าเพศชาย เนื่องจากตนเองมีความเห็นว่าถ้าเป็นเพศชายตนก็จะไม่กระทำผิดเลยเพราะไม่กล้าที่จะกระทำ

“นายสมชาย” จะเลือกเพศหญิงในการตัดสินใจลงมือกระทำผิด โดยจะตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อซึ่งเป็นเพศหญิงเท่านั้น โดยมองว่าผู้หญิงไม่สามารถต่อสู้หรือตอบโต้การกระทำ

ผิดของตนได้ ไม่คล่องแคล่ว ขี้ขลาดกว่าผู้ชาย โดยแตกต่างจากผู้ชายที่แข็งแรงพร้อมที่จะต่อสู้ได้เสมอ

“นายเจียบ” จะเลือกเพศหญิงในการตัดสินใจลงมือกระทำผิด โดยจะตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อซึ่งเป็นเพศหญิงเป็นสิ่งแรกเท่านั้น ไม่คิดจะลงมือกับผู้หญิงแต่อย่างใด เพราะมองว่าหากลงมือกระทำผิดกับผู้หญิงแล้วยอมง่ายกว่า และผู้หญิงไม่มีทางสู้ผู้ชายได้อย่างแน่นอน

“นายมิน” จะเลือกเพศหญิงในการตัดสินใจลงมือกระทำผิด โดยเพราะมองว่าร่างกายอ่อนแอกว่าเพศชาย

“นายออย” ไม่เลือกเพศในการตัดสินใจลงมือกระทำผิด หากนายออยจะเลือกตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อ จะไม่มองว่าเหยื่อคนดังกล่าวเป็นเพศใด เพราะตั้งใจมาเอาทรัพย์อยู่แล้ว

“นายปุก” จะเลือกเพศหญิงในการตัดสินใจลงมือกระทำผิด เพราะมองว่าร่างกายเปรียบเทียบกับการกระทำผิดต่อเพศชาย เพศหญิงจะระมัดระวังน้อยกว่าเพศชาย

“นายอ้อฟ” ไม่เลือกเพศในการตัดสินใจลงมือกระทำผิด โดยคิดว่าทั้งสองเพศไม่ต่างกันสักเท่าไร เพียงหากเป็นผู้ชายก็จะใช้กำลังในการลงมือกระทำผิดเพิ่มขึ้นจากเดิมที่ลงมือกระทำกับผู้หญิง

“นายสุ” ไม่เลือกเพศในการตัดสินใจลงมือกระทำผิด เพราะคิดว่าไม่จำเป็น หากคิดจะทำแล้วเพศก็ได้มีส่วนต่อการตัดสินใจ เพราะตั้งใจจะมาเอาทรัพย์โดยเฉพาะอยู่แล้ว

จากการศึกษากลุ่มตัวอย่าง ทั้ง 10 ราย พบว่า นักวิงราวทรัพย์จะเลือกตัดสินใจจากเพศโดยเป็นเพศหญิงก่อนเพศชายแล้วลงมือกระทำผิด จำนวน 6 ราย ส่วนไม่เลือกว่าจะตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเพศใดนั้น จำนวน 4 ราย

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อยที่ 1.1 นักวิงราวทรัพย์ตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อพบว่าเพศของเหยื่อเหมาะแก่การลงมือ ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานนี้

สมมติฐานย่อยที่ 1.2: นักวิงราวทรัพย์ตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อพบว่าอายุของเหยื่อเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

“นายโรจน์” ไม่เลือกว่าอายุของเหยื่อเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด โดยไม่ได้ตัดสินใจว่าช่วงอายุควรเป็นเท่าไร

“นายสันติ” ไม่เลือกว่าอายุของเหยื่อเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด โดยไม่ได้ตัดสินใจว่าช่วงอายุควรเป็นเท่าไร

“นายน้อย” ไม่เลือกว่าอายุของเหยื่อเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด โดยสำหรับนายน้อย อายุไม่ได้เป็นสาเหตุในการตัดสินใจให้กระทำผิด ขอให้เป็นเหตุหญิงจะอายุเท่าไรไม่มีความสำคัญ

“นายสมชาย” ไม่เลือกว่าอายุของเหยื่อเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด โดยไม่ได้ตัดสินใจว่าช่วงอายุควรเป็นเท่าไร

“นายเจ็บบ” ไม่เลือกว่าอายุของเหยื่อเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด โดยไม่ได้ตัดสินใจว่าช่วงอายุควรเป็นเท่าไร จะเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่แล้วก็จะลงมือได้ทั้งหมด

“นายมีน” ไม่เลือกว่าอายุของเหยื่อเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด โดยไม่ได้ตัดสินใจว่าช่วงอายุควรเป็นเท่าไร

“นายออย” ไม่เลือกว่าอายุของเหยื่อเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด โดยไม่ได้ตัดสินใจว่าช่วงอายุควรเป็นเท่าไร

“นายปึก” ไม่เลือกว่าอายุของเหยื่อเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด โดยหากมาพบเหยื่อจะอยู่วัยช่วงใดก็ไม่จำกัดสามารถลงมือได้หมด

“นายอ้อฟ” เลือกว่าอายุของเหยื่อเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด โดยจะเลือกตัดสินใจลงมือกับวัยรุ่นและวัยทำงาน

“นายสุ” ไม่เลือกว่าอายุของเหยื่อเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด ไม่ได้ตัดสินใจว่าจะลงมือกระทำผิดกับเหยื่อช่วงอายุเท่าไร เด็กหรือเป็นผู้ใหญ่ก็ลงมือได้ทั้งสิ้น

จากการศึกษากลุ่มตัวอย่าง ทั้ง 10 ราย พบว่า นักวิจัยวิทยุจะเลือกตัดสินใจจากช่วงอายุของเหยื่อ จำนวน 1 ราย ส่วนไม่เลือกว่าจะตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อว่าต้องอยู่ช่วงใดนั้น จำนวน 10 ราย

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อยที่ 1.2 นักวิจัยวิทยุตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยไม่สนใจว่าช่วงอายุของเหยื่อจะเป็นอย่างไร ดังนั้น จึงไม่ยอมรับสมมติฐานนี้

สมมติฐานย่อยที่ 1.3: นักวิจัยวิทยุตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อพบว่าการแต่งกายของเหยื่อเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

“นายโรจน์” ไม่เลือกว่าการแต่งกายของเหยื่อเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด โดยไม่สนใจว่าเหยื่อจะแต่งกายอย่างไร หรือว่าแต่งกายรัดกุมหรือไม่

“นายสันติ” มองว่าการแต่งกายของเหยื่อเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด โดยนายสันติจะมองเหยื่อว่าสวมเสื้ออย่างไร หากสวมเสื้อเปิดคอมากก็จะสนใจเป็นพิเศษ แต่หากสวมเสื้อปิดคอแล้วก็จะไม่สนใจเลย โดยมองว่าแต่งกายโดยสวมเสื้อที่ปิดคอจะเป็นการแต่งกายที่รัดกุม ไม่ลงมือ

“นายน้อย” ไม่เลือกว่าการแต่งกายของเหยื่อเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด การแต่งกายของเหยื่อไม่ได้เป็นสาเหตุในการตัดสินใจให้กระทำผิด ขอให้เป็นเหตุบังเอิญก็พอ เนื่องจากตนไม่ได้คิดจะกระชากของมีค่า ต้องการแต่เพียงเงินเท่านั้น และถ้าเหยื่อนำเงินออกมาให้เห็นก็จะตัดสินใจที่จะกระทำความผิดได้ง่ายกว่าไม่เห็นสิ่งของ

“นายสมชาย” มองว่าการแต่งกายของเหยื่อเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด เพราะหากมองแล้วเห็นว่าเหยื่อแต่งกายดีก็จะพิจารณาเป็นพิเศษ เพราะปัจจุบันมีผู้คนสวมใส่สร้อยคอทองคำปลอมกันเยอะ ก็ต้องมองให้ดีก่อนตัดสินใจ หากแต่งตัวไม่ดีก็จะไม่มองเลย แต่ไม่สนใจว่าเหยื่อแต่งกายรัดกุมหรือไม่แต่อย่างใดไม่ได้มีส่วนในการตัดสินใจ

“นายเจ็บบ” ไม่เลือกว่าการแต่งกายของเหยื่อเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด โดยมองว่าการแต่งกายไม่มีส่วนในการตัดสินใจของตน เพราะหากตัดสินใจจากเพศแล้วก็จะไม่มีว่าสวมใส่เสื้อผ้าลักษณะใด ซึ่งเหตุการณ์การกระทำผิดในครั้งนี้เหยื่อซึ่งเป็นหญิงคนดังกล่าวแต่งกายโดยสวมใส่กางเกงขาวาวและเสื้อเชิ้ตลักษณะคล้ายคนทำงานบริษัท ซึ่งนายเจ็บบมองว่ารัดกุมมาก

“นายมิน” ไม่เลือกว่าการแต่งกายของเหยื่อเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด เพราะหากตัดสินใจลงมือกระทำผิดตามสถานการณ์นั้นแล้วการแต่งกายก็ไม่มีส่วนแต่อย่างใด อีกทั้งยังเคยฟังจากเพื่อนที่เคยวิ่งราวแล้วได้ทรัพย์สินมาว่าวิ่งราวกระเป๋าถือผู้หญิงคนหนึ่งสวมใส่เสื้อผ้าที่มีแต่งกายดีมาก น่าจะมีทรัพย์สินเยอะแต่ก็มีเงินเพียง 200 บาทเท่านั้น ไม่สนใจว่าแต่งกายรัดกุมหรือไม่ แต่จะสังเกตว่าลักษณะการแต่งกายน่าจะมีฐานะดีมากกว่า

“นายออย” ไม่เลือกว่าการแต่งกายของเหยื่อเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด โดยเคยได้พูดคุยกับผู้ร่วมกระทำผิด โดยทราบมาว่าผู้ร่วมกระทำผิดจะลงมือไม่เลือกการแต่งกาย และหากจะลงมือด้วยตนเองก็ไม่สนใจว่าจะแต่งกายอย่างไรเช่นกัน รัดกุมหรือไม่ก็ตาม

“นายปึก” ไม่เลือกว่าการแต่งกายของเหยื่อเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด เพราะถือว่าการวัดดวงว่าทรัพย์สินจะได้มาเป็นสิ่งใดก็พอ

“นายอ้อฟ” มองว่าการแต่งกายของเหยื่อเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด เพราะว่าจะสังเกตผู้ที่แต่งกายในลักษณะนักศึกษาหรือผู้ทำงานแล้ว ส่วนการรัดกุมของการแต่งกายไม่มีส่วนต่อการตัดสินใจของตน

“นายสุ” ไม่เลือกว่าการแต่งกายของเหยื่อเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด คิดว่าการแต่งกายของเหยื่อไม่มีส่วนต่อการตัดสินใจลงมือกระทำผิดแต่อย่างใด แต่จากการกระทำผิดแต่ละครั้ง

ที่เคยทำมานั้นจดจำได้ว่าครั้งแรกที่ลงมือกับผู้สวมใส่เสื้อคอแก้ว และครั้งที่สามเหยื่อแต่งกายแบบ พักผ่อนอยู่ที่บ้านซึ่งมองว่าไม่รัดกุม แต่ก็ไม่ได้มีส่วนต่อการตัดสินใจลงมือกระทำต่อเหยื่อแต่อย่างใด

จากการศึกษากลุ่มตัวอย่าง ทั้ง 10 ราย พบว่า นักวิ่งราวทรัพย์จะเลือกตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อที่แต่งกายเหมาะสมแก่การลงมือ จำนวน 3 ราย ส่วนไม่เลือกกว่าจะตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อที่แต่งกายเหมาะสม จำนวน 7 ราย

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อยที่ 1.3 นักวิ่งราวทรัพย์ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยไม่สนใจว่าเหยื่อจะแต่งกายอย่างไรก็สามารถลงมือได้ ดังนั้น จึงไม่ยอมรับสมมติฐานนี้

พบว่าผลจากการพิสูจน์สมมติฐานย่อยทั้ง 3 ทำให้ทราบได้ว่านักวิ่งราวทรัพย์จะมองลักษณะทางกายภาพของเหยื่อเฉพาะเพียงว่าเหยื่อเป็นเพศหญิงแล้วจึงตัดสินใจลงมือกระทำผิดได้ มีจำนวนถึง 6 ราย โดยที่ไม่ได้คำนึงถึงช่วงอายุและการแต่งกายแต่อย่างใดนั้น อภิปรายได้ว่า ข้อมูลที่ได้มานั้นเป็นผลจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชายทั้งสิ้น โดยเพศชายจะมองภาพลักษณ์ของเพศหญิงว่าเป็นเพศที่อ่อนแอ ซึ่งเกิดจากความนึกคิดของเขาหรือเขาคิดว่าเพศหญิงจะต้องเป็นเพศที่อ่อนแอกว่าเพศชาย อธิบายได้จากในกรณีของนายสมชาย นายเจี๊ยะและนายมีน ที่มีความนึกคิดในภาพลักษณ์ของเพศหญิงได้เป็นอย่างดีว่า เพศหญิงเป็นเพศที่อ่อนแอ หากลงมือไปแล้วยอมไม่สามารถต่อสู้หรือตอบโต้การกระทำผิดของตนซึ่งเป็นเพศชายได้ อีกทั้งไม่คล่องแคล่ว อ่อนแอ แตกต่างจากตนเองที่เป็นผู้ชายมีความแข็งแรงกว่า และยังมีภาพลักษณ์ว่าเพศหญิงไม่มีทางต่อสู้เพศชายได้อย่างแน่นอน เป็นการทำให้ภาพลักษณ์ของเพศหญิงชัดเจนมากยิ่งขึ้นและถูกเก็บไว้ในความนึกคิดของแต่ละคนเป็นความทรงจำเรื่อยมา กลุ่มตัวอย่างบางรายก็ยกความระมัดระวังภัยระหว่างเพศเป็นภาพลักษณ์ของการจำลองขึ้นมาด้วยตนเองด้วย เช่น นายโรจน์ ที่ไม่เลือกเพศในการตัดสินใจลงมือกระทำผิด แต่กลับมองว่าผู้หญิงตกเป็นเหยื่อได้ง่ายกว่า เพราะไม่ค่อยระมัดระวัง สอดคล้องกันกับนายปึก ที่มองเช่นเดียวกันว่า เพศหญิงจะระมัดระวังน้อยกว่าเพศชาย ทั้งที่ความระมัดระวังไม่ได้เฉพาะเจาะจงไปในเรื่องเพศแต่ทั้งสองกรณีศึกษากลับกำหนดให้ความระมัดระวังเป็นภาพลักษณ์ประจำตัวของเพศหญิง หากกล่าวโดยรวมแล้วภาพลักษณ์ของเหยื่อที่เป็นเพศหญิงนั้น อาจมองจากรูปร่างลักษณะภายนอกของเพศซึ่งปรากฏเห็นชัดได้ง่ายกว่า เมื่อความอ่อนแอของเพศถูกสร้างขึ้นประกอบเรื่อยมาในความนึกคิดของกลุ่มเป็นการก่อตัวของภาพลักษณ์เพราะเริ่มมีการสังเกตในตัวเหยื่ออันเป็นบุคคล ด้วยการรับสัมผัสทั้ง 5 อาจเป็นการสังเกตที่ผ่านมาโดยกระบวนการของการรับรู้ของนักวิ่งราวทรัพย์แต่ละคน นำไปสู่การสร้างความรู้ แยกแยะจนและปรุงแต่งออกมาจนได้ภาพลักษณ์ประจำตัวเหยื่อที่เหมาะสมแก่

การลงมือว่า ถ้าหากเป็นเพศหญิงก็ต้องอ่อนแอไม่ระมัดระวังก็จะตกอยู่ในภาวะความเป็นเหยื่อของการถูกข่มขืนหรือถูกรังแกได้มากกว่าเพศชาย เพศหญิงจึงเป็นเพศที่จูงใจให้เกิดอาชญากรรมมากกว่าเพศชาย

ส่วนอายุของเหยื่อและการแต่งกายของเหยื่อนั้นนักวิจัยพบว่าไม่ได้ใช้เป็นปัจจัยในการตัดสินใจลงมือข่มขืนหรือรังแกในทางกายภาพเป็นอันดับแรก สามารถอธิบายได้ว่านักวิจัยพบว่าแต่ละคนเมื่อมีภาพลักษณ์เป็นความอ่อนแอและความไม่ระมัดระวังของเพศหญิงแล้ว การแต่งกายซึ่งเป็นปัจจัยรองลงมา ก็ไม่สามารถนำมาใช้ตัดสินใจได้ เพราะเมื่อมองที่จะลงมือกับเหยื่อซึ่งเป็นเพศหญิงแล้วความอ่อนแอและไม่ระมัดระวังจะช่วยทำให้การเอาทรัพย์สินมาได้ง่าย แม้จะแต่งกายรัดกุมก็ตาม แต่ในบางกรณีนักวิจัยจะพบว่าภาพลักษณ์ต่อเหยื่อที่เป็นเพศหญิงในวัยรุ่นและทำงาน คือ นายออฟ โดยมองว่าการแต่งกายที่แสดงให้เห็นว่าเป็นวัยรุ่น นักศึกษาหรือวัยทำงานจะมีทรัพย์สินมากกว่าเหยื่อที่เป็นเพศหญิงอื่นๆ แต่ก็ไม่ได้ตัดลักษณะการแต่งกายที่ดี มีความภูมิฐานออกไป เพราะนายสมชายได้พิจารณามองผู้ที่แต่งกายค่อนข้างดีไว้ในเบื้องต้นเพราะคิดว่าจะต้องมีทรัพย์สินมากกว่าผู้ที่แต่งตัวธรรมดาอย่างแน่นอน และอายุของเหยื่อนั้นเป็นปัจจัยเดียวที่ได้รับการปฏิเสธจากนักวิจัยมากที่สุด คือจำนวน 9 ราย เพราะแต่ละคนไม่นำปัจจัยด้านอายุมาเป็นส่วนในการตัดสินใจลงมือกระทำผิดอย่างแน่นอน โดยเห็นว่าไม่มีส่วนที่จะทำให้อายุได้ทรัพย์สินมากขึ้น หรือไม่ถูกจับกุม

ดังนั้นจากสมมติฐานที่ 1 นักวิจัยพบว่าตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อพบเห็นเหยื่ออาชญากรรมมีลักษณะทางกายภาพที่เหมาะสมแก่การกระทำผิดนั้น เหยื่อต้องมีลักษณะทางกายภาพเป็นเพศหญิง เป็นภาพลักษณ์ที่นักวิจัยสามารถตัดสินใจลงมือกระทำผิดได้

สมมติฐานที่ 2 นักวิจัยพบว่าตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อมีองค์ประกอบอื่นๆ ที่เหมาะสมแก่การกระทำผิดแตกต่างกัน ทางด้านลักษณะสภาพนิเวศสถานที่ ลักษณะของทรัพย์สินของเหยื่ออาชญากรรม ช่วงเวลา ผู้ร่วมกระทำผิด และอุปกรณ์ที่ใช้ร่วมกระทำผิด

สมมติฐานย่อยที่ 2.1: นักวิจัยพบว่าตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อพบว่าลักษณะสภาพนิเวศสถานที่เหมาะสมแก่การลงมือกระทำผิด

สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีผู้คนสัญจรไปมาน้อยเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

“นายโรจน์” ไม่ตัดสินใจจากสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวว่ามีผู้คนสัญจรไปมาน้อย เพราะจุดที่เกิดเหตุมีผู้คนจำนวนมากก็ลงมือกระทำได้ เป็นจุดที่ผู้คนรอกโดยสารประจำทาง บริเวณหน้าห้างสรรพสินค้า แต่ไม่ได้สังเกตช่วงเวลาดังกล่าวว่ามีรถยนต์สัญจรจำนวนมาก

“นายสันติ” ไม่ตัดสินใจจากสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวว่ามีผู้คนสัญจรไปมาน้อย เพราะทุกครั้งที่เคยกระทำผิดที่เกิดเหตุก็เต็มไปด้วยประชาชนจำนวนมาก แต่ก็รอดมาได้เกือบทุกครั้งจนมาถูกจับกุม

“นายน้อย” ไม่ตัดสินใจจากสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวว่ามีผู้คนสัญจรไปมาน้อย เพราะเลือกสถานที่ที่มีคนพลุกพล่าน เพราะคนไม่สนใจตนเอง และการกระทำความผิดของตนเอง ในการวิ่งราวทรัพย์สินครั้งนี้เป็นครั้งแรก จึงไม่ได้คิดอะไรมากมายนัก

“นายสมชาย” ตัดสินใจจากสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวว่ามีผู้คนสัญจรไปมาน้อย โดยต้องมองดูว่าสถานที่ดังกล่าวมีผู้คนเดินไปมาหรืออยู่น้อยจึงจะตัดสินใจในลงมือกระทำผิด โดยในวันเกิดเหตุนั้นนอกจากเหยื่อแล้วก็ไม่มีผู้คนที่อยู่ในซอยแต่อย่างใด

“นายเจี๊ยบ” ตัดสินใจจากสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวว่ามีผู้คนสัญจรไปมาน้อย โดยต้องมองดูว่าสถานที่ดังกล่าวมีผู้คนเดินไปมาน้อยหรือไม่มีเลยจึงจะตัดสินใจในลงมือกระทำผิด โดยในวันเกิดเหตุนั้นนอกจากเหยื่อแล้วก็ไม่มีผู้คนที่เดินไปมาสัญจรอยู่บริเวณดังกล่าวแต่อย่างใด ซึ่งหากมีผู้คนน้อยหรือไม่มีเลยก็จะมีคนช่วยเหลือเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายได้

“นายมิน” ตัดสินใจจากสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวว่ามีผู้คนสัญจรไปมาน้อย โดยต้องมองดูว่าสถานที่ดังกล่าวมีผู้คนเดินสัญจรอยู่น้อยหรือไม่มีก็ยิ่งดี แต่ต้องเป็นเส้นทางที่คุ้นเคยหรือศึกษาไว้ก่อนแล้ว หากมีคนน้อยหรือเหยื่ออยู่ในที่เปลี่ยวก็จะมีลงมือเพราะเกรงว่าหากวิ่งหนีไม่รอดแล้วจะต้องถูกจับจากพลเมืองดีหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจอย่างแน่นอน

“นายออย” ไม่ตัดสินใจจากสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวว่ามีผู้คนสัญจรไปมาน้อย โดยไม่สนใจว่าขณะนั้นจะมีผู้คนบริเวณดังกล่าวมากน้อยเพียงใด เพราะคิดว่าสามารถใช้ความรวดเร็ว ความว่องไวกระทำผิดได้อยู่แล้ว โดยใช้คำพูดว่า “โจรจะทำผิดต้องขึ้นอยู่ที่ความไว” แม้ผู้คนเยอะแค่ไหนหากมีความไวแล้วย่อมได้ทรัพย์สินและหลบหนีได้อย่างแน่นอน

“นายปึก” ตัดสินใจจากสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวว่ามีผู้คนสัญจรไปมาน้อย เพราะคิดว่าน่าจะปลอดภัยจากการถูกจับกุมของพลเมืองดี โดยจะต้องมองดูว่าเป็นที่เปลี่ยว ไม่มีผู้คนพลุกพล่าน

“นายอ้อฟ” ตัดสินใจจากสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวว่ามีผู้คนสัญจรไปมาน้อย เพราะคิดว่าผู้คนที่อยู่น้อยหรือไม่มีอยู่เลย จะมีส่วนรู้เห็นถึงการกระทำผิดอาจทำให้ถูกแจ้งความหรือมีการโทรศัพท์แจ้งเจ้าหน้าที่ แล้วจะทำให้ถูกจับกุมได้ เพราะในคดีที่ถูกการอายัดตัวพบว่าพยานเป็นผู้มีส่วนที่ทำให้หลักฐานแน่นขึ้น เมื่อศาลเชื่อว่ากระทำผิดจริงก็สามารถพิพากษาลงโทษได้

“นายสุ” ตัดสินใจจากสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวว่ามีผู้คนสัญจรไปมาน้อย เพราะคิดว่าสถานที่ที่มีคนอยู่น้อยจะทำให้การลงมือง่ายตายขึ้นกว่าเดิม จะปลอดภัยจากการช่วยเหลือของพลเมืองดีเหล่านั้น

จากการศึกษา กลุ่มตัวอย่าง ทั้ง 10 ราย พบว่า นักวิ่งราวทรัพย์จะเลือกตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อในสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีผู้คนสัญจรไปมาน้อย จำนวน 6 ราย ส่วนไม่เลือกที่จะตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อในสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวแล้วมีผู้คนสัญจรไปมาน้อยนั้น จำนวน 4 ราย

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อย นักวิ่งราวทรัพย์ตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อเมื่ออยู่ในสถานที่ที่มีผู้คนสัญจรไปมาน้อย ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานนี้

สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวสามารถใช้ความเร็วได้เหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

“นายโรจน์” ตัดสินใจจากสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวว่าสามารถใช้ความเร็วได้ เพราะนายโรจน์สามารถใช้ความเร็วในการกระทำผิดได้ เพราะเหยื่อยืนอยู่ในริมถนนบริเวณป้ายรถประจำทาง

“นายสันติ” ตัดสินใจจากสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวว่าสามารถใช้ความเร็วได้ นายสันติกับเพื่อนที่ร่วมกระทำผิดจะคุ้นเคยกับเส้นทางไม่ว่าจะเป็นถนน ตรอก ซอยบริเวณนั้นเป็นอย่างดีเพราะพักอาศัยอยู่ย่านนั้น โดยมีการศึกษาเส้นทางไว้ก่อนแล้ว

“นายน้อย” ตัดสินใจจากสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวว่าสามารถใช้ความเร็วได้ เพราะตนคิดว่าตนวิ่งเร็วพอที่จะหลบหนีได้และวิ่งตามตนเองไม่ทัน

“นายสมชาย” ตัดสินใจจากสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวว่าสามารถใช้ความเร็วได้ นายสมชายกับเพื่อนที่ร่วมกระทำผิดจะคุ้นเคยกับเส้นทางย่านนั้นเป็นอย่างดี ทราบว่าไม่เป็นทางตันและไม่มีรถยนต์ขับสวนทางไปมา ซอยโล่งสามารถใช้ความเร็วได้จึงเหมาะแก่การลงมือ

“นายเจ็บบ” ตัดสินใจจากสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวว่าสามารถใช้ความเร็วได้ นายเจ็บบสังเกตบริเวณดังกล่าวดูแล้วพบว่าเหยื่อเดินบนทางเท้าสามารถขับขี่ขึ้นไปแล้วเมื่อจะหลบหนีเส้นทางที่เป็นถนนพระราม 9 ช่วงเวลานั้นถนนก็โล่ง สามารถใช้ความเร็วของรถจักรยานยนต์ขับขี่พาทรัพย์ไปได้ง่าย

“นายมิน” ตัดสินใจจากสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวว่าสามารถใช้ความเร็วได้ เมื่อนายมินได้รู้เส้นทางหลบหนีแล้วก็จะใช้ความเร็วในการกระทำผิดได้ หากรถติดก็ยิ่งดีต่อการวิ่งหลบหนีของตนเอง เพราะนายมินมีร่างกายที่แข็งแรงสามารถวิ่งได้ในระยะสั้นๆ ด้วยความเร็ว

อีกทั้งยังบอกว่าตนเองมีความคล่องแคล่วต่อการหลบหลีกสิ่งกีดขวางด้านหน้า หากรถติดแล้ว พลเมืองดีที่ต้องการช่วยเหลือหากขับซึ่รถจักรยานยนต์อยู่ก็ยากที่จะติดตามนายมินได้

“นายออย” ตัดสินใจจากสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวว่าสามารถใช้ความเร็วได้ นายออย ต้องสังเกตมองดูยานพาหนะในเส้นทางด้านหน้าที่หลบหนีไปด้วยว่าสามารถใช้ความเร็วในการ หลบหนีไปได้หรือไม่ หากรถยนต์จอดติดอยู่จำนวนมากก็就不用มือเพราะหากเอาทรัพย์สินมาได้ แต่ไปไม่รอดก็จะถูกจับได้ ความรวดเร็วจึงมีส่วนต่อการตัดสินใจของบุคคลทั้งสอง

“นายปึก” ตัดสินใจจากสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวว่าสามารถใช้ความเร็วได้ เพราะต้อง มองทางด้านหน้าว่าโล่งหรือไม่ จึงจะตัดสินใจ หากไม่มีรถหรือสิ่งใดกีดขวางก็น่าจะใช้ความเร็วได้

“นายอ้อฟ” ตัดสินใจจากสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวว่าสามารถใช้ความเร็วได้ ต้อง สังเกตก่อนว่ารถยนต์ในเส้นทางต้องมีอยู่หรือไม่อยู่เลย เพราะคนรอบข้างในถนนเส้นทางที่ จะหลบหนีจะเห็นการกระทำผิดของนายอ้อฟ

“นายสุ” ตัดสินใจจากสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวว่าสามารถใช้ความเร็วได้ นายสุคิดว่า สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวแล้วมีรถยนต์อยู่ในเส้นทางน้อยมีส่วนต่อการตัดสินใจของนายสุ เพราะว่า หากลงมือไปแล้วถ้ามีรถเยอะจะหนีลำบาก แตกต่างจากถนนโล่งที่หนีได้ไวกว่า

จากการศึกษา กลุ่มตัวอย่าง ทั้ง 10 ราย พบว่า นักวิ่งราวทรัพย์สินเลือกตัดสินใจลงมือกระทำ ผิดต่อเหยื่อในสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวแล้วสามารถใช้ความเร็วกระทำผิดได้ ทั้งหมด 10 ราย

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อย นักวิ่งราวทรัพย์สินตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อเมื่ออยู่ใน สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวแล้วสามารถใช้ความเร็วกระทำผิดได้ ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานนี้

สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีเส้นทางสะดวกแก่การหลบหนีได้เหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

“นายโรจน์” ตัดสินใจจากสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีเส้นทางสะดวกแก่การหลบหนีได้ เพราะนายโรจน์คุ้นเคยเส้นทางในระแวกนั้นเป็นอย่างดี แต่ช่วงเวลาที่กระทำผิดมีรถยนต์เป็น จำนวนมากทำให้หลบหนีได้อย่างลำบาก

“นายสันติ” ตัดสินใจจากสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีเส้นทางสะดวกแก่การหลบหนีได้ เมื่อนายสันติคุ้นเคยกับเส้นทางบริเวณนั้นแล้วจำนวนรถยนต์ในท้องถนนจะมากน้อยก็ไม่มีส่วนใน การตัดสินใจ เพราะตนใช้รถจักรยานยนต์ในการกระทำผิดทุกครั้งสามารถขับซึ่ไปตามช่องว่าง ระหว่างรถยนต์ต่างๆ ได้ด้วยความรวดเร็ว

“นายน้อย” ตัดสินใจจากสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีเส้นทางสะดวกแก่การหลบหนีได้ โดยนายน้อยบอกว่าในเรื่องของเส้นทางมีความสำคัญอย่างมากต่อการกระทำความผิด ในการกระทำความผิดครั้งนี้ที่ตนถูกจับกุมเนื่องจากตนไม่ทราบเส้นทางในการหลบหนี จึงทำให้ถูกจับกุมได้ง่ายกว่า และยังกล่าวอีกว่าถ้าตนเองรู้เส้นทางจะทำให้สามารถหลบหนีได้ง่ายกว่า

“นายสมชาย” ตัดสินใจจากสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีเส้นทางสะดวกแก่การหลบหนีได้ เมื่อนายสมชายคุ้นเคยกับเส้นทางบริเวณนั้นแล้วก็ทราบว่าต้องหลบหนีไปในทิศทางหรือเส้นทางไหน จึงมีส่วนในการตัดสินใจกระทำผิด

“นายเจี๊ยบ” ตัดสินใจจากสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีเส้นทางสะดวกแก่การหลบหนีได้ นายเจี๊ยบกับเพื่อนที่ร่วมกระทำผิดด้วยคุ้นเคยกับถนนในย่านนั้นเป็นอย่างดีเพราะเคยขี่จักรยานยนต์เที่ยวผ่านไปมา จึงมีส่วนในการตัดสินใจของตนเป็นอย่างมาก เพราะจะได้หลบหนีจากการช่วยเหลือของพลเมืองดีและเจ้าหน้าที่ตำรวจ

“นายมิน” ตัดสินใจจากสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีเส้นทางสะดวกแก่การหลบหนีได้ นายมินต้องรู้เส้นทาง คุ้นเคยเส้นทาง หรือศึกษาเส้นทางบริเวณนั้นเป็นอย่างดีเสียก่อนจึงจะเริ่มตัดสินใจลงมือกระทำผิด เพราะนายมินจะใช้เส้นทางที่คุ้นเคยเหล่านั้นไปในการวิ่งหลบหนีจากการถูกจับของพลเมืองดีหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจ

“นายออย” ตัดสินใจจากสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีเส้นทางสะดวกแก่การหลบหนีได้ เพราะผู้ร่วมกระทำผิดจะรู้เส้นทางและศึกษาเส้นทางย่านนั้นเป็นอย่างดีอยู่แล้ว จึงจะตัดสินใจลงมือกระทำผิด

“นายปึก” ตัดสินใจจากสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีเส้นทางสะดวกแก่การหลบหนีได้ เพราะหากไม่รู้จะไม่ทำอย่างแน่นอนเพราะเกรงว่าจะถูกจับกุม

“นายอ็อฟ” ตัดสินใจจากสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีเส้นทางสะดวกแก่การหลบหนีได้ นายอ็อฟต้องคุ้นเคยกันเส้นทางหรือมีการซบซี้สำรวจทางหลบหนีไว้ก่อน เพราะจะได้มีทางหนีที่ไล่ให้พ้นจากการจับกุม แต่วันที่ถูกจับกุมในคดีนี้เพราะเป็นความผิดพลาดของนายอ็อฟและนายเปรมผู้ร่วมกระทำผิดที่ไม่สื่อสารบอกเส้นทางหลบหนีกันทำให้ถูกจับกุมได้ในที่สุด

“นายสุ” ตัดสินใจจากสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีเส้นทางสะดวกแก่การหลบหนีได้ นายสุจะรู้เส้นทางบริเวณใกล้เคียงสถานที่ที่ลงมือกระทำผิดไว้ก่อนอยู่แล้ว เพราะคิดว่าหากลงมือไปแล้วจะหลบหนีได้ง่าย

จากการศึกษา กลุ่มตัวอย่าง ทั้ง 10 ราย พบว่า นักวิ่งราวทรัพย์เลือกตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อในสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัว มีเส้นทางสะดวกแก่การหลบหนีได้ ทั้งหมด 10 ราย

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อย นักวิ่งราวทรัพย์ตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อเมื่อปรากฏอยู่ในสถานที่ที่มีเส้นทางสะดวกแก่การหลบหนีได้ ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานนี้

สถานที่ที่กระทำยากต่อการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

“นายโรจน์” ไม่ตัดสินใจจากสถานที่กระทำผิดว่ายากต่อการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เพราะเส้นทางที่กระทำผิดนั้นนายสันติกับเพื่อนคุยเคย แต่ไม่เคยศึกษาว่ามีเจ้าหน้าที่ตำรวจใกล้เคียง ไม่ได้เป็นข้อมูลในการตัดสินใจ

“นายสันติ” ตัดสินใจจากสถานที่กระทำผิดว่ายากต่อการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เพราะศึกษามาว่าช่วงเวลาที่ยังมือกระทำผิดในครั้งนี้จะทำช่วงเช้ามาก เจ้าหน้าที่ตำรวจจะยังไม่ออกตรวจ ซึ่งนายสันติทราบดีเพราะไม่ค่อยสังเกตเห็นเจ้าหน้าที่ตำรวจออกตรวจแต่อย่างใด แต่ถ้าหากเลือกได้ก็จะทำเวลากลางคืนเพราะหลบหนีไปตามความมืดได้ง่าย ยากต่อการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

“นายน้อย” ไม่ตัดสินใจจากสถานที่กระทำผิดว่ายากต่อการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เพราะในการทำความผิดของนายน้อยนั้น นายน้อยไม่ได้สังเกตว่ามีเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่ ตนพบเห็นแต่ทหารจำนวนมาก แต่ตนไม่เห็นเจ้าหน้าที่ตำรวจเลย แต่นายน้อยก็ยอมรับว่า ในความเป็นจริงระยะเวลาที่ตนเองไม่ได้สังเกตว่ามีเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่ เพราะตนเองมาประกอบกับความอยากได้ ดังนั้นในเรื่องของเจ้าหน้าที่ตำรวจจึงไม่เป็นที่ส่งผลต่อการตัดสินใจทำความผิดของนายน้อย

“นายสมชาย” ไม่ตัดสินใจจากสถานที่กระทำผิดว่ายากต่อการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เพราะนายสมชายไม่สนใจว่าสถานที่ดังกล่าวจะยากหรือง่ายต่อการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยนายสมชายทราบว่าตำรวจจะตรวจเป็นช่วงเวลา โดยลงมือไปแล้วก็ไม่สนใจว่าตำรวจจะมาตรวจบ่อยที่บริเวณดังกล่าวหรือไม่ หากเจอก็ซบซี้หลบหนี

“นายเจี๊ยะบ” ไม่ตัดสินใจจากสถานที่กระทำผิดว่ายากต่อการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ นายเจี๊ยะบไม่สนใจว่าสถานที่ดังกล่าวจะยากหรือง่ายต่อการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยหลังจากที่นายเจี๊ยะบกับเพื่อนได้กระชากทรัพย์มาแล้วถึงทราบว่าตำรวจตั้งจุดตรวจบริเวณนั้น ถือว่าโชคร้ายสำหรับตนมาก จึงได้ตัดสินใจพุ่งเข้าไปในจุดตรวจเพื่อจะหลบหนีเนื่องจากถนนช่วงนั้นไม่มีชอยแยกแต่อย่างใด ไม่ได้มีส่วนในการตัดสินใจแต่อย่างใด

“นายมิน” ไม่ตัดสินใจจากสถานที่กระทำผิดว่ายากต่อการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ นายมินมองว่าเมื่อศึกษาเส้นทางอย่างดีแล้ว ก็ยากที่เจ้าหน้าที่ตำรวจจะติดตามจับกุมได้ จึงไม่มี

ส่วนในการตัดสินใจลงมือกระทำผิดของตนได้ เพราะเมื่อศึกษาเส้นทางแล้วจะทราบว่าจะต้องวิ่งหนีไปในทิศทางใด หาทางหนีที่ไล่ได้ และระยะทางไกลมากน้อยเท่าใดที่จะสามารถหลบสายตาคอนอื่นได้ หากไม่ศึกษามาก่อนถ้าวิ่งไปในระยะทางที่ไกลก็จะเหนื่อยหมดแรงและอาจถูกจับกุมในที่สุด

“นายออย” ไม่ตัดสินใจจากสถานที่กระทำผิดว่ายากต่อการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ นายออยไม่สนใจว่าจุดหรือบริเวณที่กระทำผิดนั้นจะมีตำรวจอยู่หรือไม่ เพราะแม้ขณะเกิดเหตุก็สังเกตเห็นมีคนมองดูอยู่ แต่ร่างกายคล้ายตำรวจอยู่ด้วยก็ลงมือได้ จึงไม่มีส่วนต่อการกระทำผิดของบุคคลทั้งสอง

“นายปึก” ตัดสินใจจากสถานที่กระทำผิดว่ายากต่อการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เพราะนายปึกจะต้องสังเกตดูบริเวณโดยรอบสถานที่ดังกล่าวก่อนว่ามีเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่

“นายอ๊อฟ” ตัดสินใจจากสถานที่กระทำผิดว่ายากต่อการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ นายอ๊อฟต้องไม่เห็นเจ้าหน้าที่ตำรวจตรวจผ่านบริเวณนั้นเสียก่อนที่จะตัดสินใจลงมือ ไม่ว่าจะเป็นการซุ่มซุ่มสำรวจดูก่อนหรือมองโดยรอบแล้วไม่พบว่ามีเจ้าหน้าที่ตำรวจบริเวณนั้น จำเป็นต่อการตัดสินใจลงมือ เพราะอาจจะถูกจับกุมได้อย่างรวดเร็ว

“นายสุ” ไม่ตัดสินใจจากสถานที่กระทำผิดว่ายากต่อการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เพราะนายสุไม่สนใจว่าจุดหรือบริเวณที่กระทำผิดนั้นจะมีตำรวจอยู่หรือไม่ และไม่เคยสังเกตหรือคิดจะสังเกตมาก่อน เพราะครั้งที่กระทำล่าสุดก็มาทนายภายหลังว่าได้ลงมือห่างจากป้อมเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ถึง 100 เมตร

จากการศึกษา กลุ่มตัวอย่าง ทั้ง 10 ราย พบว่า นักวิ่งราวทรัพย์เลือกตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อในสถานที่กระทำผิดแล้วยากต่อการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำนวน 3 ราย ส่วนนักวิ่งราวทรัพย์ไม่เลือกตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อในสถานที่ที่กระทำแล้วยากต่อการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ มีจำนวน 7 ราย

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อย นักวิ่งราวทรัพย์ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยไม่เลือกว่าสถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวนั้นจะยากต่อการถูกจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ดังนั้น จึงไม่ยอมรับสมมติฐานนี้

ตำแหน่งที่เหยื่อปรากฏตัวเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

“นายโรจน์” ตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อเหยื่ออยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสมแก่การลงมือ เพราะเหยื่อที่ถูกกระทำยืนอยู่ในบริเวณป้ายรอรถประจำทาง โดยในขณะที่ยืนอยู่นั้นกำลังโทรศัพท์

ติดต่อกับผู้คนที่อยู่ข้างนอก และกำลังก้มมองโทรศัพท์มือถือที่ถืออยู่ข้างศีรษะ ลักษณะไม่มีความระมัดระวังตัวแต่อย่างไรเป็นตำแหน่งที่เหมาะสม

“นายสันติ” ตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อเหยื่ออยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสมแก่การลงมือ เพราะนายสันติจะลงมือกับเหยื่อที่อยู่บริเวณริมถนนและบริเวณป้ายรถประจำทางเท่านั้น เพราะเป็นจุดที่สามารถเข้าถึงได้ง่าย เมื่อขับผ่านก็จะสังเกตเห็นได้ง่าย อีกทั้งยังสามารถทำที่ไปพูดคุยแก่งัดถามทางได้ด้วย ก่อนหน้าที่จะถูกจับกุมได้กระทำผิดมาแล้วจำนวน 3 ครั้งแต่ไม่เคยถูกจับกุมได้ ก็จะลงมือกระทำผิดเฉพาะริมถนนและป้ายรถโดยสารเท่านั้น

“นายน้อย” ไม่ตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อเหยื่ออยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสมแก่การลงมือ เพราะในเรื่องของตำแหน่งที่เหยื่อปรากฏตัวสำหรับนายน้อยนั้นแทบจะไม่มีผลเลย เนื่องจากนายน้อยไม่ได้คิดเลยว่าจะต้องกระทำผิดในบริเวณใด แต่คิดเห็นเพียงว่าเลือกที่มีคนพลุกพล่านจะได้หลบหนีได้ง่าย

“นายสมชาย” ตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อเหยื่ออยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสมแก่การลงมือ โดยนายสมชายจะลงมือกับเหยื่อที่อยู่บริเวณริมถนนเท่านั้น มีส่วนในการตัดสินใจของตน

“นายเจ็บบ” ตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อเหยื่ออยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสมแก่การลงมือ โดยนายเจ็บบจะต้องสังเกตเหยื่อที่เดินอยู่เท่านั้น เพราะจะไม่ค่อยระวังตัวและสามารถกำหนดทิศทางเข้าไปหาเหยื่อได้ โดยจะเข้าไปกระทำผิดทางด้านหลังเท่านั้น หากยืนอยู่จะไม่ลงมือ ดังนั้นลักษณะของเหยื่อต้องเดินอยู่ในตำแหน่งที่สามารถเข้ามาทางด้านหลังได้จึงมีส่วนในการตัดสินใจของตน

“นายมีน” ตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อเหยื่ออยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสมแก่การลงมือ โดยนายมีนจะต้องสังเกตเหยื่อที่เดินหรือยืนอยู่เท่านั้น แต่ต้องอยู่ด้วยอาการที่เผลอโดยจะสังเกตด้วยการยืนดูหรือเดินตาม เหยื่อผู้เสียหายบางรายเมื่อเผลอก็จะคลายมือออกจากทรัพย์สินที่กำลังถือ ซึ่งนายมีนบอกว่าจะสังเกตจากนิ้วหัวแม่มือจะคลายออก ก็จะลงมือทันที

“นายออย” ไม่ตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อเหยื่ออยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสมแก่การลงมือ โดยนายออยไม่สนใจว่าเหยื่อจะอยู่ในอาการใด หากเผลออย่างเช่นกรณีนี้ด้วยการวางกระเป๋า ด้านนอกริมถนน นั่งรับประทานอาหารโดยไม่มีการจับหรือระวังตัวแต่อย่างใดก็อาจจะตกเป็นเหยื่อของนายออยได้ง่าย จึงไม่สนใจว่าเหยื่อจะอยู่ในลักษณะใด

“นายปึก” ตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อเหยื่ออยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสมแก่การลงมือ โดยจะต้องสังเกตว่าเหยื่อ ต้องยืนหรือเดินอยู่บริเวณริมฟุตบาทหรือริมถนนเท่านั้น ส่วนกระเป๋าถือก็ต้องอยู่บริเวณด้านนอกสามารถเข้าไปเอาได้ง่าย

“นายอ้อฟ” ตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อเหยื่ออยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสมแก่การลงมือ โดยตำแหน่งของเหยื่อมีส่วนต่อการตัดสินใจของนายอ้อฟ เพราะเหยื่อต้องอยู่ในจุดที่โล่ง อาทิ ป้ายรถ

รถโดยสาร ริมฟุตบาท ภายในซอยที่ไม่มีฟุตบาท หรือที่กระทำได้ง่าย ไม่จำเป็นว่าจะต้องอยู่ใน อากัปภิกิริยาใด ก็สามารถตัดสินใจลงมือกระทำผิดได้

“นายสุ” ไม่ตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อเหยื่ออยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสมแก่การลงมือ โดย นายสุไม่คิดว่าตำแหน่งของเหยื่อมีส่วนต่อการตัดสินใจ เพราะเมื่อเห็นเหยื่อแล้วคิดว่าทางหนีที่ไล่ สามารถไปได้ก็จะลงมือ ซึ่งตำแหน่งที่เหยื่อปรากฏไม่มีส่วนต่อการตัดสินใจลงมือ

จากการศึกษา กลุ่มตัวอย่าง ทั้ง 10 ราย พบว่า นักวิงวาททรัพย์เลือกตัดสินใจลงมือกระทำ ผิดต่อเหยื่อในสถานที่ที่เหยื่ออยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสมแก่การกระทำผิด จำนวน 7 ราย ส่วนนักวิงวาท ทรัพย์ที่ไม่เลือกกว่าเหยื่อต้องอยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสมก็ได้แล้วกระทำผิด มีจำนวน 3 ราย

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อย นักวิงวาททรัพย์เลือกตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อใน สถานที่ที่เหยื่ออยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสมแก่การกระทำผิด ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานนี้

แสงสว่างของสถานที่ที่เหยื่อปรากฏเหมาะสมแก่การลงมือกระทำผิด

“นายโรจน์” ไม่ตัดสินใจลงมือกระทำผิดจากแสงสว่างของสถานที่ที่เหยื่อปรากฏ ว่า จะมีมืดหรือว่าสว่างก็สามารถกระทำผิดได้ทั้งหมด

“นายสันติ” ไม่ตัดสินใจลงมือกระทำผิดจากแสงสว่างของสถานที่ที่เหยื่อปรากฏ โดยนาย สันติเห็นเพียงทรัพย์สินก็ตัดสินใจได้แล้ว

“นายน้อย” ไม่ตัดสินใจลงมือกระทำผิดจากแสงสว่างของสถานที่ที่เหยื่อปรากฏ ในเรื่อง ของแสงสว่างนั้นไม่มีผลต่อการกระทำผิดของนายน้อยเลย เพียงแค่เห็นทรัพย์สินที่ตนเอง อยากได้ก็ส่งผลต่อการตัดสินใจกระทำผิดได้แล้ว ในที่นี้หมายถึงเห็นเงิน และเงินต้องเป็นเงิน จำนวนมาก เกินกว่า 5,000 บาทด้วย เพราะถ้าเงินน้อยก็ไม่คุ้มค่าที่จะกระทำ

“นายสมชาย” ไม่ตัดสินใจลงมือกระทำผิดจากแสงสว่างของสถานที่ที่เหยื่อปรากฏ โดย แสงสว่างไม่มีส่วนต่อการตัดสินใจกระทำผิด หากเห็นเพียงทรัพย์สินก็ตัดสินใจได้แล้ว ไม่จำเป็นว่า จะต้องเป็นกลางวันหรือกลางคืน

“นายเจียบ” ไม่ตัดสินใจลงมือกระทำผิดจากแสงสว่างของสถานที่ที่เหยื่อปรากฏ แสง สว่างไม่มีส่วนต่อการตัดสินใจกระทำผิด หากเห็นเพียงเหยื่อที่เหมาะสมก็จะลงมือแล้ว จะมีมืดหรือ สว่างเท่าใดก็ลงมือ

“นายมิน” ไม่ตัดสินใจลงมือกระทำผิดจากแสงสว่างของสถานที่ที่เหยื่อปรากฏ โดยแสง สว่างไม่มีส่วนต่อการตัดสินใจกระทำผิด

“นายออย” ไม่ตัดสินใจลงมือกระทำผิดจากแสงสว่างของสถานที่ที่เหยื่อปรากฏ โดยแสงสว่างไม่มีส่วนต่อการตัดสินใจกระทำผิดเช่นกัน

“นายปึก” ไม่ตัดสินใจลงมือกระทำผิดจากแสงสว่างของสถานที่ที่เหยื่อปรากฏ โดยแสงสว่างไม่มีส่วนต่อการตัดสินใจกระทำผิดจะมีหรือสว่างก็กระทำผิดได้ทั้งหมด

“นายอ้อฟ” ตัดสินใจลงมือกระทำผิดจากแสงสว่างของสถานที่ที่เหยื่อปรากฏ โดยนายอ้อฟจะตัดสินใจลงมือในจุดที่ไม่ค่อยมีแสงสว่างว่า เพราะจะทำให้ยากต่อการรู้เห็นของผู้เสียหายหรือพลเมืองในการกระทำผิดของนายอ้อฟ

“นายสุ” ไม่ตัดสินใจลงมือกระทำผิดจากแสงสว่างของสถานที่ที่เหยื่อปรากฏ แสงสว่างไม่มีส่วนต่อการตัดสินใจกระทำผิด จะเป็นช่วงเวลากลางวันหรือกลางคืนก็ได้

จากการศึกษา กลุ่มตัวอย่าง ทั้ง 10 ราย พบว่า นักวิ่งราวทรัพย์เลือกตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อเมื่อแสงสว่างของสถานที่ที่เหยื่อปรากฏเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด จำนวน 1 ราย โดยเลือกที่จะกระทำในที่มืดมากกว่าที่สว่าง ส่วนนักวิ่งราวทรัพย์เลือกตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อโดยไม่คำนึงถึงแสงสว่างของสถานที่ที่เหยื่อปรากฏเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด มีจำนวน 9 ราย

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อย นักวิ่งราวทรัพย์เลือกตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อโดยไม่คำนึงถึงแสงสว่างของสถานที่ที่เหยื่อปรากฏเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด ดังนั้น จึงไม่ยอมรับสมมติฐานนี้

อาชญากรรมวิ่งราวทรัพย์เป็นอาชญากรรมประเภทที่กระทำต่อทรัพย์ตามโอกาส ซึ่งหากโอกาสเปิดให้นักวิ่งราวทรัพย์กระทำผิดได้ โอกาสจึงเป็นสาเหตุของอาชญากรรมเป็นสิ่งกระตุ้นทำให้เกิดอาชญากรรมได้โดยเมื่อนักวิ่งราวมีเจตนาชัดเจนที่จะต้องกระทำผิดอยู่แล้ว หากสถานที่ที่สะดวกแก่การลงมืออันประกอบไปด้วยปัจจัยทางกายภาพและด้านสภาพแวดล้อมแล้วย่อมทำให้อาชญากรรมเกิดขึ้นได้อย่างแน่นอนเพราะมีโอกาสไปกระตุ้นทำให้เกิดขึ้น เป็นแรงจูงใจให้ก่อให้นักวิ่งราวทรัพย์ลงมือกระทำผิดกับเหยื่อทันที เมื่อปัจจัยด้านโอกาสการก่อให้เกิดอาชญากรรมเปิดในกรณีที่มีผู้คนสัญจรอยู่ในบริเวณดังกล่าวน้อยหรือไม่มีเลย รวมไปถึงสถานที่ที่สามารถใช้ความเร็วในการกระทำผิดและมีเส้นทางสะดวกแก่การหลบหนีก็ ส่วนใหญ่ของนักวิ่งราวทรัพย์จะตัดสินใจลงมือทันที เพราะไม่ว่าจะง่ายต่อการรอดพ้นจากการช่วยเหลือของพลเมืองดีในการจับกุมหรือโทรศัพท์แจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือไม่มีพยานรู้เห็นอันอาจจะทำให้ถูกจับกุมได้ในภายหลังอย่างเช่นกรณีที่เกิดกับนายอ้อฟที่ต่อมาถูกจับกุมได้ เพราะในคดีที่ถูกการอายัดตัว พบว่าพยานเป็นผู้มีส่วนที่ทำให้หลักฐานแน่นขึ้น เมื่อศาลเชื่อว่าพยานจดจำตำหนิรูปพรรณทรัพย์และคนร้าย

ได้อย่างดีก็สามารถพิพากษาลงโทษได้โดยไม่สงสัยแต่อย่างใด จุดที่เหยื่อปรากฏก็เป็นผลสอดคล้องกันกับการที่นักวิ่งราวทรัพย์สามารถใช้ความรวดเร็วในการกระทำผิดได้เป็นสิ่งที่ต่อเนื่องกัน แต่ในทางกลับกันสภาพนิเวศบางอย่างก็จำเป็นจะทำให้นักวิ่งราวทรัพย์ยับยั้งความตั้งใจลงมือได้ ก็คือ สถานที่แห่งนั้นมีเจ้าหน้าที่ตรวจผ่าน เพราะส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างนักวิ่งราวทรัพย์ไม่สนใจเนื่องจากมีความคิดว่าหากลงมือกระทำผิดแล้วย่อมใช้ความรวดเร็วในการหลบหนีให้พ้นจากการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจได้อย่างแน่นอน ส่วนแสงสว่างที่ไม่อาจมีผลต่อการตัดสินใจนั้น สามารถอธิบายได้ว่านักวิ่งราวทรัพย์ประกอบอาชญากรรมที่ไม่ต้องใช้ประโยชน์จากแสงสว่าง ใช้ความรวดเร็วเป็นหลัก แตกต่างจากลักษณะของการกระทำผิดอื่น เช่น การลักทรัพย์ในเคสสถานที่ต้องใช้ความมืดในการพรางตัว เป็นต้น ยกตัวอย่างจากกรณีของนายน้อยและนายสมชายที่ไม่ใช้แสงสว่างมาตัดสินใจลงมือกระทำผิด เพราะเพียงแค่เห็นทรัพย์สินที่ตนเองอยากได้ก็ส่งผลต่อการตัดสินใจกระทำผิดได้แล้ว

ดังนั้นจึงสามารถอธิบายสมมติฐานย่อยที่ 2.1 ด้านลักษณะสภาพนิเวศสถานที่ที่เหมาะสมได้ว่านักวิ่งราวทรัพย์จะตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อเมื่อเหยื่อปรากฏ ณ สถานที่ที่มีผู้คนสัญจรไปมาน้อย เป็นสถานที่ที่ผู้กระทำผิดสามารถใช้ความรวดเร็วกระทำผิดได้ เป็นสถานที่ที่มีเส้นทางสะดวกแก่การหลบหนี และเหยื่อจะต้องอยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสมแก่การลงมือกระทำผิดด้วย

สมมติฐานย่อยที่ 2.2: นักวิ่งราวทรัพย์ตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อพบว่าลักษณะทรัพย์สินของเหยื่อเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

ทรัพย์สินของเหยื่อมีมูลค่ามากเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

“นายโรจน์” ไม่ได้ตัดสินใจลงมือกระทำผิดจากทรัพย์สินของเหยื่อว่ามีมูลค่ามาก โดยนายโรจน์ไม่ได้ตัดสินใจจากทรัพย์สินที่ลงมือกระทำผิดว่าจะมีมูลค่ามากน้อยแต่อย่างใด

“นายสันติ” ตัดสินใจลงมือกระทำผิดจากทรัพย์สินของเหยื่อว่ามีมูลค่ามาก โดยทรัพย์สินที่ได้นายสันติมองต้องมีมูลค่ามาก โดยเฉพาะสร้อยคอทองคำ รองลงมาคือกระเป๋าถือ โดยสังเกตว่าหากมองว่าเป็นกระเป๋าใส่ใส่ก็จะมองเห็นทรัพย์สินภายใน หากพบว่ามีโทรศัพท์มือถือหรือกระเป๋าเงินบรรจุอยู่ก็ลงมือกระทำผิดได้

“นายน้อย” ตัดสินใจลงมือกระทำผิดจากทรัพย์สินของเหยื่อว่ามีมูลค่ามาก โดยในการที่จะเลือกกระทำผิดนั้น นายน้อยจะเลือกทรัพย์สินที่เป็นเงิน และต้องเป็นเงินจำนวนมากกว่า 5,000 บาท เนื่องจากนายน้อยมีความเห็นว่าถ้าเงินจำนวนน้อยก็ไม่คุ้มค่าต่อการกระทำผิดทั้งในเรื่องของโทษที่จะต้องได้รับเมื่อถูกจับได้ และยังเรื่องของการหลบหนีอีกด้วย

“นายสมชาย” ตัดสินใจลงมือกระทำผิดจากทรัพย์สินของเหยื่อว่ามีมูลค่ามาก โดยทรัพย์สินจะต้องมูลค่ามากมีส่วนในการตัดสินใจของนายสมชาย เพราะนายสมชายมองว่าแต่ละครั้งต้องคุ้มค่าต่อการกระทำผิดด้วย

“นายเจ็บบ” ไม่ตัดสินใจลงมือกระทำผิดจากทรัพย์สินของเหยื่อว่ามีมูลค่ามาก โดยนายเจ็บบไม่มองว่าเหยื่อจะต้องมีทรัพย์สินมากหรือน้อย เพราะลงมือกับผู้ที่ถือกระเป๋าไม่สามารถรู้ได้ว่าสิ่งของด้านในจะเป็นอะไร

“นายมิน” ไม่ตัดสินใจลงมือกระทำผิดจากทรัพย์สินของเหยื่อว่ามีมูลค่ามาก โดยนายมินไม่มองว่าเหยื่อจะต้องมีทรัพย์สินมากหรือน้อย เพราะคิดว่าการลงมือวิ่งราวทรัพย์สินก็เหมือนการพนัน ผู้เล่นไม่มีทางรู้ได้เลยว่าทรัพย์สินข้างในกระเป๋าถือจะเป็นอะไร ถือว่าเป็นการวัดดวงอย่างหนึ่ง แต่ทราบจากเพื่อนที่เคยวิ่งราวทรัพย์สินว่าจะไปยื่นสังเกตรออยู่บริเวณหน้าธนาคาร หากเหยื่อผู้เสียหายรายใดถือถูกกระดาดหรือห่อของใหญ่สีน้ำตาล จะรู้ว่าเป็นเงินจำนวนมากแล้วจะลงมือกับเหยื่อรายนั้น

“นายออย” ไม่ตัดสินใจลงมือกระทำผิดจากทรัพย์สินของเหยื่อว่ามีมูลค่ามาก โดยหากมองว่าง่ายแล้วก็จะลงมือ จึงไม่สนใจว่าทรัพย์สินของเหยื่อน่าจะมีมูลค่ามากหรือน้อยแต่อย่างใด ถึงแม้บางครั้งจะได้กระเป๋าซึ่งไม่มีทรัพย์สินมากก็มี แต่ส่วนใหญ่แล้วจะมีทรัพย์สินบรรจุอยู่ภายในกระเป๋าเพราะว่าผู้หญิงส่วนใหญ่จะใส่กระเป๋ารวมและถือกระเป๋าถือ ดังนั้นทรัพย์สินทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นกระเป๋าเงินหรือโทรศัพท์มือถือถือก็จะอยู่ในกระเป๋าอย่างแน่นอน

“นายปึก” ไม่ตัดสินใจลงมือกระทำผิดจากทรัพย์สินของเหยื่อว่ามีมูลค่ามาก โดยคิดว่าเป็นการวัดดวงว่าหากมีทรัพย์สินเยอะก็จะดี

“นายอ้อฟ” ไม่ตัดสินใจลงมือกระทำผิดจากทรัพย์สินของเหยื่อว่ามีมูลค่ามาก โดยนายอ้อฟจะไม่สังเกตว่าเหยื่อจะมีทรัพย์สินมากน้อยเพียงใด เพราะไม่จำเป็นต้องมีทรัพย์สินบรรจุอยู่ภายในเท่าไรและไม่ได้คิดไว้ก่อนด้วย เพียงแค่ได้ทรัพย์สินมาก่อนก็พอแล้ว จากนั้นก็จะไปดูทรัพย์สินภายหลัง

“นายสุ” ตัดสินใจลงมือกระทำผิดจากทรัพย์สินของเหยื่อว่ามีมูลค่ามาก โดยนายสุจะต้องมองให้เห็นทรัพย์สินเสียก่อนจึงจะตัดสินใจ แต่ก็ไม่จำเป็นว่าจะต้องมีมูลค่ามากหรือน้อย ซึ่งมูลค่าของทรัพย์สินก็ไม่มีส่วนต่อการตัดสินใจลงมือกระทำผิดของนายสุ

จากการศึกษา กลุ่มตัวอย่าง ทั้ง 10 ราย พบว่า นักวิ่งราวทรัพย์สินเลือกตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อเมื่อเห็นว่าทรัพย์สินของเหยื่อมีมูลค่ามากเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด จำนวน 4 ราย ส่วนนักวิ่งราวทรัพย์สินเลือกตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อโดยไม่คำนึงถึงทรัพย์สินว่ามีมูลค่ามากหรือน้อยเพียงใด มีจำนวน 6 ราย

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อย นักวิ่งราวทรัพย์เลือกตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อโดยไม่คำนึงถึงทรัพย์สินว่ามีมูลค่ามาก เหมาะแก่การลงมือกระทำผิด ดังนั้น จึงไม่ยอมรับสมมติฐานนี้

ประเภทของทรัพย์สินเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

“นายโรจน์” ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยคำนึงถึงประเภทของทรัพย์สิน โดยนายโรจน์ลงมือวิ่งราวทรัพย์กับโทรศัพท์มือถือที่นั่น เพราะเห็นว่าเป็นทรัพย์สินทั่วไป น่าจะพอมีราคา

“นายสันติ” ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยคำนึงถึงประเภทของทรัพย์สิน โดยนายสันติจะตัดสินใจลงมือกระทำผิดกับผู้สวมใส่สร้อยคอทองคำก่อนเป็นสิ่งแรก เพราะเคยวิ่งราวทรัพย์กระเป๋าถือแล้วพบว่ามูลค่าทรัพย์สินที่อยู่ภายในกระเป๋านั้นมีมูลค่าน้อย จึงมีความคิดในใจอยู่ก่อนแล้วเมื่อหากพบเหยื่อสวมใส่สร้อยคอทองคำแล้วก็จะลงมือทันที

“นายน้อย” ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยคำนึงถึงประเภทของทรัพย์สิน โดยมีความเห็นว่าทรัพย์สินที่ตนจะทำให้ตนกระทำความผิดได้ก็คือ ทรัพย์สินที่เป็นเงิน เพราะถ้าเป็นสิ่งของตนเองไม่กล้า และไม่รู้แหล่งที่จะนำสิ่งของเหล่านั้นไปจำหน่าย หรือที่เรียกว่าไม่รู้แหล่งปล่อยของนั่นเอง

“นายสมชาย” ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยคำนึงถึงประเภทของทรัพย์สิน โดยนายสมชายจะตัดสินใจลงมือกระทำผิดกับผู้สวมใส่สร้อยคอทองคำเท่านั้น ทรัพย์สินอย่างอื่นไม่สนใจแต่อย่างใด โดยต้องเป็นสร้อยคอทองคำน้ำหนัก 1 บาทขึ้นไปเท่านั้นน้อยกว่านั้นก็ไม่มีมือ

“นายเจี๊ยบ” ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยคำนึงถึงประเภทของทรัพย์สิน โดยนายเจี๊ยบจะตัดสินใจลงมือกระทำผิดกับผู้ถือกระเป๋าเท่านั้น ส่วนทรัพย์สินอื่นจะไม่สนใจเพราะคิดว่ากระซอกเอามาอยากว่าเนื่องจากเพิ่งทำครั้งแรก และเท่าที่เคยฟังมาจากผู้ที่เคยวิ่งราวทรัพย์จะรู้เพียงว่ากระซอกกระเป๋าถือง่ายกว่า จึงไม่สนใจหรือพุ่งเป้าไปเอาทรัพย์สินอื่นนอกจากกระเป๋าถือ

“นายมิน” ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยคำนึงถึงประเภทของทรัพย์สิน โดยนายมินจะตัดสินใจลงมือกระทำผิดกับผู้ถือกระเป๋าเท่านั้น ไม่จำกัดว่าเป็นกระเป๋าถือ หรือกระเป๋าเงิน ส่วนทรัพย์สินอื่นจะไม่สนใจเพราะคิดว่ากระซอกเอากะเป๋าได้ง่ายกว่า ทรัพย์สินอย่างอื่นกระซอกเอายาก ไม่สนใจพวกแก้วแหวนเงินทองเครื่องประดับอย่างอื่นแต่อย่างใด อีกทั้งหากวิ่งราวสร้อยคอทองคำไปแล้วเมื่อนำไปขายก็จะเป็นจุดเด่นและผิดสังเกตได้ ส่วนโทรศัพท์ปัจจุบันนายมินก็ทราบว่าจะติดตามได้ง่ายเพราะสามารถตามจากสัญญาณโทรศัพท์ได้ หากได้โทรศัพท์มาแล้วต้องเลือกร้านที่รับซื้อที่ไม่ต้องขอถ่ายสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนด้วย

“นายออย” ไม่ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยคำนึงถึงประเภทของทรัพย์สิน โดยจะตัดสินใจลงมือกระทำผิดกับทรัพย์สินทุกประเภท ไม่จำกัดว่าเป็นทรัพย์สินประเภทใด ไม่ว่าจะเป็นกระเป๋าถือ สร้อยคอ โทรศัพท์มือถือ ก็ตัดสินใจลงมือได้หมด บางครั้งหากได้บัตรเอทีเอ็มก็สามารถ

นำไปกุดเงินได้ ด้วยวิธีการเข้าเครื่องที่ทำให้ทราบรหัสแล้วจากนั้นก็นำบัตรไปกุดได้ โดยนายออยเคยนำบัตรที่วิ่งราวมาได้ ไปกุดเงินได้จำนวนถึง 20,000 บาท

“นายปัก” ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยคำนึงถึงประเภทของทรัพย์สิน โดยนายปักจะเลือกลงมือกับเหยื่อที่ใช้กระเป๋าถือเท่านั้น เพราะว่ามีขนาดใหญ่มีห่วงสามารถดึงได้ง่ายกว่า มองว่าทรัพย์สินอื่น เช่น สร้อยคอหรือโทรศัพท์มือถือมีขนาดเล็กจึงกระชากเอามายาก

“นายอ้อฟ” ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยคำนึงถึงประเภทของทรัพย์สิน โดยนายอ้อฟจะลงมือเฉพาะกระเป๋าถือเท่านั้น ทรัพย์สินภายในหากเป็นของมีค่าก็จะเอาหมด ไม่ว่าจะเป็โทรศัพท์มือถือ เงินสด หรือทรัพย์สินใดที่อาจมีค่าก็จะนำไปขาย

“นายสุ” ไม่ได้ตัดสินใจลงมือกระทำผิดกับเหยื่อที่ประเภทของทรัพย์สิน เพราะแต่ละครั้งที่ลงมือกระทำผิดของนายสุเน้นนายสุยอมรับว่าไม่สนใจกับประเภทของทรัพย์สินแต่อย่างใด เมื่อได้โอกาสจะเป็นทรัพย์สินใดก็ลงมือกระทำผิดได้ทันที

จากการศึกษา กลุ่มตัวอย่าง ทั้ง 10 ราย พบว่า นักวิ่งราวทรัพย์เลือกตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อโดยคำนึงถึงประเภทของทรัพย์สินว่าเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด จำนวน 8 ราย ส่วนนักวิ่งราวทรัพย์เลือกตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อโดยไม่คำนึงถึงประเภทของทรัพย์สิน มีจำนวน 2 ราย

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อย นักวิ่งราวทรัพย์เลือกตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อโดยคำนึงถึงประเภทของทรัพย์สินว่าเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานนี้

ความง่ายต่อการเข้าถึงแล้วได้ทรัพย์นั้นมาเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

“นายโรจน์” ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยคำนึงถึงความง่ายต่อการเข้าถึงทรัพย์แล้วได้มา โดยนายโรจน์ตัดสินใจในใช้มือกระชากเอาจากผู้เสียหายได้เลย ซึ่งตัดสินใจได้ง่ายมาก เพราะเหยื่อได้ถืออยู่ในมือ เข้าถึงได้ง่าย

“นายสันติ” ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยคำนึงถึงความง่ายต่อการเข้าถึงทรัพย์แล้วได้มา โดยส่วนใหญ่เหยื่อที่นายสันติลงมือกระทำผิดจะเป็นผู้หญิงสวมใส่เสื้อคอลึกหรือสายเดี่ยว ทำให้ไม่มีสิ่งปิดบังทรัพย์ จึงเข้าถึงได้อย่างง่ายดาย หากเป็นกรณีกระเป๋าถือแล้วหากเหยื่อขยับขึ้นก็จะใช้วิธีการทำที่ล้วงมือเข้าไปในเสื้อของตนเพื่อให้เหยื่อเข้าใจว่าหยิบเอาอาวุธออกมา เมื่อเหยื่อเห็นเช่นนั้นก็จะปล่อยกระเป๋าถือออกจากมือทันที ส่วนเหยื่อบางรายหากกระเป๋าถืออยู่ด้านที่ไม่สะดวกต่อการกระทำผิด เช่น ไม่อยู่ด้านริมถนน นายสันติจะขยับขึ้นขึ้นไปบนฟุตบาทรอจังหวะที่กระเป๋าถืออยู่ด้านที่เข้าถึงได้ง่ายจะลงมือทันที

“นายน้อย” ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยไม่คำนึงถึงความง่ายต่อการเข้าถึงทรัพย์สินแล้วได้มา เนื่องจากในครั้งนี้เป็นกริ่งราวทรัพย์สินครั้งแรกของนายน้อย ดังนั้นประเด็นในเรื่องของการเข้าถึงทรัพย์สิน สำหรับตัวนายน้อยจึงไม่สามารถที่จะระบุได้แน่ชัด แต่ในความคิดเห็นของนายน้อยนั้น การที่ตนจะตัดสินใจกระทำนั้น ก็เนื่องมาจากเหยื่อเป็นผู้หญิง และมีการนำทรัพย์สินที่เป็นเงินออกมาล่อตาล่อใจผู้ที่กระทำผิด ก็จะไปสู่การตัดสินใจกระทำผิดของตนเอง โดยถ้าเหยื่อมีทรัพย์สินที่เป็นเงินจำนวนมาก ก็เพียงพอต่อการที่จะตัดสินใจกระทำผิดได้แล้ว ซึ่งนายน้อยมีความเห็นว่าการที่จะกริ่งราวทรัพย์สินไม่ควรที่จะใช้รถจักรยานยนต์ในการอำนวยความสะดวก เพราะจะกระทำให้อายุได้รับโทษเพิ่มขึ้น

“นายสมชาย” ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยไม่คำนึงถึงความง่ายต่อการเข้าถึงทรัพย์สินแล้วได้มา โดยนายสมชายต้องมองว่าสร้อยคอต้องง่ายต่อการกระชากมาด้วย เพราะหากเหยื่อนำสร้อยคอเข้าไปอยู่ในเสื้อก็จะยากแก่การลงมือ โดยในครั้งนี้สร้อยคอได้ห้อยออกมาจึงง่ายต่อการตัดสินใจลงมือกระทำผิดทันที

“นายเจี๊ยะบ” ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยไม่คำนึงถึงความง่ายต่อการเข้าถึงทรัพย์สินแล้วได้มา โดยนายเจี๊ยะบต้องมองว่ากระเป๋าถือที่อยู่กับเหยื่อนั้นต้องถืออยู่กับมือ หากคล้องไหล่หรือสะพายอยู่ก็จะไม่ลงมือเพราะคิดว่าเอามายากกว่า โดยในครั้งนี้เหยื่อถือกระเป๋าอยู่จึงสามารถกระชากเอามาอย่างง่ายดาย

“นายมิน” ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยไม่คำนึงถึงความง่ายต่อการเข้าถึงทรัพย์สินแล้วได้มา โดยนายมินต้องมองว่ากระเป๋าถือที่อยู่กับเหยื่อนั้นต้องถืออยู่กับมือเท่านั้น แต่ต้องรอจังหวะที่เหยื่อเผลอเสียก่อนจึงจะลงมือ แต่บางรายเมื่อนายมินกระชากแล้วมีอาการตกใจก็จะแบมือออกจากทรัพย์สินก็จะง่ายเพิ่มขึ้นอีก บางรายก็เผลอได้เมื่อใช้โทรศัพท์พูดคุย หรือบางรายก็ใช้มือโบกรถ โดยจะใช้มือเปล่าโบก ส่วนมืออีกข้างก็จะถือทรัพย์สินอยู่ในลักษณะที่เผลอ ง่ายต่อการกระชากเอามา

“นายออย” ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยไม่คำนึงถึงความง่ายต่อการเข้าถึงทรัพย์สินแล้วได้มา โดยมีความเห็นว่าสามารถหยิบเอามาอย่างง่ายดายแน่นอน

“นายปุก” ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยไม่คำนึงถึงความง่ายต่อการเข้าถึงทรัพย์สินแล้วได้มา โดย

“นายอ็อฟ” ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยไม่คำนึงถึงประเภทของทรัพย์สิน เพราะจะทำให้ได้มาอย่างรวดเร็ว แต่หากกระเป๋าถืออยู่ในด้านในซึ่งยากต่อการลงมือ นายอ็อฟก็จะไม่ลงมือกระทำ

“นายสุ” ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยคำนึงถึงประเภทของทรัพย์สิน โดยนายสุจะต้องมองก่อนว่าทรัพย์สินที่คว่ำหรือกระชากเอามายากหรือไม่ หากยากก็จะไม่ลงมือ ความง่ายจึงมีส่วนต่อการตัดสินใจของนายสุมาก่อนลำดับแรก

จากการศึกษา กลุ่มตัวอย่าง ทั้ง 10 ราย พบว่า นักวิ่งราวทรัพย์เลือกตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อโดยคำนึงถึงความง่ายต่อการเข้าถึงแล้วได้ทรัพย์นั้นมาเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด จำนวน 9 ราย ส่วนนักวิ่งราวทรัพย์เลือกตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อโดยไม่คำนึงถึงความง่ายต่อการเข้าถึงแล้วได้ทรัพย์นั้นมา มีจำนวน 1 ราย

ผลการพิสูจน์สมมติฐานย่อย นักวิ่งราวทรัพย์เลือกตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อโดยคำนึงถึงความง่ายต่อการเข้าถึงแล้วได้ทรัพย์นั้นมาเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานนี้

เมื่ออาชญากรรมเกิดขึ้นด้วยมีแรงกระตุ้นมาจากโอกาสด้านสภาพแวดล้อมแล้ว ก็สามารถวิเคราะห์ถึงตัวทรัพย์สินได้เช่นเดียวกันว่า ตัวทรัพย์สินนี้เองก็ย่อมเป็นโอกาสส่งผลกระทบต่อให้นักวิ่งราวทรัพย์เกิดความสนใจได้เป็นอย่างดี เพราะในโลกยุคปัจจุบันการใช้ดำรงชีวิตในแต่ละวันหากต้องการปัจจัยทั้ง 4 เพื่อให้ตนเองอยู่รอดไปวันๆ ก็ต้องหาซื้อด้วยเงินทอง ปัจจัยหลายๆ อย่าง ไม่ว่าจะเป็นปัจจัยด้านสังคม ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ทำให้คนหลายคนว่างงาน หรือติดสารเสพติด เมื่อต้องการเงินแล้วไม่สามารถหามาได้อย่างสุจริต จำเป็นต้องกระทำผิด การวิ่งราวทรัพย์เป็นอาชญากรรมหนึ่งที่ใช้วิธีการไม่มากแต่ได้ทรัพย์สินอย่างรวดเร็ว เมื่อเหยื่อเปิดโอกาสด้วยการทำให้ให้นักวิ่งราวทรัพย์เห็นทรัพย์สินก็ย่อมตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้ ซึ่งนักวิ่งราวแต่ละคนจะมีความนึกคิดที่จะเอาทรัพย์สินแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของตน แต่ส่วนใหญ่แล้วจะกระทำต่อทรัพย์สินลักษณะเดิมเกือบทุกครั้ง โดยกลุ่มตัวอย่างได้ให้ข้อมูลอันน่าสนใจว่า ส่วนใหญ่จะเลือกลงมือกับกระเป๋าถือ คือจำนวน 4 ราย สร้อยคอทองคำ จำนวน 2 ราย เงินสด และโทรศัพท์มือถือ อย่างละจำนวน 1 ราย ส่วนที่เหลือจะไม่สนใจว่าเป็นทรัพย์สินใดก็สามารถลงมือเอามาได้ ทำให้เห็นได้ว่านักวิ่งราวทรัพย์จะมองประเภทของทรัพย์สินก่อนในเบื้องต้น ไม่จำเป็นต้องสังเกตว่าน่าจะมีมูลค่ามากน้อยเท่าไร และที่สำคัญก็คือ ความง่ายที่จะเข้าไปถึงแล้วได้ทรัพย์สินนั้นมา เพราะนักวิ่งราวทรัพย์กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ จำนวนถึง 9 รายบอกว่าต้องมองดูก่อนอยู่แล้วว่าสามารถเอามาอยู่ในความครอบครองของตนได้ง่าย

ดังนั้นจากเหตุผลข้างต้นสามารถสรุปสมมติฐานย่อยที่ 2.2 ได้ผลว่า นักวิ่งราวทรัพย์จะตัดสินใจลงมือกระทำผิดในลักษณะของทรัพย์สินของเหยื่อที่เหมาะสม คือ เป็นประเภททรัพย์สินที่ต้องการ และมีความง่ายต่อการเข้าถึงแล้วได้ทรัพย์นั้นมา

สมมติฐานย่อยที่ 2.3: นักวิ่งราวทรัพย์ตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อช่วงเวลาที่เหมาะสมแก่การลงมือกระทำผิด

“นายโรจน์” ไม่ได้คำนึงถึงช่วงเวลาที่เหมาะสมในการตัดสินใจลงมือกระทำผิด โดยนายโรจน์ไม่คำนึงถึงเวลา โดยคิดว่าไม่สำคัญต่อการตัดสินใจในการลงมือกระทำผิด

“นายสันติ” คำนึงถึงช่วงเวลาที่เหมาะสมในการตัดสินใจลงมือกระทำผิด โดยนายสันติคิดว่าช่วงเวลาสำคัญต่อการตัดสินใจลงมือกระทำผิด เพราะนายสันติเลือกที่จะลงมือกระทำผิดระหว่างเวลาประมาณ 21.00 น. ถึง 22.00 น. เท่านั้น หากล่วงเลยเวลาดังกล่าวก็จะไม่กระทำผิด แต่วันที่กระทำผิดแล้วถูกจับกุมได้เนื่องจากจำเป็นต้องใช้เงินด่วนอย่างมาก

“นายน้อย” ไม่ได้คำนึงถึงช่วงเวลาที่เหมาะสมในการตัดสินใจลงมือกระทำผิด โดยช่วงเวลาไม่เป็นสาเหตุที่ส่งผลต่อการตัดสินใจกระทำผิดของนายน้อย

“นายสมชาย” ไม่ได้คำนึงถึงช่วงเวลาที่เหมาะสมในการตัดสินใจลงมือกระทำผิด นายสมชายไม่คิดว่าช่วงเวลามีส่วนต่อการตัดสินใจลงมือกระทำผิด แต่หากเลือกได้จะลงมือกระทำผิดช่วงเวลากลางวันมากกว่า เพราะคิดว่าช่วงเวลากลางวันตำรวจตรวจตราน้อยและไม่เข้มงวดขอตรวจค้น หากเป็นช่วงเวลากลางคืนหากเข้าไปในซอยเปลี่ยวก็จะถูกเรียกตรวจได้ง่าย เป็นที่สงสัยได้ง่าย จึงเลือกลงมือกระทำผิดตอนกลางวันเท่านั้น แต่ไม่ระบุช่วงเวลา โดยจะเป็นเวลาใดก็ได้

“นายเจี๊ยบ” คำนึงถึงช่วงเวลาที่เหมาะสมในการตัดสินใจลงมือกระทำผิด โดยนายเจี๊ยบสนใจช่วงเวลาที่จะลงมือกระทำผิดด้วยส่วนหนึ่ง โดยเลือกที่จะลงมือกระทำผิดในช่วงเวลากลางคืนเท่านั้น ตั้งแต่ช่วงเวลาประมาณ 19.00-02.00 น.

“นายมิน” คำนึงถึงช่วงเวลาที่เหมาะสมในการตัดสินใจลงมือกระทำผิด โดยนายมินสนใจช่วงเวลาที่จะลงมือกระทำผิดด้วย โดยเลือกที่จะลงมือกระทำผิดในช่วงเวลาประมาณ 19.00 น. เพราะเป็นช่วงเวลาเลิกงานของผู้ที่ทำงานบริษัทหรือโรงงาน ตัวเลือกของเหยื่อผู้เสียหายจะเยอะและเหยื่อผู้เสียหายหนีออกจากงานด้วย

“นายออย” ไม่คำนึงถึงช่วงเวลาที่เหมาะสมในการตัดสินใจลงมือกระทำผิด โดยไม่สนใจว่าจะวิ่งราวทรัพย์ช่วงเวลาใด จะเป็นกลางวันหรือกลางคืนก็ได้ แต่หากนายออยเลือกได้จะลงมือในช่วงเวลาหลัง 18.00 น. เพราะเป็นเวลาที่คนเลิกงานแล้ว ผู้คนจะเยอะทำให้มีตัวเลือกมาก อีกทั้งยังมีติดอีกด้วยน่าจะทำได้ง่าย

“นายปุก” ไม่คำนึงถึงช่วงเวลาที่เหมาะสมในการตัดสินใจลงมือกระทำผิด จะเป็นช่วงเวลากลางวันหรือกลางคืนก็ได้ แต่ส่วนใหญ่จะกระทำช่วงกลางคืน หากเลือกเวลาที่จะกระทำก็คือช่วงระยะเวลาประมาณ 20.00-24.00 น.

“นายอ้อฟ” คำนึงถึงช่วงเวลาที่เหมาะสมในการตัดสินใจลงมือกระทำผิด โดยนายอ้อฟจะลงมือกระทำผิดช่วงเวลากลางคืนเท่านั้น โดยไม่กระทำผิดกลางวันโดยเด็ดขาด เพราะคิดว่าเวลากลางคืนเป็นช่วงเวลาที่สะดวก ต่อการหลบหนีหรือการซบเซ่ไปในทิศทางที่ต้องการได้ง่ายกว่าเวลากลางวัน โดยหากเป็นเวลากลางวันการกระทำผิดก็จะทำให้ผู้อื่นเห็นเหตุการณ์ได้ง่ายกว่ากลางคืน โดยนายอ้อฟเลือกเวลาที่เหมาะสมแก่การกระทำผิด คือ ช่วงระยะเวลาระหว่าง 23.00-24.00 น.

“นายสุ” ไม่คำนึงถึงช่วงเวลาที่เหมาะสมในการตัดสินใจลงมือกระทำผิด โดยนายสุไม่สนใจว่าจะวิ่งราวทรัพย์สินช่วงเวลาใด จะเป็นกลางวันหรือกลางคืนก็ได้ และจะไม่เลือกเวลากระทำผิดด้วย

จากการศึกษา กลุ่มตัวอย่าง ทั้ง 10 ราย พบว่า นักวิ่งราวทรัพย์สินตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อเมื่อช่วงเวลาที่เหมาะสมแก่การลงมือกระทำผิด จำนวน 4 ราย ส่วนนักวิ่งราวทรัพย์สินตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อโดยไม่คำนึงถึงช่วงเวลาที่เหมาะสมแก่การลงมือกระทำผิด มีจำนวน 6 ราย

ช่วงเวลาที่เหมาะสมมีส่วนต่อการก่อให้เกิดอาชญากรรมได้หลายรูปแบบ อาทิ การลักทรัพย์ในเวลากลางคืนจะง่ายกว่าเวลากลางวันเพราะไม่มีผู้อื่นพบเห็นได้ง่ายเนื่องจากมีความมืดนั่นเอง จึงถือว่าแสงสว่างมีส่วนช่วยเป็นโอกาสกระตุ้นให้นักวิ่งราวทรัพย์สินลงมือได้ เพราะหากเหยื่อบางรายอยู่ในที่มืดแล้ว ย่อมจะตกเป็นเหยื่อได้ง่าย เพราะเวลาเป็นหนึ่งในสถานการณ์และสภาวะของสังคมที่ทำให้เกิดเหยื่ออาชญากรรมได้ง่าย แต่ส่วนใหญ่ของนักวิ่งราวทรัพย์สิน คิดเป็นร้อยละ 60 กลับคิดว่าความสว่างไม่มีส่วนตัดสินใจให้ตนเองลงมือกระทำผิด จะมีมืดหรือสว่างก็สามารถลงมือได้ทั้งนั้น เพราะส่วนใหญ่ที่บอกว่าไม่มีส่วนต่อการตัดสินใจเพราะคิดว่าสามารถใช้ความรวดเร็วในการลงมือแล้วหลบหนีได้ไม่จำเป็นต้องเลือกช่วงเวลา แต่ในกลุ่มตัวอย่างอีกส่วนที่ต้องเลือกช่วงเวลาจะเลือกกระทำผิดหลังเวลา 18.00 น. เป็นต้นไปจนกระทั่งเวลาประมาณ 02.00 น. แต่ช่วงเวลาที่กลุ่มตัวอย่างเลือกจะลงมือกระทำผิดส่วนใหญ่เป็นเวลาระหว่าง 21.00-24.00 น. เพราะเป็นช่วงเวลาที่คนเลิกงานแล้วกำลังเดินทางกลับบ้านจะมีความอ่อนเพลียและอาจจะมีทรัพย์สินที่ได้รับจากการทำงานแล้วกลับบ้าน

ดังนั้นจากเหตุผลข้างต้นสามารถสรุปสมมติฐานย่อยที่ 2.3 พบว่านักวิ่งราวทรัพย์สินตัดสินใจลงมือกระทำผิดต่อเหยื่อโดยไม่คำนึงถึงช่วงเวลาที่เหมาะสมแก่การลงมือกระทำผิด ดังนั้น จึงไม่ยอมรับสมมติฐานนี้

สมมติฐานย่อยที่ 2.4: นักวิ่งราวทรัพย์ตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อมีผู้ร่วมกระทำผิด เหมาะสมแก่การลงมือกระทำผิด

“นายโรจน์” คำนึงว่าต้องมีผู้ร่วมกระทำผิดด้วยจึงจะตัดสินใจลงมือกระทำผิด โดยนายโรจน์บอกว่าหากจะกระทำผิดแล้วจะชักชวนให้เพื่อนร่วมกระทำผิดด้วยกัน ไม่กล้ากระทำผิดเพียงผู้เดียวอย่างแน่นอน แต่ในวันเกิดเหตุในคดีนี้นายโรจน์ไม่ได้นัดแนะกับเพื่อนผู้ร่วมกระทำผิดไว้ก่อนว่าจะกระทำผิดวิ่งราวทรัพย์ เพียงแต่ขณะที่อยู่ในห้องนั้นได้พูดคุยว่าหากมีโอกาสก็จะชักชวนไปหาเงินด้วยการกระทำผิดด้วยกัน แต่ไม่ได้ระบุว่าเป็นการวิ่งราวทรัพย์ เมื่อนายโรจน์เห็นเหยื่อก็ตัดสินใจกระทำผิดโดยไม่ได้นัดแนะกับเพื่อนผู้ร่วมกระทำผิดไว้ก่อนว่าขณะเวลาดังกล่าวจะกระทำผิดกับเหยื่อรายนั้น

“นายสันติ” คำนึงว่าต้องมีผู้ร่วมกระทำผิดด้วยจึงจะตัดสินใจลงมือกระทำผิด เพราะจะง่ายและสะดวกกว่ากระทำเพียงผู้เดียว

“นายน้อย” ไม่ได้คำนึงว่าต้องมีผู้ร่วมกระทำผิดด้วยจึงจะตัดสินใจลงมือกระทำผิด ในเรื่องของผู้ร่วมกระทำผิดนั้น นายน้อยเลือกที่จะทำคนเดียว เนื่องจากในการกระทำผิดครั้งนี้ไม่ได้มีการวางแผนไว้ล่วงหน้าว่าจะกระทำผิด ดังนั้น ในการกระทำจึงได้กระทำคนเดียว สำหรับนายน้อยแล้วคงไม่ยอมมีผู้ร่วมกระทำผิด เนื่องจากตนเองไม่มีเพื่อน และรู้สึกโดดเดี่ยวมาตั้งแต่ยังเด็ก ดังนั้นในประเด็นของผู้ร่วมกระทำผิดสำหรับนายน้อยนั้น นายน้อยเลือกที่จะกระทำคนเดียว

“นายสมชาย” คำนึงว่าต้องมีผู้ร่วมกระทำผิดด้วยจึงจะตัดสินใจลงมือกระทำผิด โดยการกระทำผิดแต่ละครั้งต้องมีผู้ร่วมกระทำผิดด้วยเท่านั้น ไม่กล้าลงมือกระทำผิดเพียงผู้เดียวอย่างแน่นอน

“นายเจี๊ยบ” คำนึงว่าต้องมีผู้ร่วมกระทำผิดด้วยจึงจะตัดสินใจลงมือกระทำผิด โดยหากคิดจะไปวิ่งราวทรัพย์แล้วนายเจี๊ยบต้องมีผู้ร่วมกระทำผิดด้วยเท่านั้น ไม่กล้าลงมือกระทำผิดเพียงผู้เดียวอย่างแน่นอน โดยตนเองจะเป็นผู้ชักชวน

“นายมีน” ไม่คำนึงว่าต้องมีผู้ร่วมกระทำผิดด้วยจึงจะตัดสินใจลงมือกระทำผิด โดยนายมีนไม่คิดจะหาผู้ร่วมกระทำผิด เพราะลำพังตนเองไปทำผิดแล้วก็ไม่คิดชักชวนคนอื่นมาร่วมด้วย โดยตั้งแต่วัยเด็กมาแล้วก็ไม่เคยชวนผู้อื่นมาร่วมกระทำผิดกับตนด้วย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องยาเสพติดหรือการกระทำผิดอย่างอื่น ไม่อยากให้คนรอบข้างเดือดร้อนขอเดือดร้อนเพียงตัวเราเอง

“นายออย” คำนึงว่าต้องมีผู้ร่วมกระทำผิดด้วยจึงจะตัดสินใจลงมือกระทำผิด โดยนายออยไม่คิดจะกระทำผิดแต่เพียงผู้เดียว แต่หากเป็นกรณีที่นายออยไปลักทรัพย์ในห้างสรรพสินค้า

เพียงผู้เดียวนั้นนายออกกล้าที่จะกระทำผิดแต่เพียงผู้เดียวเพราะมองว่าไม่ออกอาจเท่าคดีวิ่งราวทรัพย์

“นายปึก” ไม่คำนึงว่าต้องมีผู้ร่วมกระทำผิดด้วยจึงจะตัดสินใจลงมือกระทำผิด โดยไม่ยอมให้คนอื่นมาร่วมกระทำผิดด้วยกับนายปึก เพราะนายปึกมองว่ากระทำร่วมกันจะหนักลำบากกว่าทำเพียงคนเดียว เมื่อถูกจับได้คนใดคนหนึ่งก็จะชดทอดทำให้อีกคนเดือดร้อน

“นายอ้อฟ” ผู้คำนึงว่าต้องมีผู้ร่วมกระทำผิดด้วยจึงจะตัดสินใจลงมือกระทำผิด เพราะจากที่กระทำผิดแต่ละครั้งที่ผ่านมา นายอ้อฟจะกระทำผิดร่วมกับบุคคลอื่นทุกครั้งไม่คิดจะกระทำผิดแต่เพียงผู้เดียว เนื่องจากหากทำเพียงผู้เดียวนายอ้อฟมองว่าเสี่ยงต่อการถูกจับกุมมากกว่า ซึ่งหากมีผู้ร่วมกระทำผิดแล้วจะมีผู้ช่วยคิด ไตร่ตรองการลงมือตัดสินใจ

“นายสุ” ไม่คำนึงว่าต้องมีผู้ร่วมกระทำผิดด้วยจึงจะตัดสินใจลงมือกระทำผิด โดยนายสุคิดว่าจะมีผู้ร่วมกระทำผิดด้วยหรือไม่มีผู้ร่วมกระทำผิดด้วยก็ได้ เพราะแต่ละครั้งที่ผ่านมา นายสุตัดสินใจลงมือกระทำเพียงคนเดียวทั้งสองครั้ง กรณีที่ไม่นับรวมครั้งที่ 2 ที่นายสุเข้าไปช่วยเพื่อน แต่หากเลือกได้ก็จะทำ 2 คน

จากการศึกษา กลุ่มตัวอย่าง ทั้ง 10 ราย พบว่า นักวิ่งราวทรัพย์ตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อมีผู้ร่วมกระทำผิด เหมาะสมแก่การลงมือกระทำผิด จำนวน 6 ราย ส่วนนักวิ่งราวทรัพย์ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยไม่คำนึงถึงว่าจะมีผู้ร่วมกระทำผิดด้วยหรือไม่แล้วเหมาะสมแก่การลงมือกระทำผิด มีจำนวน 4 ราย

ผู้กระทำผิดร่วมด้วยเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการตัดสินใจลงมือกระทำผิดของผู้ที่คิดจะวิ่งราวทรัพย์ ไม่ว่าจะช่วยเป็นผู้ขับซึ่งรถจักรยานยนต์ซึ่งเป็นยานพาหนะหรืออาจจะช่วยเป็นผู้ลงมือกระชากเอาทรัพย์สิน โดยนักสังคมวิทยาทำการศึกษาปัญหาอาชญากรรมพบว่าการเรียนรู้จากสิ่งอยู่ทีรอบตัว ไม่ว่าจะเป็นสังคมแวดล้อม กลุ่มเพื่อนฝูง ครอบครัว หรือบุคคลรอบข้างใดๆ ก็อาจจะส่งผลให้เกิดการตัดสินใจลงมือกระทำผิดได้ด้วย ผู้ร่วมกระทำผิดในคดีวิ่งราวทรัพย์ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ค่อนข้างรู้จักกันมานานแล้ว เพราะจะต้องใช้ความไว้น้ำใจกัน หากพลาดพลั้งไปจะถูกจับกุมได้ก็จะช่วยเหลือกัน ทำให้โอกาสที่จะสะดกเมื่อกระทำผิด ยกตัวอย่างเช่น ร่วมกันวิ่งราวทรัพย์โดยใช้ยานพาหนะจะต้องมีผู้ขับและผู้นั่งซ้อนท้าย แบ่งหน้าที่กันโดยผู้ขับจะทำหน้าที่ขับชี้หาเหยื่อและเมื่อได้ทรัพย์สินก็ทำหน้าที่ขับพาหนี ส่วนผู้ที่นั่งซ้อนท้ายก็จะคอยสังเกตเหยื่อและทำหน้าที่กระชากเอาทรัพย์สินเป็นต้น

ดังนั้นจากเหตุผลข้างต้นสามารถสรุปสมมติฐานย่อยที่ 2.4 พบว่านักวิ่งราวทรีพีตต์ตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อมีผู้ร่วมกระทำผิดด้วยจึงจะเหมาะสมแก่การลงมือกระทำผิด ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานนี้

สมมติฐานย่อยที่ 2.5: นักวิ่งราวทรีพีตต์ตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อมีอุปกรณ์ที่ใช้ร่วมกระทำผิดเหมาะสมแก่การลงมือกระทำผิด

“นายโรจน์” คำนึงว่าต้องมีอุปกรณ์มาช่วยในการกระทำผิดด้วยจึงจะตัดสินใจลงมือกระทำผิด โดยนายโรจน์จะใช้รถจักรยานยนต์ในการกระทำผิดด้วย หากไม่มีรถจักรยานยนต์แล้วก็จะไม่ลงมือกระทำผิดเด็ดขาด แต่ก็ไม่ได้จัดการปรับเปลี่ยนรถและการแต่งกายให้เป็นพิเศษอันยากต่อการจับกุมแต่อย่างใด

“นายสันติ” คำนึงว่าต้องมีอุปกรณ์มาช่วยในการกระทำผิดด้วยจึงจะตัดสินใจลงมือกระทำผิด โดยนายสันติจะเลือกใช้รถจักรยานยนต์ในการกระทำผิดทุกครั้ง หากไม่มีรถจักรยานยนต์ก็ไม่กระทำต่ออย่างใด และจะมีการสวมใส่หมวกนิรภัยแบบเต็มใบปิดหน้าสนิททุกครั้ง แต่สามารถเปิดออกมาเห็นบริเวณตาได้ การแต่งกายก็ต้องสวมใส่เสื้อเชิ้ตหรือแจ๊คเก็ตปิดมิดชิด กางเกงยีนส์ขาววอรงเท้าผ้าใบหรือรองเท้าหนัง โดยรถจักรยานยนต์นั้นไม่ได้จัดการปรับเปลี่ยนให้เป็นพิเศษเพื่อการกระทำผิดแต่อย่างใด

“นายน้อย” ไม่คำนึงว่าต้องมีอุปกรณ์มาช่วยในการกระทำผิดด้วยจึงจะตัดสินใจลงมือกระทำผิด เนื่องจากการวิ่งราวทรีพีตต์ที่เป็นเงินนั้นไม่มีความจำเป็นที่จะต้องใช้อาวุธ เพียงแค่วิ่งและหลบให้ไวก็เพียงพอ ส่วนในเรื่องของพาหนะนั้นสำหรับนายน้อยนั้น นายน้อยมีความเห็นว่าถ้าใช้รถจักรยานยนต์เป็นพาหนะจะทำให้ได้รับโทษจำนวนมากกว่า และการแต่งกายนั้นก็แต่งกายแบบทั่วๆ ไป จะมีก็เพียงหมวกแก๊ปใบเดียวเพื่อนปิดหน้าก็เพียงพอต่อการกระทำผิดได้แล้ว

“นายสมชาย” คำนึงว่าต้องมีอุปกรณ์มาช่วยในการกระทำผิดด้วยจึงจะตัดสินใจลงมือกระทำผิด โดยนายสมชายต้องมีรถจักรยานยนต์ในการกระทำผิดด้วย เพราะมองว่าสะดวกแก่การที่จะพาทรัพย์สินไป จะถูกจับกุมได้ยากจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยรถจักรยานยนต์นั้นไม่ได้จัดการปรับเปลี่ยนให้เป็นพิเศษเพื่อการกระทำผิดแต่อย่างใด แต่ตนเองจะต้องสวมใส่หมวกนิรภัยด้วย เพราะจะทำให้เหยื่อจำหน้าได้ยาก ส่วนผู้ร่วมกระทำผิดจะไม่ใส่ก็ได้ อีกทั้งตนเองเป็นผู้ขับขี่ช่วงเวลากลางวันหากเจอเจ้าหน้าที่ตำรวจจรรยาภาก็จะถูกจับกุมในข้อหาไม่สวมหมวกนิรภัย ส่วนการแต่งกายทุกอย่างก็ปกติ

“นายเจี๊ยบ” คำนึงว่าต้องมีอุปกรณ์มาช่วยในการกระทำผิดด้วยจึงจะตัดสินใจลงมือกระทำผิด โดยนายเจี๊ยบต้องมีรถจักรยานยนต์ในการกระทำผิดด้วย ซึ่งในการกระทำผิดครั้งนี้ก็

เป็นรถจักรยานยนต์ของนายเจ็บบด้วย โดยรถจักรยานยนต์นั้นไม่ได้จัดการปรับเปลี่ยนให้เป็นพิเศษเพื่อการกระทำผิดแต่อย่างใด และหากมีเวลาก็ไม่ได้คิดไว้ด้วย ทั้งคู่ไม่ได้สวมใส่หมวกนิรภัย และแต่งกายธรรมดาทั่วไป ซึ่งหากนายเจ็บบไม่มีรถจักรยานยนต์ก็จะไม่ลงมือเด็ดขาด เพราะคิดว่ารถจักรยานยนต์มีประโยชน์ในการหลบหนีสามารถใช้ความรวดเร็วได้

“นายมิน” ไม่คำนึงว่าต้องมีอุปกรณ์มาช่วยในการกระทำผิดด้วยจึงจะตัดสินใจลงมือกระทำผิด โดยนายมินไม่จำเป็นต้องมียานพาหนะแต่อย่างใด เพราะใช้วิธีการวิ่งอย่างเดียว แต่ตนเองจะสวมใส่รองเท้าผ้าใบเสมอจึงใช้ความเร็วได้

“นายออย” คำนึงว่าต้องมีอุปกรณ์มาช่วยในการกระทำผิดด้วยจึงจะตัดสินใจลงมือกระทำผิด โดยต้องมีจักรยานยนต์มาใช้ในการกระทำผิดด้วย หากไม่มีแล้วยอมไม่คิดจะลงมืออย่างแน่นอน แต่จักรยานยนต์ต้องปลดแผ่นป้ายทะเบียนออก เก็บไว้ใต้เบาะรองนั่ง เพื่อให้ยากต่อการจดจำของผู้อื่น ไม่มีการตกแต่งเพิ่มความเร็วให้กับรถจักรยานยนต์แต่อย่างใด

“นายปูก” คำนึงว่าต้องมีอุปกรณ์มาช่วยในการกระทำผิดด้วยจึงจะตัดสินใจลงมือกระทำผิด โดยต้องมีจักรยานยนต์มาใช้ในการกระทำผิดด้วยทุกครั้ง หากไม่มีจะไม่ลงมือเด็ดขาด โดยคิดว่ารถจักรยานยนต์มีประโยชน์เพราะจะเป็นยานพาหนะทำให้นายปูกหลบหนีไปได้

“นายอ็อฟ” คำนึงว่าต้องมีอุปกรณ์มาช่วยในการกระทำผิดด้วยจึงจะตัดสินใจลงมือกระทำผิด โดยนายอ็อฟต้องมีจักรยานยนต์มาใช้ในการกระทำผิดด้วยทุกครั้ง เพราะในการหลบหนีต้องใช้รถจักรยานยนต์ ซึ่งหากไม่มีแล้วยอมจะทำให้การหลบหนีของนายอ็อฟลำบากอย่างแน่นอน โดยนายอ็อฟจะปลดแผ่นป้ายทะเบียนออกเกือบทุกครั้ง แต่ครั้งล่าสุดไม่ได้ปลดเพราะคิดว่าน่าจะไม่มีถูกจับหรืออาจจะจำไม่ได้เพราะได้เลือกสถานที่ที่ค่อนข้างมืด ส่วนการแต่งกายของนายอ็อฟจะแต่งกายปกติแต่จะเลือกโทนเสื้อผ้าสีมืด และต้องสวมใส่หมวกนิรภัยแบบเต็มใบทุกครั้ง

“นายสุ” คำนึงว่าต้องมีอุปกรณ์มาช่วยในการกระทำผิดด้วยจึงจะตัดสินใจลงมือกระทำผิด โดยต้องมีจักรยานยนต์มาใช้ในการขี่ลงมือกระทำผิดด้วย เพราะว่ารถจักรยานยนต์จำเป็นต่อนายสุมาก หากไม่มีแล้วยอมหนีไม่รอดอย่างแน่นอน โดยรถจักรยานยนต์ไม่ได้ปรับแต่งสิ่งใดให้เป็นพิเศษไปจากปกติ ไม่ใส่หมวกนิรภัยเพราะนายสุชอบโพกผ้าเช็ดหน้า แต่จะต้องสวมแว่นตาด้วยแต่ไม่ได้มีประโยชน์ต่อการวิ่งราวทรัพย์

จากการศึกษา กลุ่มตัวอย่าง ทั้ง 10 ราย พบว่า นักวิ่งราวทรัพย์ตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อมีอุปกรณ์ที่เข้าร่วมกระทำผิดว่าเหมาะสมแก่การลงมือกระทำผิด จำนวน 8 ราย ส่วนนักวิ่งราวทรัพย์ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยไม่คำนึงถึงอุปกรณ์ที่เข้าร่วมกระทำผิดว่าเหมาะสมแก่การลงมือกระทำผิด มีจำนวน 2 ราย

จากงานวิจัยของนายวิศรุทธิ์ โสมทัต (2545) เรื่องการวิเคราะห์ลักษณะการกระทำผิดในคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์: ศึกษาเหยื่ออาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร โดยได้ศึกษาถึงลักษณะของผู้กระทำผิด ผู้เสียหาย ลักษณะการกระทำความผิด ตลอดจนศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคุณลักษณะของผู้เสียหายและลักษณะการกระทำผิด ลักษณะผู้กระทำผิดกับลักษณะของการกระทำผิดในคดีชิงทรัพย์และปล้นทรัพย์ในกรุงเทพมหานคร ซึ่งผลการวิจัยพบว่าการกระทำผิดมักเกิดขึ้นมากบนท้องถนน ตรอกซอย ใช้รถจักรยานยนต์เป็นยานพาหนะสอดคล้องกับสนับสนุนสมมติฐานในข้อนี้เป็นอย่างดี เพราะส่วนใหญ่คดีชิงทรัพย์จะเกิดบนท้องถนนหรือใกล้เคียงกับท้องถนน มียานพาหนะช่วยกระทำผิดบ้าง ไม่มียานพาหนะช่วยกระทำผิดบ้าง แต่คดีชิงทรัพย์ถ้าไม่ลงมือด้วยการเดินหรือวิ่งด้วยความรวดเร็วแล้ว โอกาสที่จะทำให้ถูกจับกุมได้ง่าย แตกต่างจากการใช้วิธีที่รวดเร็วด้วยการนำยานพาหนะที่เป็นรถจักรยานยนต์มาช่วยสนับสนุนทำให้เกิดความรวดเร็วทั้งในขณะที่ลงมือกระทำผิด และขณะที่ลงมือกระทำผิดไปแล้วจะหลบหนี ก็สามารถทำให้โอกาสรอดพ้นจากการจับกุมได้ดีกว่าการไม่ใช้รถจักรยานยนต์เลย

ดังนั้นจากเหตุผลข้างต้นสามารถสรุปสมมติฐานย่อยที่ 2.5 พบว่านักวิ่งราวทรัพย์ตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อมีอุปสรรคที่ใช้ร่วมกระทำผิดว่าเหมาะสมแก่การลงมือกระทำผิด ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานนี้

จากการศึกษาผลจากการพิสูจน์สมมติฐานย่อยทั้ง 5 ของสมมติฐานที่ 2 ในส่วนของการตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อมีองค์ประกอบเป็นลักษณะสภาพนิเวศสถานที่ที่เหมาะสมนั้น และการอภิปรายข้างต้น พบว่านักวิ่งราวทรัพย์จะตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อมีองค์ประกอบอื่นๆ ที่เหมาะสมแก่การกระทำผิด คือ ต้องมีลักษณะสภาพนิเวศสถานที่ที่เหมาะสม ต้องมีลักษณะทรัพย์สินที่เหมาะสม ต้องมีผู้ร่วมกระทำผิดด้วย และต้องมีอุปสรรคคือรถจักรยานยนต์เป็นพาหนะในการลงมือกระทำผิด จึงจะตัดสินใจลงมือวิ่งราวทรัพย์กับเหยื่อรายนั้นๆ แต่นักวิ่งราวทรัพย์จะไม่คำนึงถึงช่วงเวลาว่าจะเหมาะสมแก่การกระทำผิดหรือไม่ จะกระทำผิดช่วงเวลาใดก็ได้

สมมติฐานที่ 3 นักวิ่งราวทรัพย์ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยไม่คำนึงถึงบทลงโทษทางกฎหมาย

“นายโรจน์” ลงมือกระทำผิดโดยไม่คำนึงถึงบทลงโทษทางกฎหมาย โดยมีความรู้จากที่เคยต้องโทษคดีอื่นมาก่อนหน้านี้ โดยจากการพูดคุยกับผู้ต้องโทษในเรื่องจำคุกเดียวกันว่าหากกระทำผิดในคดีวิ่งราวทรัพย์แล้วจะถูกจำคุกประมาณ 2-3 ปี นายโรจน์มองว่าเป็นโทษที่มาก

สำหรับเขา ดังนั้นหากนายโจจน์ไม่จำเป็นแล้วจะไม่กระทำผิดเด็ดขาด อีกทั้งยังทราบว่ามีผู้ร่วมกระทำผิดด้วยกันไม่ว่าจะทำหน้าที่ใดก็จะรับโทษที่เท่ากัน

“นายสันติ” ลงมือกระทำผิดโดยไม่คำนึงถึงบทลงโทษทางกฎหมาย โดยนายสันติไม่มีความรู้เกี่ยวกับบทลงโทษในความผิดฉ้อโกงทรัพย์สินแต่อย่างใด โดยทราบภายหลังจากการกระทำผิดแล้วเข้ามาถูกจำคุกอยู่ในขณะนี้ว่าผู้ร่วมกระทำผิดด้วยกันจะได้รับโทษที่เท่ากัน นายสันติมองว่าโทษที่เขาได้รับถือว่ามากสำหรับเขา

“นายน้อย” ลงมือกระทำผิดโดยไม่คำนึงถึงบทลงโทษทางกฎหมาย โดยในเรื่องของบทลงโทษมีความจำเป็นต่อการพิจารณากระทำผิดความผิดของนายน้อยเป็นอย่างมาก สาเหตุที่นายน้อยเลือกฉ้อโกงทรัพย์สินเนื่องจากมีความคิดเห็นว่าการฉ้อโกงทรัพย์สินจะได้รับโทษน้อยกว่า การลักทรัพย์ หรือการจี้ปล้น ต่างๆ และถ้าผู้กระทำความผิดสารภาพโทษก็จะยิ่งลดน้อยลงไปอีก จึงทำให้ตนตัดสินใจกระทำความผิดดังกล่าว

“นายสมชาย” ลงมือกระทำผิดโดยไม่คำนึงถึงบทลงโทษทางกฎหมาย โดยนายสมชายไม่มีความรู้เกี่ยวกับบทลงโทษในความผิดฉ้อโกงทรัพย์สินแต่อย่างใด แต่มาทราบภายหลังจากการกระทำผิดแล้วเข้ามาถูกจำคุกอยู่ในขณะนี้ว่าผู้ร่วมกระทำผิดด้วยกันจะได้รับโทษที่เท่ากัน นายสมชายมองว่าโทษที่เขาได้รับถือว่ามากสำหรับเขา

“นายเจ็บบ” ลงมือกระทำผิดโดยไม่คำนึงถึงบทลงโทษทางกฎหมาย โดยนายเจ็บบมีความรู้เกี่ยวกับบทลงโทษในความผิดฉ้อโกงทรัพย์สินว่ามีบทลงโทษจำคุกประมาณ 2-3 ปี โดยผู้ที่กระทำผิดคนเดียวจะได้รับโทษน้อยกว่า ส่วนผู้ที่กระทำผิดร่วมกันจะได้รับโทษมากกว่าทำผู้เดียวและได้รับโทษเท่ากันไม่ว่าจะแบ่งหน้าที่ใดก็ตามแต่ ซึ่งนายเจ็บบทราบมาก่อนที่จะกระทำผิดในคดีนี้เนื่องจากคดีก่อนๆ เคยได้ยินผู้ที่กระทำผิดฐานฉ้อโกงทรัพย์สินพูดคุยกันและก็ได้รับฟังมา นายเจ็บบมองว่าโทษที่เขาได้รับในครั้งนี้ถือว่ามากสำหรับเขา

“นายมิน” ลงมือกระทำผิดโดยไม่คำนึงถึงบทลงโทษทางกฎหมาย โดยนายมินไม่ทราบมาก่อนว่าความผิดฉ้อโกงทรัพย์สินมีบทลงโทษมากน้อยเท่าใด แต่มาทราบภายหลังจากเมื่อเข้ามาอยู่ในเรือนจำในคดีเกี่ยวกับยาเสพติด จากการอ่านหนังสือในห้องสมุดเรือนจำและเพื่อนฝูงในเรือนจำว่าลงโทษจำคุกประมาณ 2-3 ปี โดยกระทำเพียงคนเดียวจะได้รับโทษน้อยกว่ากระทำผิดร่วมกัน ฉ้อโกงทรัพย์สินโดยมียานพาหนะก็เพิ่มโทษ หรือหากมีอาวุธก็เพิ่มโทษเข้ามาอีก นายมินประเมินว่าบทลงโทษสำหรับตนที่ได้รับนั้นสมควรแก่การกระทำผิดแล้ว ไม่ถือว่ามากหรือน้อย

“นายออย” ลงมือกระทำผิดโดยไม่คำนึงถึงบทลงโทษทางกฎหมาย โดยนายออยไม่ทราบมาก่อนว่าความผิดฉ้อโกงทรัพย์สินมีบทลงโทษมากน้อยเท่าใด แต่มาทราบภายหลังจากเมื่อเข้ามาอยู่ในเรือนจำในคดีนี้จากผู้ที่ถูกจำคุกอยู่ด้วยกัน กระทำผิดคนเดียวโทษจะน้อยกว่าร่วมกระทำผิด

ด้วยกัน นายออยประเมินว่าบทลงโทษสำหรับคนที่ได้รับนั้นพอสมควรแก่การกระทำผิดแล้ว ไม่ถือว่ามากหรือน้อย แต่ไม่คุ้มค่าต่อการกระทำผิด

“นายปึก” ลงมือกระทำผิดโดยไม่คำนึงถึงบทลงโทษทางกฎหมาย โดยนายปึกไม่ทราบมาก่อนว่าบทลงโทษในความผิดวิงราวทรัพย์มากน้อยเท่าใด แต่มาทราบภายหลังจากเข้ามาอยู่ในเรือนจำแล้วว่ามีผู้ร่วมกระทำผิดหรือใช้รถจักรยานยนต์ขี้นขี่ที่กระทำผิดจะได้รับโทษมากกว่ากระทำเพียงคนเดียว นายปึกคิดว่าโทษสำหรับนายปึกพอสมควรแก่เหตุที่ตกลงไป ถือว่าไม่มาก

“นายอ้อฟ” ลงมือกระทำผิดโดยไม่คำนึงถึงบทลงโทษทางกฎหมาย โดยนายอ้อฟไม่ทราบมาก่อนว่าความผิดวิงราวทรัพย์มีบทลงโทษมากน้อยเท่าใด แต่มาทราบภายหลังจากเข้ามาอยู่ในเรือนจำในคดีนี้จากผู้ที่ถูกจำคุกในลักษณะการวิงราวทรัพย์อยู่ด้วยกัน ว่าหากกระทำผิดฐานวิงราวทรัพย์ว่าบทลงโทษอยู่ประมาณ 2-3 ปี โดยการกระทำผิดคนเดียวบทลงโทษจะน้อยกว่าผู้ที่ร่วมกระทำผิดด้วยกัน นายอ้อฟประเมินว่าบทลงโทษสำหรับคนที่ได้รับนั้นค่อนข้างมาก

“นายสุ” ลงมือกระทำผิดโดยไม่คำนึงถึงบทลงโทษทางกฎหมาย โดยนายสุทราบมาก่อนว่าความผิดวิงราวทรัพย์มีบทลงโทษประมาณ 2 ปี จากการที่เคยต้องโทษในคดีก่อนๆ อีกทั้งทราบด้วยว่าร่วมกระทำผิดหรือมีอุปกรณ์เข้ามาด้วยไม่ว่าจะเป็นอาวุธก็จะเพิ่มโทษเข้าไปอีก โดยทราบภายหลังจากเข้ามาอยู่ในเรือนจำในคดีก่อนๆ จากผู้ที่ถูกจำคุกอยู่ด้วยกัน นายสุประเมินว่าบทลงโทษสำหรับคนที่ได้รับนั้นมากทุกครั้ง ไม่คุ้มต่อการกระทำผิด

จากการศึกษากลุ่มตัวอย่าง ทั้ง 10 ราย พบว่า นักวิงราวทรัพย์ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยไม่คำนึงถึงบทลงโทษทางกฎหมาย จำนวน 9 ราย ส่วนนักวิงราวทรัพย์ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยคำนึงถึงบทลงโทษทางกฎหมายจำนวน 1 ราย

ความผิดฐานวิงราวทรัพย์จะมีลักษณะและพฤติการณ์ของคนร้ายในลักษณะคล้ายหรือใกล้เคียงกันมาก โดยเฉพาะการฉกฉวยเอาซึ่งหน้า อธิบายได้ว่า การกระทำของผู้เอาทรัพย์นั้นต้องมีพฤติการณ์ลักษณะกระทำผิดโดยการฉกฉวย สัมผัส กระชาก เอาทรัพย์ไปจากผู้เสียหายอย่างซึ่งหน้า เป็นการเผชิญหน้ากันระหว่างคนร้ายกับผู้เสียหายโดยตรง ต่างจากอาชญากรรมทรัพย์สินรูปแบบอื่น ซึ่งไม่จำเป็นต้องเผชิญหน้ากันก็ได้ อาทิ การลักทรัพย์ในบ้านพักของผู้อื่น ในขณะที่ไม่มีใครอยู่ที่บ้านแห่งนั้น โดยความผิดวิงราวทรัพย์มีโทษบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 336 ที่บัญญัติไว้ว่า

“ผู้ใดลักทรัพย์ โดยฉกฉวยเอาซึ่งหน้า ผู้นั้นกระทำความผิดฐานวิงราวทรัพย์ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี และปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

วรรคสอง ถ้าการวิงราวทรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่สี่พันบาทถึงหนึ่งหมื่นสี่พันบาท

วรรคสาม ถ้าการวิงวาททรัพย์เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำความผิดระวางโทษ จำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หกพันบาทถึงสองหมื่นบาท

วรรคท้าย ถ้าการวิงวาททรัพย์ เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความผิดระวางโทษ จำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสามหมื่นบาท”

และมาตรา 336 ทวิ ที่บัญญัติไว้ว่า

“ผู้ใดกระทำความผิด ตามมาตรา 334 มาตรา 335 มาตรา 335 ทวิ หรือมาตรา 336 โดย แต่งเครื่องแบบทหารหรือตำรวจ หรือแต่งกายให้เข้าใจว่าเป็นทหารหรือตำรวจ หรือโดยมี หรือใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยใช้ยานพาหนะ เพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิด หรือการพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นจากการจับกุม ต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้นๆ กึ่งหนึ่ง”

จะให้ได้ว่าโทษขั้นต่ำของการวิงวาททรัพย์ไม่มีบัญญัติเอาไว้ แต่จากกลุ่มตัวอย่างปรากฏว่าส่วนใหญ่จะถูกลงโทษจำคุกอยู่ระหว่าง 1 ปี 4 เดือน ถึง 3 ปี 9 เดือน ส่วนโทษสูงสุดไม่เกินห้าปี โดยกลุ่มตัวอย่างที่สัมภาษณ์นั้นพบว่าไม่มีผู้ใดทำร้ายเหยื่อแม้แต่รายเดียวจึงไม่ได้รับบทลงโทษสูง แต่จากการสัมภาษณ์ทำให้ทราบว่านักวิงวาททรัพย์เหล่านั้นส่วนใหญ่จะไม่ทราบมาก่อนว่าโทษที่จะได้รับสำหรับการลงมือวิงวาททรัพย์นั้นจำคุกเท่าไร มีจำนวนถึง 6 ราย จึงไม่คิดถึงโทษที่จะได้รับ เพราะโทษของการวิงวาททรัพย์นั้นค่อนข้างสูง หากกระทำความผิดด้วยการใช้อุปกรณ์อื่นเพิ่มก็จะทำให้โทษหนักขึ้นอีกกึ่งหนึ่งด้วย แต่ก็ไม่ได้ทำให้นักวิงวาททรัพย์เหล่านั้นเกรงกลัวต่อการกระทำความผิดแม้ว่าส่วนใหญ่จำนวนถึง 6 รายจะคิดว่าโทษที่ได้รับนั้นมากสำหรับตน

ดังนั้นจากเหตุผลข้างต้นสามารถสรุปสมมติฐานที่ 3 นักวิงวาททรัพย์ตัดสินใจลงมือกระทำความผิดโดยไม่คำนึงถึงบทลงโทษทางกฎหมาย ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ภาพลักษณ์และบริบทของเหยื่อในสายตานักวิ่งราวทรัพย์” ผู้วิจัยได้กำหนดปัญหาในการวิจัยในครั้งนี้ว่า นักวิ่งราวทรัพย์ตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อพบเห็นเหยื่ออาชญากรรมมีลักษณะทางกายภาพที่เหมาะสมแก่การกระทำผิด นักวิ่งราวทรัพย์ตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อมีองค์ประกอบอื่นๆ ที่เหมาะสมแก่การกระทำผิดแตกต่างกัน ทางด้านลักษณะสภาพนิเวศสถานที่ ลักษณะของทรัพย์สินของเหยื่ออาชญากรรม ช่วงเวลา ผู้ร่วมกระทำผิด และอุปกรณ์ที่ใช้ร่วมกระทำผิด และนักวิ่งราวทรัพย์ตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อเห็นว่าบลงโทษทางกฎหมายที่จะได้รับเป็นโทษสถานเบา

โดยมุ่งศึกษาผู้ต้องขังชายในคดีความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ที่ศาลได้พิพากษาเสร็จเด็ดขาด และผู้ต้องขังที่นำมาเป็นกลุ่มตัวอย่างต้องให้การรับสารภาพว่าเป็นผู้กระทำผิดจริง จากการคัดเลือกผู้ต้องขังที่มีคุณสมบัติเหมาะสมของเจ้าหน้าที่เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร จำนวน 10 ราย โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเทคนิคเชิงคุณภาพ เลือกใช้วิธีเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) ด้วยตนเอง โดยมุ่งศึกษาไปยังตัวผู้ต้องขังนักวิ่งราวทรัพย์นั้นซึ่งต้องมีความยินยอมและเต็มใจที่จะให้สัมภาษณ์ ซึ่งผู้วิจัยได้เริ่มทำการเก็บข้อมูลตั้งแต่วันที่ 20 มีนาคม 2551 ถึงวันที่ 30 เมษายน 2551 ก่อนที่จะนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์และเขียนรายงาน

6.1 สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง “ภาพลักษณ์และบริบทของเหยื่อในสายตานักวิ่งราวทรัพย์” เพื่อศึกษาหาว่านักวิ่งราวทรัพย์มองว่าภาพลักษณ์และบริบทของเหยื่ออาชญากรรมมีลักษณะทางกายภาพที่เหมาะสมแก่การกระทำผิด ลงมือกระทำผิดกับเหยื่อเมื่อมีองค์ประกอบอื่นๆ ได้อย่างเหมาะสมแก่การกระทำผิด และลงมือกระทำผิดเมื่อเห็นว่าบลงโทษทางกฎหมายที่จะได้รับเป็นโทษสถานเบา สรุปผลได้ดังนี้

6.1.1 ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ผลจากการศึกษาพบว่า นักวิ่งราวทรัพย์กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็นเพศชาย ส่วนใหญ่ปัจจุบันอายุ 28 ปี ส่วนใหญ่ขณะกระทำความผิดอายุ 27 ปี ส่วนใหญ่ระดับการศึกษาสูงสุดก่อน

กระทำความผิดอยู่ระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ และส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสแล้ว เป็นแบบไม่จดทะเบียนสมรส

6.1.2 ลักษณะข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์การกระทำผิดที่เกิดขึ้น

ผลจากการศึกษาพบว่า นักวิ่งราวทรัพย์กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะก่อเหตุที่บริเวณบริเวณป้ายรอรถโดยสาร ริมถนน และบนฟุตบาท นักวิ่งราวทรัพย์กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะกระทำผิดด้วยการใช้รถจักรยานยนต์ นักวิ่งราวทรัพย์กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะมีผู้ร่วมกระทำผิด นักวิ่งราวทรัพย์กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีแรงผลักดันที่กระทำไปเพราะจะนำเงินไปซื้อยาเสพติด นักวิ่งราวทรัพย์กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะกระทำผิดและถูกจับกุมเป็นครั้งแรก นักวิ่งราวทรัพย์กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ถูกจำคุกโดยแบ่งออกเป็นจำนวนปีที่ถูกจำคุกสูงสุด คือ 1-2 ปี และนักวิ่งราวทรัพย์กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประเมินว่าได้รับบทลงโทษที่ได้รับมาก

6.1.3 ลักษณะข้อมูลเกี่ยวกับภาพลักษณ์และบริบทของเหยื่อในสายตานักวิ่งราวทรัพย์

นักวิ่งราวทรัพย์จะมองลักษณะทางกายภาพของเหยื่อเฉพาะเพียงว่าเหยื่อเป็นเพศหญิงก่อนแล้วจึงตัดสินใจลงมือกระทำผิดได้ โดยที่ไม่ได้คำนึงถึงช่วงอายุและการแต่งกายแต่อย่างใด เพราะนักวิ่งราวทรัพย์มองภาพลักษณ์ของเพศหญิงว่าเป็นเพศที่อ่อนแอ หากลงมือไปแล้วยอมไม่สามารถต่อสู้หรือตอบโต้การกระทำผิดของตนซึ่งเป็นเพศชายได้ อีกทั้งไม่คล่องแคล่ว อึดอ้าย ขาดความระมัดระวังตัว แตกต่างจากตนเองที่เป็นผู้ชายมีความแข็งแรงกว่า และยังมีภาพลักษณ์ว่าเพศหญิงไม่มีทางต่อสู้เพศชายได้อย่างแน่นอน ส่วนอายุของเหยื่อและการแต่งกายของเหยื่อนั้นนักวิ่งราวทรัพย์ไม่ได้ใช้เป็นปัจจัยในการตัดสินใจลงมือวิ่งราวทรัพย์ในทางกายภาพเป็นอันดับแรก เพราะเมื่อนักวิ่งราวทรัพย์แต่ละคนเมื่อมีภาพลักษณ์เป็นความอ่อนแอและความไม่ระมัดระวังของเพศหญิงแล้ว การแต่งกายซึ่งเป็นปัจจัยรองลงมาก็ไม่สามารถนำมาใช้ตัดสินใจได้ เพราะเมื่อมุ่งที่จะลงมือกับเหยื่อซึ่งเป็นเพศหญิงแล้วตัดลักษณะทางกายภาพอื่นๆ ออกไปจากภาพลักษณ์ที่มองไว้ ดังนั้นนักวิ่งราวทรัพย์ตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อพบเห็นเหยื่ออาชญากรรมมีลักษณะทางกายภาพที่เหมาะสมแก่การกระทำผิดนั้น เหยื่อต้องมีลักษณะทางกายภาพเป็นเพศหญิง เป็นภาพลักษณ์ที่นักวิ่งราวทรัพย์สามารถใช้ตัดสินใจลงมือกระทำผิดได้

นักวิ่งราวทรัพย์ตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อมีองค์ประกอบเป็นลักษณะสภาพนิเวศสถานที่ที่เหมาะสมนั้น พบว่านักวิ่งราวทรัพย์จะตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อมีองค์ประกอบอื่นๆ ที่เหมาะสมแก่การกระทำผิด คือ ต้องมีลักษณะสภาพนิเวศสถานที่ที่เหมาะสม อันได้แก่ สถานที่ที่มี

ผู้คนสัญจรไปมาน้อย สถานที่ที่สามารถใช้ความรวดเร็วในการกระทำผิดและสถานที่ที่ได้ศึกษาไว้แล้วสะดวกแก่การหลบหนี ต้องมีลักษณะทรัพย์สินที่เหมาะสมโดยเฉพาะประเภทกระเป๋าถือสตรีทุกประเภท มีผู้ร่วมกระทำผิดด้วย และต้องมีอุปกรณ์คือรถจักรยานยนต์เป็นพาหนะในการลงมือกระทำผิด จึงจะตัดสินใจลงมือวิ่งราวทรัพย์สินกับเหยื่อรายนั้นๆ แต่นักวิ่งราวทรัพย์สินจะไม่คำนึงถึงช่วงเวลาว่าจะเหมาะสมแก่การลงมือกระทำผิดหรือไม่ ซึ่งจะลงมือกระทำผิดช่วงเวลาใดก็ได้

นักวิ่งราวทรัพย์สินตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยไม่คำนึงถึงบทลงโทษทางกฎหมาย เพราะจากเหตุปัจจัยด้านอื่นสนับสนุนมากกว่าบทลงโทษ ประกอบนักวิ่งราวทรัพย์สินเหล่านั้นส่วนใหญ่จะไม่ทราบมาก่อนว่าโทษที่จะได้รับเมื่อลงมือกระทำวิ่งราวทรัพย์สินนั้นมีเท่าไร เมื่อไม่คำนึงถึงจำนวนโทษที่จะได้รับ นักวิ่งราวทรัพย์สินก็จะลงมือกระทำผิดทันทีโดยที่ไม่ต้องรู้หรือศึกษาถึงจำนวนของบทลงโทษมาก่อนแต่อย่างใด นักวิ่งราวทรัพย์สินส่วนใหญ่ประเมินว่าตนเองได้รับการลงโทษจำนวนมาก ไม่คุ้มค่าต่อการกระทำผิด

จากสภาพปัญหาต่างๆ ของสังคม ไม่ว่าจะเป็นสภาพสังคมและเศรษฐกิจในปัจจุบัน พบว่ามีการระบาดของยาเสพติดโดยเฉพาะยาบ้ามีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทุกปี ทั้งผู้เสพ ผู้จำหน่ายรายย่อยและรายใหญ่ ดังจะเห็นได้จากสาเหตุอันเป็นแรงผลักดันให้นักวิ่งราวทรัพย์สินส่วนใหญ่ลงมือกระทำผิดเพียงเพราะว่าจะนำเงินมาใช้ซื้อยาเสพติดมาเพื่อเสพนั่นเอง และยังรวมไปถึงปัญหาด้านเศรษฐกิจที่ประชาชนต้องดิ้นรนหาเงินมาเพื่อบรรเทาความลำบากของปากท้อง จะเห็นได้ว่ามีผู้คนว่างงานเพิ่มมากขึ้น ส่วนใหญ่ไม่มีอาชีพทำแต่มีความต้องการเงินเช่นเดิม ไม่มีรายได้เพียงพอเพื่อจะใช้เลี้ยงดูตนเองและครอบครัว ก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่เป็นแรงผลักดันให้เกิดผู้กระทำผิดอาญามากมาย โดยเฉพาะนักวิ่งราวทรัพย์สินที่ส่วนใหญ่เห็นว่าเป็นการกระทำที่ง่ายกว่าความผิดอาญาอื่นและไม่ต้องมีวิธีคิดวางแผนอย่างซับซ้อน โดยนักวิ่งราวทรัพย์สินส่วนใหญ่เห็นว่าเหยื่อที่ตนจะลงมือนั้นมีลักษณะทางกายภาพและสภาพแวดล้อมขณะนั้นเหมาะสมแก่การกระทำผิดได้ก็จะลงมือทันที ส่วนใหญ่เห็นว่าสามารถใช้ความรวดเร็วในการกระทำผิดแล้วหลบหนีได้ หลายต่อหลายครั้งที่เจ้าหน้าที่ตำรวจ พลเมืองดี หรือผู้เสียหายไม่สามารถจับตัวนักวิ่งราวทรัพย์สินได้ ก็เพราะประกอบด้วยสาเหตุหลายๆ อย่าง ซึ่งความรวดเร็วก็เป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้เหยื่อไม่สามารถจับกุม หรือจดจำตำหนิรูปพรรณยานพาหนะ หรือคนร้ายได้ เมื่อนักวิ่งราวทรัพย์สินหลบหนีไปได้ ก็ทำให้ยากต่อการสืบสวนจับกุมนำตัวมาลงโทษตามกฎหมายต่อไป

ดังนั้น การดำเนินการป้องกันปัญหาจากการวิ่งราวทรัพย์สินจะต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่าย โดยเฉพาะตัวเหยื่อผู้เสียหายเป็นหลัก ควรที่จะต้องสร้างภาพลักษณ์ในทางกายภาพของตนเองไม่ให้ตกอยู่ในลักษณะเหยื่ออันเหมาะสมในสายตาของนักวิ่งราวทรัพย์สิน ซึ่งเมื่อตัด

ภาพลักษณ์ที่เหมาะสมแก่การกระทำผิดออกไปแล้วยอมทำให้นักวิ่งราวทรัพย์ลงมือกระทำได้อย่าง
หรือไม่กระทำเลยได้ในส่วนหนึ่ง อาชญากรรมที่เกิดขึ้นโดยเฉพาะการวิ่งราวทรัพย์แต่ละวันก็จะ
ลดลง และเมื่อใดที่ตกอยู่ในสถานการณ์เป็นเหยื่อของการวิ่งราวทรัพย์แล้วควรตั้งสติทันที จดจำ
ลักษณะใบหน้าหรือตำหนิรูปพรรณของคนร้าย รวมไปถึงรูปพรรณของยานพาหนะ เลขหมายของ
ทะเบียนรถ แล้วดำเนินการแจ้งความโดยเร็วเพื่อจะได้ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจติดตามจับกุมต่อไป ไม่
ควรคำนึงว่าแม้ทรัพย์สินที่คนร้ายได้ไปอาจจะมีค่าน้อยก็ควรให้ข้อมูลการกระทำผิดของคนร้าย
และลักษณะของคนร้ายแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจด้วยการแจ้งความเพื่อจะได้เก็บเป็นข้อมูลพื้นฐาน ใช้
เป็นแนวทางในการติดตามจับกุมคนร้ายในลักษณะที่ลงมือแบบเดียวกันต่อไป

ส่วนหนึ่งผู้เสียหายซึ่งเป็นเพศหญิงนั้นก็ต้องการปรับปรุงนิสัยในการใช้กระเป๋าถือ
ประเภทสตรีของตน เพราะจากข้อมูลที่ได้จากนักวิ่งราวทรัพย์ส่วนใหญ่จะมองว่าทรัพย์สินอันมีค่า
ทุกอย่างของผู้เสียหายซึ่งเป็นเพศหญิงนั้นต้องบรรจุไว้ในกระเป๋าถืออย่างแน่นนอน อาทิ กระเป๋า
บรรจุเงินที่ไม่อาจใส่กางเกงตัวเล็กหรือกระโปรงได้ โทรศัพท์มือถือที่ไม่มีที่แนบ ทรัพย์สินทุกอย่างก็
จะเอาเก็บรักษาไว้ในกระเป๋าถือสตรีใบดังกล่าว จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้นakorกับ
ประสบการณ์ของนักวิ่งราวทรัพย์จึงทำให้ได้ทราบว่าหากลงมือกระทำผิดกระชากเอากระเป๋าถือ
ยอมทำให้ได้รับผลตอบแทนเป็นสิ่งของมีค่าเป็นมูลค่ามาก

ทางด้านสภาพแวดล้อม ก็ไม่ควรลืมสภาพสถานที่ที่อาจตกเป็นเหยื่อได้ว่าควรอยู่ใน
สภาพแวดล้อมที่ไม่ตกเป็นเหยื่อได้ง่าย เช่น อยู่ในสถานที่เปลี่ยวหรืออยู่ริมถนนเพียงผู้เดียว
โดยเฉพาะช่วงระหว่างเวลาประมาณ 21.00-24.00 น. นั้น ก็ควรหาเพื่อนร่วมเดินทางด้วยทุกครั้ง
เป็นต้น ซึ่งในส่วนของคุณภาพแวดล้อมนี้เองทางรัฐก็ควรให้ความสำคัญกับการปรับปรุง
สภาพแวดล้อมบางลักษณะด้วย เพื่อไม่ให้เอื้อประโยชน์ต่อนักวิ่งราวทรัพย์ไม่ให้กระทำผิดได้ง่าย
สถานที่ใดที่อาจก่อให้เกิดการวิ่งราวทรัพย์มาก เช่น สถานที่ที่มีผู้คนอยู่น้อยและริมถนนบริเวณ
ป้ายรถโดยสาร ก็ควรมีการติดตั้งกล้องวงจรปิดไว้ หากแม้ไม่ได้ใช้ในการปราบปรามเหตุกระทำ
ผิดแต่ก็สามารถใช้ป้องกันเหตุที่อาจจะเกิดขึ้นได้ ซึ่งก็จะทำให้ผู้ที่คิดลงมือได้ยับยั้งความคิด
กระทำผิดของตนเองลงได้ สถานที่บางแห่งมีแสงสว่างส่องเข้าถึงน้อยก็ควรมีการปรับภูมิทัศน์
บริเวณดังกล่าวด้วย โดยรวมไปถึงในเวลากลางคืนก็ควรเพิ่มแสงสว่างเข้าไปอีก หรือในส่วนการ
ปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจก็อาจมีการหาแนวร่วมซึ่งมิใช่เจ้าพนักงานตำรวจคัดเลือกความ
เหมาะสมมาเป็นอาสาสมัครเพิ่มเติมเพื่อช่วยเหลืองานของตำรวจที่ล้นมือขึ้นทุกปี เป็นต้น

ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่านักวิ่งราวทรัพย์กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่กระทำผิดในเขตเมืองด้วยการใช้
ประโยชน์จากความรวดเร็วของยานพาหนะที่เป็นรถจักรยานยนต์ ซึ่งเป็นอีกปัจจัยองค์ประกอบ
หนึ่งที่เสริมแรงจูงใจทำให้นักวิ่งราวทรัพย์ตัดสินใจได้ง่ายขึ้น ดังนั้น หากรัฐสามารถจัดการกับ
ความเร็วของจักรยานยนต์เหล่านั้นลงได้ ก็อาจสามารถลดปัจจัยองค์ประกอบด้านความเร็ว

เพิ่มได้อีก อาทิ การกำหนดความแรงของรถจักรยานยนต์ที่ซบขี่ภายในเขตเมืองกรุงเทพมหานคร ให้จำกัดเพียง 80 หรือ 90 ซีซี เพราะความแรงของรถดังกล่าวไม่สามารถซบขี่ได้อย่างรวดเร็ว และไม่สะดวกแก่การหลบหนีอีกด้วย ทั้งยังไม่อาจกระทบต่อภาพรวมของผู้ใช้งานรถจักรยานยนต์ ที่มีเจตนารมณ์ใช้เพื่อซบขี่ไปในตรอกซอกซอยเล็กๆ ได้ รวมไปถึงสามารถลดอุบัติเหตุจากการซบขี่ ด้วยความเร็วของรถจักรยานยนต์ลงได้ด้วย อาทิ จากกลุ่มรถจักรยานยนต์แข่งขันบนท้องถนน เป็นต้น

สุดท้ายด้านกฎหมายในความคิดฐานวิงวาททรัพย์ที่มีบทลงโทษค่อนข้างสูงอยู่แล้ว แต่กลับไม่ส่งผลเห็นแก่วิงวาททรัพย์เหล่านั้นยับยั้งความคิดไม่กระทำผิด ก็เนื่องจากไม่ได้รับความรู้จากโทษที่อาจจะได้รับ ดังนั้นทางรัฐก็ควรที่จะมีการประชาสัมพันธ์อย่างแพร่หลายถึงบทลงโทษทางกฎหมายเหล่านั้นด้วยเพื่อให้เกิดความยังคิดไม่กระทำผิดเพราะเกรงกลัวกฎหมายด้วย

6.2 ปัญหาที่พบในการทำวิจัย

จากการที่ผู้วิจัยได้ใช้ระยะเวลาในการเก็บข้อมูลและทำการวิจัยมาเป็นเวลาพอสมควร ทำให้ผู้วิจัยได้พบกับปัญหาที่เกิดขึ้นในระหว่างการทำงาน ดังนี้ คือ

6.2.1 หลักเกณฑ์ในเรื่องของเวลาที่จำกัดในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในแต่ละคนที่มีอย่างจำกัด เพราะสถานที่ที่เข้าไปเก็บข้อมูลเป็นเรือนจำซึ่งเป็นสถานที่ราชการและต้องเข้มงวดต่อบุคคลที่เข้าออกเรือนจำทุกคน จึงมีระเบียบวิธีต่างๆ ในการขอเข้าไปเก็บข้อมูลทุกครั้ง โดยเวลาเข้าไปเก็บข้อมูลได้ คือ 09.30 น.-15.30 น. แต่ผู้วิจัยกลับไม่สามารถใช้เวลาทั้งหมดได้อย่างคุ้มค่า การสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างบางรายไม่สามารถทำให้เสร็จสิ้นภายในหนึ่งวัน จึงต้องมาดำเนินการอย่างต่อเนื่องในวันถัดมา กลุ่มตัวอย่างบางรายได้นัดหมายไว้แล้วกลับป่วยก็ไม่สามารถสัมภาษณ์ได้ เป็นต้น

6.2.2 ในระหว่างการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเพื่อให้ได้ข้อมูลรายละเอียดจากกลุ่มตัวอย่างที่สัมฤทธิ์ผลนั้น กลับพบว่ามีการกลุ่มตัวอย่างบางรายให้ข้อเท็จจริงของตนเองไปในทิศทางบวก บางรายป้องกันตัวเองจากการถูกสัมภาษณ์โดยไม่คิดที่จะตอบคำถาม ซึ่งผู้วิจัยต้องพยายามใช้เทคนิคในการสัมภาษณ์เป็นเวลานานเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงมากที่สุด โดยในส่วนนี้ผู้วิจัยต้องทำความเข้าใจและรู้สึกถึงจิตใจของกลุ่มตัวอย่างด้วย อาจทำให้เสียเวลาไปในการพูดคุยเชิงทำความสนิทสนมมากขึ้น

6.2.3 เนื่องจากผู้วิจัยเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งเกี่ยวข้องกับต่อกระบวนการยุติธรรม จึงต้องใช้ความระมัดระวังเป็นอย่างมากในการที่จะไม่เปิดเผยตนเองให้กลุ่มตัวอย่างผู้ถูกสัมภาษณ์รู้ว่า

ตนเองเป็นเจ้าของหน้าที่สำรวจ โดยการใช้เทคนิคการสัมภาษณ์ด้วยการแสดงตัวตนของผู้ที่ไม่มี ความรู้ด้านกฎหมายหรือการปฏิบัติงานของเจ้าพนักงานตำรวจในทางคดีหรือไม่เกี่ยวกับทางคดี เป็นต้น

6.2.4 เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานครโดยกลุ่มงานควบคุมผู้ต้องโทษนั้นได้นำนักโทษต้อง ชังในคดีความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ทั้งหมดมาคัดเลือกตามความเหมาะสม แต่ไม่ได้ประสานกับ ผู้วิจัยในด้านข้อมูลเพื่อทราบความต้องการจากกลุ่มตัวอย่างด้านข้อมูล จึงปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่าง บางรายกระทำผิดร่วมกัน ไม่นำมาใช้เป็นข้อมูลกรณีศึกษาได้เพราะว่ามีข้อมูลคล้ายหรือเหมือนกัน ในพฤติการณ์กระทำผิด ซึ่งพบว่าไม่แตกต่างและไม่สามารถเก็บเป็นข้อมูลได้ จึงทำให้ผู้วิจัยต้อง เสียเวลาในการสัมภาษณ์กรณีศึกษารายนั้น แต่ไม่สามารถนำมาเป็นข้อมูลกรณีศึกษาได้ เพียงแต่ นำมาประกอบการเป็นข้อมูลใช้ในการซักถามเพิ่มเติมได้เท่านั้น

6.3 ข้อเสนอแนะทางวิชาการ

จากการศึกษา “ภาพลักษณ์และบริบทของเหยื่อในสายตานักวิ่งราวทรัพย์” โดยใช้วิธีเก็บ ข้อมูลทางมานุษยวิทยา จากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 ราย ทำให้พบว่านักวิ่งราวทรัพย์มองเหยื่อว่า มีภาพลักษณ์และบริบทอย่างไรในการตัดสินใจลงมือกระทำผิด ผลจากการศึกษามีข้อเสนอแนะ ทางวิชาการและข้อเสนอแนะในทางปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

6.3.1 ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาแบบเจาะลึกจากกลุ่มตัวอย่างนักวิ่งราว ทรัพย์นักโทษชายเท่านั้น โดยไม่ได้เลือกกลุ่มตัวอย่างนักวิ่งราวทรัพย์ต่างเพศมาสัมภาษณ์เก็บ ข้อมูลเพื่อศึกษา จึงทำให้ผลการวิจัยในครั้งนี้สามารถอธิบายได้เพียงกลุ่มนักวิ่งราวทรัพย์ที่เป็เพศ ชายเท่านั้น หากมีการขยายต่อด้วยการวิจัยในครั้งต่อไป ก็ควรลงลึกศึกษาให้ถึงผู้กระทำผิดนัก วิ่งราวทรัพย์เพศหญิงด้วย เพราะจะได้ทราบถึงข้อมูลในทิศทางของผู้ต้องขังหญิงผู้วิ่งราวทรัพย์ ว่ามีภาพลักษณ์และบริบทของเหยื่อในสายตานักวิ่งราวทรัพย์หญิงอธิบายได้เป็นอย่างไร

6.3.2 ในการวิจัยครั้งนี้ได้ทำการสัมภาษณ์เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างเฉพาะเพียงใน เขตเมืองกรุงเทพมหานคร ซึ่งสามารถอธิบายภาพลักษณ์และบริบทของเหยื่อได้ในเฉพาะผู้กระทำ ผิดในเมืองเท่านั้น อาจเป็นข้อมูลที่สามารถอธิบายครอบคลุมไปถึงภาพลักษณ์และบริบทของเหยื่อ ในสภาพชนบทหรือต่างจังหวัดได้ ดังนั้นหากมีการวิจัยในครั้งต่อไปผู้วิจัยอาจต้องทำการศึกษาใน วงกว้างออกไปอีกด้วย

6.3.3 ผู้วิจัยได้รับการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร ใน ลักษณะที่คัดกรองอีกครั้ง จึงทำให้ข้อมูลที่รับจากกลุ่มตัวอย่างมีลักษณะแตกต่างกันไป แต่บาง รายกลับพบว่ามีกรกระทำผิดฐานวิ่งราวทรัพย์มาแล้วจำนวนหลายครั้ง ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่ม

ตัวอย่างเช่นนี้ไม่คิดจะมีวิธีการกระทำผิดรูปแบบอื่นเลย ทำให้เกิดความสนใจอยากศึกษาลงไป ในรายละเอียดที่ลึกซึ้งกว่านี้ โดยหากมีโอกาสแล้วควรมีการศึกษาในแง่มุมของนักวิงราวทรัพย์ที่กระทำผิดซ้ำๆ กัน โดยคัดเลือกเฉพาะผู้ที่ต้องขังในคดีวิงราวทรัพย์ซ้ำแล้วซ้ำอีก ในลักษณะของการทำเป็นอาชีพ อาจทำให้เกิดมุมมองของภาพลักษณ์ของเหยื่ออาชญากรรมในลักษณะที่แตกต่างกันได้

6.3.4 ควรมีการวิจัยศึกษาเพิ่มเติมกับลักษณะหรือพฤติกรรมการกระทำผิดที่มีความใกล้เคียงกันในวิธีการที่อาจคล้ายหรือเหมือนกับการวิงราวทรัพย์ อาทิ การชิงทรัพย์และการปล้นทรัพย์ ว่าหากต้องลงมือกระทำผิดชิงทรัพย์หรือปล้นทรัพย์ผู้ที่กระทำผิดนั้นมีภาพลักษณ์และบริบทของเหยื่อเป็นอย่างไร เพื่อจะได้ใช้เป็นข้อมูลในการป้องกันตนเองจากการกระทำผิดของคนร้ายเหล่านั้นในคดีที่มีความแตกต่างกันต่อไป

6.4 ข้อเสนอแนะในทางปฏิบัติ

6.4.1 การสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างของผู้วิจัยค่อนข้างเสียเวลาไปจากการนั่งรอนักโทษชาย กลุ่มตัวอย่างที่ต้องเดินทางมาจากแดนที่ไกลจากจุดสัมภาษณ์พอสมควร เช่น แดน 8 ซึ่งอยู่ระยะทางไกลมาก ทำให้กินเวลาในการเดินทางของกลุ่มตัวอย่างและอาจทำให้กลุ่มตัวอย่างเกิดความหงุดหงิดได้ ดังนั้น หากมีการเก็บข้อมูลในลักษณะคล้ายกับงานวิจัยนี้ควรมีการจัดสถานที่ที่ใกล้ต่อการเดินทางมาให้สัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างด้วย

6.4.2 ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการสัมภาษณ์อย่างเจาะลึกเฉพาะกลุ่มนักโทษผู้ต้องขังที่กระทำผิดฐานวิงราวทรัพย์เท่านั้น ทำให้ได้เพียงมุมมองของนักวิงราวทรัพย์เพียงอย่างเดียว ในการศึกษาวิจัยในครั้งต่อไปจึงควรศึกษากลุ่มตัวอย่างในด้านอื่นที่เกี่ยวข้องต่อระบบของการกระทำผิดนักวิงราวทรัพย์ อาทิ เจ้าหน้าที่ของรัฐในส่วนของกระบวนการยุติธรรม รัฐบาล หรือภาคประชาชนรวมถึงตัวผู้ถูกกระทำผิด คือ ตัวเหยื่อด้วย เพื่อจะได้นำมาประกอบการศึกษากันให้มีระบบความสมบูรณ์ต่อการศึกษาวิจัยในครั้งต่อไป

6.4.3 สถานที่ราชการที่เป็นที่ควบคุมของนักโทษหรือกลุ่มตัวอย่างควรจัดทำประวัติหรือแฟ้มการกระทำผิดของกลุ่มตัวอย่างแต่ละรายไว้เพื่อประกอบการสัมภาษณ์ด้วย เพื่อจะได้ใช้เป็นข้อมูลแนวทางในการพูดคุยกับกลุ่มตัวอย่างแต่ละรายนั้นว่าเมื่อบางรายการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างก็อาจจะไม่ให้ข้อมูลที่เป็นจริง สามารถนำมาวิเคราะห์ และกำหนดทิศทางในการพูดคุยได้

6.4.4 ผู้วิจัยประสงค์อยากให้ผู้ที่อาจจะตกเป็นเหยื่อของนักวิงราวทรัพย์ ควรจะต้องปฏิบัติตนเองไม่ให้มีลักษณะอยู่ในกลุ่มเสี่ยงกับการตกเป็นเหยื่อต่อการตัดสินใจของนักวิงราวทรัพย์ ไม่ว่าจะเป็นการระมัดระวังทรัพย์สินของตนเองหรือไม่ควรเปิดโอกาสที่อันอาจจะถูกล้วงมือได้ อาทิ

หากเป็นเพศหญิงควรระมัดระวังตัวจากให้มากกว่าเดิมเพราะตกเป็นเหยื่อได้ง่าย โดยเฉพาะหากเลี้ยงได้ก็ไม่ควรไปอยู่ในสถานที่ที่เหมาะสมแก่การกระทำผิด เป็นต้น

6.4.5 รัฐบาลควรจริงจังกับการจัดให้มีการดำเนินการป้องกันเหตุการณ์ฉ้อโกงวงจรรวทรัพย์ โดยสร้างมาตรการป้องกันด้วยการประชาสัมพันธ์ต่อประชาชนทั่วไปผู้ที่อาจจะตกเป็นเหยื่อได้ง่าย แม้อาจจะต้องนำเทคโนโลยีมาช่วยในการเป็นหูเป็นตาให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจในการปฏิบัติงานก็ควรดำเนินการทันที อาทิ การติดตั้งกล้องวงจรปิด เพื่อใช้ในการติดตามคนร้ายนักฉ้อโกงวงจรรวทรัพย์ที่ลงมือกระทำผิดได้ เป็นต้น โดยเน้นการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทราบถึงภัยอันตรายที่จะเกิดจากการลงมือของนักฉ้อโกงวงจรรวทรัพย์ เพื่อจะไม่ให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินของประชาชนผู้บริโภคต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กองวิจัยและวางแผน กรมตำรวจ. เอกสารประกอบการสัมมนา เรื่องการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมสภาพและสาเหตุของอาชญากรรมในปัจจุบัน. กรุงเทพฯ: ไทยมิตรการพิมพ์, 2512.
- กานต์ ดุลยฤทธิ์. สิทธิของเหยื่ออาชญากรรมในผลประโยชน์จากการเปิดเผยข้อเท็จจริงในการกระทำ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ ภาควิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.
- จามร สุนทรกิจ. พ.ต.ต.. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการก่ออาชญากรรมทางเพศของเยาวชนชายในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมวิทยา ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.
- จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย. ปัจจัยที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศของผู้หญิงไทย. รายงานการวิจัยกองทุนรัชดาภิเษกสมโภช คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.
- จิตติ ตังศภักดิ์. คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 2 ตอน 2 และภาค 3. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: กรุงเทพมหานครพิมพ์, 2539.
- จิราภรณ์ สีขาว. ภาพลักษณ์สถาบันพัฒนาผู้บริหารการศึกษาตามการรับรู้ของผู้บริหารการศึกษาระดับสูง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
- ฉลอง สุขจันทร์. การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในกรุงเทพมหานคร: ศึกษาเฉพาะกรณีคดีปล้นทรัพย์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิตศิลปศาสตร์ (รัฐศาสตร์) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2541.
- ชวลิต ยอดมณี และคณะ. ความสัมพันธ์ของการติดยาเสพติดกับการก่ออาชญากรรม. รายงานการวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ, 2534.
- ฐิติกร เทรยาภรณ์. ภาพลักษณ์ของกลุ่มชายรักร่วมเพศที่สะท้อนจากเนื้อหาในหนังสือพิมพ์รายวันไทยช่วงปี พ.ศ.2508-2543. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาวารสารสนเทศ ภาควิชาวารสารสนเทศ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.
- ประจวบ อินอ้อด. เขาประสาธน์สัมพันธ์กันอย่างไร. กรุงเทพฯ: ศูนย์การพิมพ์พลชัย, 2532.

ประมวลกฎหมายอาญา

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

พระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ.2518

ประจักษ์ เปี่ยมสมบูรณ์. อาชญาวิทยา : สหวิทยาการว่าด้วยปัญหาอาชญากรรม. พิมพ์ครั้งที่ 1.

กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.

พงษ์เทพ วรกิจโกศาทร. “ความรู้เกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์” ในภาพพจน์นั้นสำคัญยิ่ง: การประชาสัมพันธ์กับภาพพจน์. กรุงเทพฯ: 2537.

พนิดา ประยูรศิริ. ภาพลักษณ์ของนักการเมืองกับการยอมรับของประชาชน. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการปกครอง ภาควิชาการปกครองบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2541.

พระไตรปิฎก ภาษาไทย เล่ม 16. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา, 2500

พาฝัน สิทธิสงวน. ภาพลักษณ์ตำรวจที่นำเสนอทางหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย. วิทยานิพนธ์
ปริญญามหาบัณฑิต นิเทศศาสตร์ (นิเทศศาสตร์พัฒนาการ) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2543.

พิชา รุจินาม. ภาพลักษณ์ตำรวจทางหลวงของผู้ขับขีรถยนต์บนถนนสายเอเชีย. วิทยานิพนธ์
มหาบัณฑิตศิลปศาสตร์ (รัฐศาสตร์) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2544.

พิชิต มีปรีชา. พล.ต.อ.. การป้องกันอาชญากรรมสำหรับประชาชน. กรุงเทพฯ: ศ.ส., 2526.

มานิต รัตนสุบรรณ. “โฆษณาเพื่อการประชาสัมพันธ์” ในโลกของการประชาสัมพันธ์. กรุงเทพฯ:
2527.

รวมพล สายอรุณ. ภาพลักษณ์เกย์ในสายตานักศึกษา. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตสังคมวิทยาและ
มานุษยวิทยา(สังคมวิทยา) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2540.

ราชบัณฑิตยสถาน พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
อักษรเจริญทัศน์, 2525.

ราชบัณฑิตยสถาน พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรม: ภาพพจน์ ไหวหาว และกลการประพันธ์ อังกฤษ-
ไทย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2539.

วิจิตร อวระกุล. เทคนิคการประชาสัมพันธ์. กรุงเทพมหานคร: โอ เอส พรีนติ้ง เฮาส์, 2534.

วิชัย พงษ์ศิริ. พ.ต.อ.. การวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงทางสังคมต่อการป้องกันอาชญากรรม.
นครปฐม: โรงพิมพ์โรงเรียนนายร้อยตำรวจ, 2538.

วิรัช ลภีรัตนกุล. การประชาสัมพันธ์ฉบับสมบูรณ์. กรุงเทพฯ: คณะนิเทศศาสตร์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2535.

วิรัชต์ แสงดาวฉาย. ภาพลักษณ์ของพล.อ.เปรม ติณสูลานนท์ในหนังสือพิมพ์ไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.

วิศรุตรม โสมทัต. การวิเคราะห์ลักษณะการกระทำผิดในคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์: ศึกษาเหนืออาชญากรรมในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจศิลปศาสตร (อาชญาวิทยาและงานยุติธรรม) มหาวิทยาลัยมหิดล, 2545.

สมบูรณ์ บุญภินันท์. สารบัญชาคำพิพากษาศาลฎีกา พ.ศ.2540. กรุงเทพฯ: อรุณการพิมพ์, 2541

สุดสงวน สุธีสร. เหนืออาชญากรรม. กรุงเทพฯ: พิมพ์ดี, 2543.

สันติมา เกษมสันต์ ณ อยุธยา. ภาพลักษณ์ขององค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยในสายตาผู้ใช้บริการในเขตกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ: วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจศิลปศาสตร ภาควิชาการประชาสัมพันธ์บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.

สุพัตรา สุภาพ. ปัญหาสังคม. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, 2529.

สุพัตรา สุภาพ และคณะ. เอกสารประกอบคำบรรยาย โครงการสัมมนาสาขาสังคมวิทยา สาขา มานุษยวิทยา และสาขาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม เรื่อง อาชญาวิทยาและงานยุติธรรมกับสังคมไทย. จัดโดยคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วันที่ 26 มีนาคม 2544 ณ ห้องมาลัย หุวะนันทน์ อาคารเกษมอุทยานิน.

สุวิทย์ นิมน้อย และคณะ. อาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2530.

อรรณพ ชูบำรุง. ทฤษฎีอาชญาวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: โอ.เอส. ปรีนติ้ง เฮาส์, 2547.

อัณณพ ชูบำรุง และคณะ. ว่าด้วยเหนืออาชญากรรม (Victimology). นครปฐม: โรงพิมพ์สถาบันพัฒนาสาธารณสุข อาเซียน มหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา, 2538.

ภาษาอังกฤษ

Bentham, J. Theory of Legislation. London: Routledge & Kegan Paul. 1864.

Bonger, Willaim. Criminality and Economic Condition, Blooming: Indains University Press, 1969.

Boorstin, Daniel J. 1973. The Image: A guide to Pseudo-Events in AMERICA. New York: Athenneum, 1973.

- Boulding, Kenneth E. 1975. The Image: Knowledge in Life and Society. Ann Arbor: The University of Michigan.
- Clinard, Marshall B., and Quinney. Criminal Behavior System, New York: Richard and Winton, Inc. 1973.
- Gove P.B. and The Merriam-Webster,editorial Staff. Webster's Third New International Dictionary. Massachusetts: G&C Merriam Company, 1969.
- Louis A.Radelet. The Police and The community. Macmillan Publishing Company: New York, 1986.
- Merton, Robert K. Social Structure and Anomie. American Sociological Review (October): 672-682. 1938.
- Merton, Robert K. Social Theory and Social Structure, New York: Free Press. 1957.
- Parson, Talcot. The Social System. New York: Free Press. 1951.
- Reid, Sue Titus. Crime and Criminology. Eighth Edition. New York: Mc Craw-Hill Higher Education Group, Inc. 1996.
- Schafer, S. Theories in Criminology. New York: Random House. 1969.
- Sellin, Thoesten. Culture, conflict, and crime. New York: Social science Research Council, 1938.
- Shapland, Joanna, Willmore, Jon, and Duff, Peter. Victim in the Criminal Justice System. Brookfield: Gower Publishing Company Limited, 1985.
- Theodorson G.A.& Theodorson A.G.. Modern Dictionary of Sociology. New York: Thomas Y.Crowell Company, 1970.

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสัมภาษณ์ประกอบการศึกษาวิจัย

เรื่อง “ภาพลักษณ์และบริบทของเหยื่อในสายตานักวิงราวทรัพย์”

ประกอบด้วยข้อมูลหลัก 5 ส่วน คือ

1. ข้อมูลส่วนบุคคล

- อายุ
- ระดับการศึกษา
- ศาสนา
- การทำงานหรืออาชีพ
- รายได้
- สถานภาพสมรส
- จำนวนสมาชิกในครอบครัว

2. ข้อมูลภูมิหลัง

2.1 ข้อมูลทั่วไป

1. บรรยายสภาพครอบครัวของผู้ถูกสัมภาษณ์ในอดีตจนถึงปัจจุบันว่า บิดามารดา, พี่น้อง, ผู้ปกครองหรือผู้รับอุปถัมภ์ เป็นอย่างไร ได้รับการเลี้ยงดูมาเป็น
2. บรรยายสภาพสิ่งแวดล้อมในอดีต คือ วัยเด็กเล็ก, วัยเด็กโต, วัยรุ่น กระทั่งทำงาน จนถึงถูกจับกุม ว่ามีลักษณะอย่างไร
3. บรรยายสภาพสังคมแวดล้อมของผู้ถูกสัมภาษณ์ว่าเป็นอย่างไร
4. สุขภาพร่างกายและประวัติการใช้ยา หรือยาเสพติด

2.2 ข้อมูลเกี่ยวกับเหตุการณ์การกระทำผิด (พฤติกรรมการกระทำผิด) และประวัติการกระทำผิด

3. การตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อพบเห็นเหยื่ออาชญากรรมมีลักษณะทางกายภาพที่เหมาะสมแก่การกระทำผิด ได้แก่

- เพศของเหยื่อ
- อายุของเหยื่อ
- การแต่งกายของเหยื่อ

4. ตัดสินใจลงมือกระทำผิดเมื่อมีองค์ประกอบอื่น ๆ ที่เหมาะสมแก่การกระทำผิดแตกต่างกัน ได้แก่

ลักษณะสภาพนิเวศสถานที่ที่เหมาะสม

- สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีผู้คนสัญจรไปมาน้อยเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด
- สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวสามารถใช้ความรวดเร็วกระทำผิดได้
- สถานที่ที่เหยื่อปรากฏตัวมีเส้นทางสะดวกแก่การหลบหนี
- สถานที่ที่กระทำผิดยากต่อการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ
- ตำแหน่งที่เหยื่อปรากฏเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด
- แสงสว่างของสถานที่ที่เหยื่อปรากฏเหมาะแก่การลงมือกระทำผิด

ลักษณะทรัพย์สินของเหยื่อที่เหมาะสม

- ทรัพย์สินของเหยื่อมีมูลค่ามาก
- ประเภทของทรัพย์สิน
- ความง่ายต่อการเข้าถึงแล้วได้ทรัพย์สินนั้นมา

ช่วงเวลาที่เหมาะสม

- ช่วงเวลาที่เหยื่อปรากฏเหมาะแก่การกระทำผิด

ผู้ร่วมกระทำผิด

- มี/ไม่มีผู้ร่วมกระทำผิด

อุปกรณ์ที่ใช้ร่วมกระทำผิด

- ใช้ยานพาหนะหรืออุปกรณ์อื่น ตามมาตรา 336 ทวิ ของประมวลกฎหมายอาญา

5. ตัดสินใจลงมือกระทำผิดโดยไม่คำนึงถึงบทลงโทษทางกฎหมาย

- ได้รับบทลงโทษที่น้อย (มีความรู้เกี่ยวกับบทลงโทษหรือไม่)

เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร

ประวัติความเป็นมา

ด้วยพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาล ที่ 5 ว่า "การคุก การตะรางเป็นความสำคัญของประเทศ สมควรจะได้สร้างสถานที่และ จัดระเบียบเป็นปึกแผ่น" จึง ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าให้พระยาอินทราธิบดีสีหราช รองเมืองเจ้ากรมกองตะเวนไปดูแบบอย่าง คุกที่สิงคโปร์ แล้วนำมาสร้างที่ตำบล ตรอกคำ ถนนมหาไชย ในพื้นที่ 29 ไร่ 3 งาน 72 ตารางวา เมื่อปี พ.ศ. 2433 โดยให้ช่างชาวอังกฤษร่วมกับพระยาภักย์พลภักดี (นาค ณ ป้อมเพชร์) ร่วมกัน ก่อสร้างเรือนจำแห่งนี้ มีชื่อว่า "เรือนจำกรมมหันตโทษ" ต่อมาในปี พ.ศ. 2470 ทางกรมได้ก่อสร้าง เรือนจำมหันตโทษขึ้นใหม่ที่ตำบลบางขวาง จังหวัดนนทบุรี จึงได้ย้ายนักโทษไปไว้ที่เรือนจำ มหันตโทษบางขวาง ส่วนเรือนจำกรมมหันตโทษเดิม เปลี่ยนชื่อใหม่เป็น "เรือนจำลหุโทษ"

กรมราชทัณฑ์ได้ยกฐานะกองลหุโทษ เป็นเรือนจำกลางคลองเปรม จนถึงปี พ.ศ.2505 กรมราชทัณฑ์ได้ก่อสร้างเรือนจำกลางคลองเปรมขึ้นใหม่ที่ลาดยาว เขตบางเขน และได้เปลี่ยนชื่อ จากเรือนจำกลางคลองเปรม (ลหุโทษ) เป็น "เรือนจำนครหลวงกรุงเทพ-ธนบุรี" เมื่อปี พ.ศ. 2513 และสุดท้ายได้มีประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 335/2515 ปรับปรุงส่วนราชการกรมราชทัณฑ์ โดยให้ เรียกชื่อใหม่ว่า "เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร" ตั้งแต่วันที่ 13 ธันวาคม 2515 เป็นต้นมา มีผู้ บัญชาการเรือนจำมาแล้วทั้งสิ้น 25 ท่าน และผู้บัญชาการเรือนจำคือ พ.ต.อ.พระยาพิศศักดิ์กลาง ส่วนผู้บัญชาการเรือนจำคนปัจจุบันคือ นายทรงวุฒิ พัฒนกุล

เมื่อเดือนมิถุนายน พ.ศ.2534 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย พล.อ.อริสระพงษ์ หนูน ภักดี ได้มีนโยบายย้ายเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานครออกจากที่เดิมถนนมหาไชยเพื่อใช้พื้นที่เดิม สร้างสวนสาธารณะ ถวายเป็นราชกุศล เนื่องในวโรกาสพระชนมายุครบรอบ 60 พรรษา ของ สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ 12 สิงหาคม 2535 กรมราชทัณฑ์ได้สนองนโยบายโดยการ ย้ายเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร มาตั้งแทนที่ทัณฑสถานวัยหนุ่มกลางบางเขน ลาดยาว โดยเริ่ม ทายอดย้ายผู้ต้องขังจากเรือนจำพิเศษกรุงเทพเดิม ตั้งแต่วันที่ 19 ตุลาคม 2534 เป็นต้นมา และ เสร็จสิ้นเมื่อวันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2535 ในปี พ.ศ.2545 เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร มีอายุ ยาวนานถึง 112 ปี

เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานครแห่งใหม่นี้ ตั้งอยู่เลขที่ 33 ถนนงามวงศ์วาน แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร 10900 ห่างจากศาลาอาญาประมาณ 5 กิโลเมตร ห่างจากสถานี ตำรวจนครบาลประชาชื่น ประมาณ 3 กิโลเมตร เนื้อที่ภายในเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร 28 ไร่ 2 งาน 8 ตารางวา เนื้อที่ภายนอกกำแพงเรือนจำรวมแฟลตที่พักอาศัยประมาณ 148 ไร่เศษ

1. อาณาเขตของเรือนจำ

ทิศเหนือ	ติดคลองบางเขนและถนนงามวงศ์วาน
ทิศใต้	ติดหมู่บ้านประชานิเวศน์ 1
ทิศตะวันออก	ติดเรือนจำกลางคลองเปรม
ทิศตะวันตก	ติดกับที่ดินเอกชนทางออกสู่ถนนประชาชื่น

2. ทิศทางเข้าออกของเรือนจำ

ทางเข้า-ออก ของเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร ใช้เส้นทางด้านทิศตะวันออก บริเวณด้านหน้าเรือนจำกลางคลองเปรม

หน้าที่ความรับผิดชอบ

เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร มีหน้าที่ควบคุมผู้ต้องขังระหว่างสอบสวน ใต้สวนมูลฟ้อง ระหว่างพิจารณาคดี ระหว่างอุทธรณ์ระหว่างฎีกา และคดีเด็ดขาดที่กระทำผิดอาญา ซึ่งมีใช้ผู้ต้องขังหญิงในเขตอำนาจศาลกรุงเทพ ยกเว้นผู้กระทำผิดในเขตมีนบุรี หนองจอก ลาดกระบัง และเขตฝั่งธนบุรีสำหรับนักโทษเด็ดขาดมีอำนาจควบคุมเฉพาะผู้ต้องขังที่มีกำหนดโทษไม่เกิน 7 ปี

ข้อปฏิบัติเกี่ยวกับผู้ต้องขัง

เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร มีหน้าที่เกี่ยวกับการควบคุมผู้ต้องขังชายทุกคดี (ยกเว้นผู้ต้องขังหญิง) ที่อยู่ในระหว่างการสอบสวน, ระหว่างพิจารณาหรือใต้สวนมูลฟ้องและระหว่างอุทธรณ์ ฎีกา ปัจจุบันมีนายทรงวุฒิ พัฒนกุล เป็นผู้บัญชาการเรือนจำ ผู้ที่มีความประสงค์จะติดต่อสอบถามข้อมูลของเรือนจำ และผู้ต้องขัง ต้องปฏิบัติตาม กฎ ระเบียบ ดังนี้

การสอบถามข้อมูลผู้ต้องขัง

ติดต่อสอบถามข้อมูลผู้ต้องขัง เช่น เลขหมายประจำตัวหรือแดนฯ ที่งานทะเบียนประวัติผู้ต้องขังด้านหน้าเรือนจำฯ (ช่องหมายเลข 1) ส่วนทัศนทปฏิบัติ

การเยี่ยมผู้ต้องขัง

1. เขียนรายละเอียดต่างๆ ให้ครบถ้วนลงในแบบฟอร์มใบเยี่ยมญาติที่จัดเตรียมไว้ให้เสร็จ แล้วส่งมอบให้เจ้าหน้าที่พร้อมบัตรประชาชน หรือใบขับขี่ ตรวจสอบที่ (ช่องหมายเลข 2)

2. รอฟังรายชื่อและเข้าเยี่ยมตามช่องทางภายในห้องเยี่ยมที่เรือนจำฯ กำหนดและประกาศให้ทราบ (ห้องเยี่ยมที่ 1 - 9 ซึ่งภายในห้องเยี่ยมเรือนจำฯ ได้ติดตั้งเครื่องปรับอากาศทุกห้อง)

3. เมื่อเยี่ยมเสร็จแล้วให้ไปรับใบฝากเงินและฝากสิ่งของกับเจ้าหน้าที่ช่องหมายเลข 4 เพื่อนำไปซื้อสิ่งของจากร้านสงเคราะห์ของเรือนจำฯ (สินค้าที่ซื้อจากร้านค้าของเรือนจำฯ ห้ามเปิดหรือฉีกถุงที่บรรจุแล้วโดยเด็ดขาด) และฝากเงินที่ช่องหมายเลข 6, ฝากสิ่งของที่ช่องหมายเลข 7

กำหนดวันและเวลาเยี่ยม

1. วันจันทร์ - ศุกร์

- ภาคเช้าเวลา 08.30 - 12.00 น.

- ภาคบ่ายเวลา 13.00 - 14.30 น.

(เว้นวันเสาร์ - อาทิตย์)

วันหยุดนักขัตฤกษ์

- ภาคเช้าเวลา 08.30 - 12.00 น.

- ภาคบ่ายเวลา 13.00 - 14.00 น.

2. ผู้ต้องขังออกรับการเยี่ยมญาติได้คนละ 1 ครั้ง/วัน ครั้งละประมาณ 15 นาที

การฝากสิ่งของ

เรือนจำพิเศษกรุงเทพฯ ได้จัดร้านค้าสงเคราะห์ ไว้บริเวณหน้าเรือนจำฯ (หน้าห้องเยี่ยมญาติ) เพื่อจำหน่ายสิ่งของต่างๆ ในราคาปกติ และสิ่งของที่ซื้อจากร้านค้าของเรือนจำฯ จะใส่ถุงพลาสติกปิดผนึกอย่างดี ทำให้ฝากส่งให้แก่ผู้ต้องขังได้อย่างรวดเร็ว หากนำสิ่งของต่างๆ มาจากที่อื่นๆ ทางเรือนจำฯ จะทำการตรวจค้นสิ่งของนั้นอย่างละเอียดถี่ถ้วนเพื่อป้องกันการซุกซ่อนลักลอบนำสิ่งของต้องห้ามนำเข้าภายในเรือนจำฯ

ข้อห้ามต่าง ๆ

1. สิ่งของต้องห้ามที่ไม่อนุญาตฝากให้แก่ผู้ต้องขัง
2. ฝิ่น กัญชา ยาเสพติด หรือของมีนเมาอย่างอื่น
3. สุรา หรือน้ำเมาซึ่งดื่มได้เมาเหมือนสุรา
4. เครื่องอุปกรณ์สำหรับเล่นการพนัน
5. เครื่องอุปกรณ์ในการหลบหนี
6. สัตราวุธ

ผู้ต้องขังเข้าใหม่ทุกคนจะต้องถูกส่งตัวเข้าสถานแรกรับ (แดน1) อย่างน้อยหนึ่งสัปดาห์ซึ่งถือเป็นด้านที่มีความสำคัญเพื่อเป็นการปรับสภาพจิตใจโดยจะได้รับการฝึกอบรมแนะนำเกี่ยวกับระเบียบวินัยการปฏิบัติตนขณะอยู่ในเรือนจำ

การจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง

เมื่อผู้ต้องขังเข้าใหม่อยู่ในสถานแรกรับครบหนึ่งสัปดาห์แล้ว จะต้องทำการจำแนกลักษณะและแยกไปคุมขังตามแดนต่างๆ ตามข้อเสนอนั้นของคณะกรรมการจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง

การจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง เป็นการศึกษาวเคราะห์ประวัติผู้ต้องขังเพื่อให้การช่วยเหลือแก้ไขเป็นรายบุคคล เพื่อจะได้ดำเนินการด้านทัณฑปฏิบัติต่างๆ ได้เหมาะสมตรงตามเป้าหมาย โดยจะเน้นให้การศึกษอบรมทั้งด้านสายสามัญ สายอาชีพและด้านจิตใจไปพร้อมๆกัน ผู้ต้องขังคนใดสนใจและตั้งใจที่จะรับการฝึกอบรมงานด้านอาชีพใดที่ตนชอบและมีความถนัดเป็นพื้นฐานเรือนจำ ก็จะจัดส่งเข้าฝึกวิชาชีพนั้นๆ ตามความเหมาะสมต่อไป

การปฏิบัติต่อผู้ต้องขังด้านอื่นๆ

การให้การศึกษา

เรือนจำมีความมุ่งมั่นเป็นอย่างยิ่งที่จะอบรมแก้ไขผู้ต้องขังให้เป็นคนดีเมื่อพ้นโทษแล้ว จึงได้จัดการศึกษาในรูปแบบของศึกษาผู้ใหญ่ตามหลักการของกระทรวงศึกษาธิการ โดยจัดตั้งโรงเรียนการศึกษาผู้ใหญ่ในเรือนจำ มีชื่อว่า "โรงเรียนผู้ใหญ่กรุงเทพมหานครวิทยา" ทำการเปิดสอน 3 สาขา ได้แก่

1. สายสามัญ
2. สายอาชีพ
3. สายธรรมศึกษา

การศึกษาสายสามัญ

เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร ได้เปิดโอกาสให้ผู้ต้องขังทุกคน โดยเฉพาะที่อ่านไม่ออกเขียนไม่เป็น หรือยังไม่จบระดับประถมศึกษา ให้ได้รับการศึกษาอย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่คำนึงว่าอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลหรือไม่ เมื่อจำแนกแล้วถ้าปรากฏว่า ยังอ่านหนังสือไม่ออกเขียนไม่ได้ก็จะส่งเข้าเรียนต่อไป สำหรับผู้ต้องขังที่เรียนระดับประถมศึกษาแล้ว ก็สนับสนุนให้เรียนต่อในระดับสูงขึ้นจนถึงระดับอุดมศึกษา โดยได้จัดการศึกษาสายสามัญออกดังนี้

1. ระดับประถมศึกษา แบบชั้นเรียน จำนวน 4 ห้องเรียน
2. ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น แบบชั้นเรียน จำนวน 3 ห้องเรียน และแบบทางไกล
จำนวน 3 กลุ่มเรียน
3. ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย แบบทางไกล จำนวน 3 กลุ่มเรียน
4. ระดับอุดมศึกษา (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช) ซึ่งขึ้นอยู่กับความสมัครใจของ
ผู้เรียนเอง

การศึกษาศายวิชาชีพ

สำหรับผู้ต้องขังที่อ่านออก เขียนได้ แล้วมีความสนใจอยากจะศึกษาศายวิชาชีพต่างๆ เรือนจำ
พิเศษกรุงเทพมหานครได้เปิดสอนวิชาชีพ

สาขาต่าง ๆ จำนวน 13 สาขาวิชา ดังนี้

1. วิชาชีพช่างไม้ก่อสร้าง	2 ห้องเรียน
2. วิชาชีพช่างไฟฟ้าเบื้องต้น	1 ห้องเรียน
3. วิชาชีพเกษตรกรรม (ขยายพันธุ์พืช)	1 ห้องเรียน
4. วิชาชีพช่างเครื่องยนต์เล็ก	1 ห้องเรียน
5. วิชาชีพช่างเครื่องยนต์	1 ห้องเรียน
6. วิชาชีพช่างเฟอร์นิเจอร์หวาย	2 ห้องเรียน
7. วิชาชีพช่างศิลป์ประดิษฐ์	2 ห้องเรียน
8. วิชาชีพช่างตัดผม	1 ห้องเรียน
9. วิชาชีพช่างไม้ครุภัณฑ์	1 ห้องเรียน
10. วิชาชีพช่างเชื่อมโลหะ	1 ห้องเรียน
11. วิชาชีพช่างชุบโลหะ	1 ห้องเรียน
12. วิชาชีพดนตรีสากล	1 ห้องเรียน
13. วิชาคอมพิวเตอร์เบื้องต้น	1 ห้องเรียน

การศึกษาระบบการศึกษา

เป็นการพัฒนาจิตใจผู้ต้องขัง เพื่อแก้ไข ฟื้นฟู จิตใจ ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมผู้ต้องขัง ให้
เป็นคนดี มีเหตุผล มีคุณธรรม จริยธรรม นำหลักธรรมคำสอนของศาสนา โดยมีอนุศาสนาจารย์
เรือนจำเป็นผู้ดำเนินงาน และเชิญวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิเข้ามาอบรมด้วย โดยจัดให้มีการเรียน
การสอน และการอบรม ดังนี้

1. ธรรมศึกษาตรี

2. ธรรมศึกษาโท
3. ธรรมศึกษาเอก

การอบรมพัฒนาจิตใจ

1. ฝึกอบรมจิตตภาวนา เดือนละ 1 รุ่น
2. อบรมก่อนพ้นโทษ เดือนละ 1 รุ่น
3. อบรมในวันสำคัญต่าง ๆ ปีละ 13 ครั้ง
4. อบรมโดยวิทยากรภายนอกด้านศาสนา ทั้ง พุทธ, อิสลาม, คริสต์ เดือนละ 7 ครั้ง

การบริหารงานเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร

เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร แบ่งการบริหารงานออกเป็น 7 ส่วน ดังนี้

1. ส่วนบริหารทั่วไป มีหน้าที่และความรับผิดชอบ ดังนี้
 - งานสารบรรณ
 - งานทะเบียนเอกสารสำคัญ
 - งานการเงินและบัญชี
 - งานแผนงาน
 - งานการเจ้าหน้าที่และสวัสดิการ
 - งานรับเรื่องราวร้องทุกข์
 - งานประชาสัมพันธ์
 - งานพัสดุอาคารสถานที่
 - งานเลขานุการ
 - งานอื่นใดที่มีได้กำหนดให้เป็นหน้าที่ของฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดโดยเฉพาะ
2. ส่วนควบคุมผู้ต้องขัง มีหน้าที่และความรับผิดชอบดังนี้

การควบคุมผู้ต้องขังตามคำพิพากษาของศาลหรือคำสั่งของผู้มีอำนาจ ได้แก่ ผู้ต้องขังที่อยู่ระหว่างการสอบสวน ระหว่างการไต่สวนมูลฟ้อง ระหว่างการพิจารณาคดี ระหว่างอุทธรณ์-ฎีกา และผู้ต้องขังคดีเด็ดขาดบางส่วนที่มีกำหนดโทษไม่เกิน 7 ปี การควบคุมนอกจากควบคุมไม่ให้หลบหนี จะต้องมีการจัดและพัฒนาระบบงานควบคุมและงานรักษาการณ์เรือนจำรวมทั้งดำเนินการควบคุมผู้ต้องขังป่วยที่ออกไปรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลนิติจิตเวชอีกด้วย
3. ส่วนควบคุมผู้ต้องขังไปศาล มีหน้าที่และความรับผิดชอบดังนี้

- การควบคุมผู้ต้องขังไป
- กลับ จากศาลระหว่างพิจารณาคดีของศาล
- รับส่งผู้ต้องขังจากเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร เรือนจำกลางคลองเปรม

เรือนจำกลางบางขวาง ทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลาง และทัณฑสถานหญิงกลาง ไปยังศาลต่างๆ รวม 9 ศาล คือ ศาลอาญา ศาลอาญากลางกรุงเทพใต้ศาลแขวงพระนครเหนือ ศาลแขวงดุสิต ศาลแขวงปทุมวัน ศาลแขวงพระนครใต้ ศาลแขวงพระโขนง ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง และศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ

- ควบคุมผู้ต้องขังขึ้นบัลลังก์ฟังคำพิพากษา ฟังการพิจารณาคดีและฝากขัง
- รับตัวผู้ต้องขังใหม่จากศาลหรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจ
- ตรวจสอบหมายศาลทุกประเภท เช่นหมายขัง หมายจำคุก และหมายปล่อย
- ติดต่อประสานงานกับศาล อัยการ ตำรวจ ทนายความ และคุมประพฤติ

4. ส่วนพัฒนาผู้ต้องขัง มีหน้าที่และความรับผิดชอบดังนี้

การวางแผนดำเนินการควบคุม ตรวจสอบติดตามประเมินและรายงานผลเกี่ยวกับการให้การศึกษ่า ทั้งวิชาชีพผู้ต้องขัง การพัฒนาฝีมือแรงงาน การทำงานสาธารณชนนอกเรือนจำ การใช้แรงงานรับจ้าง การอบรมและการจัดกิจกรรม เพื่อพัฒนาพฤตินิสัยของผู้ต้องขังในรูปแบบต่างๆ รวมทั้งการบริหารเงินทุนผลประโยชน์จากการฝึกวิชาชีพ

5. ส่วนสวัสดิการผู้ต้องขัง มีหน้าที่และความรับผิดชอบดังนี้

การจัดสวัสดิการ ให้การสงเคราะห์แก่ผู้ต้องขังและผู้ถูกคุมประพฤติในด้านต่างๆ เช่น จัดหาเครื่องอุปโภค-บริโภคสำหรับผู้ต้องขัง งานเยี่ยมญาติงานตรวจค้นสิ่งของฝากผู้ต้องขัง งานเงินฝาก ร้านสงเคราะห์ผู้ต้องขัง ตลอดจนจัดสวัสดิการให้กับข้าราชการเรือนจำ

6. สถานพยาบาล มีหน้าที่และความรับผิดชอบดังนี้

ให้การบำบัดรักษาขั้นต้นแก่ผู้ต้องขัง ดูแลควบคุมและดำเนินการทางด้านอนามัย การอาชีวอนามัย การสุขาภิบาลและสิ่งแวดล้อมในเรือนจำ ดำเนินการและประสานในเรื่องอื่นๆ

7. ส่วนทัณฑปฏิบัติ มีหน้าที่และความรับผิดชอบเกี่ยวกับการดำเนินการด้านทัณฑปฏิบัติ ได้แก่ การตรวจสอบหมายศาล การจัดทำและเก็บรวบรวมทะเบียนประวัติผู้ต้องขัง การจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง การเลื่อนชั้น การลดชั้น การย้าย การปล่อย การออกไปบริสุทธ์ การถึงแก่กรรมของผู้ต้องขัง การลดวันต้องโทษจำคุก การขอพระราชทานอภัยโทษ การดำเนินการคัดเลือกผู้ต้องขังออกทำงานนอกเรือนจำ การคุมประพฤติ

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

ร้อยตำรวจโทสาโรจน์ จอกโคกสูง เกิดเมื่อวันที่ 4 เมษายน 2523 ที่จังหวัดนครราชสีมา สำเร็จการศึกษาปริญญาตรี รัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต จากโรงเรียนนายร้อยตำรวจ รุ่นที่ 56 ในปีการศึกษา 2545 และเข้ารับการศึกษต่อในหลักสูตรสังคมวิทยาและงานยุติธรรม) คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปี พ.ศ.2548 ปัจจุบันรับราชการเป็นตำรวจในตำแหน่ง รองสารวัตรสืบสวนสอบสวน ประจำสถานีตำรวจนครบาลบางรัก กรุงเทพมหานคร

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย